

Sloszár József

**A BIBLIA – AMI A
KULISSZÁK MÖGÖTT VAN
I**

Az "Izraelita" projekt

*Minden nagy igazság kezdetben
istenkáromlás volt.*

George Bernard Shaw

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	11
BEVEZETŐ	15

I. kötet

Az "Izraelita" projekt

ELSŐ FEJEZET. A KEZDET	19
MÓZES	19
A ZENDÜLÉS	26
AZ INVÁZIÓ ÉJSZAKÁJA	36
A MENEKÜLÉS	41
A VÖRÖS-TENGER	47
A MANNA	53
A KŐSZIKLA	58
MÁSODIK FEJEZET. A SZÖVETSÉG	61
A SINAI HEGY	61
A VISSZATÉRÉS	70
A SZÖVETSÉG KÉT TÁBLÁJA	72
A FRIGYLÁDA	76
A "SZENT" SÁTOR	89
A TECHNIKUSOK ÖLTÖZÉKE	101
HARMADIK FEJEZET. AZ ÜZENET	107
A FEDÉLZETEN	108
A TEREMTÉS HÉT NAPJA	110
A KÍSÉRLETI ÁLLOMÁSON	120
A "KÍGYÓ"	130
DINOSZAUROSZOK	137
AZ ÖZÖNVÍZ	141
ÁBRAHÁM	148
SODOMA	161
NEGYPEDIK FEJEZET. A PUSZTÁBAN	171
MEGTORLÁSOK	171
KÓRÉ CSOPORTJÁNAK LÁZADÁSA	175
ÁRON ÉS MÓZES HALÁLA	179
A TÖRVÉNYEK	184

ÖTÖDIK FEJEZET. HONFOGLALÁS	187
JÓZSUÉ	187
ÁTKELÉS A JORDÁN FOLYÓN	189
JERIKHÓ FALAI	193
AI BEVÉTELE	201
"HULLÓ KÖVEK"	204
HARCI SIKEREK	207
 HATODIK FEJEZET. A KULISSZÁK MÖGÖTT	211
SISERA	213
GEDEON	216
SÁMSON	221
SÁMUEL	228
KIRÁLYVÁLASZTÁS	238
SAUL	244
DÁVID	246
A "JÁRÁS DOBOGÁSA"	251
A HARCI LÉGI JÁRMŰVEK MEGJELENÉSE	254
SALAMON TEMPLOMA	257
ILLÉS	267
A HALÁL ANGYALAI	282
 HETEDIK FEJEZET. A FORDULAT	285
JEREMIÁS	285
AZ ULTIMÁTUM	288
A CSAPÁS	297
NABUKODONÓZOR	305
DÁNIEL	311
A "VILLÁM ARCÚ FÉRFIÚ"	315
A VISZÁLY	320
A FELADVÁNY	325
A "HARCOLÓ SZARV"	328
A "PUSZTÍTÓ ÚTÁLATOSSÁG"	340
MENE TEKEL PERESZ UFARSZIN!	343
EZÉKIEL	347
A KÉBÁR FOLYÓNÁL	348
A BÁZISON	356
EZÉKIEL "TEMPLOMA"	366
ZAKARIÁS	377

II. kötet

Egy másik világ

<i>NYOLCADIK FEJEZET. A TERV</i>	9
JÁNOS. A FOGANTATÁS	12
JÉZUS. A FOGANTATÁS	17
SZÜLETÉS. A CSILLAG	22
KERESZTELŐ JÁNOS	30
AZ ÁCSMESTER	34
NEGYVEN NAP A "PUSZTÁBAN". FELKÉSZÍTÉS A KÜLDETÉSRE ..	37
A CSAPAT	48
KISLÁNYKA, KELJ FEL!	56
AZ EPILEPSZIÁS GYERMEK	62
AZ "ÖRDÖNGÓS"	65
ÖTEZER EMBER MEGVENDÉGELESE	71
"VÍZENJÁRÁS"	77
A TENGER LECSENDESÍTÉSE	84
A VÉGZETES PARANCS	88
AZ OLAJFÁK HEGYÉN	95
VÉGKIFEJLET	102
KERESZTREFESZÍTÉS	105
A KÜLDETÉS VÉGE	109
AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEI	112
PÁL APOSTOL	113
A SZENT LÉLEK	121
A SZENT LÉLEK "APOSTOLOKRA VALÓ KITÖLTÉSE"	128
A SÁNTA	134
A "GUTAÜTÖTT"	139
HERÓDES HALÁLA	141
SZÖKTETÉSEK A BÖRTÖNBŐL	148
TÉRÍTŐK	152
AZ ÚJ TESTAMENTOM	161
MOHAMED PRÓFÉTA.....	170
 <i>KILENCEDIK FEJEZET. FEGYVEREK</i>	 173
FEGYVERT TARTÓ KÉZ. KINYÚJTOTT KÉZ.....	174
A VESSZŐ	181
"TÜZES NYILAK"	187
A FEGYVER HATALMA	201
 <i>TIZEDIK FEJEZET. FÖLDÖNKÍVÜLI JÁRMŰVEK</i>	 205
ANGYALOK	207
KERUBOK	222
SZERÁFOK	229

AZ ÚR HÁZA	232
BÁBEL TORNYA	252
JÓNÁS ÉS A NAGY HAL	260
AZ ÚR SZAVA. (HANGJELENSÉGEK)	266
AZ ÚR DICSŐSÉGE. (FÉNYJELENSÉGEK)	278
FELHŐ ÉS SZÉLVÉSZ	287
SÁRKÁNYOK	296
 <i>TIZENEGYEDIK FEJEZET. EGY MÁSIK VILÁG</i>	305
A BIBLIA FÖLDÖNKÍVÜLI SZEREPLŐI	308
AZ "IZRAELITA" PROJEKT	312
JEHOVA	318
A BIZTONSÁGI FŐNÖK	322
VISZÁLYOK	334
BAÁL	336
A NYELV	345
SEREGEK URA	359
MENNYEI JELENÉSEK KÖNYVE	364
A "SZIGETEN"	368
A TÁMASZPONTON	374
A LÉGICSATA	386
A MÉZÉDES "KÖNYV"	391
666	393
FELADVÁNY II	402
A "HARAG POHARA"	405
A BOMBÁZÁS	408
ALELUJA... ALELUJA...	411
"MENNYEI JERUZSÁLEM"	417
A PIRAMISOK	422
A "SZABADÍTÁS SISAKJA"	427
MENNYEI FEJEDELEMSÉGEK	437
SEOL	442
 <i>TIZENKETTEDIK FEJEZET. JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD...</i>	445
A HÁLÓZAT MA	448
AZ ÚR NAGY NAPJA	451
AZ ÉLET KÖNYVE	456
A VÉGÍTÉLET	459
 <i>UTÓSZÓ</i>	463

ELŐSZÓ

Tisztelt olvasó, egy olyan könyvet tart a kezében, mely a későbbiekben nagy vitákat fog kavarni. Lesz sok híve, és lesznek ellenségei is. Hiszen e könyv célja az IGAZSÁG feltárása, azé az igazságé, mely a Szentírásokban foglaltatik. Ez az igazság egységes és oszthatatlan, mely fölött senkinek nincs hatalma. El lehet fogadni, el lehet utasítani, de legfőképp okulni és tanulni kell belőle.

Az összes állítást, mely ebben a könyvben szerepel, egyedül és KIZÁRÓLAG a Bibliában szereplő 66 könyvből vettem. Nem hivatkozok olyan könyvekre, melyek a világ egyes könyvtáiraiban vagy megtalálhatóak, vagy nem. A rájuk való hivatkozás így nem minden esetben bizonyító erejű. Ezzel szemben, kedves olvasó, ha kételkedik egyik vagy másik állításomban vagy idézetemben, lépjen nyugodtan oda a könyvespolchoz, és vegye le a Bibliát. Lapozza fel a keresett helyen, és ellenőrizze le mindazt, amit itt írok. Látni fogja, hogy az idézetek pontosak.

Persze előfordulhat, hogy egyik vagy másik fogalom a különböző nyelveken különböző szinonimákkal szerepel, de mindennek ellenére a KÉP, melyet ebben a könyvben felvázolok, egységes egészet alkot.

Ez a mindennemű miszticizmustól mentes kép gyökeres változást fog előidézni gondolkodásunkban, és ennél fogva társadalmunk későbbi sorsában is. Körülbelül olyasvalamit, mint ami akkor történik a gyermekkel, amikor megtudja, hogy a karácsonyi ajándékot nem a Jézuska hozza, hanem a szüleitől kapja. Ekkor kezd a gyermek felnőtté válni, szembesül a realitásokkal.

Így van ezzel a földi civilizációnk is. Most állunk az IGAZSÁG kapujában. Eljött az idő, hogy felnőtté váljunk. Kétezer évvel ezelőtt mondotta valaki, akit Jézus Krisztusnak hívtak: "... eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról."*

Úgy tűnik, a harmadik évezred kapujában állva eljött az idő, hogy megtudjuk azokat az igazságokat, melyek mind ez ideig is ott voltak a Bibliában, csak nem értettük őket. Ezek gyökereisen meg fogják változtatni az önmagunkról és a világról kialakított képünket. Többek között:

– Választ adnak arra a kérdésre, hogy az UFO-k miért nem hajlandóak felvenni velünk a kapcsolatot. A választ erre ők már Mózes idejében megadták.

* János evangéliuma16/25

– Fény derül a misztikusnak tűnő frigyládára, érthetővé válik mindaz, ami a Vörös-tengerrel történt, amikor a zsidó nép menekült Egyiptomból. Megtudjuk, valóban mi történt sok ezer évvel ezelőtt a szabadulás éjszakáján.

– Kiderül, hogy mi is történt Jerikhó ostromakor, és valójában miért omlottok le a város kőfalai.

– Szertefoszlik az a kép, mely a jó és a rossz ellentétén alapult. Vagyis Isten és Sátán ellentét. Megtudjuk, ki Jehova, Sátán, Mihály stb.

– Megértjük, miért kellett Jézusnak oly tragikus módon meghalnia, és hogy valójában mi állt az akkori történesek háttérében. Sok olyan "csoda" magyarázatot nyer, melyeket ő cselekedett. Megtudjuk azt is, mi volt Jézus születésekor a "betlehemi csillag".

– A legendaszerű tereméstörténet hét napja is érthetővé válik számunkra. Megoldódik Ádám oldalbordájának – Éva teremtésének talánya is. Sőt, mi több, kiderül, mi is volt a bibliai kertben az élet és a tudás fája.

– Eljut hozzánk mindaz az üzenet, amit egy nálunknál minden szempontból összehasonlíthatatlanul fejlettebb kozmikus társadalom küld nekünk.

Hangsúlyozom: mindez kizárólag a Biblia 66 könyvére alapozva. Összes állításaim maradéktalanul leellenőrizhetők.

Elsőre, tisztelt olvasó, fantasztikusnak fog tűnni az, ami alább következik. De ha mindvégig figyelemmel fogja követni mindazt, amit e könyv felvázol, helyenként le-leellenőrizve az idézeteket, melyek állításaim alapját képezik, akkor meg fog bizonyosodni róla, hogy – a Biblia, a szent szövegek, ha kiszűrjük belőlük a szubjektívizmust, vagyis azokat a részeket, melyek csak a szövegek szerzőinek kommentárjai, illetve a vallási fanatizmust, és a megszárt, immár fontos információkat hordozó részeket megfelelően, akárcsak egy mozaik kockáit összeillesztjük – egy GRANDIÓZUS KÉP bontakozik ki előttünk:

A KEZDETEKTŐL FOGVA EGY TŐLÜNK SOKKAL NAGYOBB TUDÁSÚ, INTELLIGENCIÁJÚ ÉS TECHNIKAILAG ÖSSZEHASONLÍTHATATLANUL FEJLETTEBB KOZMIKUS TÁRSADALOM – CIVILIZÁCIÓ – KÉPVISELŐI ITT VANNAK KÖZÖTTÜNK, FIGYELEM! KÖVETIK FEJLŐDÉSÜNKET, TÁRSADALMUNK ERKÖLCSI ÁLLAPOTÁT.

Az utóbbi évezredek folyamán többször is beavatkoztak a földi civilizáció fejlődésébe azzal a céllal, hogy azt a helyes irányba tereljék. A mi érdekünkben tették és teszik ezt nagyon tapintatosan. A legtöbb beavatkozás a prófétákon keresztül történt, akik "Isten emberei". Ők voltak és ma is ők azok a személyek, akiken keresztül ez a rendkívül fejlett kozmikus civilizáció információkat juttat el hozzánk, és befolyásolja történelmünket. Ilyen próféta volt Mózes, Jézus, Mohamed, Krisna és ilyenek voltak sokan mások, akik a Bibliában vagy más vallások szent írásaiban szerepelnek.

Napjainkban már nagyon is elképzelhetőnek tartjuk, hogy a végtelen kozmoszban létezhetnek rendkívül fejlett és jóindulatú társadalmak. Hiszen amennyiben azok agresszívak, rosszindulatúak lennének, akkor a fejlődésük során önmagukat teljesen vagy részlegesen elpusztították volna. Azért mondom, hogy részlegesen, hiszen az is elképzelhető, hogy nagyobb kataklizmák hatására ezek a társadalmak "megtiszultak", "megjobbultak". Ilyen kataklizmákról szól János Mennyei jelenésekről szóló könyve. János apostolon keresztül ez a kozmikus társadalom fontos üzenetet-információt juttatott el hozzánk, melyekről e könyv legvégén lesz szó.

Mivel a kezdetektől fogva itt vannak, és óvó gondoskodással viseltetnek irányunkban, mintegy küldetést teljesítve, akárcsak azok, akik a középkorban vitathatatlan jószándékkal próbáltak más népeket megnyerni a keresztény vallás számára, ezért nevezem én ŐKET MISSZIONÁRIUSOKNAK. Hiszen napjainkban UFÓNAK és UFONAUTÁNAK hívjuk őket. Erről én azt vallom, hogy sértő és személytelen. Sőt kijelentem: ellenséges. Erre nem szolgáltak rá. Ezért a könyvben mindvégig misszionáriusoknak nevezem ŐKET.

Sokan kérdezhetnék, hogy ha olyannyira óvó gondoskodással viseltetnek irántunk, akkor miért történhetek olyan szörnyűséges események, mint a világháborúk? Hiszen akkor közbeavatkozhattak volna. De mégsem tették.

Mindezt ahhoz hasonlíthatnánk, ahogy egy földi szülő viseltetik a kiskorú gyermekével szemben. Óvja, védi, gondozza. Ugyanakkor nem lehet mindenütt ott, és ami a legfőbb – nem szólhat bele a gyermeke életébe minden egyes percébe. Hiszen tudjuk, hogy mindezzel csak neki okozná a legnagyobb

kárt. Ugyanis akkor a gyermeknek nem alakulna ki önálló személyisége. Épp ezért hagyja a szülő – annak ellenére, hogy nagyon szereti a gyermekét –, hogy az sokszor fájdalmas, de hasznos tapasztalatokat szerezzen. Mert ha egyszer a kezével megfog egy forró tárgyat, mellyel megégeti magát, akkor mindörökre megtanulja, hogy ilyet máskor ne tegyen. Persze a legjobban a szülőnek fáj, ha ilyen a gyermekével megesik, de ez a szükséges rossz...

Valahogy így vannak ezzel ŐK is. Úgy viseltetnek velünk szemben, mint a szülő viselkedik a gyermekével. Ők sem szólhatnak bele történelmünk minden egyes eseményébe. Pedig a létező legnagyobb jóindulattal-szeretettel viseltetnek irántunk.

“Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek; Mert maga az Atya szeret titeket...”* Ezeket Jézus mondotta róluk kétezer esztendővel ezelőtt... Így ezek azok a katalizmak, melyeken keresztül megtanuljuk mindazt, mit ne tegyünk máskor.

Van a Bibliának egy jóslata, és pedig az, hogy Jézus újra eljön közénk. Mit gondol, kedves olvasó, mindez úgy fog-e történni, ahogy a Biblia leírja – trombitaszóval és angyalok seregével? Lehet... És lehet, hogy ugyanúgy, mint kétezer évvel ezelőtt történt: földi emberként...

Mert eljött az ideje azon sorsdöntő történéseknek, melyek civilizációnkat kivezetik abból az erkölcsi és társadalmi mélypontról, ahol ma van. Hiszen senki nem tudja a választ arra, hogyan oldható meg a bűnözés, a terrorizmus, a helyi háborúk, és sok más, létünket fenyegető probléma.

Két választásunk van: az egyik út a teljes káosz és megsemmisülés, a másik valami gyökeresen új, mindeddig számunkra ismeretlen – ha megtudjuk azt, hogy kik vagyunk, honnan jövünk és hová tartunk.

Sloszár József
Ungvár, 1999 augusztusa

* János evangéliuma 16/26-16/27.

BEVEZETŐ

Hogyan is olvassuk ezt a könyvet?

A történet, melyet e könyv elmesél, kizárólag a Biblia szövegeire épül. Az általam leírtak csupán a "Szentírás" szövegtörzskéit fűzik fel egy jelképes számla. Mivel a történetben sűrűn érik egymást a biblikus idézetek, ezért azok a szövegtől egyértelműen elkülönülnek. Megtartva a Bibliában fellelhető szövegrendezés mikéntjét, én is két oszlopban jelenítem meg az idézett szövegrészeket, melyeket egy függőleges vonal (akár csak a Bibliában) választ el egymástól.

A Biblia szövegeiről néhány dolgot tudni kell:

- a Szent Szövegek a Bibliában könyvekbe csoportosulnak. Például Mózes második könyve, Jób könyve, Ezékiel könyve;
- a könyvekben (szám szerint 66) a szövegek részekre osztódnak (én inkább úgy mondanám, hogy fejezetekre);
- a részekben (fejezetekben) belül a szövegek különálló mondatai (többségükben) meg vannak számozva. Ezeket nevezzük verseknek.

Ezért hát, ha azt olvassuk, hogy Máté 15,11 vagy Máté 15/11, ez így értendő: Máté evangyélioma 15. rész, 11. vers, és a Máté evangyélioma 15. fejezetében a 11. számmal jelzett mondatot keressük. (Ennek a számozással egybekötött felosztásnak praktikus okai vannak. Egyrészt az idézetet könnyen megtalálhatjuk, anélkül, hogy hosszasan kellene a szövegekben keresgelnünk. Másrészt viszont szinte mindegyik vers végén található egy vagy több hivatkozás, melyek azért szerepelnek, hogy az adott szövegrészt összefüggéseiben megértsük. Ezeket a hivatkozásokat (kereszthivatkozások) a középkorban történt szövegkezelések, illetve szövegértelmezések során tették hozzá.)

E könyvben a szövegekből vett idézetek ugyanazokkal a versszámokkal szerepelnek, mint a Bibliában. Az általam idézett szövegrészek sorszámmal vannak ellátva. Pl. *11, *454, *1071. (Amennyiben egy idézet többször is ismétlődik, akkor az ismétlődő szövegrészek az először idézetként szereplő sorszámmal zárójelben szerepelnek.) Ez megkönnyíti a könyv cselekménye kapcsán a korábbi idézetekre való hivatkozást, mivel melőzi a szokásos, kissé nehézkes utalásokat.

Mivel e könyvben olyan idézetek is szerepelnek, melyek igen csak meglepő információkat tartalmaznak, ezért minden oldal alján a vízszintes vonal alatt található lábjegyzetben feltüntetjük annak pontos feltalálási helyét (könyv, rész). Ezzel szeretném elejét venni mindennemű tagadásnak, mely a hívő emberek részéről minden bizonnyal meg fog nyilvánulni. Mert a legkönnyebb tagadni azon tényeket, melyek ellentmondanak az általánosan elfogadott világképnek. De így még a legokvetetlenkedőbb bírálóknak is módjukban áll ellenőrizni, összevetni a Bibliával a könyvben szereplő idézeteket.

Az idézetekben néhol, a lényeges információkat hordozó szövegrészek **vastagabb betűvel** vannak kiemelve. Sőt ezek gyakran önállóan is összeolvashatók. A zárójelben szereplő *dőltbetűs mondatok* pedig az odakivánczó kommentárok. Ugyanis abban az esetben, ha ezeket mellőznénk, akkor a fő szövegben kellene őket megjeleníteni, ami nagyon nehézsé tenné a könyv olvasását.

Nos, ami a nevek – mint például Nabukodonozor, Ponczius Pilátus, Ésaías – használatát illeti, a könyv szövegében ugyanúgy szerepelnek, mint a Károli (Vizsolyi) Bibliában. Sok nevet és fogalmat más-más egyházak (római katolikus, református, luteránus stb.) ugyanis különbözőképpen írnak. Mivel e könyv alapját a Károli Gáspár által elsőként magyar nyelvre 1590-ben lefordított Biblia képezi, ezért a nevek és fogalmak írásmódja is ezt követi.

Néhol hivatkozom az orosz nyelvű, illetve az angolszász Bibliára is. Ennek igen egyszerű az oka. Abban az esetben, ha csak egy szövegforrásra hagyatkozunk, menthetetlenül megismétljük azokat a szubjektív hibákat, melyeket a korabeli fordító elkövetett. Hiszen mikor a szövegeket fordította, az adott kifejezésre több szinonima (hasonló jelentésű de különböző hangzású szó) közül választhatott. Ez kizárólag az ő szubjektív megítélésétől, illetve a korabeli tudományos és egyéb ismertektől függött.

De nem csupán ez okozna gondot. Mert a korabeli vallási cenzúra sok olyan nevet és fogalmat törölt a szövegekből, melyek ellentmondtak az egyház által kialakított világképnek. Például az angolszász szövegekben a Jehova név szinte minden

helyen "az Úr" fogalommal van behelyettesítve. E cenzori tevékenység nyomait kiszűrendő, van szükség a különböző nyelvű szövegekkel való összevetésre.

De miért pont a magyar, az orosz és az angol nyelvű szövegek?

Közismert, hogy a magyar (nagyreszt), angol, illetve az orosz nyelvű szövegek különböző egyházak dogmarendszerének kötöttségeit is magukon viselik. Míg a magyar és az angol nyelvű Biblia leginkább a római katolikus, református, addig az orosz nyelvű a görög keleti egyház tanításaihoz kötődik. Mivel ezek az egyházak, annak ellenére, hogy valamennyien keresztény világszemléletűek, már mintegy ezer éve külön utakon járnak. Ennélfogva a korabeli vallási cenzorok más és más szövegrészekbe "nyúltak bele". Viszont, ha összevetjük a különböző nyelvű Bibliákat, akkor ezeket a manipulált részeket is kiszűrhetjük.

A szövegekben sok helyütt több, számunkra szokatlan név, illetve mértékegység (pl. sing, futam) szerepel. Azt hiszem, ezek részletes taglalását hagyjuk meg a tudomány jeles képviselőinek. Mert sokkal fontosabbak azok a történetek, melyek azokban szerepelnek.

Ezért, kedves olvasó, mindenképpen azt tanácsolom Önnek, hogy ne túl sokat törődjön a szokatlan nevekkel és mértékegységekkel. Ugyanis abban az esetben, ha kitérünk rájuk, akkor elkövetjük azt a hibát, hogy elveszünk a részletekben. Idézve a népi bölcséletet: nem látjuk meg a fától az erdőt.

ELSŐ FEJEZET. A KEZDET

MÓZES

Történetünk Mózes születésével veszi kezdetét. Ekkor a zsidók már hosszú ideje az egyiptomi rabszolgaság jármának terhét viselik. Helyzetük reménytelen.

Ebben a helyzetben születik meg az a személy, ki későbbi cselekedeteivel történelmet csinál.

Születésének körülményei eléggé furcsák. De erre majd később visszatérünk. Több tény birtokában látni fogjuk, hogy Mózes személye különleges. Ne vágjunk azonban most a dolgok elébe...

Nos, megszületik a kis Mózes. Anyja több hónapig rejtegeti. Mivel nem titkolhatja a végtelenségig azt, hogy fiúgyermek született, csendben megpróbál megszabadulni a pár hónapos csecsemőtől. Kosárba teszi, és elrejtí a nádásban. De vajon miért teszi mindezt? Hiszen így biztos halál vár a magatehetetlen csecsemőre. Abban az esetben, ha senki sem talál rá, a gyermek meghal...

A hivatalos és elfogadott nézet szerint azért teszi mindezt, hogy megkímélje gyermeke életét. Mert az egyiptomi fáraó parancsa szerint (megakadályozandó a rabszolga izraeliták létszámbeli gyarapodását) minden újszülött fiúgyermeket meg kell ölni. Viszont ez tűnik a legkevésbé kézenfekvő megoldásnak, hiszen így éppen az ellenkezőjét – a gyermek biztos halálát – éri csak el. Inkább úgy viselkedik, ahogy egy olyan anya viselkedne, aki megpróbálja elkerülni azt a nagy szégyent, hogy a gyermeke törvénytelen...

A csecsemő életben marad, rátalál a fáraó lánya, így megmenekül a biztos haláltól.

A történelemformáló események akkor veszik kezdetüket, mikor egy magasan fejlett kozmikus társadalom képviselői felveszik Mózzsal a kapcsolatot:

1. Mózes pedig őrizi vala az ő ipának *(felesége apjának)*, Jethrónak a Midián papjának juhait és hajtá a juhokat a puszta túl és juta az Isten hegyéhez, Hórebhez.
2. **És megjelenék néki az Úr anyaga tűznek lángjában egy csipkebokor közepéből**, és látá, hogy íné a csipkebokor ég vala;

de a csipkebokor meg nem emésztetikvala.

3. S monda Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a csipkebokor.

4. És látá az Úr, hogy oda méne meg nézni, **és szólítá őt Isten a csipkebokorból mondván: Mózes, Mózes.** Ez pedig monda: Imhol vagyok.

⁴¹

⁴¹ Mózes II. könyve 3

Tehát Mózes egyedül kinn volt a pusztában, amikor egy rendkívüli jelenségre lett figyelmes. Kíváncsian közelebb ment, hogy jobban szemügyre vegye, mi is az. Ekkor egy hang megállította...

Később, amikor mindezeket leírta, eléggé zavarban volt annak kapcsán, hogy mit is látott. Hiszen azt mondja, hogy az Úr angyala jelent meg neki, ugyanakkor Isten szólt hozzá. Hogy is van ez? Angyal jelent meg, de Isten szólt hozzá. Most angyal volt, vagy Isten?

Az egész Biblia tele van ilyen fogalomzavarokkal, melyekről az uralkodó szemlélet nem vesz tudomást. Később látni fogjuk, hogy minderre van nagyon logikus és érthető magyarázat.

5. És monda ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról, mert a hely, a melyen állasz, szent föld.

6. És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orcáját, mert fél vala az Istenne tekinteni.

7. Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit.

8. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Egyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khiveusok és Jebuzeusok lakóhelyére.

9. Mivel hát imé feljutott hozzám az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, a mellyel nyomorgatják őket az Egyiptombeliek;

10. Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból.

11. Mózes pedig monda az Istennek; Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Egyiptomból?

12. És felele: Én veled lések! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Egyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek.

13. Mózes pedig monda az Istennek: Imé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik?

14. És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.

*2

Ezekkel a szövegekkel kapcsolatban mindenképp meg kell jegyeznünk egy fontos körülményt. Azok a történések, melyeknek részese volt Mózes, nyilván nem akkor lettek lejegyezve, amikor történtek. Hanem jóval később. Így figyelembe kell venni azt a tényt, hogy Mózes a látottakat a saját szemszögéből, a

*2 Mózes II. könyve 3

saját ismereteinek tükrében írja le. Tehát ezek a leírások valóban tartalmazzák mindazt, ami vele történt, csak szubjektív meglatásban. Mondok erre egy példát:

Ülünk egy vasúti kocsiban, mely áll. Egyszer csak elindul. Az ablakon keresztül azt látjuk, hogy az épület a fákkal, a peronnal együtt elmozdul. A mi szemszögünkéből igaznak tűnhet az is, hogy nem mi mozgunk, hanem a fák. Ha valaki, aki még soha nem ült vasúti kocsiban, ezt látná, elsőre azt hihetné, hogy az állomás mozdult meg. Mire persze a mellette ülő helyesbítene, hogy a vasúti szerelvény indult el. Erre emberünk azt mondaná: "...pedig én azt hittem..."

Valami hasonló igaz Mózesnél is. A történetek többségének, melyek ővele megestek, rajta kívül más szemtanúja nem volt. Persze ez nem azt jelenti, hogy kitalálta az egészet. Ezek az események valóban megtörténtek. Csakhogy ebben az esetben az "én azt hittem" meglátást nem volt kinek korrigálnia. Ezért az égő csipkebokor esetét az "azt hittem" szubjektív kategóriába kell sorolnunk. Na de térjünk vissza a kezdetekhez.

Vajon minek volt szemtanúja Mózes?

Egyedül kinn volt a pusztában. Valami zajfélét hallott messze, és amikor abba az irányba nézett, azt látta, hogy az egyik távoli bokor mögül jön, mely furcsa módon világít. Azt hitte, hogy a bokor azért világít, mert ég. De ha ég, akkor vajon miért nem ég el? Ezt sehogy nem értette. Szerinte a bokor csak akkor világíthat, ha tűzzel ég. Hiszen nem ismert abban a korban más fényforrást, mint a tüzet, a Napot, a Holdat és a csillagokat. De ez egyik sem volt. Akkor pedig mi világít?

Ezt kiderítendő, indult el a "világító" bokor irányába.

Hogy valójában mi történt? Kinn a mezőn, ahol Mózes őrizte a nyáját, egy nem földi eredetű jármű landolt. Ennek a zajára figyelt fel. A járművet, mely leereszkedett, egy terjedelmes bokor takarta el Mózes szeme elől. Az a fény azonban, mely a landolt szerkezet hajtóműveiből tört elő, mintegy "átvilágította" a bokrot. Így távolabbról úgy tűnt, hogy a bokor világít. Mikor Mózes a jármű közelébe ért, nem azért takarta el az arcát, mert félt az Istenre tekinteni. Ez a magyarázat gyenge lábakon áll. Hiszen az ember nem azért takarná el az arcát, mert fél valamire

ránézni, mert akkor a tekintetét a földre szegezné, és azt bámulná egyfolytában. Ő azonban kezével eltakarta az arcát, és pedig azért, hogy megvédje a szemét az erős fénytől.

Mikor közelebb ment a bokorhoz, hogy a jelenséget jobban szemügyre vegye, egy hang megállította. Ugyanis az alapjáraton működő hajtóművek életveszélyesek voltak számára.

A kapcsolatfelvétel "célirányos" volt. Mózes a nevéen szólították. Ebből kiderül, hogy azok, akik találkoztak vele, már korábban ismerték, mintegy megfigyelték őt. Hosszas előkészület nyomán döntöttek a személye mellett, hogy ő legyen az, akivel felveszik a kapcsolatot.

A misszionáriusok történelemformáló beavatkozásra szánták el magukat, s Mózesnek a közvetítő szerepét szánták. De vajon miért esett a választás rá?

3. ...az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden embernél in-

kább, a kik e föld színén vannak.

*3

Küldetéssel bízták meg. Rajta keresztül vették fel a kapcsolatot Izráel törzsével:

15. És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiaikhoz: Az Úr a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóknak Istene küldött engem ti hozzátok...

16. Menj és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondd ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóknak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtatok Egyiptomban.

17. És mondám: Kiviszlek titeket az egyiptomi nyomonlásból... a tejjel és mézzel folyó földre.

18. És ha hallgatnak szavadra, akkor elmegy te és az Izráel vénei Egyiptom királyához, s így szóltok néki:

Az Úr, a hébernek Istene megjelent nékünk; most azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek.

19. Én pedig tudom, hogy az egyiptomi király nem engedi meg néktek hogy elmenjete, még erőhatalomra sem. (Ez valóban nyilvánvaló volt, hisz önszántából a fáraó nem engedett volna el mintegy félmillió rabszolgát, még fenyegetés hatására sem.)

20. Kinyujtom azért az én kezemet és megverem Egyiptomot mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne; így azután elbocsát titeket.

*4

Az akkori idők legnagyobb népvándorlásának előkészületeit tették meg. Mózes volt az, akin keresztül kapcsolatba léptek a törzs véneivel, és ő volt az, aki az üzeneteket közvetítette. A misszionáriusok úgy vélték, hogy elegendőek lesznek,

*3 Mózes IV. könyve 12

*4 Mózes II. könyve 3

ha az akkori kor kezdetleges technikai színvonalához képest bevetik az eszközeiket, melyek persze "csodaszámba" mentek. Ezzel rákényszerítik a fáraót, hogy elengedjen mintegy fél-millió rabszolgát. Minden igyekezetükkel azon voltak, hogy csak közvetett beavatkozással érhék el mindezt, ne kelljen nyers erőt alkalmazniuk. Azonban, mint később látni fogjuk, a fáraó konoksága miatt kénytelenek voltak a szabadulás éjszakáján kommandóakciót végrehajtani.

1. Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr.
2. Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezeden? S ő monda: Vessző.
3. Vessd azt – úgymond – a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék tőle.
4. Monda pedig az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtá kezét és megragadá azt, és vesszővé lőn az ő kezében,
5. Hogy elhiggyék, hogy megjelent néked az Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.
6. És ismét monda néki az Úr: No-sza dugd kebeledebe a kezéd; és

kebelébe dugá kezét és kihúzá: ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó.

7. És monda: Dugd vissza kebeledebe a kezéd: és visszadugá kezét kebelébe, és kivéve azt kebeléből és ímé ismét olyanná lőn mint teste.

8. És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának.

9. És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és öntsd a szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon.

*5

Valóban reális volt annak az eshetősége, hogy a többiek nem hisznek majd Mózesnek. Egyszerűen kinevetik. A misszionáriusok erre is gondoltak. Ahhoz, hogy a többiek elhiggyék mindazt, amit mond, és komolyan vegyék őt, valami olyat kellett tennie, ami az akkori kor színvonalán csodának minősült.

Elsőre a szövegekből azt hihetnénk, hogy Mózes kezében egy "egyszerű" vessző volt. A későbbiekben ki fog derülni, hogy ez egy technikai eszköz volt, melyet Mózes azért kapott, hogy "csodákat" vigyen véghez vele, és nem utolsósorban a személyes védelmére szolgált. Egyfajta kézifegyver, mely pálca, henger alakú volt.

A víz "vérré", vagyis vörös színűvé való átváltoztatása, a mai kémiai ismeretek szintjén a legegyszerűbb "mutatványok" közé tartozik.

*5 Mózes II. könyve 4

Egyszóval a misszionáriusok ellátták Mózes mindazon esz-
közzel, melyekkel bizonyítani tudta azt, hogy ez a harmadik
típusú találkozás valóban megtörtént. De lássuk tovább:

10. És monda Mózes az Úrnak: Kér-
lek Uram, nem vagyok én ékesen
szóló sem tegnapról, sem tegnap-
lőttől fogva, sem azóta, hogy szó-
laltál a te szolgálóddal; mert **én ne-
héz ajkú és nehéz nyelvű va-
gyok** (Úgy tűnik, hogy Mózes be-
szédhibás volt).

11. Az Úr pedig monda néki: Ki adott
száját az embernek? Avagy ki tesz
nénává vagy siketté, vagy látóvá
vagy vakká? Nemde én, az Úr?

12. Most hát eredj és én lések a te
száddal, és megtanítlak téged arra,
a mit beszélned kell. (A misszioná-
rius átadta mindazt, amit át kel-
lett adnia Mózesnek, és a talál-
kozó a végéhez közeledett.)

13. Ő pedig monda: Kérlek Uram,
csak küldd, a kit küldeni akarsz.

14. És felgerjede az Úr haragja Mó-
zes ellen és monda: Nemde atyád-
fia néked a Lévi nemzetségből va-
ló Áron? Tudom, hogy ő ékesszó-
ló és ímé ő ki is jó előbb s mihelyt
meglát, örvendezni fog az ő szívé-
ben.

15. Beszélj azért vele, és add szájá-
ba a beszédeket, és én lések a te
száddal és az ő szájával és megta-
nítlak titeket arra, amit cselekedje-
tek.

16. És ő beszél majd helyetted a nép-
hez és ő lesz néked száj gyanánt, te
pedig leszesz néki Isten gyanánt.

**17. Ezt a vesszőt pedig vidd
kezedbe, hogy véghez vidd
vele ama jeleket.**

18. És méne Mózes és visszatére
az ő ipához Jethróhoz...

*6

A misszionáriusok felvették a kapcsolatot egy másik sze-
mélyvel is – Áronnal. Aki a szövegek szerint Miriámmal együtt
Mózes testvére volt. Ő volt az, aki jó szónoki adottságokkal
rendelkezett. De nemcsak ez volt a fontos. Hiszen a szövegek-
ből kiderül, hogy Mózesnek valamilyen beszédhibája volt. Így
ez megakadályozta abban, hogy egyszerre sok emberhez szól-
jon. Ezért volt szükség Áronra. Ő tolmácsolta Mózes mondani-
valóját. Ugyanakkor kettejük közül Mózes lett a "főnök".

A korábban említett technikai eszköz átadása, mellyel a "cso-
dákat" véghezvitte, a *6/17 mondatból derül ki.

A találkozás a végéhez közeledett. Az üzenetet Mózesnek
átadták. A jármű felszálláshoz készülődött. Beindította a haj-
tóműveit...

Mózes korábban még semmi ehhez foghatót nem látott. Ő
ismerte a tüzet, a fáklyát, de az izzó gázsugarat, mely e reaktív
hajtómű fűvókáiból tört elő, nem tudta hogyan jellemezni. (Ké-
sőbb külön fejezetben foglalkozunk majd azokkal a jelensé-
gekkel, amelyek ilyen és hasonló nem földi járművek megje-
lenésekor voltak észlelhetők.)

*6 Mózes II. könyve 4

Így hát vajon mit is mondhatott volna mindarról, ami a szeme elé tárult? Később, amikor felidézte a történeteket, ő ezt úgy értelmezte, hogy az "Úr" az ő konoksága miatt "gyulladt haragra". Itt is van egy "én azt hittem" kategória.

A találkozás véget ért, a jármű elrepült, Mózes pedig, kezében a misszionáriusoktól kapott "csodatevő" technikai eszközzel, hazatért...

RÖVID TARTALOM:

Mózes születésekor az egyiptomi fáraó parancsa szerint minden újszülött fiúgyermeket meg kell ölni. A néhány hónapos Mózesnek sikerül túlélnie mindezt. Sok év múlva, egy nem földi civilizáció felveszi a kapcsolatot vele. A Mózessel közlőtekből kiderül az, hogy ez a kozmikus civilizáció beavatkozásra szánta el magát. E beavatkozás közvetítőjéül és eszközéül Mózeset választották. Harmadik típusú találkozás során, mely egy minden szempontból sokkal fejlettebb társadalom küldöttével jön létre, utasításokat, instrukciókat és technikai eszközöket kap küldetése eredményes végrehajtásához.

A ZENDÜLÉS

Egykoron Mózes azért menekült Egyiptomból, mert állítólag megölt egy egyiptomi férfit, és ezért bujkálnia kellett.

Sok évvel később a misszionáriusok felvették a kapcsolatot Mózesrel, és konkrét instrukciókat kapott egy rabszolgálat kiiktatásához. Ugyanakkor, mivel őt ott halálra keresték, ezért egyelőre nem térhetett vissza. Előbb a dolgoknak Egyiptomban meg kellett változniuk, és az utolsó akadálnak is el kellett járnia. Lehet, hogy évek teltek el közben, mire a helyzet lecsendesedett, és Mózes elindulhatott, hogy végrehajtsa a küldetését. Persze az is lehet, hogy a misszionáriusok likvidálták azokat a vezető személyeket Egyiptomban, akik Mózes halálát akarták. Nagyon hasonló volt a helyzet Jézus születése után. Jézus történetéből kiderül majd, hogy nem kellett évtizedeket várni, míg az őt keresők természetes halállal meghaltak, hanem csak néhány évet.

A misszionáriusok figyelemmel kísérték mindazokat a történeteket, melyek Egyiptomban zajlottak. Amikor a helyzet megérett az akció elkezdéséhez, tudatták ezt Mózesrel:

19. Az Úr pedig monda Mózesnek Midiánban: Eredj, térj vissza Égyiptomba; mert meghaltak mindazok a férfiak, a kik téged halálra kerestek vala.

20. És felvévén Mózes az ő feleségét és az ő fiait és felültetvén őket a számarra és visszatérvén Égyiptom földére. **Az Isten**

vesszejét pedig kezébe vevén Mózes.

21. És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj Égyiptomba, meglásd, hogy mindazokat a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezébe adtam; (itt konkrétan a kézi fegyverről van szó)...

*7

Ugyanakkor a másik személy is, akivel a misszionáriusok kapcsolatban álltak, szintén utasítást kapott:

27. Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes elejébe a pusztába!

És elméne és találkozzék vele az Isten hegyénél és megcsókolá őt.

*8

A Biblia szerint Áron Mózes édestestvére volt. Lehet... De inkább úgy tűnik, hogy ő volt a másik kiválasztott, és immár a

*7,*8 Mózes II. könyve 4

két küldött – "ügynök" egymással kapcsolatba lépett.

28. Mózes pedig elbeszélé Áronnak az Úr mindana szavait, melyekkel őt elküldötte vala és mindazokat **a jeleket, melyeket reá bízott**

vala (megmutatta Áronnak azokat az eszközöket, amiket a misszionáriusoktól kapott). *9

Megkezdődött a zendülés előkészítése:

29. És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel fiainak minden véreit.

30. És elmondá Áron mindazokat a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt (a

kapott technikai eszközökkel).

31. És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulának.

*10

A küldetés első fázisa eredményesen zárult. Az izraeliták, köszönhetően a "jeleknek", amelyeket egy rendkívüli technikai fejlettséggel rendelkező civilizáció képviselőitől kapott esz-közzel műveltek, hittek nekik. Immár Mózes a háta mögött tudhatta a saját törzsének nagyszámú seregét.

Ekkor következett a második fázis. A fáraót kellett rákényszeríteni arra, hogy elengedje a népet "háromnapos járásra", azaz a céllal, hogy szolgálhassanak Istenüknek. Ez nyilván csel volt. Hiszen a fáraó önként soha el nem engedte volna őket végleg. De a misszionáriusok számítása szerint, lehet, hogy akkora erő láttán, amelyet Izráel törzse képviselt, engedett volna. Az izraeliták természetesen soha nem tértek volna vissza az egyiptomi rabszolgaságba a "háromnapos útról". Erre nyilván rájött a fáraó is.

A zendülők követeket menesztettek, Mózeset és Áront, az uralkodóhoz, hogy tudassák vele követeléseiket:

1. Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondanak a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népet, hogy ünnepet üljének nékem a pusztában.

2. A Faraó pedig mondá: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam az Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt.

3. Ők pedig mondanak: A héberek

Istene megjelent nekünk; hadi meghessünk hát háromnapos útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak **a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalállal vagy fegyverrel.**

4. Egyiptom királya pedig monda nekik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ő munkáitól? (miért lázítják a népet) men-jetek dolgothoz.

*11

*9,*10 Mózes II. könyve 4

*11 Mózes II. könyve 5

Elsőre tehát nem sikerült a fáraót rávenniük arra, hogy követelésüket teljesítse. És mint minden elbukott zendülés után, jött a megtorlás:

6. Parancsolá azért a Faraó azon a napon a nép sarczolatatóinak és felvigyázóinak, mondván:
7. Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez mint ennekelőtte; hadd menjenek el ők magok és szedjenek magoknak polyvát.
8. De a téglá számát, mennyit ennekelőtte csináltak, vessétek ki rá-

jok; azt le ne szállítsátok, mert restek ők és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek.
9. Nehezítettessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak hazyug szóra.

*12

Most érthető csak, miért kellett Mózesnek, és később látni fogjuk, hogy Áronnak is személyi fegyver (*17/10, 17/12, 19/19, 20/5). Hiszen, mint minden lázadás leverésekor, a lázadás vezetőit kivégzik. Mivel azonban Mózesnek és Áronnak valami olyan volt a birtokában, ami abban a korban elképzelhetetlen dolgokat produkált, ezért ők "érinthetetlenek" voltak.

De a népen bosszút lehetett állni. Mire is az izraeliták követeket küldtek a fáraó kiengesztelésére.

20. És mikor kijövének (az izraeliták követei) a Faraótól, szembe találkoznak Mózesrel és Áronnal.
21. S mondanak nekik: Lásson meg titeket az Úr és ítéljen meg, kik rossz

hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ő szolgálai előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket (fegyveres megtorlás).

*13

Így a fegyveres megtorlás azt is elérte, hogy éket vert Mózes és az izraeliták közé.

Az első próbálkozás kudarcra miatt Mózes és Áron elvesztette a tömegek támogatását.

Mózes kétségbeesésében újra felvette a misszionáriusokkal a kapcsolatot. Hogy milyen módon tette ezt? Ma azt mondanánk, hogy kapott egy kis méretű rádió adó-vevőkészüléket, melyen keresztül tarthatta a misszionáriusokkal a kapcsolatot. Elsőre ez pusztá feltevésnek tűnik, a későbbiekben azonban látni fogjuk, hogy konkrét, összehangolt akciók történtek, melyek közvetlen kapcsolattartás nélkül elképzelhetetlenek lettek volna. Persze abban az időben, a kor technikai ismereteinek fényében mindez nemcsak elképzelhetetlen volt, hanem egyenesen csodának minősült. Ennek a kapcsolattartó eszköznek köszönhetően lett Mózes próféta. Hiszen ki a pró-

*12, *13 Mózes II. könyve 5

féta? Az a személy, aki Isten küldötte, aki közli Isten akaratát, és megjövendőli mindazt, ami történni fog.

Mózes szemrehányást tett a misszionáriusoknak azért, mert rávették őt minderre, eredmény helyett a helyzet csak rosszabb lett.

22. És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda: Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide?
23. Mert attól fogva, hogy bemének

a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadítád meg a te népedet.

*14

Minderre a misszionáriusok felindultan reagáltak, s indulatosan közölték, hogy a konok uralkodó ellen fegyvereiket is bevetik, ha kell, de mindenképpen rákényszerítik arra, hogy az izraelita rabszolgákat szabadon bocsássa:

1. Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő földéről.
6. Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Egyiptom nehéz munkái alól és megszabadítalak titeket

az ő szolgálatjoktól (a rabszolgaságból) és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által.
8. És bévislek titeket a földre, amely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségül, én az Úr.

*15

Azzal, hogy mit jelent a kinyújtott kéz, hatalmas kar, egy külön fejezetben fogunk foglalkozni. Egyelőre annyit, hogy ezek különböző típusú fegyverek. Hiszen a *11/3-ból egyértelműen kiderül, hogy Isten fegyvert is használhat.

Immár a misszionáriusoknak más eszközökhöz kellett folyamodniuk, hogy a fáraót rákényszerítsék az izraelita rabszolgák szabadon bocsátására:

10. Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván:
11. Eredj be, szólj a Faraónak, Egyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről.
12. **Mózes pedig szóla** az Úr előtt, mondván: Imé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát

reám a Faraó, holott **én nehéz ajkú vagyok?**

13. És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket Izráel fiainak és a Faraóhoz, Egyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiait Egyiptom földéről.

*16

9. Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vedd a Faraó elé; kígyóvá lesz.

10. Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala; **veté Áron az ő vesszejét** (Áronnak

*14 Mózes II. könyve 5

*15,*16 Mózes II. könyve 6

is volt egy "vesszeje", mely mind-
azt tudta, amit a Mózes "vessze-
je") a Faraó elé és az ő szolgálai elé,
és kígyóvá lőn.

11. És előhívá a Faraó is a bölcse-
ket és varázslókat, és azok is, Egyip-
tom írástudói, úgy cselekedének az
ő titkos mesterségükkel.

12. Elveté ugyanis mindenik az ő
vesszejét és kígyókká lőnek; de az
Áron vesszeje elnyelé azok
vesszejét.

13. És megkeményedék a Faraó szí-
ve és nem hallgata reájok, a mint
megmondotta vala az Úr.

*17

Tehát az utasításnak megfelelően a következő lépésben az-
zal próbálkoztak, hogy a kapott technikai eszközzel "csodát"
tegyenek. Az egyiptomiak birtokában is voltak azonban hason-
ló készülékek, melyek képesek voltak "trükköket" művelni.
Azt, hogy honnan lehetett nekik ilyen eszközük, kiderül egy, a
misszionáriusok által elejtett mondatból:

24. Ama napon Izráel harmadik lesz
Égyiptom és Assiria mellett; áldás
a földnek közepette;

25. Melyet megáld a seregeknek

Ura, mondván: **Áldott népem,**
Égyiptom! és kezem munkája,
Assiria! és örökségem Izráel!

*18

Úgy tűnik, hogy a misszionáriusok korábban közvetlen kap-
csolatban álltak az egyiptomi uralkodókkal, később azonban
ez valamiért megszakadt. Hiszen a fáraót a népe istenként tiszt-
telte. Így nem csoda, hogy az nem ámult el a "csodák" láttán.
Nekik is voltak korábbról birtokukban valamilyen ehhez ha-
sonló eszközeik.

Ahhoz a kijelentéshez, hogy egyik "vessző" elnyelte a töb-
bit, kritikusan kell viszonyulnunk, hiszen egyértelműen a fan-
tázia, a mítoszteremtés szüleményének tűnik. A krónikás ez-
zel akarta mintegy aláhúzni, hogy az Úr mennyire szereti az
izraelitákat. Mert ellentmond ennek az a tény, hogy az uralkodót
nem sikerült meggyőzni, megfélemlíteni.

Újabb próbálkozások következtek hát:

15. Eredj a Faraóhoz reggel; ímé ő
kimegy a vízhez, és állj eleibe a fo-
lyóvíz partján, és a vesszőt a mely
kígyóvá változott vala, vedd kezéd-
be.

16. És mondj néki: Az Úr, a héberek
Istene küldött engem hozzád,
mondván: Bocsásd el az én népe-
met, hogy szolgáljanak nékem a
pusztában; de ímé mindez ideig
meg nem hallgattál.

17. Így szólt az Úr: Erről tudom meg,
hogy én vagyok az Úr: Ímé én meg-

sujtom a vesszővel, a mely kezem-
ben van, a vizet, a mely a folyóban
van, és vérré változik.

18. És a hal, a mely a folyóvízben van,
meghal, a folyóvíz pedig megbűdö-
södik és irtózni fognak az Égyiptom-
beliek vizet inni a folyóból.

19. Monda azért az Úr Mózesnek:
Mond **Áronnak: Vedd a te**
vessződet és nyujtsd ki kezedet
Égyiptom vizeire; azoknak folyóví-
zeire, csatornáira, tavaira és min-
den vízfőgőira, hogy vérré legyenek

*17 Mózes II. könyve 7

*18 Ésaías könyve 19

és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a fa-, mind a kőedényekben.

20. Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsújtá a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgálai előtt, és mind vérré változék a víz, a mely a folyóban vala.

21. A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghala, és megbüdösödék a folyóvíz, és nem ihatának az Egyiptombéliak a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén.

22. De úgy cselekedének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal és kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok;...

*19

Ezeket más "jelek" követték:

1. És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondd néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népet, hogy szolgáljanak nékem.

2. Ha pedig te el nem akarsz bocsátani, imé én az egész határodát békákkal verem meg.

3. És a folyóvíz békáktól pozsgos és felmennek és bemennek a te házádba és ágyasházadba és ágyadra és a te szolgálid házába és néped közé és a te kemenczéidbe és sütőtek-nőidbe.

4. És reád és népedre s minden te szolgálidra felmennek a békák.

5. És monda az Úr Mózesnek: **Mondd Áronnak: Nyújtsd ki kezedet a te vessződdel** (Áronnak is volt egy "vesszője", amit a misszionáriusoktól kapott.) a folyóvizekre, csatormákra és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földére.

6. És kinyújtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövének fel és ellepék Égyiptom földét.

7. De az írástudók is úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel és felhozák a békákat Égyiptom földre.

8. És hívatá a Faraó Mózes és Áront és monda: Könyörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak.

9. Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könyörögjek éretted és a te szolgálidért és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák téled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg.

10. Felele a Faraó: Holnapra. És monda Mózes: A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhez.

12. És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiálta Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala.

13. És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről.

14. És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbűszhődék.

15. S a mint látá a Faraó, hogy baja könnyebbül, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr.

*20

Itt most álljunk meg egy pár mondat erejéig, mivel több kérdés is felvetődik.

Először is, ami a *19/22 mondatot illeti, nyilvánvaló, hogy ez csak egy megjegyzés vagy kommentár, melyet a krónikás fűzött a történetekhez. Hiszen a vizek már meg voltak mérgezve és a halak elpusztultak. A megmérgezett vizet már nem lehetett

*19 Mózes II. könyve 7

*20 Mózes II. könyve 8

tovább mérgezni. Hiszen a víz vagy meg van mérgezve, vagy nincs. Azonkívül, bolond lenne az, aki a saját országának az ivóvizét tovább mérgezi. Krónikásunk, aki mindezeket Mózes elbeszélésének nyomán lejegyezte, nem értette teljesen tisztán azt, hogy vajon mi is történt akkoriban. És mivel nem értette, ezért a maga sajátos módján, hozzáfűzött kommentárokkal próbálta a teljesen érthetlent érthetőbbé tenni. Az akkori történéseket valóban nem is érthette meg teljesen, hiszen csak nagyon egyszerű technikai ismeretei voltak. Ugyanakkor a későbbi korok folyamán, amikor megpróbálták az írásokban foglaltakat értelmezni, elképzelni, akkor ezek a kommentárok a képet teljesen összezavarták.

A mai technikai tudásunknak köszönhetően azonban már meg tudjuk a szövegekben különböztetni azokat a részeket, amelyek valóban az akkori események részleteit tartalmazzák, s azokat, melyek csak a krónikások hozzáfűzött kommentárjai. Hozzáteszem, hogy a Bibliában nagyon sok ilyen kommentár van, mely eltorzítja a valós képet.

Ami a békákkal kapcsolatos történéseket illeti, egyértelmű, hogy színjáték volt az egész. Hiszen mindez egy jól kidolgozott terv szerint történt. A misszionáriusok úgy szaporíthatták fel a békák mennyiségét, hogy valamilyen módon felszaporították a vizekben a békaembriók számát. A mai technikánkkal, többek között a biotechnológia eszközeivel, mi is meg tudnánk ezt tenni. Mindez nyilván nem egy szempillantás alatt történt. Mózes közölte a fáraóval, hogy amennyiben nem tesz eleget követelésüknek, akkor egy újabb csapás következik. Ami meg is történt. A békaembriók kifejlődtek és a békák, az embriófelszaporításnak köszönhetően többen voltak, mint amit a természetes életterük el tudott viselni. Ezért mindenütt megjelentek, a házakban is. Ettől persze a fáraó megijedt. Bámit megígért volna, csak érjen véget ez a békainvázió.

Ekkor következett a színjáték következő mozzanata: Mózes kiment, nyilvánosan az égre emelte a tekintetét és hangosan, a tömeg szeme láttára kérte az "Urat", hogy a békákat távolítsa el. Másnapra azok elkezdtek elhullani. A misszionáriusok rendelkezésére állt egy éjszaka, hogy valamilyen vegyszerrel elpusztítsák a mindenütt nagy számban nyüzsgő békákat. Ugyan-

akkor a szövegek szerint a fáraó varázslói is kinyújtották a veszszejüket, és felhozták a békákat. Mindez valahogy kilóg a sorból. Hiszen ha már egyszer megjelent a békainvázio, és a békák mindenütt ott voltak, akkor már újabb inváziót előidézni nem lehetett. Ezért egyértelmű, hogy ez is kommentár, azon sorok lejegyzőjének kommentárja, aki Mózes szavait megörökítette az utókoroknak.

Több ilyen "csapás"-színjáték követte még egymást:

- tetvek, bogarak, rovarok inváziója,
- marhavész és fekélyek, vírusok;
- sáskák;
- háromnapos sötétség.

A tetveket, a bogarakat és a sáskákat mesterségesen lehet tenyészteni és számukat felszaporítani, utána pedig rovarirtó szerrel elpusztítani.

A marhavész és fekélyek – egyértelműen járványt okozó biológiai anyagok következményei. A mai biológiai fegyverekkel ilyeneket elő tudunk idézni.

A háromnapos sötétség a legkeményebb dió. A szövegek szerint három napig vak sötétség volt Egyiptom földjén.

23. Nem látták egymást, és senki
sem kelt fel az ő helyéből három na-

pig ; de Izráel minden fiának világossá-
ság vala az ő lakhelyében.

*21

Ilyet előidézni nem tudunk. Úgy tűnik, ez sem egyéb, mint a krónikás fantáziájának szüleménye. Ugyanis mindez teljességgel valószínűtlen. Hiszen abban az időben ismerték a tüzet és a fáklyát. Mert az éjszaka sötétjében is világítottak. Nem bénult meg a ország minden éjszaka. Így mégha olyannyira sötét is lett volna, akkor is fáklyát és máglyákat gyújtottak volna, és élték volna tovább megszokott életüket. És semmiképpen sem ültek volna egy helyben három napig. Ezzel szemben, a krónikás szerint, az izraeliták házaiban mindenütt világosság volt. Ezen túlzásokért tűnik ez a mítoszteremtés részletének, mely arra volt hivatott, hogy a krónikás ismételten mintegy aláhúzza azt, hogy az "Úr" mennyire szereti Izráel törzsét. Pedig mindennek semmi köze a valósághoz...

Nos, minden egyes "csapás" után, amit a misszionáriusok idéztek elő szuperfejlett technikájukkal és igen magas szintű

*21 Mózes II. könyve 10

tudásukkal, amikor a veszély elmúlt, a fáraó rendre megszegte adott szavát. Bármennyire is törekedtek a nyers erő bevetésének elkerülésére, bizonyossá vált, hogy ilyen szőszegő uralkodóval tárgyalni nem lehet. Ekkorra már egyértelmű lett, hogy az uralkodót csak úgy lehet rákényszeríteni arra, hogy az izraelita rabszolgáit szabadon bocsássa, ha fegyveres erőt alkalmaznak.

Ekkor döntöttek: bevetik csapataikat.

Közeledett az invázió éjszakája...

RÖVID TARTALOM.

Ez első találkozást követően, mely során Mózes feladata végrehajtásához konkrét utasításokat és technikai eszközöket kapott, még nem érett meg a helyzet Egyiptomban a rabszolgázadás kirobbantásához. Ezért Mózesnek Midiánban kellett várakoznia arra, hogy akcióba léphessen. Eközben a misszionáriusok állandóan figyelemmel kísérték az Egyiptomban zajló folyamatokat. Úgy tűnik azonban, hogy nemcsak passzívan figyelték, hanem alakították is azokat. Amikor eljött az idő, Mózes parancsot kapott az indulásra.

Egyiptomba érve kapcsolatba lépett Áronnal, aki szintén utasítást kapott a misszionáriusoktól, hogy fogadja Mózeset. Azért volt rá szükség, mert Mózes beszédhibás volt. Így a tömegek felé Áron tolmácsolta Mózes mondanivalóját.

A küldetés első szakaszában meg kellett szerezni a rabszolgá izraeliták támogatását. Erre volt hivatott ama technikai eszköz – a "vessző", mely abban a korban elképzelhetetlen dolgokat produkált. Az emberek mindezt látva természetesen Mózes és Áron mellé álltak.

Hátuk mögött tudva a tömegeket, immár felléphettek a fáraó előtt követelésükkel.

Azt kívánták elérni, hogy az szabadon bocsássa az izraelita rabszolgákat. Amire persze az egyiptomi uralkodó nem volt hajlandó. Ekkor jött el annak az ideje, hogy a birtokukban lévő technikai eszközökkel "csodákat" műveljenek. De ez sem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy megfélemlítsék az uralkodót, hiszen mint kiderült, korábban neki is voltak a birtokában olyan eszközök, melyek szintén tudtak "csodákat" művelni. Ezért a zendülés első hulláma elbukott.

A fegyveres megtorlás, mely ezután következett, éket vert az izraeliták és vezetőik közé. Ugyanakkor a "vesszőknek" köszönhetően, melyek Mózes és Áron birtokában voltak, ők érintetlenek maradtak.

A misszionáriusok, értesülve a kudarcról, felindultan reagáltak. Immár komolyabb eszközöket kellett bevetniük.

Következett a húzd meg, ereszd meg taktika. Különböző globális kataklizmákat idéztek elő azzal a céllal, hogy megfélemlítsék és jobb belátásra bírják az uralkodót. De mint kiderült, az nemcsak hogy arrogáns, hanem szőszegő is volt. Hiszen minden alkalommal, mikor megszűnt a veszély, rendre megszegte adott szavát. Így hát szertefoszlott annak az illúziója, hogy békés eszközökkel a misszionáriusok elérjék céljukat. Nem maradt más, mint a nyers erő...

AZ INVÁZIÓ ÉJSZAKÁJA

Korábban láthattuk, hogy a misszionáriusok minden békés eszközt megragadtak ahhoz, hogy a fáraót rákényszerítsék az izraelita rabszolgák szabadon bocsátására. (Egyik próbálkozásuk sem járt eredménnyel.) A fáraó konoksága és ostobasága miatt azonban – a végső eszközhöz – a nyílt erő bevetéséhez voltak kénytelenek folyamodni.

A cél az volt, hogy csak olyan mértékben alkalmazzanak erőt, hogy zűrzavar és pánik törjön ki az egyiptomiak között. Ebben a zűrzavarban nyíltott lehetőség arra, hogy a rabszolga izraeliták elhagyhassák Egyiptom területét.

Miután kidolgozták a kommandóakció részletes tervét, ki lett tűzve az időpont – a hónap tizennegyedik napja. De lássuk a történeteket:

1. Szóltott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén, mondván:

3. Szóljatok Izráel egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, háznaként egy bárányt.

4. Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz.
6. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel községének egész gyülekezete estennen.

*22

Minden izraelita családnak négy nap állt a rendelkezésére ahhoz, hogy bárányt vásároljon. Erre azért volt szükség, hogy egyet-egyet mindenki garantáltan tudjon venni. Hiszen hirtelen megnőtt a kereslet, és nehezen lehetett bárányt kapni. Ehhez kellett a négy nap.

7. És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megesszik, hintsenek a két ajtóféltre és a szemöldökfára.

8. A húst pedig egyétek meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyétek meg azt.

9. Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lásszáiraival és belsejével együtt.

11. És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felővezve, saruitok lábaitokon és pálczáitok kezetekben (indulásra készen,

csak a jelre várva), és nagy sietéssel egyétek azt; mert az Úr pászkája az.

12. Mert általmégyek Egyiptom földén ezen az éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig...

13. És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét.

*23

*22,*23 Mózes II. könyve 12

A misszionáriusok utasításának megfelelően, az izraelitáknak a leölt bárányok vérével kellett megjelölni a bejárati ajtó keretét. Hogy miért a bárányok vérével?

Abban az időben nem mehettek a boltba egy doboz festéket venni. Csak azt lehetett felhasználni, ami rendelkezésükre állt. A leölt bárányt pedig sütve kellett megenniük, hiszen nem volt idő arra, hogy "főzőcskézést" rendezzenek. Nem ehatték nyersen sem, mert akkor többen megbetegedhettek, és ezzel az akciót hátráltatták volna. Mindenkiene sietve kellett elfogyasztani a húst, hogy legyen másnap erejük a meneküléskor. Hisz egy jó darabig úgysem fognak húst látni...

Az egyiptomiak meg nem foghattak gyanút, hogy valami készül, mert legfeljebb azt hitték, hogy az izraeliták valamiféle vallási szertartást végeznek.

Hogy minek kellett megjelölni azon házak bejárati ajtaját, ahol az izraeliták laktak?

21. Előhívá tehát Mózes Izráel minden véneit és monda nékik: Fogjatok és vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát.

22. És vegyetek egy köteg izsópot és mártsátok a vérbe, a mely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely az edényben van; ti közületek pedig **senki se**

menjen ki az ő házának ajtaján reggelig.

23. Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Egyiptombelieket és **meqlátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen:** elmegy az Úr az ajtó mellett és **nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaikba.**

*24

Megjelölték az ajtó tokját, és bezárkóztak. Ieszállt az éj...

A kitűzött időpontban repülő járművek hangja hangzott fel az éjszakai égbolton. Ezek a települések közelében landoltak.

34. Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, mely Egyiptomban van, és az ő fohászkodásukat meghallgattam, és azért **szállottam le**, hogy őket megszabadítsam...

*25

13. Az Úr, mint egy hős kijő, és mint hadakozó felkölti haragját (a közelben landoló csapatszállító űrhajók hajtóműveinek a lángja), kiált, sőt rivalg (a landoló járművek erős zaja)...

*26

A landolt járművekből kommandósok bukkantak elő, kezükben fegyvereikkel:

5. És mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelt, és **főlemelém kezemet** (lövésre emelt fegyver)

a Jákób háza magvának, és megismertetem magamat velök Egyiptom földén (a házaik ablakain keresztül az izraeliták saját szemük-

*24 Mózes II. könyve 12

*25 Az apostolok cselekedetei 7

*26 Ésaías könyve 42

kel láthatták a fegyvereikkel harcoló kommandósokat), és kezemet fölemelém nékik, mondván: Én vagyok az Úr (a fegyvereik hatalmának köszönhetően valóban ők voltak a helyzet urai), a ti Isteneitek!

*27

2. És tudjátok meg ma (mert nem a ti fiaitokkal szólok, a kik nem tudják és nem látták) az Úrnak a te Istenednek fenytését, nagyságát, **erős kezét, és kinyújtott karját.**

*28

A harcosok parancsba kapták, hogy azokba a házakba, amelyek ajtókerete vörös színnel van megjelölve, tilos belépniük. Az izraelitáknak pedig nem volt szabad kimenniük. Ha kiléptek az ajtón, akkor a kommandósok ugyanolyan célpontnak tekintették őket, mint bárki mást.

A hivatalos felfogás szerint maga az "Úr" személyesen jelent meg és mért csapást az egyiptomiakra. Ugyanakkor a szövegekben a következőket találjuk:

4. És a Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet Égyiptomra vettem **és kihozom az én szereimeimet**, az én népemet, az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által.

*29

34. Avagy próbálta-é azt Isten, hogy elmenjen és válaszszon magának népet valamely nemzetség közül, kísértésekkel: jelekkel, csudákkal, **hatal**, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettenetességek által, a miképen cselekedte mind ezeket ti érettetek az Úr, a ti Isteneitek Égyiptomban, szemeitek látára?

*30

Folyt az akció. Sikolyok, kiáltások, lövések villanásai és robbanások hangjai hallatszottak...

8. És kihozott minket az Úr Egyiptomból **erős kézzel**, kinyújtott kar-

ral, **nagy rettentéssel, jelekkel és csudákkal.**

*31

Az abban a korban élő emberek természetesen nem ismertek semmiféle lőfegyvert, és arról sem volt fogalmuk, hogy mi az a robbanás. Hiszen a lőport a kínaiak fedezték fel valamikor a második évezred legelején. Mindezeket ők rettentéseknek, jeleknek és csudáknak nevezték. Nem voltak olyan fogalmaik, amelyekkel jellemezni tudták volna mindazt, amit az ablakon keresztül láttak.

A házakban a félelemtől reszketve ültek az izraeliták. Kintről beszűrődött a parancsok hangja, melyeket az ismeretlen fegyveresek fennhangon osztogattak, a saját nyelvükön, amit az izraeliták nem értettek:

6. Bizonyosságul tette ő a József nemzetségében, a mikor kijött

Égyiptom földe ellen. **Nyelvet hallék ott, a mit nem tudtam.**

*32

*27 Ezékiel könyve 20

*28 Mózes V. könyve 11

*29 Mózes II. könyve 7

*30 Mózes V. könyve 4

*31 Mózes V. könyve 26

*32 Zsoltárok könyve 81

Kint szabályos, de egyenlőtlen harc folyt:

3. Mert eljön az Úr, és harcol azok
ellen a népek ellen, a mint harczolt

vala ama napon, a harcznak nap-
ján.

*33

Hiszen az egyiptomiak kezdetleges eszközeikkel nem tudták felvenni a harcot a szuperfegyverekkel szemben...

Hogy milyen hatással volt az egyiptomiakra a kommandósok megjelenése?

15. Mint az Égyiptom földéről
kijöveledek idején láttatok vele
csodadolgokat (valóban, hi-
szen ilyen technikát sem aze-
lőtt, sem azután abban a kor-
ban nem láttak).

16. Látják ezt a pogányok és megszé-
gyenülnek minden erejökkel (hiszen
az ő nyilaik, dárdáik nevetséges
játékszerek a misszionáriusok fegy-
verei mellett). Kezüket szájkra te-
szik (rettenetes félelem szállja meg
őket), füleik megsiketülnek (a jármű-
vek robaja, a fegyverek dörgése, a
robbanások zajától);

*34

8. Isten hozta ki Égyiptomból, az ő
ereje mint a vadbivalyé (itt a csa-
patszállító járművekről van
szó); megemésztí a pogányokat, az
ő ellenségeit; csontjait megtröri
(a robbanások detonációja,
lángja és hatása), és nyilaival által-
veri (a "kinyújtott kéz" a kézfegy-
verek lövedékei, és azoknak a
hatása).

*35

A rajtaütés a végéhez közeledett. Az egyiptomiak házaiban halottak ezrei heverték. A pusztítás nagy volt. Ennél csak a párnik és a zűrzavar volt nagyobb. Éjfélkor az akció véget ért...

29. Lón pedig éjfélkor, hogy megő-
le az Úr minden elsőszülöttet Egyip-
tornak földén, a Faraónak első-
szülöttétől fogva, a ki az ő királyi

székiben ül vala, a tömlöczbéli fo-
golynak elsőszülöttéig és a baram-
nak minden első fajzását.

*36

A fegyveresek visszavonultak a járművek fedélzetére, azok felemelkedtek és eltűntek az éjszakában. A fegyverropogást a halottaikat sirató emberek jajgatása váltotta fel.

Káosz uralkodott mindenütt. Ekkor jött el az ideje, hogy az izraeliták, házaikat elhagyva, családotól, gyerekestől az éj és a zűrzavar leple alatt útnak induljanak...

1. Ügyelj az Abib hónapra, és készíts
az Úrnak, a te Istenednek páskhát;
mert az Abib hónapban hozott ki

téged az Úr, a te Istened Égyiptom-
ból éjjel.

*37

*33 Zakariás könyve 14

*34 Mikeás könyve 7

*35 Mózes IV. könyve 24

*36 Mózes II. könyve 12

*37 Mózes V. könyve 16

Kinyíltak az izraeliták házainak ajtóí, és a menekülők sietve elindultak. Az egyiptomiak persze nem törődtek velük. Hiszen halott és sebesült hozzátartozóikkal voltak elfoglalva.

30. És fölkele a Faraó azon az éjszakán és mind az ő szolgálái és egész Egyiptom, és lón nagy jajga-

tás Egyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna.

*38

A kommandóakciónak volt egy másik lélektani hatása is. Az egyiptomiak egyelőre az akció keltette sokk hatása alatt voltak. Nemhogy akadályozták volna, hanem egyenesen unszolták az izraelitákat, hogy országukat elhagyják:

31. És hívata (a fáraó) Mózeszt és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint mondatok.

33. És az Egyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert azt mondják vala: mindnyájan meghalunk.

*39

Ekkor nem is gondoltak arra, hogy az izraelitákat üldözöbe vegyék. Egyelőre...

Kezdetét vette a menekülés...

RÖVID TARTALOM.

A misszionáriusok minden békés eszközt megragadtak ahhoz, hogy a fáraót jobb belátásra bírják. De minden próbálkozásuk eredménytelen maradt. Így nem maradt más lehetőségük, mint bevetni fegyvereseiket, s ezzel pánikot és zűrzavart okozni.

Mózeszel közölték a személyi készülékén keresztül, hogy mi fog történni, és az izraelitáknak mi a teendőjük. Négy nap állt rendelkezésükre ahhoz, hogy családonként egy-egy bárányt vásároljanak, s az invázió előestéjén a házaik bejárati ajtaját annak vérével megjelöljék, a húsát pedig sütve elfogyasszák. Ugyanis szükségük lesz az energiára a meneküléskor.

Sötétedés után a települések közelében járművek landoltak, és abból fegyveresek bukkantak elő. A parancsok, melyeket fennhangon osztogattak az akció közben, nem földi nyelven hangzottak el.

Az akció éjjélkor véget ért. A fegyveresek járműveikkel eltűntek az éjszaka sötétjében. A rajtaütés megtette hatását. Az egyiptomiak immár kérlelték az izraelita rabszolgákat, hogy elhagyják országuk földjét. Hiszen rettenetesen meg voltak rémülve.

*38,*39 Mózes II. könyve 12

A MENEKÜLÉS

Az útra kelt izraeliták rendezett sorokban hagyták el Egyiptomot. Az akció részletes tervében szerepelt az is, hogy hol gyülekeznek az ország különböző részeiből elindult tömegek – Rameszeszben. Hogy útra keljenek... Ezt közölték Mózes-sel, és ő tudatta az izraeliták véneivel.

Az akkori kor legnagyobb népvándorlása vette ezzel kezdetét, mely a misszionáriusok közvetlen segítségével kezdődhetett meg. Hogy ennek méreteiről fogalmunk legyen, csak egy adat:

37. És elindulának Izráel fiai
Rameszeszből Szukhótba,
mintegy hatszáz ezeren gya-

log, csupán férfiak a gyermekeken
kívül.

*40

Azt, hogy milyen úton kellett haladniuk, a menekülők nem igen tudhatták. Az eredeti tervnek megfelelően az izraelitáknak a későbbi lakhelyükre, a mai Közel-Keletre kellett eljutniuk.

Ha már a misszionáriusok elkezdtek ezt a monstre történelemformáló akciót, akkor minden eszközzel támogatniuk kellett a menekülőket abban, hogy az sikeresen érjen véget. Ezért éjjel és nappal a vándorló sokaság előtt egy légi jármű haladt, mely állandó összeköttetésben állt a misszionáriusok bázisával, ahonnan figyelemmel kísérték a térségben zajló eseményeket. Ezt a légi járművet követték hosszú kigyózó sorokban a menekülők:

20. Ímé én angylt bocsátok el te
előtted, hogy megőrizzen téged az

útban, és bevigyen téged arra a
helyre, amelyet elkészítettem.

*41

Ennek a járműnek az volt a feladata, hogy szükség esetén fegyvereivel megvédje a menekülőket. Ugyanebben az időben közben a térségben valamilyen harci cselekmények zajlottak...

17. És lőn, a mikor elbocsátá a
Faraó a népet, nem vivé őket Isten
a Filiszteusok földje felé, noha kö-
zel vala az; mert monda az Isten:
Netalán mást gondol a nép, ha har-

czot lát, és visszatér Egyiptomba.
18. Kerülő úton vezeté azért Isten a
népet, a veres tenger pusztájának
útján...

*42

Hogy kik harcolhattak, kivel? Talán a misszionáriusok a filiszteusokkal?

*40 Mózes II. könyve 12

*41 Mózes II. könyve 23

*42 Mózes II. könyve 13

Nos, elől haladt egy légi jármű, melyet követve, kisebb pihe-
nőket közbeiktatva, éjjel és nappal haladtak a menekülők.

21. Az Úr pedig megy vala előttök
nappal felhőoszlopban, hogy vezé-
relje őket az úton, éjjel pedig tűzosz-
lopban, hogy világítson nékik, hogy
éjjel és nappal mehessenek.

22. Nem távozott el a felhőoszlop
nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép
elől.

*43

Újra csak egy fogalomzavarral találkozunk. Egyszer angyalról
van szó, másszor meg az Úrról. Ez azért van, mert Mózes zavar-
ban volt. Látott egy légi járművet, de fogalma sem volt, hogyan
nevezze. Egyszer így, egyszer meg úgy nevezi.

Ez a jármű egyértelműen egy reaktív hajtóművel rendelkező
szerkezet volt, melynek az a lényege, hogy elégetve az üzem-
anyagot, nagy sebességű gázsugarat állít elő, és a hatás-ellen-
hatás elvét kihasználva mozog a kívánt irányba. Ilyenek nap-
jainkban a rakéták is.

Természetesen a kilépő izzó gázsugár a vízgőzzel kevered-
ve (oxigén+hidrogén hajtóanyag esetén) lép ki a hajtómű fúvó-
káiból. Erős nappali világosság mellett a hajtóműből kilépő víz-
gőz "elfedi" az izzó gázsugár fényét, hiszen nappali fényt szór-
va sokkal erősebb fényű, mint a gázsugár. Így nappal a kilépő
gázsugár valóban – felhőoszlop.

1. ábra
"Felhőoszlop"

tó az USA-beli Vandenberg légitámaszponton. A felvétel 1996.
december 5.-én készült.

Mindkét felvételen
egyfajta "felhőosz-
lop" látható. Mely
természetesen nem
az. Ellenkezőleg: az
emelkedő jármű
hajtóművéből elő-
csapó lehűlt égéster-
mékek egyvelege.

A járművet követi
ez a füstből álló "osz-
lop" mindaddig, míg
a légkörben szét nem
oszlik.

Az 1. ábrán egy MX
Paecekeeper kísérle-
ti rakéta startja látha-

*43 Mózes II. könyve 13

2. ábra
Egy másik "felhőoszlop"

A későbbiekben Jób is beszél erről, ekképpen:

29. De sőt értheti-é valaki a felhő szétoszlását, az ó sátorának zúgását?

*44

Hiszen a korabeli szemtanúknak még a leghalványabb fogalmuk sem volt arról, miért kíséri szinte minden alkalommal az "Urat" a "felhő"?

Hasonlóképpen nem értették több ezer évvel korábban a "tűz-oszlop" mibenlétét sem. Elvégre abban az időben az emberek a tüzet leginkább "máglya" alakjában ismerték, mely békésen lobog.

De "oszlop" alakút? Hiszen hogyan is lehet a tűz "oszlop" alakú? – kérdezték egymástól.

Mi már ismerünk ilyet. A 3. ábrán egy ilyen "tűzoszlop" látható, mely nem egyéb, mint a jármű reaktív hajtóművéből kicsapó sok ezer fokos izzó gázsugár.

A 2. ábra 1996. március 7.-én készült ugyanott. A felvételen egy nukleáris ballisztikus hordozórakéta startja látható, ahogy éppen az egyik földbe rejtett rakétasilóból kiemelkedik.

Visszatérve történtünk-höz, javasolom, próbáljuk meg az említett felvételeket egy sok ezer évvel ezelőtt élt ember szemszögéből megérteni.

Vajon képes volt-e mindennemű tudományos ismeretek híján megérteni mindazt, amit látott?

3. ábra
"Tűzoszlop"

*44 Jób könyve 36

Természetesen a nappali világosság híján az éj sötétjében az izzó gázsugár messzire ellátszik.

Ezért éjjel a "felhőoszlopnak" pont az ellentéte. Ilyenkor a sötétségben szinte nem is látszik a vízgőz, ellenben jól látszik a hajtóműből kilépő magas hőmérsékletű gázsugár. Így sötétben valóban – tűzoszlop. Azért oszlop, mert a reaktív gázsugár függőlegesen lefelé irányul, így tartva lebegésben a nehézkedési erő ellenében a járművet.

A 3. ábrán egy MX rakéta startjáról alkonyati sötétben készült közeli felvétel látható a Vandenberg támaszponton.

De térjünk most vissza történetünkhöz.

A terv szerint a népnek a Vörös-tengert megkerülve kellett volna eljutnia a Sinai-félszigetre. A korábbiakból azonban kiderült, hogy a fáraó szöszegő volt. Korábban sem tartotta meg egyetlen ígéretét sem. Ezúttal sem történt ez másképp.

Ahogy elmúlt az akció okozta sokk, az egyiptomiak üldözőbe vették a menekülőket. Fegyveresek indultak el a gyalog, családostól menekülő emberek után.

6. Befogata tehát szekérébe (a fáraó) és maga mellé vevé az ő népét.

7. És vőn hatszáz válogatott szekeret és Egyiptom minden egyéb

szekerét és háman-háman valának mindeniken.

8. És megkeményíté az Úr a Faraónak, az egyiptomi királynak a szívét, hogy űzőbe vegye az Izráel fiait;...

*45

Az erőltetett menetben harci szekerekkel haladó fegyveresekkel szemben a gyalogosan menekülőeknek nem volt nagy előnyük. Így az egyik éjszakai pihenő közben az üldözők szinte már be is érték őket:

9. És az Egyiptombeliek utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, a hol táboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahiróth mellett, Baál-Czfón előtt.

10. Amint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és ímé az Egyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai.

*46

A helyzet kezdett kritikussá válni. Hiszen ha utolérik a menekülőket, akkor semmi kétség sincs afelől, hogy mi történt volna:

9. Az ellenség monda: Űzöm, utólérem őket, zsákmányt osztok,

bosszúm töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom.

*47

*45,*46 Mózes II. könyve 14

*47 Mózes II. könyve 15

A válságosra fordult helyzet miatt Mózes a személyi hívóval felvette a kapcsolatot a misszionáriusokkal és kétségbeesetten kérte azok segítségét:

15. És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzá? Szólj Izráel fiainak,

hogy induljanak el.

*48

Már nem volt idő arra, hogy megkerüljék a Vörös-tengert, és a Sinai-félszigetet az Afrikával összekötő földszoroson keresztül átjussanak a félszigetre. Valamilyen extra megoldást kellett találni.

Más út nem volt – csak a Vörös-tenger...

A misszionáriusok akcióba is léptek, de időt kellett nyerni. Ezt a következő módon tették:

19. Elindula azért az Istennek Angyala, a ki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögéjük; a felhő oszlop is elindula előlük s mögéjük álla (természetesen, hiszen a "felhőoszlop" a jármű hajtóművének termeke volt, s így arra "mozgott", amerre a jármű haladt).

20. És oda méne az Egyiptombeliek tábora és az Izráel tábora közé; így lón a felhő és a setéség: az éjszákát pedig megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítették egymáshoz.

*49

Tehát a jármű elindult, az üldözők és üldözöttek közt állt meg és kezdett el lebegni. Mivel éjszaka volt és sötétség, ezért bekapcsolták a jármű nagy teljesítményű fényszóróit, bevilágítva ezzel a terepet.

A misszionáriusok lettek így a helyzet urai. A terep erős megvilágítása és a lebegő jármű láttán az üldözők nem mertek rajtaütni az izraeliták táborán. De mindez csak ideiglenes volt. Mivel az üldözők bosszúvágya erősebb volt félelmüknél, napnali világosságnál a két tábor bármelyik pillanatban harcba keveredhetett egymással. Akkor pedig a misszionáriusok semmilyen módon sem tudták volna megvédelmezni az izraelitákat. És ezt ők is nagyon jól tudták.

Ezért, bevetve szuperteknikájukat, egész éjszaka, messze kinn a tengeren nagy erővel dolgoztak...

RÖVID TARTALOM.

A szabadulás éjszakáján végrehajtott fegyveres invázió nyomán az izraelita rabszolgák számára megnyílt a szabadulás le-

*48, *49 Mózes II. könyve 14

hetősége. Míg az egyiptomiak a fegyveres rajtaütés okozta sokk hatása alatt voltak, addig ők rendezett sorokban hagyták el az országot. A történelem legnagyobb népvándorlása vette ezzel kezdetét, melyet egy földönkívüli civilizáció képviselői kezdeményeztek.

Mivel a menekülők nem ismerték az utat, melyen haladniuk kellett a kijelölt új hazájuk felé, ezért a tömeg előtt éjjel és nappal egy légi jármű haladt, mely vezette, s vészhelyzet esetén fegyvereivel meg is tudta védelmezni őket.

Ugyanakkor Egyiptomban a zűrzavar elült. A félelmet és rettetet immár a bosszúvágy váltotta fel. Üldözőbe vették a menekülőket és a tenger partján utol is érték őket...

A VÖRÖS-TENGER

Egész éjjel, míg az "angyal" sakkban tartotta az üldözőket, kinn a nyílt tengeren a misszionáriusok, bevetve magas szintű technikájukat, lázasan tevékenykedtek. Hiszen már csak néhány óra maradt virradatig. És nem volt más út a menekülők számára, csak a tenger...

Mindebből persze egyelőre sem az izraeliták, sem üldözőik nem tudtak semmit. Ami akkor ott történt, az az éjszaka sötétjébe veszett. Egész éjjel erős keleti szél fújtt...

21. ...az Úr pedig egész éjjel erős | keleti széllel hajtá a tengert...

*50

Azért valamit hallani is lehetett:

9. Rákiálta a veres tengerre és | geken, mint egy síkon.
kiszáradt, s úgy vivé őket a mélysé-

*51

A későbbiekben látni fogjuk, hogy a misszionárius járművek hangjait gyakran említik úgy a krónikások, mint kiáltást.

Hallani tehát hallották, hogy valami történik ott kinn a tengeren, a sötétben azonban semmit nem láttak.

És felvirradt a hajnal...

Indulni kellett, de hátukban ott voltak üldözőik. Percek kérdése volt csupán, hogy az egyiptomiak támadnak...

Mózes parancsot kapott az indulásra. Ekkor az "angyal" – az a jármű, mely egész éjjel hátvédként védte a menekülőket a rajtaütéstől – néhány lövést adott le az üldözők táborára...

24. És lőn hajnalkor, rátekinte az Úr | és felhő-oszlopból és megzavará
az Égyiptombeliek táborára a tűz - | az Égyiptombeliek táborát.

*52

Az egyiptomiak között a lövések hatására zűrzavar tört ki. Ekkor egy emberként indult el a menekülők sokasága a tenger felé...

Amikor a parthoz értek, szemük elé valami hihetetlen látvány tárult. A hullámzó tenger helyett... szilárd sík volt a terület. Soha ilyet nem láttak korábban...

22. És szárazon menének az Izráel |
fiai a tenger közepébe, a vizek pe-
dig kőfal gyanánt valának né-
kik jobbkezők és balkezők felől.

*53

8. Orrod lehelletétől feltorlódtak a |
vizek. És a futó habok fal mód-
jára megálltak; a mélységes
vizek megmerevültek a ten-
ger szívében.

*54

*50, *52, *53 Mózes II. könyve 14

*51 Zsoltárok könyve 106

*54 Mózes II. könyve 15

Mikor az elsők, a bátrabbak tettek néhány lépést a korábban hullámzó, de immár szilárd felszínen, sehogy sem értették, mi történt. Sarkukkal, talpukkal megkocogtatták – vajon a többiek, asszonyok, gyerekek is ráléphetnek-e? Nem fognak-e elmerülni?

De bárhogya is csapkodtak a talpukkal, eléggé biztonságosnak tűnt. Mintha a tenger vize egyszerűen a lábuk alatt megmerevedett volna...

De nem volt idő csodálkozni. Az üldözőkkel a nyomukban menni kellett...

Vajon mi lehetett az? Sík volt, a futó habok fal módjára megálltak... A vizek megmerevültek...

A víz szilárd anyagként viselkedett...

Nézzük csak, a fizika a víz milyen halmazállapotait ismeri? Gáznemű, folyékony és szilárd... A jég!

Virradatkor a menekülők szeme elé egy részben befagyott tenger látványa tárult...

A misszionáriusok légi járműveikről egész éjszaka erősen lehűtött gázugárral fagyasztották a tenger felszínét. Napjainkban technikánkkal minderre már mi is képesek lennénk...

Hogy honnét vették a hűtést? Ne feledjük azt, hogy a Bibliában a misszionáriusok járműveivel rendszeresen együtt járt a felhő. Ez nem egyéb, mint vízgőz. És tudjuk azt is, hogy a járművek nagy része reaktív meghajtású volt. Mi is használunk ilyeneket. Ezek a hajtóművek pedig folyékony oxigénnel és hidrogénnel működnek. Így az égés végterméke a vízgőz – a felhő...

Mivel ilyen hajtóművekkel rendelkező repülő szerkezeteik voltak, ezért rendelkezésükre állt a folyékony oxigén, és a folyékony hidrogén, mint azok üzemanyaga.

Napjainkban is elő tudunk állítani bármely gázt folyékony állapotban. Így a folyékony nitrogén -196 , míg az oxigén -183 , a hidrogén -253 Celsius-fokos.

Ha most ezek bármelyikét bepermetezzük valamilyen légsűrítő által előállított gázugárba (hiszen az $54/8$ légsugárról – leheletről beszél), akkor annak a hőmérsékletét mondjuk mínusz száz fokra is lehűthetjük. Nem nehéz elképzelni, hogy mi történik, ha ezt a rendkívül hideg légsugarat a tenger felszínére irányítjuk. Az pillanatszerűen megfagy. A futó habok egy pillanat alatt megmerevednek...

Ha megfelelő ideig hűtjük a megfagyott felszínt, akkor már képződhet olyan vastagságú jég, hogy az rövid ideig elbírjon sok embert, míg azok futva áthaladnak rajta...

A vízről tudjuk azt is, hogy rossz hővezető. A jég ugyan olvadni kezd, de az olvadás üteme nem lesz túl gyors. Így talán órákig is megmarad a jégréteg.

Tehát az izraeliták elindultak a befagyott felszínen a túlsó partra. Mivel az átkelés huzamosabb ideig tartott, a misszionáriusok több kilométerrel a menekülő sokaság előtt továbbra is fagyasztották a tengert.

Az üldözők táborában a lövések hatására kitört zűrzavar azonban nem tartott sokáig. A fegyveresek rendezték soraikat, és üldözőbe vették a közben időt nyert menekülőket, akik már ekkor erősen bennjártak a jégmezőn...

Az üldözők harci szekereiken gyors iramban nyomultak utánuk a befagyott tengerre. De a szekerek kerekei erősen lehültek, és mint lehüléskor minden anyag, így a kerékagyak is összehúzódottak és megszorultak. A kerekek immár nem tudtak szabadon forogni, hiszen nem voltak ilyen hőmérsékleti viszonyokra tervezve...

23. Az Égyiptombeliak pedig utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe.

25. És megállítá szekereik kerekeit és nehezen vontatá azokat...

*55

Így már érthető, hogy éjszaka miért fújt keleti szél a tenger felől. Az erős lehülés intenzív légmozgást váltott ki a térségben. Ne feledjük, hogy éjszaka a menekülők még a tenger nyugati partján voltak.

De miért nem nevezi Mózes nevén a dolgokat. Miért beszél falról, meg arról, hogy "a mélységes vizek megmerevültek a tenger szívében", és nem jégről?

Hát azért, mert addig még soha nem látott jeget!

Mert hol fekszik Egyiptom? A szubtrópusi övezetben. Ahol gyakorlatilag soha nem csökken a levegő hőmérséklete fagypont alá... A téli középhőmérséklet 18–20 °C körüli. A Vörös-tenger partvidékén 2–3 °C-kal ennél is magasabb. Hát ezért az ott élők soha nem láttak jeget!

Persze mondhatnák azt, hogy a sivatagban éjjel erősen lehül a levegő. De csak rövid időre. A víz a kulacsban még megdermedni sem érkezik...

*55 Mózes II. könyve 14

Csak napjainkban, felhasználva a modern technika vívmányait, tudunk például Egyiptomban a hűtőgépek segítségével jeget előállítani. De négyezer évvel ezelőtt?

Akkor ott a víz szilárd halmazállapotát – a jeget – nem ismerték. Ezért, amikor a menekülők meglátták a befagyott tengert, nem tudták, mi is az. Csak körülírní tudták azt, amit láttak...

Tartott a menekülés. A végtelenül távolinak tűnő túlsó part egyre közeledett. Az izraeliták utolsó erejüket összeszedve menekültek, de az üldözők valamivel gyorsabbak voltak. Hiszen az öregekkel és gyermekekkel menekülő izraeliták nem tudták tartani azt a gyors iramot, amivel a harcedzett egyiptomi fegyveresek haladtak. A két tábor között a távolság egyre fogyott. A menekülők hátvédei már látták az egyiptomiakat, akik kíméletlen elszántsággal, bosszúvágytól vezérelve már-már a nyakukban lihegték. A túlsó part körvonalai felsejlettek a távolban. Még csak egy kis idő, és elérjük a partot...

A távolság az üldözők és az üldözöttek közt egyre fogyott. Úgy látszott, hogy utoléri őket, és mindennek vége. Mikor is az első izraeliták partra léptek.

Ahogy közeledtek az üldözők, egyre nagyobb halálfélelem uralkodott el a menekülőkön. Az anyák testükkel védelmezték gyermeküket, az öregek és betegek kérlelték az őket segítőt, hogy hagyják ott őket a jégmezőn és mentsék saját életüket...

Utolsó erejüket is összeszedve az ájulással küszködő menekülők partra értek. De már csak percek kérdése volt, hogy a fegyveresek is oda érjenek. A tömeg sikolyban és könyörgésben tört ki. A pánik erőt vett rajtuk...

Ekkor az "angyal" a parti jégmező fölé repült és kis magasságba ereszkedve a jég fölé, hajtóművei forró gázáramával olvasztani kezdte a jeget (hiszen az *58/10 újra csak gázáramról beszél). Más járművek is csatlakoztak hozzá. A jég a több ezer fokos gázáram hatására pillanatok alatt olvadni és párologni kezdett. Az izraeliták szemei elől az üldözőket gőzfelhő takarta el.

7. Akkor az Úrhoz kiáltának, és homályt vete ti közétek és az egyiptomiak közé, és rájuk vivé a tengert

és elborítá őket. Szemeitek is látták azt, amit cselekedtem vala az egyiptomiakkal...

*56

Ahogy a jég olvadni kezdett, az üldözők megértették, hogy nincs kiút, végük van...

25. ...És mondanak az Egyiptombeliak: Fussunk az Izráel elől, mert

az Úr hadakozik érettök Egyiptom ellen.

*57

A jég megolvadt, és a tenger mindent elborított.

10. Leheltél lehelletteddel a tenger borítá be őket: elmerültek, mint

az ólom a nagy vizekben.

*58

Felvetődik egy kérdés: miért választották a misszionáriusok a menekítésnek ezt a módját, ha fegyvereikkel nyugodtan megsemmisíthették volna az üldözőket. Hiszen azoknak csak íjaik, lándzsáik, kardjaik és töreik voltak?

Ez az eset is bizonyítja azt, hogy ez a kozmikus civilizáció békés természetű. Csak a legvégső esetben alkalmaz erőt.

Ha az egyiptomiakat nem vakította volna el a bosszúvágy, akkor nem vesztek volna oda...

RÖVID TARTALOM.

Mikor a menekülő izraelitákat az egyiptomi fegyveresek a tenger partjánál beérték, a helyzet válságosra fordult. Már nem volt idő arra, hogy a vándorlók, megkerülve a tengert, eljussanak a Sinai-félszigetre. Egy extra megoldást kellett a misszionáriusoknak találniuk. Ugyan szabadon leöldökölhatték volna fegyvereikkel az üldözőket, azonban mégse tették ezt. Helyette arra vállalkoztak, hogy átvezetik a menekülőket a Vörös-tengeren. Ehhez egész éjszaka légi járműveik segítségével fagyasztották a tenger felszínét, mindaddig, míg azon olyan vastagságú jégréteg képződött, mely immár elbírt a menekülők súlyát.

Eközben az "angyal" sakkbán tartotta a bosszúra szomjazó egyiptomiakat.

Reggel a jármű néhány lövést adott le az üldözők táborára, aminek következtében ott zűrzavar keletkezett.

Ezt kihasználva nyertek némi előnyt a menekülők. Viszont rendezve soraikat, a fegyveresek a menekülők nyomába eredtek. De mivel harci kocsijaik nem voltak arra tervezve, hogy jégmezőn, alacsony hőmérsékleten működjenek, ezért felmondták a szolgálatot. De mindennek ellenére tovább haladtak.

*57 Mózes II. könyve 14

*58 Mózes II. könyve 15

Mikor a menekülők mindannyian elérték a túlsópartot, az "angyal" a jégmező fölé ereszkedett, s hajtóművei forró gázáramával gyors ütemben elkezdte olvasztani a jeget. Az felolvadt, a tenger visszatért medrébe, és az üldözők mindenesztől odavesztek.

Az általánosan elfogadott nézet szerint a Vörös-tenger a szél hatására mintegy visszahúzódott, és így az izraeliták a tenger medrében haladhattak. Ugyanakkor Mózes arról beszél, hogy úgy haladtak a tengeren, mint egy síkon (*51/9). A tenger medréről meg tudjuk azt, hogy iszapos, süppedős. Semmiképpen sem sík. Úgyhogy a menekülők ekkor bokáig, sőt néhol térdig merültek volna a sáros, süppedős, iszapos felszínbe. Az egyiptomiak se lettek volna képesek szekereiken a tenger medrében haladni, hiszen azok tengelyig merültek volna az iszapba. Azonkívül a pattanásig feszült helyzetben, amikor a két tábor farkasszemet nézett egymással, nem volt idő kívánni azt, míg a szél vagy viaszszorítja a tengert, vagy sem.

A MANNA

Az izraeliták megmenekültek. Az őket üldözők mind egy szálig belevesztek a Vörös-tenger vizébe. A halálos veszély, mely az egyiptomiak részéről őket fenyegette, megszűnt.

Kiheverve a menekülés fáradságait, útra keltek.

Azonban egy újabb, nagyon komoly problémával kellett szembenézniük: fogytán volt az ivóvízkészletük. És ők sok százezeren voltak...

22. Ennekutána elindítá Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr pusztá felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet.

24. És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk?
27. És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálma; és tábort ütének ott a vizek mellett.

*59

Az idő előrehaladtával erősen fogyatkozott az élelmiszerkészlet is:

1. És elindulának Élimből és érkezék Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyiptom földéről való kijövetelök után.
2. És zúgolódik Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában.

3. S mondának nékik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Égyiptom földén, a mikor a húsos fazék mellett ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggel öljétek meg.

*60

Mivel a készletek elfogytak, a pusztában meg nem ejthettek vadat és halat sem foghattak, ezért a helyzet kezdett válságossá válni. Valahogyan meg kellett oldani a több százezres tömeg élelmezését. Különben az éhhalál várt rájuk:

50. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék

belőle és meg ne haljon.

*61

De hogyan?

Mózes a készüléke segítségével felvette a kapcsolatot a misszionáriusokkal, és ecsetelve a kialakult tarthatatlan helyzetet, kérte sürgősen a segítségüket.

És itt azok újra bevetették a technikájukat...

*59 Mózes II. könyve 15

*61 János evangéliuma 6

*60 Mózes II. könyve 16

A készüléken keresztül közölték Mózesnek, hogy mi fog történni.

III.

4. És monda az Úr Mózesnek: Imé én esőképen bocsátok néktek kegyelmet az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a

napra valót, hogy megkísértsem: akar-e az én törvényem szerint járni, vagy nem?

*62

Így hát Mózes és Áron tudta, hogy mi fog történni. Nem azért voltak próféták, mert előre tudták a jövőt, hanem azért, mert a misszionáriusokkal a készüléken keresztül tartották a kapcsolatot, így azok jó előre közölték velük mindazt, amit tenni fognak.

7. Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti

zúgolódástokat az Úr ellen...

*63

A nép minderről persze semmit sem tudott...

9. Áronnak pedig monda Mózes: Mondd meg az Izráel fiai egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elé; mert meghallotta a ti zúgolódástokat.

10. **És lőn, mikor beszéle Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a pusztá felé for-**

dulának, és imé az Úr dicsősége megjelenék a felhőben.

*64

6. És monda Mózes és Áron Izráel minden fiainak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Egyiptom földéről;

*65

4. ábra

...és imé az Úr dicsősége megjelenék a felhőben...

A misszionáriusok rendeztek egy bemutatót. Ezzel akarták a lázongó népet megnyugtatni. Másrészt, hogy ne fulladjon a vándorlás kudarcba, mert lázadás és pánik tör ki az izraeliták között, a hangadókat megfélemlítették.

Mózes jelentéséből, melyet a személyi készülékén tett, tudták, hogy a helyzet kezd tarthatatlanná válni. Ezért utasították őt, hogy közölje az emberekkel: az Úr meg fog jelenni az égbolton. Ugyanakkor az egyik misszionárius jármű le-

*62, *63, *64, *65 Mózes II. könyve 16

gényisége parancsot kapott, hogy "bemutató repülést" végezve repüljön el az izraeliták tábora fölött. A jármű el is indult...

Áron összegyűjtötte az elégedetlenkedő embereket, hogy szólni kíván hozzájuk. Elkezdte a beszédét. Közölte velük, hogy az Úr meghallotta elégedetlenkedésüket, és meg fogják látni az Úr dicsőségét.

(Hogy mi az a dicsőség? A Biblia összes könyve azt a fényt, mely nem a Napból, a Holdból vagy a csillagokból ered, és nem is tűz vagy fáklya fénye, hanem érthetetlen eredetű, dicsőségnek nevezi.)

Ahogy beszélt az egybegyűltekhöz, egyszer csak a távoli égbolton dübörgés zaja hangzott fel. Egy repülő szerkezet közeledett...

Az emberek persze önkéntelenül megfordultak a hang irányába. És ekkor meglátták az égbolton magasan a felhők fölött repülő jármű reaktív hajtóművének fényét...

A látvány természetesen megbabonázta az embereket. Egy csapásra megfélemedtek az elégedetlenkedésről. De mindez nem oldotta meg a helyzetet, csak ideiglenesen csillapította le az indulatokat.

Valamilyen úton-módon a tömegekhez élelmiszert kellett eljuttatni, mert a készletük már nem volt elegendő ahhoz, hogy visszaforduljanak vagy eljussanak a legközelebbi lakott helyre. Az éhhalál fenyegette az embereket...

A segítséget csak légi úton lehetett eljuttatni. De "közönséges" élelmiszerről szó sem lehetett. Hiszen a félmilliónál is több embernek naponta sok száz tonnánál is több élelemre lett volna szüksége. Itt segített a szuperfejlett nem földi eredetű technika. Lássuk hogyan:

13. ...**reggel pedig harmatszál-
lás lón a tábor körül.**

14. **Mikor pedig a harmatszál-
lás megszűnék, imé a pusztá-
nak színén apró gömbölye-
gek valának, aprók mint a
dara a földön.**

15. Amint megláták az Izráel fiai,
mondának egymásnak: Mán ez!
mert nem tudják vala mi az. Mózes
pedig monda nékik: Ez az a kenyér,
melyet az Úr adott néktek eledeliül.

16. Az Úr parancsolata pedig ez:
Szedjen abból kiki a mennyit
meg lehetik...

19. Azt is monda nékik Mózes: Sen-
ki ne hagyjon abból reggelre.

20. De nem hallgatának Mózesre,
mert némelyek hagyának abból
reggelre; és megférgekedék a meg-
bűszhődék...

21. **Szedék pedig azt regge-
lenként, kiki a mennyit megehetik
vala, mert ha a nap felmele-
gedett, elolvad vala.**

*66

9. **Mikor pedig a harmat le-
száll vala a táborra éjjel, a
manna is mindjárt leszáll va-
la arra.**

*67

*66 Mózes II. könyve 16

*67 Mózes IV. könyve 11

Tehát a "manna" megjelenését valamiféle "harmatszallás" – ködszítálás, folyadékpermet lecsapódása előzte meg. Mindez éjjel történt. Reggelre pedig, ahová a folyadékpermet lecsapódott, ott apró gömbölyegek, egyfajta daraszerű anyag jelent meg. Ez a valami nem bírta a hőt, nagyon bomlékony volt. A Nap melegének a hatására elolvadt. Tárolni sem lehetett sokáig, hiszen gyorsan megromlott...

Ez a valami eléggé kemény lehetett, mert porrá kellett aprítani. Ahhoz, hogy fogyasztható legyen, meg kellett főzni. Ebből következik, hogy szerves, fehérjéből álló anyag volt, melyet hőkezeléssel denaturáltak, s így lett az emberek számára emészthető. Íze meg olyan volt, mint az olajos kalácsé...

7. A manna pedig olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdeliimnak színe.

8. Kiomol vala pedig a nép, és **szedik vala a mannát, és órlík vala kézimalmokban,**

vagy megtörik vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé.

*68

De nem volt valami nagyon ízletes:

5. ...mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt útálja a

mi lelünk.

*69

Ez a fajta anyag a Földön ismeretlen, mert sem azelőtt, sem azután az emberiség ilyennel nem találkozott.

3. ...enned adá a mannát, a melyet nem ismertél, sem a te atyáid

nem ismertek...

*70

Nem földi eredetű, hanem e kozmikus civilizáció tagjainak szolgál eledelül:

24. És hullatott reájok mannát eledelül, és **mennyei gabonát** adott nékik.

25. **Angyalok kenyerét** ette az ember, bőséggel vetett nékik eledelét.

*71

31. A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: **Mennyei kenyeret** adott vala enniök.

*72

Tehát a misszionáriusok ekképpen oldották meg a légi élelmiszer-utánpótlást. Nem élelmiszert dobtak le az éhezőknek a gépeikről, hanem egy számunkra ismeretlen élő organizmus-sal beoltott oldatot permeteztek a tábor körüli területekre éjszaka. Ezen "gömbölyegek" kialakulásához idő kellett, mely reggelig rendelkezésre állt. Azt, hogy fehérje alapú anyagból

*68 Mózes IV. könyve 11

*71 Zsoltárok könyve 78

*69 Mózes IV. könyve 21

*72 János evangéliuma 6

*70 Mózes V. könyve 8

állt a manna, bizonyítja, hogy főzéssel hőkezelní kellett, így vált emészthetővé. Ugyanakkor ez a "növény" azért nincs természetes körülmények között jelen bolygónkon, mert nagyon gyorsan bomlik, és nem bírja a Nap melegét.

A Földön persze ismerünk olyan növényt, mely egy esős éjszaka alatt ellepi a talajt – a gomba. A manna persze nem volt gomba. Csak valami hasonló, de a Földön nem létező "növény". Ez csak a misszionáriusok hazájában, a "mennyekben" létezik. Melyet ők fogyasztanak.

Az oldatot a misszionáriusok rendszeresen, minden éjjel permetezték (*67/9), így az embereknek volt mit enniük. Ez a légi ételmisszer-utánpótlás mindaddig tartott, míg az izraeliták eljutottak olyan területre, ahol már ehettek az ott termő növények gyümölcséből:

12. És másnapról kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt többé

mannájok az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből evének abban az esztendőben.

*73

RÖVID TARTALOM.

Idővel, ahogy az izraeliták vándoroltak a pusztában, egyre fogyott az ételmisszerkészletük. Az ételmisszerhiány mindinkább súlyos probléma lett. Ekkor Mózes újra használta a készüléket. Segítséget kért...

Mivel a tömeg létszáma miatt az ételmisszer-segélyezést nem lehetett a szokványos módon megoldani, ezért a misszionáriusok úgy döntöttek, hogy egy, a Földön ismeretlen "növényt" használnak fel erre a célra. Azt az organizmust, mely az ő táplálékuk – mennyei kenyér, angyalok kenvere, melyet hazájukban fogyasztanak. A szokatlan megoldás miatt közölték Mózesrel, hogy milyen módon kell azt feldolgozni ahhoz, hogy fogyaszthatóvá váljék. Ugyanakkor arra is felhívták a figyelmét, hogy ez a "növény" nagyon romlékony, ezért csak annyit szedjenek belőle, amennyit aznap elfogyasztanak.

A manna reggeli megjelenését minden esetben este folyadékpermet lecsapódása előzte meg, mely oldat tartalmazta azt az organizmust, mely reggelre "felépítette" a fehérje alapú daraszerű anyagot.

Ez a légi ételmisszer-segélyezés mindaddig tartott, míg a vándorlók olyan termő területekre értek, ahol már ehettek a föld gyümölcséből.

*73 Józsué könyve 5

A KŐSZIKLA

Így hát a misszionáriusok megoldották az élelmiszer-segélyezés problémáját, míg az izraeliták a pusztában vándoroltak. Ugyanakkor a friss, tiszta ivóvíz továbbra is komoly gond maradt. Mivel erősen fogyott az ivóvízkészlet, a tömegben újra csak akadtak hangadók, akik lázították a népet.

1. És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjuk rendje szerint és táborot ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize.
2. Verseng *(vitatkozik, veszekszik)* vala azért a nép Mózesrel és mondák: Adjatok nekünk vizet, hogy

igyunk. És monda nékik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat?
3. És szanjúhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódik a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Egyiptomból? hogy szanjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket, és barmainkat?

*74

Immár lincshangulat uralkodott. A helyzet tarthatatlanságára való tekintettel Mózes újra használta a személyi hívót, tanácsot kérve, hogy mit tegyen a kialakult helyzetben?

4. Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a

néppel? Kevés hijja, hogy meg nem köveznek engemet.

*75

A problémát csak egyféleképpen lehetett megoldani: vizet kellett adni az embereknek, és egy újabb demonstrációt – “csodát” – kellett produkálni, hogy helyreállítsák Mózes megtépázott tekintélyét. Ezért a misszionáriusok, immár sokadszor, újra bevetették műszaki eszközeiket, és a személyi készüléken keresztül közölték, mit kell tennie:

5. És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt *(tehát, hogy mindenki jól lássa)* és végy magad mellé Izráel vénei közül; pálczádat is, mellyel a folyót megsujtottad, vedd kezébe és indulj el.

6. Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujsz a sziklára, és víz jó ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára.

*76

Az utasításnak megfelelően Mózes összegyűjtötte Izráel véneit, vagyis azokat, akiknek az emberek előtt nagy tekintélyük volt, s elindult az egyik közeli hegy felé. Eközben a misszionáriusok a hegy tetejére légi úton víztartályokat szállítottak, olyan helyre, ahol azok megközelíthetetlenek voltak. Hiszen a hegy tetején ott volt az “Úr” – egy jármű. Ezeket a tartályokat ellasztikus csövekkel összekapcsolták, s a csöve-

*74, *75, *76 Mózes II. könyve 17

zetéket levezették a hegy lábához. A végét hőre lágyuló anyaggal forrasztották be. Így a víz a csőből – s így a tartályokból sem folyt. Természetesen a csövet álcázták műnövényekkel és terepszínnel, így azt látni nem lehetett. A tömlő vége mintegy a sziklából bukkant elő.

Eközben Mózes a vénekkel közeledett. Annak a hegynek a lábához kellett menniük, ahol az "Úr" volt.

Mikor mindannyian odaértek, elővette a misszionáriusoktól kapott személyi fegyverét, mely egykoron Egyiptomban érintetlenné tette, és a megfelelő gombot megnyomva azt a kiválasztott "sziklára" irányította és "elsütötte".

10. És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nékik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából fakasszunk-e néktek vizet?

11. És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kősziklát az ő vesszejével két ízben: és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az ő barmai.

*77

A fegyver hatásának következtében ez a beforrasztott csővég szétroncsolódott, és abból... folyni kezdett a víz...

Persze, lehet, hogy a misszionáriusok egy "távvezérelt" robbanótöltetet helyeztek el a beforrasztott csővégnél. Ezt a szerkezetet Mózes a "pálczájával" – mint távirányítóval hozta működésbe. És lehet, hogy a személyi hívókészüléke szintén ebbe a "pálcába" volt beépítve.

Mindebből a vének csak annyit tudtak és láttak, hogy Mózes az Úrtól kapott pálcával "megsújtotta" a sziklát és abból víz kezdett el folyni. Fogalmuk sem volt arról, hogy a hegyen a misszionáriusok tevékenykedtek, és ott víztartályokat helyeztek el. Arról sem tudtak, hogy Mózes aprólékos utasításokat kapott arra, hogy melyik hegyet válassza ki, és mit tegyen. Persze, hogy azt mondták: csoda történt.

Így a misszionáriusok egy csapásra két dolgot is elértek: a szomjazóknak vizet juttattak anélkül, hogy felfedték volna magukat. Másrészt Mózes tekintélyét ezzel a "csodával" erősen megnövelték a vének előtt. Azok, visszatérve a táborba, elmesélték az embereknek a csodát, így ezentúl a lázongók immár félve tisztelték őt...

Hogy ennek a "csodának" köszönhetően mekkora tekintélye lett Mózesnek az emberek között?

14. S a mikor látja vala Mózes ipa (Mózes feleségének az apja) mind azt, a mit ő a néppel cselekedék, monda (Mózesnek): Mi

dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért ülsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtted áll reggeltől estig?

15. És monda Mózes az ő ipának:
Mert a nép Isten akaratát tud-
kolni jön hozzám;
16. Ha ügyök-bajok van, én hozzám

jőnek és törvényt teszek az ember
között és felebarátja között és tud-
tára adom az Isten végzéseit és tör-
vényeit.

*78

Mózesnek a misszionáriusoknak köszönhetően újra megnőtt a tekintélye. Az emberek egész nap hosszú sorokban állva jártak elé, hogy döntsön vitás ügyeikben. Szava törvény lett.

Immár minden készen állt egy kozmikus civilizáció küldöt-
teivel való hivatalos kapcsolatfelvételhez...

RÖVID TARTALOM.

Az Egyiptomból való kijövetel óta a vándorlóknak többször kellett szembenézniük az élelmiszer, vagy ami még súlyosabb, az ivóvíz hiányával. Minden esetben, amikor ilyen probléma merült fel, a tömegben akadtak elégedetlenkedők, akik lázították az embereket. Így Mózes tekintélye csorbát szenvedni látszott. A misszionáriusok "csodáinak" köszönhetően azonban tekintélye helyreállt. De minden esetben az "Úr" cselekedte a "csodákat" és nem Mózes. Gondoljunk csak a Vörös-tengemél történetekre, vagy a mannára. Ezúttal az ivóvíz hiánya annyira elmérgesítette a helyzetet, hogy lincshangulat uralkodott. Legfőbb ideje volt annak, hogy immár Mózes saját kezűleg tegyen "csodát", persze a misszionáriusok közreműködésével...

Ebben az esetben a személyi készülékén keresztül közölték vele azt, hogy vigye a véneket az egyik hegy lábához, ahhoz a hegyhez, amelyiken az "Urat" fogja látni. A hegyen ekkor már víztartályok voltak elhelyezve, tele tiszta, friss ivóvízzel. E tartályok kivezető csőve a hegy lábához volt levezetve, és csak arra várt, hogy Mózes a misszionáriusoktól kapott fegyverrel megsújtsa azt.

Mikor Mózes a vénekkel a hegy lábához ért, elővette a fegyverét, és elsütötte, szétroncsolva ezzel a lezárt csővéget. Ennek következtében a tartályokból folyni kezdett a víz.

A "csodatételnek" köszönhetően óriási lett Mózes tekintélye – szava törvény lett.

*78 Mózes II. könyve 18

MÁSODIK FEJEZET. A SZÖVETSÉG

A SINAI HEGY

Az izraeliták korábban még soha nem éltek "önálló" államban. Nem döntöttek önállóan, nem voltak törvényeik. Míg Egyiptomban éltek rabszolgasorban, addig az egyiptomi törvények vonatkoztak rájuk. Most, hogy felszabadultak a rabszolgasorból, nem voltak egyebek, mint embercsorda, melyet Mózes és Áron vezetett. Ők mondták meg azt, mi a helyes, és mi nem. A helyzet tehát eléggé képlékeny volt. Fennállt annak a reális veszélye, hogy amennyiben nem lesznek önálló törvényei az immár rabszolgasorból felszabadult tömegeknek, akkor idővel anarchia uralkodik el közöttük. Ezért fundamentális normákra volt szükség, melyek egyértelműen meghatározzák azt, mi a helyes és mi nem az. A törvényeknek mindenkire egyformán kellett vonatkozniuk, s ezért kivétel nélkül mindenkinek alá kellett vetnie magát ezeknek. Persze mindig akadnak olyanok, akik nem fogadják el az új szabályokat. Így ha csak Mózes fogalmazta volna meg azokat, akkor mindenképpen akadtak volna, akik vitába szállnak vele, s nem tekintik őket magukra nézve is kötelezőnek. Ezért nyomatékot kellett azoknak adni. Itt léptek újra színre a misszionáriusok. Eljött a hivatalos kapcsolatfelvétel ideje...

1. A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Egyiptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába.

2. Refidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállának a pusztában; a hegyvel átellenben szálla pedig ott táborba az Izráel.

*79

Amikor a vándorlók a Sinai hegyhez érkeztek, a hegyen várakozott egy kisebb méretű jármű. Mózes immár egy magas rangú személlyel találkozott:

3. Mózes pedig felméne az Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mond a Jákób házánépének és ezt add tudtára az Izráel fiainak.
4. Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon (itt a szabadság éjszakáján bevetett járművekre gondol!) és magamhoz bocsátotlaktam titeket.
5. Mostan azért ha figyelmesen

hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld (tehát az, akivel Mózes immár személyesen beszélt, egy igen magas rangú misszionárius volt).
6. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék (üzenet, feltételek), melyeket el kell mondanod Izráel fiainak.

*80

*79, *80 Mózes II. könyve 19

A misszionáriusok megszabták azokat a feltételeket, melyek teljesítése esetén hajlandóak együttműködni – szövetkezni, szövetséget kötni – az izraelitákkal. Mózesnek meg kellett vinni az üzenetet a táborozóknak, s azok válaszával kellett visszatérnie. További lépéseiket ettől a választól tették függővé:

7. Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédek, melyeket parancsolt vala néki az Úr.

8. És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteesszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét.

*81

Ha a hagyományos felfogással tekintünk e sorokra, nem értjük, miért kellett közvetítenie Mózesnek az Isten és az izraeliták között. Vinni és hozni az üzenetet. Hiszen az Isten mindenható, és mindent tud. Nemde?

Ez is bizonyítja azt, hogy a jelenlegi elképzelések és magyarázatok semmiképp nem állják meg a helyüket.

Nos, Mózes visszatért a "parancsnoki hajóra" a nép válaszával, amit a misszionáriusok meglegedetten nyugtáztak. A pozitív válasz komoly távlatokat nyitott az együttműködés számára.

Első lépésként következett tehát az, hogy azok technológiájuk bevetésével nyomatékot adjanak Mózes szavainak:

9. És monda az Úr Mózesnek: Ímé én hozzád megyek a felhő homályában (*jázmúvel*), hogy hallja a

nép mikor beszélek veled és higgyjenek néked mindörökké...

*82

Konkrét instrukciók következtek arra vonatkozóan, hogyan készüljenek a kapcsolatfelvételre, mit és hogyan tegyenek:

10. Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mosás ki az ő ruháikat;

11. És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre.

12. És vess határt a népnek körös körül, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintsék: mindaz a mi a hegyet érinti, halállal haljon meg.

13. Ne érintse azt kéz, hanem kővel köveztesse meg, vagy nyíllal nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. **Mikor a kürt hoszszan hangzik, akkor felmehetnek a hegyre.**

14. Leszálla azért Mózes a hegyről a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az ő ruháikat.

15. És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsetek.

*83

*81, *82, *80 Mózes II. könyve 19

A misszionáriusok úgy döntöttek, hogy három nap múlva a Sinai hegyre a tömegek szeme láttára le fog szállni egy hatalmas méretű jármű. Megtiltották azt, hogy egyáltalán bárki is közelítsen a landoló járműhöz. Egyrészt mert életüket kockáztatják a hajtóműhöz való közeledéssel, másrészt meg azért, mert az úrhajót védő fegyveresek, ha a tömeg megrohamozná azt, védekezésül bevetik fegyvereiket.

És eljött a harmadik nap...

16. És lőn hamadnapon, virradatkor, **mennydörgések, villám-lások és sűrű felhő** lőn a hegyen és igen erős **kürtzengés**; és mérőnőm mind az egész táborbeli nép.

17. És kivezeté Mózses a népet a táborból az Isten elejébe és megállának a hegy alatt.

18. Az egész Sinai hegy pedig **füstölög** vala, mivelhogy **leszállott** arra az Úr **tűzben** és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje *(magas hőfok, erőteljes függőleges, felfelé irányuló levegőmozgás!)*; és **az egész hegy nagyon reng** vala.

19. És a kürt szava mindinkább erősödik vala *(fokozatosan csökken*

a hajtóművek működési intenzitása, és ennek következtében egy alacsonyabb frekvenciájú hang erősödik, mivel a kiáramló gázok sebessége csökken); Mózses beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan.

20. Leszálla tehát az Úr a Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózset a hegy tetejére, Mózses pedig felméne.

21. És monda az Úr Mózsesnek: **Menj alá, intsd meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közülök sokan elhullanak** *(nehogy spontán meginduljon a nép, és megrohanja az úrhajót)*

*84

A Sinai hegyre egy nagyméretű úrhajó ereszkedett le. Miután a jármű landolt, a hajtóművek teljesítményét csökkentették. Az azokból előcsapó gázok sebessége fokozatosan csökkent. Ennek következtében hangja az ultrahang tartományából a hallható tartományba került, vagyis a kezdeti nagyon magas hangon sívító hajtómű egyre "mélyebb hangú" lett – erősödött a kürtzengés. Amikor a hajtómű teljesítménye a minimumon volt, akkor volt a lehangosabb a "kürtzengés". És ekkor az úrhajót biztonságosan meg lehetett közelíteni.

A hajtóműveket teljesen nem állították le. Hiszen nem tudták, hogy a több százezres tömeg hogyan reagál a látványra. Mert az is előfordulhatott volna, hogy ha a helyzet ellenőrizhetlenné válik, gyorsan startolni kell...

*84 Mózses II. könyve 19

Az a megfigyelés, hogy az egész hegy rázkódott – vibrált –, arra enged következtetni, hogy igen nagy teljesítményűek voltak a hajtóművek. Még landolás után, csökkentett üzemmódban is képesek voltak ilyen nagy mechanikai hatásra.

Az Úr pedig, aki a népre törne abban az esetben, ha az intés ellenére megrohanná az úrhajót, a fegyveres őrség volt, mely őrizte az úrhajó biztonságát.

Az emberek az úrhajó láttán rettenetesen megijedtek:

18. Az egész nép pedig látja vala a **mennydörgéseket, a villámlásokat, a kürt zengését és a hegy füstölését.** És látja vala a nép, és megrémülte, és hátrább álla.

19. És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk.

*85

Még Mózes is a grandiózus látvány hatása alá került:

21. És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá:

Megijedtem és remegek.

*86

Hogy mit láttak?

2. A Sionról, a melynek szépsége tökéletes (itt az úrhajóról van szó, mely leszállt a Sion hegyére), fényeskedik Isten.

3. Elljön a mi Istenünk és nem hallgat (dübörgés); emésztő tűz van előtte (a hajtóművek izzó gázsgara), s körülte erős forgószél (a magas hőfok által kiváltott légmozgás).

*87

18. Mert nem járultatok megatpintható hegyhez, és **lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz (gőzfelhő), és sötétséghez, és szélvészhez,**

19. **És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához** (a hajtóművek dübörgése), melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó;

*88

26. Kinek szava akkor megrendítette a földet (a hajtóművek által kiváltott detonáció, vibráció)...

*89

21. Távol álla azért a nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten (a jármű) vala.

*90

Mindezekből eléggé egyértelműen kiderül, hogy a jármű hajtóműveinek a dübörgése – az Úr szava.

8. Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: Szela.

9. **A föld reng vala**, az egek is csepegnek vala Isten előtt, **ez a Sinai hegy is az Isten előtt**, az Izráel Istene előtt.

*91

A vibráció, amit a hajtóművek okoztak, még a hegyet is megrengette...

*85, *90 Mózes II. könyve 20

*86, *88, *89 A zsidókhoz írt levél 12

*87 Zsoltárok könyve 50

*91 Zsoltárok könyve 68

A későbbiekben látni fogjuk, hogy ezek az értelmezések valóban helyesek, és jól beilleszthetők az összképbe. De lássuk tovább a történeteket:

20. Mózes pedig monda a népnek:
Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértse,

és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek.

*92

Mi sem bizonyítja jobban azt, hogy az emberek nem tudták azt, mit látnak:

38. Ez az, a ki ott volt a gyülekezetben a pusztában **a Sinai hegyen vele beszélő angyallal**

és a mi atyáinkkal: ki élő igéket vőn, hogy nekünk adja.

*93

Most újra fel kell tenni a kérdést: Ki vagy mi szállt le a hegyre – Isten, vagy angyal? Kezd derengeni, hogy valami nincs rendjén azzal a képpel, ahogyan mi az angyalokat elképzeljük. Lehet, hogy járművek? Később részletesen fogjuk taglalni ezt a témát a 10. fejezetben.

Most már mindenki komolyan vette Mózeset és a törvényeket.

Ezután **következett a hivatalos kapcsolatfelvétel egy nem földi társadalom küldöttei és az izraeliták vezetői közt:**

1. És monda Mózesnek: Jőjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen, és hajtásokat meg magokat előtted távolról.

2. És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, am azok pedig ne közeledjenek, és a nép se jőjjön fel vele.

*94

Tehát a zsidó nép vezetői hivatalos meghívást kaptak egy kozmikus civilizáció képviselőitől, egyfajta kölcsönös bemutatkozási látogatásra, ahol étellel és itallal is megvendégelték őket:

9. Azután felméne Mózes és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen;

10. **És látták az Izráel Istenét, és annak lábai alatt valami zafír fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég.**

11. És Izráel fiainak e választottjaira nem bocsátá kezét *(nem használta ellenük fegyvereit)*: **jöllehet látták az Istent, mindazáltal ettek és ittak is.**

*95

Nos, kedves olvasó, annyira várjuk, hogy az ufók felvegyék velünk a kapcsolatot.

Hivatalosan, hangsúlyozom, hivatalosan, ők ezt már megtették! Mintegy négyezer évvel ezelőtt...

Hiszen hogyan is képzelnénk egy ilyen kapcsolatfelvételt napjainkban? Megjelennek, esetleg egy közvetítőn keresztül felveszik a kapcsolatot a világ nagy országainak kormányaival, és egy bemutatkozó – "munkaebéddel" egybekötött – látogatás-

*92 Mózes II. könyve 20

*94, *95 Mózes II. könyve 24

*93 Az apostolok cselekedetei 7

ra meghívják azok vezetőit az egyik parancsnoki úrhajó fedélzetére. Pont ez történt akkor is...

De vajon mit értenek a szemtanúk azon, hogy az "Isten" lába alatt valamilyen "zafír fényű tárgy" volt?

Mit láthattak vajon?

Az ugye eléggé valószínűsíthető, hogy ha már egy nem földi társadalom küldöttei ilyen sok energiát fektettek abba, hogy a Földön egy grandiózus méretű népvándorlást indítsanak el, akkor a vándorlók képviselőivel – az izraeliták véneivel – a hivatalos protokoll során e kozmikus társadalom "kormányzója" beszélt.

De az kevéssé képzelhető, hogy személyesen tartózkodott a Sinai hegyen landolt jármű fedélzetén.

Helyette a vének egy holografikus kivetített képet láttak. A "lábai alatt" az a "zafír fényű tárgy" maga volt a – kivetítő berendezés, mely a térhatású képet létrehozta...

Napjainkban senki sem csodálkozik az úgynevezett telekonferenciákon, amikor több ember tud egyszerre tárgyalni, kommunikálni egymással úgy, hogy partnereiket élőben látják. Holott azok sok-sok ezer kilométer távolságban vannak tőlük.

Hangjukat hallják, arcukat is látják. Hiszen egymás videoképet látják a monitoron. Ugyanaz a társadalom, mely sok-sok ezer évvel korábban kozmikus utazásokat tett, erre ne lett volna képes?

Hasonlóról tesz említést Mózes egy másik szövegrészben is:

8. Szentől szerbe szólok ő vele,
és nyilvánvaló látásban; nem
homályos beszédek által, ha-

**nem az Úrnak hasonla-
tosságát látja...**

*96

Miután a hivatalos "protokoll" véget ért és a vének távoztak, a misszionáriusok felajánlották Mózesnek, hogy tartson velük a következő útjukon:

12. És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj
fel én hozzá a hegyre és maradj
ott. És átadom néked a kőtáblá-
kat, és a törvényt és a parancsola-
tot, amelyeket írtam, hogy azokra
megtaníttassanak.

13. Felkele azért Mózes és az ő
szolgája Józsué, és felméne
Mózes az Isten hegyére (a
fedélzetre).

*97

Itt álljunk meg egy pillanatra. Később látni fogjuk, hogy az úrhajó kolosszusát, magát a járművet, mivel hatalmas volt, sokszor említik szintén hegyként. De itt nem kell összetéveszteni a hegyet, amin a jármű landolt, és más esetben a hegyet – magát az úrhajót.

*96 Mózes IV. könyve 12

*97 Mózes II. könyve 24

Mivel Mózes tudta, hogy hosszabb ideig távol lesz, ezért meghagyta, hogy Áron és Húr papokhoz forduljanak kérdéseikkel az emberek.

14. A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé Áron és Húr vele-

tek vannak; a kinek valami ügye van, ő hozzájuk menjen.

*98

Amikor eljött az indulás ideje, Mózes felszállt a fedélzetre. Erről a szövegek így szólnak:

15. Akkor felméne Mózes a hegyre;
és felhő borítá el a hegyet.

16. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózes a felhő közepéből.

17. Az Úr dicsőségének jelensége

pedig olyan vala az Izráel fiainak szemelőtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.

18. És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

*99

Az eredeti szövegekben az események **zavarosan** vannak leírva. Hiszen nem érthető, hogy miért borította felhő hat napon át a hegyet, és csak a hetedik napon szólította őt az "Úr" a felhő közepéből. Hat napig mit csinált ott?

Itt egyértelmű, hogy vagy az, aki lejegyezte Mózes szavait, színesítette ki fantáziájával a számára érthetlent, vagy esetleg ez a szövegrész valamikor megsérült, és egy "restaurátor" keze nyomát viseli magán. Egy azonban biztos. Ha a részeket megsűrűve helyes sorrendbe rakjuk, akkor a történet érthetővé válik:

	Beszállítás	
1.	<p>18. És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.</p> <p>*100</p>	<p>18. És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre...</p> <p>Start</p>
2.	<p>15. Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet.</p> <p>*101</p>	<p>15. ...és felhő borította el a hegyet.</p> <p>Visszatérés</p>
3.	<p>16. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borította azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólította Mózes a felhő közepéből.</p> <p>*102</p>	<p>16. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre...</p>

Mózes felszállt az úrhajó fedélzetére, amit az első számú "filmkocka" ábrázol. Ezután a jármű hajtóműveit starthoz indították.

Startolt, felemelkedett és elrepült – második kocka. Negyven nap elteltével az égbolton újra feltűnt az úrhajó, és a fedélzetén Mózesrel landolt a Sinai hegyen – harmadik kocka.

A landoló úrhajó látványáról imígyen szól a szöveg:

17. Az Úr dicsőségének (a hajtóműből kicsapó izzó reaktív gázsugár és annak a fénye) je-

lensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.

*103

Tehát a misszionáriusok felajánlották Mózesnek, hogy tartson velük egy "tanulmányútot". Ezen az úton olyan információkat közöltek vele, melyek sorsdöntő jelentőségűek számunkra. De erről majd később...

Mózes elfogadta a meghívást, és felszállt az úrhajó fedélzetére, mely ezután startolt és elrepült...

Eközben:

1. Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyűle a nép Áron ellen és mondá néki: Kelj fel, csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lőn dolga ama férfiuinak Mózesnek, a ki minket Egyiptom földéből kihozott.

40. Ezt mondván Áronnak: Csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak: mert ez a Mózes, ki minket Egyiptom földéből kihozott, nem tudjuk mi történt ő vele.

*105

*104

Negyven napig nem volt sehol. Persze, hiszen ott volt ama úrhajó fedélzetén, mely talán egy úrbázis, vagy egy másik lakott világ felé tartott...

Amikor a jármű elrepült, a nép nagyon meg volt rémülve. Várták, hogy Mózes leereszkedik a hegyről, visszatér. De nem jött. Sem aznap, sem később...

Napok, hetek múltak el. Az emberek azt hitték, hogy odaveszett. Hiszen ha mind a negyven napig ott állt volna a hegyen a járműkolosszus, akkor reggeltől estig imádták volna. De mivel nem volt ott, ezért elkezdtek unatkozni...

Követelték Árontól, hogy készítsen nekik egy olyan tárgyat, amit imádkhatnak...

2. És mondá nékik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzám.

3. Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvívék Áronhoz.

*103 Mózes II. könyve 24

*104 Mózes II. könyve 32

*105 Az apostolok cselekedetei 7

4. És elvévé kezökből, és alakítá
azt vésővel; így csinála abból
öntött borjút. És szóltak: Ezek a

te Isteneid Izráel, a kik kihoztak
téged Egyiptom földéről. *106

Ez az aranyborjú testesítette meg számukra a misszionáriu-
sokat.

Hiszen azok nem voltak sehol...

*106 Mózes II. könyve 32

A VISSZATÉRÉS

Ugye emlékszik, kedves olvasó, hogy korábban azokat a mozzanatokat, mikor Mózes felszállt a fedélzetre, a jármű startolt és elrepült, filmkockákhoz hasonlítottuk, melyek magukon veselik egy későbbi "restaurátor" kezenyomatát? Térjünk hát vissza ezekhez.

Hogy hol volt, és mi történt vele, azt a harmadik fejezetben fogjuk részletesen tárgyalni. Most foglalkozzunk azokkal az eseményekkel, melyek negyven nap elteltével következtek.

A történetünk onnan folytatódik, amikor a jármű, fedélzetén Mózesrel, megjelent az égbolton, leereszkedett és landolt a Sinai hegyen:

16. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre...

17. Az Úr dicsőségének jelen-

sége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.

*107

Mózes elhagyta a fedélzetet:

15. Megfordulék azért, és alájövék a hegyről, a hegy pedig tűzzel ég va-

la, és a szövetségnek két táblája az én kezemben vala.

*108

Ahogy biztonságos távolságra távolodott el az úrhajótól – a hegy "tűzbe borult". Hiszen a hajtóműveket újra indították a starthoz. Mikor megfordult, azt látta, hogy a hajtóműből nagy erővel tör elő a "tűz", s valamivel később a jármű felemelkedik és elrepül.

Az a tény, hogy a misszionáriusok a látogatásaik során előszeretettel választották a magaslati pontokat, azzal magyarázható, hogy a landolt úrhajót így semmiképpen sem lehetett észrevétlenül megközelíteni. Másrészt meg a tömeg nem rohant le váratlanul. Hiszen előbb fel kellett volna kapaszkodnia a hegy tetejére a járműhöz, ami elég időt biztosított ahhoz, hogy ezt észleljék és vagy fegyveresen megvédjék magukat a tömegtől, vagy még időben startoljanak és elhagyják a landolóhelyet.

*107 Mózes II. könyve 24

*108 Mózes V. könyve 9

Így hát Mózes újra ott volt az izraeliták táborában. Amikor azonban meglátta, hogy mi folyik ott – rettenetesen feldühödött:

19. És mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczólást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat és összetöré azokat a hegy alatt.

20. Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégeté, és apróra töré mignem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival.

21. És mondá Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted?

22. Felele Áron: Ne gerjedjen fel uram haragja: ismered e népet, hogy gonosz.

23. Mert azt mondák nékem: Csinálj nekünk isteneket, a kik előttünk járjanak: mert ama férfiuinak Mózesnek, ki minket Egyiptom földéről kihozott, nem tudjuk mint lón dölga.

24. Én pedig felelek: Kinek van aranya? Szedjétek le; és nékem ide adák, én pedig a tűzbe vetettem, és e borjú fomáltaték.

25. És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvaditá vala őket, ellenségeik csúfjára.

26. Megállá Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzá! és gyülének ő hozzá mind a Lévi fiai.

27. És szóla nékik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön minde-nitek kardot az oldalára, menjen-tek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölje meg az ő attyafiát, barátját és rokonságát.

28. A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedének, és elhulla azon a napon a népből úgy-mint háromezer férfiú.

*109

Nos, Mózes visszatértékor gyakorlatilag azt látta, hogy a helyzet kikerült az irányítása alól. Hiszen az emberek az aranyból készült borjút imádták, és már nem hallgattak rá. A kialakult helyzetben nem volt egyéb választása, minthogy véres eszközkhöz nyúljon, és erőszakkal teremtsen rendet. Így a több százezer izraelitából mintegy háromezer a rendteremtésnek esett áldozatul.

A SZÖVETSÉG KÉT TÁBLÁJA

Mózes, mielőtt elhagyta az úrhajó fedélzetét, két tárgyat kapott, melyeket kőtáblákként említ. Vajon mik voltak ezek?

Mielőtt azonban ennek fejtegetéséhez hozzákezdենék, tisztázzunk egy fontos fogalmat. Mit is jelent a szövetség? Ez két fél együttműködése, szövetkezése valamilyen cél elérése érdekében. E cél érdekében hangolják össze tevékenységüket, ami lehet egy valamilyen kitűzött végeredmény elérése, vagy összehangolt akció egy közös ellenféllel szemben.

Adott esetben a szövetkezés egy kitűzött cél elérése érdekében kötöttetett. Hogy kik kötötték a szövetséget? Egyik részről a misszionáriusok, másik részről az izraeliták. Emlékezzünk vissza arra, amikor a misszionáriusok kérdésére – hajlandók-e velük az izraeliták együttműködni (*80/5-6) – a törzs tagjai igennel válaszoltak (*81/8).

A tárgyakat, melyeket Mózes visszatérésekor magával hozott, a bizonyság tábláiként is említik. Azért nevezték így is, mert ezek szolgáltak bizonyságul arra, hogy a misszionáriusok szövetséget kötöttek az izraelitákkal.

9. Mikor felmegyek vala a hegyre (a Sinai hegyen landolt úrhajóról van itt szó), hogy átvegyem a kőtáblákat, a szövetségnek a tábláit, a

melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem sem vizet nem ittam vala.

*110

Mivel a szövetség megkötöttetett, ezért Mózes egy "kiképzésen" vett részt, és annak a befejeztével olyan készülékeket kapott, melyek az együttműködő felek közötti kapcsolattartást tették lehetővé.

18. Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyság két

tábláját, az **Isten ujjával írt kőtáblákat.**

*111

Bármilyen eredményes együttműködés előfeltétele az, hogy a felek tudjanak egymással operatíván kommunikálni.

Azt, hogy mik voltak a szövetség táblái, illetve a szövetség ládája – más néven a frigyláda –, abból fogjuk kideríteni, hogy milyen funkciójuk volt. Leírásukból tudjuk majd meg, hogy tulajdonképpen mik is voltak ezek.

*110 Mózes V. könyve 9

*111 Mózes II. könyve 31

De nézzük, mit is tudunk a mai napon a "kőtáblákról".

Elképzelésünk szerint ezek nem voltak egyebek, mint két sima kőtábla, melyekre fel volt vésve a TÍZ PARANC SOLAT, a törvények. Azt hisszük, hogy Mózes a negyven nap alatt azzal volt elfoglalva, hogy a "kőtáblákra" felvéste a parancsolatokat.

28. És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És fel-

írá a táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot.

*112

5., 6. ábra
A "kőtáblák"

Nos, a hagyományos felfogás szerint, ezek a tárgyak nem voltak egyebek, mint kimetszett kőlapok, melyek felületére kalapács és véső segítségével írásjelek voltak felvésve. Éspedig az óhéber nyelv írásjelei, melyek az "Úr" parancsait tolmácsolták.

Ugyanakkor, ellentmondva a hagyományos elképzeléseknek, a Bibliából kiderül, hogy ezek a táblák nem is Mózes kezének "írását" tartalmazták:

10. Akkor átadá nékem az Úr **a két kőtáblát, a melyek az Isten**

ujjával valának beírva...

*113

*112 Mózes II. könyve 34

*113 Mózes V. könyve 9

Sőt, mi több, nem emberi kéz által alkotott tárgyak voltak:

16. A táblák pedig Isten kezé-
nek csinálmányai valának,

az írás is Isten írása vala,
kimetszve a táblákra.

*114

A táblákon valamiféle "írások" – jelek – voltak, melyeket "Ister" – a misszionáriusok készítettek, persze a saját nyelvükön. (Lásd a Nyelv c. részt). E feliratok között voltak olyanok, melyek fényt sugároztak – világítottak:

7. Ha pedig a halálnak **betűkkel**
kövekbe vésett szolgálata
dicsőséges vala, úgyhogy Iz-

ráel fiai nem is nézhettek Mózes
orczájára arcának elmúló dicső-
sége miatt:

*115

Ez a rész két fogalmat köt össze: egyrészt a kőtáblákat és a "dicsőséget" – a fényt. Hiszen a szöveg itt arról szól, hogy "a kövekbe vésett szolgálata dicsőséges vala". Egyértelmű, hogy a köveken itt a "kőtáblákat" kell érteni.

Így egyrészt tudjuk, hogy a táblákon feliratok voltak, melyeket egy szuperfejlett civilizáció képviselői készítettek, sőt némelyek közülük – világítottak.

Nem nehéz a mai technikai tudásunk mellett elképzelni egy olyan készüléket, melyeken feliratok, nyomógombok és kapcsolók, illetve ezek mellett elhelyezett apró jelzőfények vannak, melyek a készülék állapotát jelzik. Például azt, hogy be van-e kapcsolva vagy sem.

Mózes két "táblát" hozott magával az úrhajóról. Amit immár bizonyosan tudunk, hogy nem emberi kéz által alkotott tárgyak voltak, sőt mi több, nem emberek által használt írásjelek szerepeltek azokon. Valamilyen műszaki szerkezetek lehettek tehát...

De miért nevezi ezeket kőtábláknak?

Ne feledjük, hogy abban az időben, négyezer évvel ezelőtt, az emberek nem ismertek különböző mesterséges anyagokat. Így a műanyagokat sem. Tegyük fel, hogy ezek a készülékek valamilyen speciális, ütés- és törésálló anyagból készült dobozba voltak beépítve. Akkor az emberek ismerték a fát, a követ, a fémek közül egynéhányat, de ilyen anyagot még soha nem láttak. Fémnek nem volt fém. A doboz fából sem volt. Tapintásra és talán színre is kőhöz volt hasonló. Ugyanakkor, mivel ezek a dobozok műszaki szerkezeteket tartalmaztak, ezért

*114 Mózes II. könyve 32

*115 Pál korinthusbeliekhez írt II. levele-3

a súlyuk a méretükhöz képest is nagy lehetett, hasonló méretű kőtáblák súlyához volt hasonló. Mivel nem ismerték azt az anyagot, amiből a készülékek doboza készült, ezért jobb híján ráfogták, hogy kőből van.

A táblákat, a későbbiekben nevezzük őket készülékeknek (látni fogjuk, hogy a feltételezés helytálló), egy speciálisan erre a célra készített ládában kellett tartani, amit frigyládként ismerünk...

A FRIGYLÁDA

Kedves olvasó, egy nagyon izgalmas és érdekes témához érünk. Ugyan ki ne hallott volna már a frigyládáról? Melyet egyfajta misztikus homály leng körül. Nem csoda, hiszen abban az időben, amikor a láda az izraelitáknál volt, tartalmát és funkcióját a lehető legnagyobb titok övezte. Csak néhányan voltak azok – a beavatottak –, akik egyáltalán a közelébe mehettek. A hétpecsétes titoknak köszönhetően, napjainkban természetfeletti tulajdonságokkal ruházzuk azt fel. Mire azonban könyvünk e részének végére érünk, ez a misztikus, természetfeletti homály szertefoszlik. Megtudjuk, mi is volt valójában a frigyláda... De lássuk sorjában.

Mit tudunk ma? Az uralkodó nézet szerint:

4. Melyben (a szent sátorban) vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a manás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái,

*116

9. És nem volt egyéb a ládában, mint csak a két kőtábla, a melyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Egyiptom földéből.

*117

A láda tartalmazta a "szövetség tábláit", melyeket Mózes akkor kapott, mikor elhagyta az úrhajót:

5. Akkor megfordulék és alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládába, a melyet csináltam

vala, hogy ott legyenek, a miképpen az Úr parancsolta vala nékem.

*118

Tehát a jelenlegi felfogás szerint egy, kívül és belül aranylemezekkel beborított láda volt, mely a fentebb említett dolgokat tartalmazta. Így mondhatnánk, hogy abban az időben ez a zsidók számára egyfajta kultikus tárgyként, jelképként szolgált a vallásos szertartásokhoz, melynek misztikus jelleget tulajdonítottak. Hisszük ma...

Az első dolog, amit biztosan tudunk, az, hogy a láda tartalmazta azokat a tárgyakat, melyeket Mózes akkor kapott, amikor elhagyta a "hegyet" (*118).

De milyen is volt ez a láda? Hogyan nézett ki? És vajon Mózes csak úgy találomra készítette el azt?

*116 A zsidókhoz írt levél 9

*118 Mózes V. könyve 10

*117 Királyok I. könyve 8

Arra vonatkozólag, hogy a láda milyen legyen, a misszionáriusok még a fedélzeten konkrét utasításokat adtak Mózesnek, sőt meg is mutatták neki, hogyan kell azt megépíteni.

40. Vigyázz, hogy arra a formára csinálj, a mely **a hegyen mutattott néked.**

*119

4. ...*ama* forma szerint, **a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek...**

*120

9. Mindenestől úgy csináljátok, **a mint én megmutatom néked...**

*121

A láda konkrét paraméterekkel rendelkezett. Mózesnek szigorúan tartania kellett magát azokhoz az utasításokhoz, amiket kapott. Nyilvánvaló, ha a láda készítésekor eltértek volna azoktól a műszaki jellemzőktől, melyeket a misszionáriusok megadtak neki a fedélzeten, akkor funkcionális paraméterei megváltoztak volna, és már nem szolgálták volna azt a célt, amit a ládának szántak...

Következzen hát a részletes leírása:

10. És csináljanak egy ládát sittimfából; harmadfél sing hosszút, másfél sing hosszút, másfél sing széle-
set, és másfél sing magasat.

11. Borítsd meg azt tiszta arannyal, belől is kívül is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot.

12. És önts ahhoz négy arany karikát, és illeszd azokat a négy szegletére; egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két karikát.

13. Csinálj rúdakat is sittimfából, és azokat is megborítsd arannyal.

14. És a rúdakat dugd a láda oldalain levő karikákba, hogy azokon hor-
dozzák a ládát.

15. **A rúdak álljanak a láda karikaiban; ne vegyék ki azokból.**

16. És a biztonságot, a melyet néked adok, tedd a ládába.

17. Csinálj fedelet is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széle-
set.

18. Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinálj azokat a fedélnek két végére.

19. Az egyik Kérubot csinálj az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan (*mintha egy párbeszéd zajlana, és valaki magyarázat közben mutatná is!*): a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén.

20. A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arczaik egymás felé legyenek; a Kérubok arcjai a fedél felé forduljanak.

21. A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ládába pedig tedd a biztonságot, a melyet adok néked.

22. **Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél te-
tejéről, a két Kérub közül,** melyek a biztonság ládája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fia-
inak.

*122

*119,*121,*122 Mózes II. könyve 25

*120 Mózes IV. könyve 8

Foglaljuk össze röviden, amit idáig megtudtunk:

– a ládának meghatározott méretűnek kellett lennie. A méreteket előre megadták Mózesnek.

– kívül és belül aranylemezekkel kellett beborítani. Volt két rúdja, melyek az oldalán levő aranykarikákba voltak dugva. Ezek a rudak is arannyal lettek beborítva.

– a fedélen, mely úgyszintén be volt "aranyozva", két kérub volt. Ezek kiterjesztették szárnyaikat és arccal a láda fedele fele fordultak. Most tekintsünk el attól, hogy mik is voltak azok a kérubok (lásd a Kerub című részt).

A legfontosabb azonban az, hogy az "Úr" a láda fedelén lévő két kérub közül szólalt meg, azzal a céllal, hogy Mózesen keresztül közölje az izraelitákkal, mi a teendőjük. A láda közvetítette az "Úr" parancsait...

Most nézzük részletesebben a láda fedelét. Az egyszerűség kedvéért tegyük fel, hogy a kérubok egyfajta madarak. Hiszen szárnyakkal rendelkeztek. Nos, ha bármilyen általunk ismert madarat kiterjesztett szárnyakkal úgy helyeznénk el, hogy azok egymással szemben és "arccal-csőrrel" lefele nézzenek, akkor egy kis képzelőerővel rájöhethetünk, hogy a szárnyaik úgy fognak elhelyezkedni, hogy egyfajta szögletes tölcsért alkotnak. Na most, ha a madarak "arcai és orrai – csőre" úgy néz (nek) a ládára, hogy a csőr vége érinti annak a fedelét, akkor az egy századeleji találmányra kell hogy emlékeztessen bennünket.

Találós kérdés: tölcsér alakú, a tölcsér vége tőben végződik. Ez a tő egy speciálisan kialakított felülethez ér. Mindennek következtében a tölcsérből hangok jönnek elő. Na, mi ez?

A gramofon.

A gramofon tölcsérének az a szerepe, hogy a tő mechanikus rezgéseit hallható hangokká erősítse fel.

A frigyláda esetében a hangtölcsért a kérubok szárnyai alkották. Ezek azért készültek vékony aranylemezből, hogy könnyen rezegjenek. A tő szerepét a kérubok arcai, orruk-csőruk játszották, melyek a fedél tetejére "néztek", és "orrukkal" a fedél felületéhez értek. Így amikor a láda teteje gyengén rezgett, a kéru-

bok az "orrukkal" átvették azt, és a szárnyaik ezeket a rezgéseket eléggé felerősítették ahhoz, hogy azok hallhatóvá váljanak. A végeredmény valóban az volt, hogy a hang a kérubok szárnyai közül jött: "Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül..."

Egy mondatba összefoglalva: a láda tetején a kérubok egy mechanikus – akusztikus erősített alkottak, ami felerősítette azokat a hangokat, melyek a ládából, a bizonyosság tábláiból jöttek...

Ugyanakkor a "kérubok" a hangokat nemcsak a ládából a kívülvilágba közvetítették, hanem megfordítva is – a láda környezetéből a "táblák" felé. Hiszen a szárnyaik átvették a levegő rezgéseit, arra rezonáltak. Az "orrukon" keresztül pedig megrezegtették a láda fedelét. Ebben az esetben mintegy mikrofonként működtek.

Időben most ugorjunk egy nagyot, és lássunk egy nagyon szép példát, mely bemutatja azt, hogy a láda hogyan is funkcionált:

2. És történt egyszer, mikor Éli (pap volt, az Úr házában teljesített szolgálatot) az ő szokott helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdenek, hogy látni sem tudott),
3. És az Istennek szövéténeke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek ládája volt:
4. Szólt az Úr Sámuelnek, ő pedig felele: Ímhol vagyok!
5. És Élihez szalada, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem; ő pedig felele: Nem hívtalak, menj vissza, fekdjél le. Elméne azért és lefeküvék.
6. És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak fiam, menj vissza, fekdjél le.
7. Sámuel pedig még nem ismerte az Urat (a készülék kezelését), mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak igéje (vagyis még

nem hallotta a készüléket megszólalni).

8. És szólítá az Úr hamadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket (szó szerint – hívja, amint azt az adó-vevőn szokás).

9. Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, fekdjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondd: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád (vagyis válasszolj: hallgatlak – vétel). Elméne azért Sámuel, és lefeküvék az ő helyére.

10. Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: **Szólj, mert hallja a te szolgád!**

11. És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele...

*123

Ez a legeggyértelműbb leírása a frigyláda működésének. Abszolút úgy funkcionált, mint egy adó-vevő készülék. Ebben az esetben valaki a "túloldalról" a másik készülékkel hívta Sámuel. De mivel a gyermek Sámuel még nem hallotta a ládát – a készüléket – működés közben, és nem ismerte annak a használati módját, ezért nem értette meg azonnal, hogy az adó-vevő "beszélt". Ezért hitte azt, hogy Éli pap hívja őt.

Még néhányszor megismétlődött a "hívás", míg Élinek eszébe jutott az, hogy a láda "szólalt" meg. Amikor erre rájött, mondta Sámuelnek, hogy mit is kell válaszolni, ha az "Úr" szólít, hív-nak – "hallgatlak, vétel".

Fontos megjegyezni, hogy a készülék csak akusztikai kapcsolatot tett lehetővé, optikait nem. A hívó fél nem látta, hogy Sámuel a közelben van. Mivel nem válaszolt, ezért azt hitte, hogy nem hallja, nincs ott. Ezért ismétlődött folyton a hívás: "Sámuel, Sámuel" mindaddig, míg Sámuel nem válaszolt – "hallgatlak, vétel". E válasz után kezdett csak beszélni a hívó fél, és mondta el a mondandóját. Meg kell jegyezni, az általános felfogás az, hogy az Isten mindenható. Mindent lát, és mindent tud. Akkor meg miért várt a "hallgatlak, vétel" válaszra?

Érdekes még azt is aláhúzni, hogy az író mennyire kiszínesítette a történeteket a saját fantáziájával, hiszen az: "Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte..." nem egyéb, mint a képzelet szüleménye. Ezért van az, hogy sok dolgot félreértelmeztünk. Hiszen a kommentárok nagymértékben torzították a valós tényeket.

De lássunk egy másik példát is:

18. És monda Saul (*Izráel királya* volt) Ahijának: Hozd elő az Isten ládáját; mert az Isten ládája akkor Izráel fiainál vala.

37. És megkérdezé Saul az Istent: Iemenjek-e a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe adod-e őket? De ő nem felelt néki azon a napon. *124

Röviden: Saul király azt parancsolta, hozzák elő a készüléket, hogy segítségével kapcsolatba léphessen a misszionáriusokkal. Fel is tette a kérdéseit, de válasz nem jött. Megjegyzem, hogy Saul a misszionáriusok támogatták. De ő egyre szélesebb lett, és ezzel a támogatással elkezdett visszaélni. Egy idő múlva szövetségesei mindezt megsokallták, és bár hallották ugyan Saul hívását, de nem kívántak rá válaszolni...

*124 Sámuel I. könyve 14

A láda segítségével a misszionáriusok információkat kaptak:

21. És miután Sámuel meghallgatta a népek minden szavát, meg-

mondta azokat az Úrnak.

*125

Más szóval Sámuel jelentette a misszionáriusoknak a ládán keresztül a helyzetet.

Tehát az izraeliták birtokában volt egy adó-vevő készülék, mely akusztikai kapcsolatot tett lehetővé a misszionáriusokkal. A láda "lelke" a két tábla – a készülék – volt, melyeket egy rendkívül magas technikai fejlettségi fokon álló társadalom képviselőitől kapott Mózes. Ezek voltak azok, melyek átalakították a hallható hangot rádióhullámokká, amiket a láda speciális kiképzése folytán egyfajta antennaként sugározta az éterbe a misszionáriusok felé.

Nos, a láda, melyben a készülékek voltak, kívül és belül be volt borítva aranylemezzel, azaz elektromosan vezető volt. Ugyanakkor a ládának voltak rúdjai, melyek úgyszintén elektromosan vezetővé lettek kiképezve. Persze sokan azt hihetnék, hogy azért kellett az a sok arany, mert ki akarták hangsúlyozni a láda fontos vallásos jelentőségét. Ez csak a látszat. Hiszen az ok sokkal prózaibb volt...

Azt már tudjuk, hogy hangot közvetített, hiszen az "Úr" a láda tetejéről, a hangtölcsérből szólalt meg. De hogyan jutott el a "hang" a ladába?

Napjainkban mindenki számára jól ismert a hordozható rádió adó-vevő készülék. A lényege, hogy két készülék áll rádióösszeköttetésben egymással a rádióhullámok segítségével. Az elektromágneses hullámokat nem érzékeljük. A létükről csak a múlt század óta tudunk. És négyezer évvel ezelőtt?

Akkor a két készülék egyike a ládában volt, míg a másik a misszionáriusoknál. Így azok bármikor kapcsolatba léphettek Mózesrel és az izraelitákkal. Hiszen rádióhullámok segítségével üzenték meg Mózesnek mindazt, amit az "Úr" parancsol az izraelitáknak.

Apropó, rádióhullámok. De hol volt a vevőantenna?

A vevőantennát az elektromosan kiképzett láda és annak rúdjai alkották...

*125 Sámuel I. könyve 8

Amikor elhelyezték a ládát, az antennarendszert is üzembe kellett helyezni:

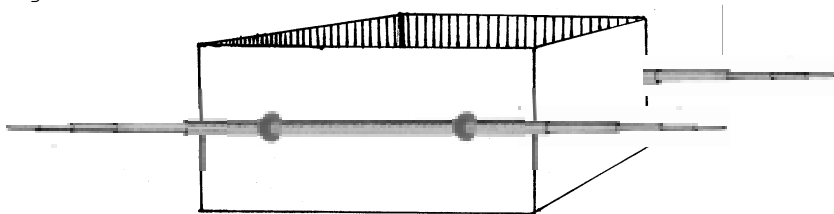
7. És bevívék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek szentjébe a Kérubok szárnyai alá.

9. Azután kijebb vonták annak rúdjaait, úgy hogy a rudaknak végei láthatóak valának a ládán kívül...

*126

Amennyiben a rudak csak kizárólag a láda szállítását szolgálták, akkor nem érthető, hogy annak elhelyezése után miért kellett azokat "kijebb vonni". Hiszen ha egy egyszerű, "kompakt" ládáról lett volna szó, akkor a szállításához húzták volna kijebb, míg az elhelyezése után, hogy minél kisebb helyet foglaljon el, nyomták volna vissza a ládába, ezzel csökkentve annak helyigényét. Csakhogy ez pont fordítva történt...

Ellenben amennyiben az elektromosan vezetővé kiképzett rudak rádióantennaként szolgáltak, akkor viszont már tökéletesen érthető, hogy a láda elhelyezése után miért kellett azokat "meghosszabbítani". Mert különben nem fogták volna a távolból jövő üzeneteket...

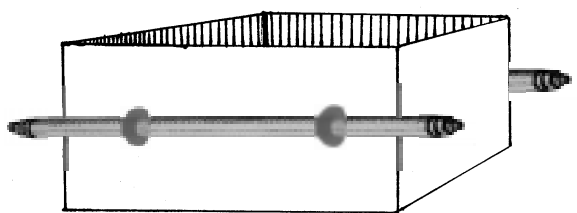

7. ábra
Láda kivont rudakkal

Ezek tehát egyfajta antennarendszert alkottak, melyeket, miután a készüléket elhelyezték, "kiélesítettek".

Szállításhoz pedig a teleszkópszerűen kiképzett rudakat egymásba tolták, így azok már csupán szállítási feladatokat láttak el. Segítségükkel emelték meg a ládát és szállították tovább.

*126 Krónika II. könyve 5

8. ábra
Láda "összecsukott" rudakkal

Nos, így már érthető, hogy miért volt tilos a rudakat kivenni a ládán lévő karikákból: **"A rudak álljanak a láda karikaiban; ne vegyék ki azokból."** (*122/15)

Nyilvánvaló, hogy a rudak, melyek az aranyborítással elektromosan vezetővé lettek kiképezve, e a karikákon keresztül kapcsolódtak galvanikusan a "táblákhoz". Így amennyiben a rudakat kivették volna belőlük, akkor a készülék "megtörtött" volna. Akárcsak egy rádió adó-vevő antenna nélkül.

A karikák sem csupán egyszerű fémkarikák voltak. Hanem szorosan illeszkedő pántok, melyek annak ellenére, hogy a ládára voltak felszerelve – gondosan izolálva voltak az azt beborító aranylemezeketől.

Egyértelmű az is, hogy mind a karikák kiképzése eléggé speciális volt, mind pedig előre meghatározott módon kellett azokat elektromos vezetékek segítségével a "táblákkal" összekötni.

Ezt mutatták meg Mózesnek a "hegyen": **"Vigyázz, hogy arra a formára csináld, a mely a hegyen mutattatott néked."** (*119)

És ott is magyarázták el neki, hogy miképp kell a "táblákat" összekapcsolni az antennarendszerrel: **"a miképpen az Úr parancsolta vala nékem"** (*118). Hiszen a misszionáriusok az úrhajón mindent részletesen elmagyaráztak Mózesnek, azt is, hogyan kell a készülékeket a ládába való behelyezés előtt üzembe helyezni.

Hisz gondoljuk csak el: abban a korban az embereknek halvány fogalmuk sem volt az elektromosságról, vagy a rádióhullámokról. Ezért ha számukra jelentéktelennek tűnő apróságokra nem figyeltek volna oda, akkor esetleg "sima" elektromos rövidzárlatot okozhattak volna (mondjuk a rudak és a láda fémborításának nem megfelelő egymástól való izolációjával), és így az egész készülék már összeszereléskor üzemképtelen lett volna.

Így tehát, Mózesen keresztül egy adó-vevő készüléket adtak az izraelitáknak. Ez a szerkezet az operatív kapcsolattartást szolgálta a szövetségesek között.

Számolni kellett azonban azzal a ténnyel, hogy az embereknek van egy rossz tulajdonságuk – a kíváncsiság. A láda tartalmát ezért meg kellett védeni a hivatlan betolakodóktól. Hiszen sokan nemcsak arra lehettek kíváncsiak, hogy mi is van benne, hanem, ha módjuk lett volna rá, el is lopták volna a készülékeket. Ezért egy biztonsági rendszerrel mindenképpen védeni kellett azt. Ha valaki túl kíváncsi volt – az életével fizetett érte...

A láda, miután elkészült, a szent hajlékban – sátorban – lett elhelyezve. Azonban úgy, hogy egy függöny eltakarta:

6. És tedd azt a függöny elé, amely a biztonság ládája mellett, a bi-

zonság fedele előtt van, a hol megjelenek néked.

*127

Hogy minek kellett a függöny? Hát azért, hogy amikor a készülék működik, és "jön a hang belőle", pontosabban a kérubok szárnyai közül – a hangtölcsérből, senki se láthassa a ládát. Hiszen ekkor kiderült volna, hogy valójában nincs is ott senki. És nem az "Úr" jelenik meg személyesen, hanem "csak" a láda működik.

Így kapott a frigyláda még misztikusabb színezetet.

A sátorba sem léphetett be senki, amikor a láda működött, hiszen a biztonsági rendszer megölte volna.

2. És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy **ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, amely a láda felett van, hogy meg ne haljon...**

13. Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal...

*129

*128

*127 Mózes II. könyve 30

*128 Mózes III. könyve 16

*129 Mózes IV. könyve 17

Így kívánták a misszionáriusok megakadályozni azt, hogy ki-
derüljön – a láda csak egy műszaki készülék.

Ugyanakkor, voltak személyek – egyfajta technikus gárda –,
akik szolgálatot teljesítettek a szent sátorban, ahol a szerkezet
el volt helyezve. A feladatuk az ott lévő tárgyak tisztán tartása,
és induláskor a sátorban található eszközök, így a láda útra
való előkészítése, és megérkezéskor annak üzembe helyezé-
se volt. Ez egy külön kaszt lett. Ők voltak a Lévi fiai, a lévíták.
Azok a papok, akiknek szabad bejárásuk volt oda, ahol a láda
állt. Ugyanakkor, mivel a biztonsági rendszer mindenkit válo-
gatás nélkül megölt, aki a közelébe merészkedett, ezért meg-
voltak annak a szabályai, hogy hogyan lehet belépni azoknak a
sátorba, akik ott szolgálatot teljesítenek:

34. Arany csengettyű, meg grá-
nátalma, arany csengettyű, meg
gránátalma legyen a palást pe-
remén köröskörül.
35. És **legyen az Áronon, a**

**mikor szolgál, hogy hallas-
sék annak csengése, a mi-
kor bemegy a szenthelybe
az Úr eleibe, és mikor kijön,
hogy meg ne haljon.**

*130

Minek kellettek a csengettyűk?

Emlékezzünk vissza arra, hogy a készülék csak hang közve-
títésére volt alkalmas – Sámuel esetében láttuk. Mint már em-
lítettük, a láda biztonsági rendszere mindenkit megölt, aki túl
közel merészkedett hozzá. Nem kell azonban feltétlenül nagy
fantázia azt feltételezni, hogy ezt a rendszert a misszionáriu-
sok távirányítással ki és be tudták kapcsolni.

Amikor a hajlékot felállították, és a ládát elhelyezték, akkor a
"túloldalról" távirányítással a védő rendszert bekapcsolták. Ab-
ban az esetben, amikor a technikai személyzet közül lépett be
valaki a sátorba, akkor annak a ruháján levő csengettyűk jelez-
ték a misszionáriusoknak, hogy olyan személy közeledik a lá-
dához, aki a technikusokhoz tartozik. Ekkor távirányítással a
védőrendszert lekapcsolták. Így a csengettyűknek köszönhe-
tően az, aki belépett, valóban nem halt meg.

Ha viszont valaki illetéktelen lépett be a sátorba, aki nem
tartozott a karbantartók közé, és a kíváncsisága hozta őt a tiltás
ellenére ide, akkor a rendszer bekapcsolva maradt, s a kíván-
csiskodó meghalt...

*130 Mózes II. könyve 28

Ez történt Áron két fiával is, akik az életükkel fizettek:

1. Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjüket, és tőnek azokba szemet és rakának arra füstölő szert, és vivének az Úr

elé idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik.

2. **Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészte őket, és meghalának az Úr előtt.**

*131

Más szavakkal, Áron fiai kíváncsiak voltak, hogy mi is van a ládában. Gondolták, hogy megnézik. Szemet tettek a füstölőjükbe, és ezzel az ürüggyel bementek a sátorba. A biztonsági rendszer azonban be volt kapcsolva. Egyre közelebb mentek a függönyhöz, mely a láda előtt volt. Amikor a kritikus távolságon belül voltak, a láda fémburkolata és közöttük nagyfeszültségű elektromos kisülés jött létre, mely megölte és részben meg is égette őket.

A következő részben kiderül majd, hogy a szent sátoron belül lévő tárgyak – oltárok és más kellékek – úgy voltak kiképezve, hogy azok egyrészt fémből voltak, másrészt részeik hegyes "szarvban" végződtek. A fizikából tudjuk, hogy a hegyes csúcsok környezetében, amennyiben elektromos feszültség alatt vannak, a "csúcsnak" köszönhetően az elektromos erőter erőssége megszorozódik. Ekkor egy nagyfeszültségű kisülés sokkal könnyebben jön létre, mint hegyes "csúcs" nélkül. Ilyenek napjainkban a vihar esetén használt villámhárítók is.

A sátoron belül erős elektromos erőter uralkodott. Ha valaki oda hívatlanul betolakodott, akkor azzal végzett a nagyfeszültségű áramütés...

De lássunk egy más példát is a láda biztonsági rendszerének működésére. A ládát épp szekéren szállították, amikor baleset történt.

9. Mikor pedig jutottak a Kidon szérűjéhez, **Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert az ókrök félre tértek vala.**

10. És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a ládára, **s meghala** ugyanott az Isten előtt.

6. És mikor Nákonnak szérűjéhez jutának, **kinyujtá Uzza az ő kezét az Isten ládájára, és megtartá azt; mert az ókrök félremozdították vala.**

7. **Ennekokáért** felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és **megöle ott őt** az Isten vakmerőségéért: és meghala ott az Isten ládája mellett.

*132

*133

*131 Mózes III. könyve 10

*132 Krónika I. könyve 3

*133 Sámuel II. könyve 6

A magyarázatok itt erősen sántítanak. Hiszen az "Úr" azért nem haragudhatott meg, mert Uzza segíteni akart! Hiszen a szekér, melyen a láda volt, megbillent, és ő a ládához kapott, hogy megtartsa, és ne essen le az a szekérről. Igen ám, de a láda fémburkolata nagyfeszültségű áram alatt volt, mely Uzzát megölte.

A többiek pedig csak azt látták, hogy Uzza odakap a ládához, megvonaglik és összeesik. Arról fogalmuk sem lehetett, hogy elektromos áram okozta a halálát. Hiszen az elektromosságot csak sok ezer évvel később fedezte fel az emberiség...

A technikus gárda – a leviták – azonban tudták, hogy sem a ládához, sem egyéb fémtárgyhoz, melyet szállítanak, hozzáérni nem szabad:

15. Ha pedig elvégzi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjje-

nek el Kéhát fiai, hogy elvigyék azokat; **de ne illessék a szenthelynek semmi edényét, hogy meg ne haljanak...**

*134

Uzza, vesztére, mindezt nem tudta...

Amikor a tábor indulni készült, a sátort, és benne a ládát is fel kellett pakolni. De csak néhány technikus tudta, hogy hogyan kell. Ők voltak azok a kiválasztottak, akik a szentségek szentségéhez, a ládához hozzányúlhattak.

Induláskor a misszionáriusokkal közölni kellett, hogy pakolni kívánnak, és a biztonsági rendszert azok kapcsolják ki. Erre volt egy konkrét kulcsmondat, melyet csak a beavatottak ismertek. Ha ezt a mondatot a misszionáriusok az adó-vevőn keresztül meghallották, akkor lekapcsolták a védőrendszert. Hogy mi volt e kulcsmondat?

35. Mikor pedig el akarták indítani a ládát, ezt mondja vala Mózes: **Kelj fel Uram, és szé-**

ledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a te gyűlölőid.

*135

Mikor viszont az izraeliták újra tábort vertek, s a sátor berendezéseit összeszerelték és a láda is a helyére került, akkor a biztonsági rendszert újra üzembe kellett helyezni. Ez megint csak egy kulcsmondatról történt. Hiszen a láda adó része állandóan be volt kapcsolva. Így mikor a ládát a helyére tették, és biztonságos távolságba kerültek tőle, akkor a kulcsmondat, amit a misszionáriusok hallottak, távirányítással újra "kiéle-

*134 Mózes IV. könyve 4

*135 Mózes IV. könyve 10

tették” a védőrendszert. Ezután természetesen csak a “csengettyűs” technikusok léphettek be a sátorba. A rendszer bekapcsolásához a kulcsmondat imígyen hangzott:

36. Mikor pedig megáll vala (a tábor),
ezt mondja (Mózes) vala: **Fordulj**

**vissza Uram Izráelnek tíze-
zerszer való ezereihez.**

*136

Azonkívül, amikor a ládát felpakolták, meg volt határozva annak a mikéntje is, hogyan lehet a készülékhez hozzányúlni, és miként kell azt szállítani:

15. **És felvevék a Léviták fiai
az Isten ládáját, úgy, a mint
Mózes meghagyta volt az**

Úrnak beszéde szerint, a ru-
dakkal válllaikra.

*137

Ha nem összefüggéseiben vizsgáljuk a dolgokat, akkor ezen a mondaton nem találunk semmi különöset. Elvégre a világ legtermészetesebb dolga az, hogy ha egy ládának rúdjai vannak, akkor azt ezek segítségével szállítják. Igen ám. De minek a külön instrukció arra vonatkozólag, hogy hogyan szállítsák, ráadásul ez az instrukció az “Úrtól” van?

Itt a szöveg csak utal arra, hogy valamilyen egyéb műveleteket is kellett a ládával csinálni, mielőtt szállításhoz azt a válllaikra felvették...

Ezek a műveletek olyannyira titkosak voltak, hogy azokat a beavatottakon kívül más nem ismerhette:

51. És mikor a hajléknak elébb kell
indulni, a léviták szedjék azt szét,
mikor pedig megáll a hajlék, a lé-

viták állassák azt fel, **az idegen
pedig, a ki odajárul, meg-
haljon.**

*138

Most már érthető, miért lengte körül a miszticizmus homálya a frigyládát. Hiszen a beavatottakon kívül senki sem tudhatta, mi van benne. A kíváncsiskodóknak nem maradt más, mint a találgatás és a képzeletük...

*136 Mózes IV. könyve 10

*137 Krónika I. könyve 15

*138 Mózes IV. könyve 1

A "SZENT" SÁTOR

Mivel a vándorló izraelitáknak birtokukban volt egy igen értékes műszaki szerkezet, ezért azt nemcsak a kíváncsiskodóktól kellett megvédeni, hanem az időjárás viszontagságaitól is óvni kellett.

A készüléknek kellett egy olyan helyiség, ahol zavartalanul működhetett. Ezt az "épületet" nevezték szent hajléknak, ahol a frigyláda volt, gondosan eltakarva a kíváncsi szemek elől.

Az úrhajó fedélzetén Mózes nemcsak arra kapott konkrét utasításokat, hogy hogyan készítsék el a ládát, hanem a sátorra vonatkozólag is, ahol a láda lesz elhelyezve:

32. Így végeztették el a gyülekezet sátora hajlékának egész munkája; és az Izráel fiai egészen úgy csinálák, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták.

*139

21. Ezek a hajléknak, a bizonyosság hajlékának részei... *(Konkrét paraméterekkel kellett a sátort és annak a környezetét elkészíteni és kialakítani.)*

*140

A sátor alábbi leírása eléggé hosszú lesz. Ne a számokra figyeljünk azonban, hanem arra, hogy mennyire pontosan és célirányosan volt az egész megtervezve. Könnyen és gyorsan szét-szedhető és összerakható volt. Előregyártott elemekből állt.

7. És mind a bölcs szívű férfiak, kik munkálkodának, készítették a hajlékot, tíz kárpittal: sodrott lenből és kék, és hiborpiros és karmazsinszínűből, Kérubokkal, mestermunkával készítették azokat.

8. Egy-egy kárpit hossza huszonnyolc sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak.

9. És öt kárpitot foglalának egybe, és ismét a más öt kárpitot is egybefoglalák, egyiket a másikkal.

10. És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlót csinálának a külső kárpit szélére, a másik egybefoglalásban is.

11. Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a másik kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe.

12. Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgocskákkal, egyiket a másikkal, és egygyé lőn a hajlék.

13. Csinálának kárpitokat kecseszőrtől is, sátomnak a hajlékra; tizenegy kárpitot csinálának illyent.

14. Egy kárpit hossza hamincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak.

15. És egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön.

16. Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is.

17. Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen *(gyors szét- és összerakhatási lehetőség)*.

*139 Mózes II. könyve 39

*140 Mózes II. könyve 38

18. Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett koszbőrökből, és azon felül egy takarót borzbőrökből.

19. És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhoz sittim-fából, felállogatva.

20. Tíz sing a deszkának hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége.

21. Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit.

22. A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhoz: húsz deszkát déli oldalra, délfelé.

23. És a húsz deszka alá negyven **ezüsttalpat készítenék**; az egyik deszka alá két talpat, az ő két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ő két csapja szerint.

24. A hajlék másik oldalára, az északi oldalra, szintén húsz deszkát csinálának.

25. És negyven ezüsttalpat azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat.

26. A hajlék napnyugoti oldalára hat deszkát csinálának.

27. A hajlék szegleteiül pedig a két oldalra, két deszkát csinálának.

28. És alólról kezdve kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekedének mind a kettővel, a két szegleten.

29. Nyolcz deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüsttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt.

30. Csinálának reteszrudakat is sittim-fából, ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz.

31. És öt reteszrudat a hajlék másik oldalának deszkáihoz, és öt reteszrudat a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz hátulról.

32. És megcsinálák a középső reteszrudat is, hogy fusson a deszkák közepén, végtől-végig.

33. **A deszkákat pedig arannyal boríták be; a karikáikat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a reteszrudakhoz, és a reteszrudakat is beboríták arannyal.**

34. Megcsinálák a függőnyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, mestemunkával csinálák azt, Kénbokkal.

35. És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából, **és beboríták azokat arannyal, horgaik aranyból; és öntenének azokhoz négy ezüsttalpat.**

36. És csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, himzőmunkával.

37. És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és átalkötőit arannyal; **öt talpuk pedig rézből vala.**

*141

Nemcsak a pontos méreteket és paramétereket adták meg a misszionáriusok Mózesnek, hanem azt is aprólékosan megmutatták és elmagyarázták neki, miképpen kell mindezeket az alkotóelemeket valamilyen célnak megfelelően összeszerelni:

30. **A hajlékot pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattattott.**

*142

44. **A biznyságnak sátora a mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, ki monddta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet látott vala.**

*143

Így hát teljességgel kizárható az, hogy az izraeliták csak úgy rituális céllal készítették a "hajlékot". A konkrét paraméterek,

*141 Mózes II. könyve 36

*142 Mózes II. könyve 26

*143 Az apostolok cselekedetei 7

műszaki leírások és az, hogy előre meghatározott módon és formában kellett mindezeket összeállítani, arra enged következtetni, hogy valamilyen műszaki funkciója volt. Hiszen ha véletlenül nem úgy állítják össze, akkor valami, aminek működnie kellett, esetleg nem működik...

Felhívnom a kedves olvasó figyelmét arra, hogy a falak mind-mind gondosan elektromos vezetővé voltak kiképezve, és a réztalpaknak köszönhetően nagyon alaposan le voltak földelve!

Mindez azt a célt szolgálta, hogy amennyiben a falakon belül nagyfeszültségű elektromos kisülések történnek, addig a falakon kívül levők biztonságban legyenek.

Ezen a sátoron belül az adó-vevőt a következő módon kellett elhelyezni:

31. És csinálj függőnyt, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; Kénubokkal, mestermunkával készítsék azt.

32. És tedd azt sittim-fából való, **arannyal borított négy oszlopra**, a melyeknek horgai aranyból legyenek, **négy ezüst talpon**.

33. És tedd a függőnyt a horgok alá, és vidd oda a függőny mögé a bizonyosság ládáját és az a függőny válaszsza el néktek a szent helyet a szentek szentjétől.

34. Azután tedd rá a fedelet a bizonyosság ládájára a szentek szentjébe.

35. Az asztalt pedig helyezd a függőnyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tedd az északi oldalba.

36. És csinálj leplet a sátor nyílására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával.

37. A lepelhez pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és **borítsd meg azokat arannyal**; azoknak horgai aranyból legyenek, és önts azokhoz **öt réztalpat**.

*144

Ezt a szövegrészt olvasva, az a benyomás alakul ki az emberben, mintha az a valaki, aki Mózesnek mindezeket magyarázza, a magyarázat közben mindent részletesen meg is mutat (...a mint néked a hegyen mutattatott...)

Másrészt figyelemre méltó az a tény is, hogy sok kapcsolódási pontnál a részeket horgokkal kapcsolták össze, ami lehetővé tette az objektum gyors szét- és összeszerelését.

Mint már korábban említettük, az izraelitákon belül egy külön kaszt volt – a lévíták –, akik szolgálatot teljesítettek a szent hajlékban és akörül. Csak őneik volt az a kiváltságuk, hogy a hajlékhoz hozzányúljanak. Ők voltak a technikuskárda.

*144 Mózes II. könyve 26

Csak kizárólag ők ismerték azt, hogy milyen módon kell a hajlékot szétszedni és összerakni.

Mivel az adó- és vevőkészüléket rendkívül nagy misztikus titok övezte, ezért alig néhányan láthatták azt. Eleinte csak Áron és még néhányan. Más még a ládát sem láthatta. Az is titkos volt, hogyan kell a részeket összeállítani és üzenbe helyezni. Ha valaki illetéktelen keveredett oda, akkor – hogy ezek ki ne tudódjanak – az életével fizetett érte (*138).

Rendkívül nagy titok lengte körül a hajlékot, és annak a központi részét – a ládát. Mindezt a misszionáriusok akarták így. Egyszer azonban, mikor az egyik későbbi izraelita király megsértette a kötelező titoktartást:

1. Abban az időben levelet és aján-
dékot küldött a babilóniai király,
Meródák Baladán, Baladán fia,
Ezékiás királyhoz, mert hallotta,
hogy beteg volt és meggyógyult.
2. **És örvende rajtok Ezékiás,
és megmutatá nékik tárhá-
zát,** az ezüstöt, az aranyat, a fű-

szereket, a drága kenetet, s
egész fegyvertárát, **és min-
dent, a mi kincsei közt ta-
lálható volt. Semmi sem
volt, a mit meg nem muta-
tott volna nékik** Ezékiás há-
zában és egész birodalmában.

*145

Mindennel eldicsekedett...

A misszionáriusok utasították Ésaiást, ki próféta volt, akivel közvetlen kapcsolatban álltak – járjon utána annak, hogy Ezékiás király vajon megmutatta-e illetékteleneknek a ládát, ezzel megszegve a kötelező titoktartást?

3. És eljött Ésaiás, a próféta, Ezé-
kiás királyhoz, és monda néki:
Mit szólának az emberek, és hon-
nan jöttek te hozzád? És monda
Ezékiás: Messze földről jöttek
hozzám, Bábelből.

4. **És monda: Mit látának há-
zadban? És monda Ezékiás:
Mindent láttak, a mi csak há-
zamban van, semmi nincs, a
mit meg nem mutattam vol-
na nékik** kincseim közül.

*146

Bebizonyosodott, hogy Ezékiás a ládát is megmutatta a babiloniaknak. Ettől a misszionáriusok nagyon idegesek lettek és megtorlást helyeztek kilátásba:

5. És monda Ésaiás Ezékiásnak:
Halld a seregek Úrnak beszédét:
6. Ímé napok jőnek, és elvitetik,
valami házadban van, és a mit

csak e mai napig gyűjtöttek eleid,
Bábelbe; nem marad semmi
meg, ezt mondja az Úr!

*147

De nemcsak a láda volt ennyire titkos. Egész környezete és az ott található tárgyak mind-mind be voltak kenve egy speciális anyaggal, melynek a "receptjét" és összeállításának módját szintén a misszionáriusoktól kapta Mózes.

22. Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván:

23. Te pedig végy drága fűszereket, híg mûrhat ötszáz siklusért, jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz

ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért.

24. Kásiát pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hín faolajt.

*148

Figyelemreméltó, hogy pontos proporciók vannak megadva.

25. És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet (*elegyíteni kellett a komponenseket*), a kenetkészítők mestersége szerint (*vagyis nem csak össze kell keverni, hanem esetleg valamilyen sorrendben, és feltételek között, vagyis konkrét recept szerint*). Ie-
gyen az szent kenő olaj.

26. És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a biznyság ládáját.

27. Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt.

28. Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát.

*149

A láda működése közben ez az anyag specifikus effektusokat produkált:

34. És a felhő befedeze a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajlékot (*füst és fény*).
35. És Mózes nem mehebe be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot.
36. És mikor a felhő felszáll vala a

hajlékról, az Izráel fiai elindulának; így lón egész utazásuk alatt.

37. Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szálla.

38. Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon az Izráel egész háznépének láttára...

*150

E szöveg utolsó mondatából derül ki, hogy minek kellett a "felhő" és a "tűz". Azért, hogy mindenki lássa ezeket és féljenek. Féljenek az Istentől, és engedelmeskedjenek Mózesnek. És, hogy senkinek még csak eszébe se jusson a sátor közelébe menni...

15. A halják felállításának napján pedig befedeze a felhő a hajlékot, a biznyság sátorát; és estve a

hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig.

*151

A fenti idézet utolsó részéből meg az derül ki, hogy nem tűz volt ott, legalábbis nem láng és lángnyelvek, hanem valami ahhoz hasonló: (...tűznek ábrázatjában...).

*148,*149 Mózes II. könyve 30

*150 Mózes II. könyve 40

*151 Mózes IV. könyve 9

Így hát minden be volt kenve ezzel az anyaggal, mely valamilyen különleges tulajdonsággal bírhatott. A korábbiakból kiderül az is, hogy a sátoron belül, a láda működése közben valamilyen fény volt látható (*150, *151). Mivel belül minden fémrel volt beborítva, s korábban láttuk, hogy a biztonsági rendszer elektromossággal működött, ezért nem nehéz azt elképzelni, hogy a sátoron belül nagyfeszültségű elektromos kisülések fénye világított. Ismerünk ehhez hasonlót – a Szent Elmó tüzét*. Ezek a kisülések a szarvak hegyes végein alakultak ki.

Namost minden be volt vonva egy bizonyos recept szerint elkészített szerves anyaggal. Nagyon úgy tűnik, hogy az elektromos kisülések hatására ez az anyag bomlani kezdett, és produkálva a fűtszerűséget, gőzök formájában elillant.

Természetesen ezt a "kenetet" gyakran meg kellett újítani, hiszen idővel elbomlott és elpárolgott. Többek között ez is azon személyek feladatkörébe tartozott, akik szolgáltak a sátorban, illetve bejárásuk volt oda.

Az ő feladatuk volt a sátor karbantartása, hogy az "üzemképes" legyen. Konkrét időközönként újra bekenték ezzel a "szent kenettel" a bent lévő tárgyakat, pótolva a kenet azon részét, mely a kisülések következtében elbomlott, és "füst" formájában távozott.

Feltehetőleg ez az elegy eléggé kényes lehetett a különböző szennyeződésekre. Ha valamilyen szennyeződés keveredett bele, akkor már nem viselkedett úgy, ahogyan a kisülések hatására viselkednie kellett. Ezért nagyon kellett vigyázni a tisztaságra:

29. Így szenteld meg azokat (a szent kenettel bekent tárgyakat a sátoron belül), hogy szent-

ségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen.

*152

Ugyanakkor az anyag specifikussága és titkossága miatt, a legszigorúbban tilos volt beavatatlanoknak ilyen elegyet előállítaniuk. Ha valaki ezt megtette, arra halálbüntetés várt:

33. Valaki ahhoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegent

ken meg, kitöröltessék az ő népe közül.

*153

*152, *153 Mózes II. könyve 30

* A fizikában ismert ún. parázsfény jelenség, mely a vitorlášhajók árbócrúdjai csúcán figyelhető meg a nyílt tengeren vihar előtt. Oka a csúcsvégeken létrejövő ionizációs elektromos kisülés.

De térjünk vissza a sátorhoz. Mint már említettük, annak egész konstrukciója úgy volt megtervezve, hogy könnyen szétszedhető és összeállítható legyen. Mózes azonban nemcsak arra vonatkozólag kapott instrukciókat egykoron az úrhajó fedélzetén, hogy hogyan készíttesse el a hajlék elemeit, s hogyan szerelje azokat össze, hanem arra vonatkozólag is, hogy mit és hogyan tegyen, amikor a sátort és elemeit szállítják. Hogyan csomagolja és pakolja azokat össze. A misszionáriusok mindent a legapróbb részletekig megterveztek és végiggondoltak.

5. Áron és az ő fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menjenek be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonyág lédáját.
6. És tegyenek arra, borzbőrből csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszíni ruhával felülről, és dugják belé a rúdait is.
7. A szent kenyerek asztalát is borítsák be kékszíni ruhával, azon felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyheket, és az italáldozathoz való kancsókat, és ama szüntelen való kenyér is rajta legyen.
8. Azután borítsanak azokra kamszinszíni ruhát, és takarják be azt borzbőrből való takaróval, és dugják belé a rúdait is.
9. Vegyenek azután kékszíni ruhát, és takarják be a világításra való gyertyatartót és annak méceit, hamvvevőit, hamutartóit és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálnak körülte.
10. És tegyék azt és minden edényét borzbőrből csinált takaróba, és tegyék saroglyára.

11. Az arany oltárt is borítsák be kékszíni ruhával, és takarják be borzbőrből csinált takaróval, és dugják belé a rúdait is.
12. Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék kékszíni ruhába, és takarják be azokat borzbőrből csinált takaróval, és tegyék a saroglyára.
13. Azután takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát.
14. És tegyék rá arra minden ő eszközt, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a medenczéket, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből csinált takarót, és dugják belé a rúdait is.
15. Ha pedig elvégzi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigyék azokat; de ne illessék a szenthelynek semmi edényét, hogy meg ne haljanak...

*154

A feladatok konkrétan fel voltak osztva, akárcsak egy jól szervezett csapatban. Mindenki tudta a dolgát, így minden a legolajozottabban ment szétszereléskor és összerakáskor egyaránt.

16. Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára *(tehát az, aki a kenetre*

felügyelt, a legbensőbb körből került ki); az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés.

*155

A műszaki gárda tehát meg volt szervezve. A feladata a sátor fennakadások nélküli üzemben tartása volt. Az egész egy mobil, gyorsan szétszedhető és összerakható építmény volt, melyet, ha tovább indultak, akkor a műszakiak szétszereltek. Amikor a vándorlók megálltak, hogy táborot verjenek, akkor a "műszakiak" gyorsan összeállították a sátrat, s üzembe helyezték a készüléket, mely, mialatt az izraeliták táboroztak, állandóan üzemelt.

Ugyanakkor voltak más személyek is, akiknek a misszionáriusokkal való kapcsolattartásban konkrét feladatuk volt.

Korábban megtudtuk, hogy a frigyláda adó-vevő készülék volt, mely segítségével a kiválasztottak fel tudták venni a kapcsolatot a misszionáriusokkal. De a misszionáriusok is tudták a készülék segítségével hívni az izraelitákat. És ha nem volt ott épp akkor senki?

Emlékezzünk vissza a gyermek Sámuel esetére, amikor éjszaka megszólalt az adó-vevő készülék, s a misszionáriusok Sámuelet hívták. Többször is meg kellett akkor a hívást ismételniük.

Nos, hasonló eset máskor is előfordult, amikor a misszionáriusok arról beszélnek, hogy a készüléken keresztül hívták az izraelitákat, de senki nem válaszolt, s ők ezért megsértődtek:

2. Miért jöttem, holott nem volt ott senki? **hívtam és nem felelt senki sem!** vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadí-

tásra való erő? Ímé, én dorgálással kiszáraztatom a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbúzódnak halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak.

*156

Olyan is előfordult, hogy hosszabb ideig senki sem hallotta a hívást, és így a misszionáriusoknak akkor nem sikerült az adó-vevőn keresztül kapcsolatot létesíteniük:

1. **Az Istenek Istene** (a misszionáriusok főnöke), az Úr szól, és **hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig.**

2. A Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten.

*157

Előfordult, hogy a fő misszionárius egy álló napig hívta az adó-vevőn keresztül a Földet, az izraeliták táborát. Hogy honnan tette mindezt? A Sionról.

*156 Ésaías könyve 50

*157 Soltárok könyve 50

Mi szállt le egykoron a Sion hegyére? Egy hatalmas úrhajó. Vagyis a főmisszionárius hívta az izraelitákat parancsnoki úrhajójának fedélzetéről, mely az úrben talán valahol földközi pályán keringett. És így tökéletesen igaz az a kijelentés, hogy: ...hívja a Földet...

Mindezekből okulva, az izraeliták a technikai gárdában létrehozta két tisztséget: a vigyázót és a felelőt. A vigyázó volt az a személy, aki naphosszat figyelte, megszólal-e a láda. A felelő tiszte pedig, ha jelentette a vigyázó, hogy az "Úr megszólalt", az volt, hogy felvegye a kapcsolatot a misszionáriusokkal – "Hallgatlak, vétel", és átvegye az üzenetet. Mai szavakkal, ők voltak az ügyeletes szolgálatot teljesítő rádiós tisztek:

12. Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, **a vigyázót és a fe-**

lelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának.

Egybevetve az orosz nyelvű szövegekkel:

*158

12. У того, кто делает это, истребит Господь из шатров Иаковлевых **бдящего на страже**

и отвечающего, и приносящего жертву Господу Саваофу.

Az idézet pontosítva: "Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és felelőt, a Jákób sátraiból, és azt is ki áldozatot visz a Seregek Urának."

Ugye, kedves olvasó, milyen váratlan helyen bukkannak fel információk a sátorról?

Hiszen az adó-vevővel kapcsolatos fő információtöredékek Mózes könyveiben találhatók. Előfordul viszont, hogy ilyen információtöredékek a legváratlanabb helyeken bukkannak fel. Mondjuk, mint adott esetben, Malakiás próféta könyvében. Ott ez a szövegrész teljesen semmitmondó. De ha beillesztjük a megfelelő helyre, ahogy feljebb tettük, akkor nagyon is érthetővé válik.

Az egész Bibliában ugyanígy szét vannak szórva nagyon fontos információtöredékek, melyeknek abban a szövegkörnyezetben, ahol megtalálhatók, semmi értelmük nincs. Sőt néha egyenesen zagyvaságnak tűnnek. Csak meg kell azonban találni, és beilleszteni őket a KÉPbe. Ez a könyv ezt teszi. És ennek eredményeként rendkívül érdekes dolgok fognak a továbbiakban is kiderülni.

Ezért nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy az a felfogás, miszerint a Biblia legendák és mesék gyűjteménye – teljesen

*158 Malakiás könyve 2

helytelen. Vegyük a Bibliát nagyon komolyan! Hiszen társadalmunkra nézve létfontosságú információkat tartalmaz!

De fontos itt még egy dolgot aláhúzni. Az adó-vevő segítségével az izraeliták hívni tudták a misszionáriusokat. Ugyanakkor később az a kifejezés, hogy "hívni az Urat", kizárólag vallási értelmet nyert. Pedig "az Úr hívása" a ládával történt. Erre a fogalomtorzulásra álljon itt egy példa:

6. Hívlak téged, oh Uram; s ezt mondom: Te vagy oltalmam és

örökségem az élőknék földén.

*159

Az idézet egyértelműen vallásos színezetű. De egykoron az adó-vevő nagyon is valóságos, reális dolog volt.

Nos, hogy megismertük a frigyláda funkcióját, illetve a tartalmát, innár semmi kétség nem maradt afelől, hogy egy műszaki készülék volt, mely az operatív kapcsolattartást szolgáltatta.

A láda a benne elhelyezett és hétpecsétes titokkal övezett "táblák"-on keresztül a rádiótartományban közvetítette és vette az információkat.

Eddig minden rendben is van. Csakhogy van egy de...

A leírások szerint Mózes, mikor visszatért a "negyvennapos" útról, meglátván, hogy a nép egy aranyból mintázott figurát imád, olyannyira feldühödött, hogy az emberek szeme láttára földhöz csapta a magával hozott táblákat, mire azok darabokra törtek.

19. És mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczólást, és felgerjede Mózesnek

haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt.

*160

Ha ezek műszaki eszközök lettek volna, akkor nem valószínű, hogy darabokra törnek. Persze megsérülve esetleg működésképtelenné válhattak ennek következtében, de mindenképp egyben maradtak volna.

Hát akkor most hogy is van? Ha azt feltételezzük, hogy visszatértekor Mózes két készüléket hozott magával, akkor ugyan miért törte volna össze azokat?

Vagy talán az egész a krónikás fantáziájának szüleménye csupán? És nem tört senki semmit össze?

A válasz, mint mindig, a két véglet között van. Sőt, nagyon is kézenfekvő.

*159 Soltárok könyve 142

*160 Mózes II. könyve 32

Lássuk hát!

Mózes valahol elvolt negyven napig. Így meglehetősen hosszú idő elteltével tért vissza a táborba. És hozott magával valamit.

Mivel az emberek már azt hitték, hogy meghalt, ezért minden bizonnyal nagyon kíváncsiak voltak arra, hogy hol volt. Sőt!

Még inkább felkeltette az érdeklődésüket az a két tárgy.

Nyilván, ha az izraelitáknak szánt készülékeket hozta volna magával, akkor hogyan tudta volna megmagyarázni a többieknek, hogy mik is azok?

Mert ne feledjük: hosszú időn keresztül a ládát és annak tartalmát a lehető legszigorúbb titokban tartották.

Hiszen mi van akkor, ha mindenki látja azokat a furcsa valamiket?

Ezért meg kellett mindenkit győzni arról, hogy azok a tárgyak valóban kőből kimetszett táblák csupán.

De hogyan?

Hát úgy, hogy visszatértek mindenki szeme láttára földhöz-csapva, darabokra töri azokat.

Így az emberek, megvizsgálva, saját szemükkal győződhetek meg, hogy valóban kőből készültek.

No, de...

Röviddel utána Mózesnek volt még egy "szupertitkos" találkozója a misszionáriusokkal:

1. És monda az Úr Mózesnek: Vágj két kőtáblát, hasonlókat az előbbiekhöz, hogy írjam fel azokra azokat a szavakat, a melyek az előbbi táblákon voltak, a melyeket széttörtél.
2. **És légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sinai**

hegyre, és állj ott elől a hegy tetején.

3. **De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutakozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén.**

*161

No?

Miért kellett ennyire titkolózni?

Csupán azért, hogy arra a két kőtáblára, amit állítólag Mózes magával vitt, írásjeleket véssenek?

4. Vágott azért két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és felkelvén reggel, felméné Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta neki, és kezébe vevé a két kőtáblát.

5. Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állá ő vele, és névén kiáltá az Urat:

*162

*161, *162 Mózes II. könyve 34

Csupán ezért!?

Ugyan már!

E rendkívüli biztonsági intézkedések közepette megejtett találkán vette át Mózes az igazi műszaki eszközöket.

Melyeket nyilván letakarva vitt a táborba.

Csakhogyt!

Mivel az emberek korábban látták, hogy valóban kőből készült tárgyakat tört össze, sőt talán a "szupertitkos" találkára is azokhoz hasonlókat vitt magával, ezért immár mindenki meg volt győződve, hogy a lepel a kőből kimetszett tárgyakat takarja.

A maradék kíváncsiskodókat pedig elriasztotta az a furcsa fény, mely Mózesről jött...

29. És lőn, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az ő orczájának bőre sugárzik...

30. És a mint Áron és az Izráel minden fia megállták Mózes előtt, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá.

*163

Mire volt ez jó?

Arra, hogy egy technikai trükkel elriassza azokat, akik mindeképpen szerették volna megtudni, mit takar a lepel.

De féltek hozzá közelíteni...

Nos, attól fogva, hogy Mózes visszatért immár a magával hozott állítólagos kőtáblákkal, azokat "hét lakat alatt" őrizték. Csak nagyon kevesek láthatták azokat...

Ugorva egy nagyot előre az időben, megtudjuk, hogy a készülék i. e. 586-ban Jeruzsálemben eltűnt a babiloni hódítók ostroma során.

Később még visszatérünk rá.

*163 Mózes II. könyve 34

A TECHNIKUSOK ÖLTÖZÉKE

A korábbi részből megtudtuk, hogy a "rádiós szoba" folyamatos és fennakadásmentes működésének biztosítását egy külön technikus gárda felügyelte. Ezen belül azonban voltak csoportok, melyeknek más és más, jól meghatározott feladatkörük volt.

Voltak, amelyek a szét- és összeszerelési munkákat végezték, míg mások szállították a készüléket, a sátrat és annak egyéb részeit. Ugyanakkor azon személyek, akik a láda közepébe mehettek, nagyon kevesen voltak. Csak ők mehettek be a sátorba, és akkor is bizonyos szigorú előírásokat betartva.

A sátoron belül minden tárgy be volt vonva fémmel (aranyborítás). Szinte állandóan egy erős belső elektromos erőter volt jelen, melyet a ládában található két készülék egyike a láda fémes kiépítésén keresztül gerjesztett. Ez az erőter különböző jelenségeket – "szent elmó tüze", "dicsőség", s "felhő" – produkált. Azonkívül védte a hivatlan betolakodóktól a láda tartalmát.

Mikor a "legbelsőbb" technikusok – Áron és fiai beléptek ebbe a belső térbe, a testi épségüket és az életüket egy speciális, csak erre a célra készített védőöltözetekkel kellett megóvni. Arra vonatkozólag, hogy milyennek kell lennie ennek a védőöltözéknek, Mózes szintén a misszionáriusoktól kapott instrukciókat:

4. Ezek pedig a ruhák, a melyeket készítsenek: hosen, efód, palást, koczkás köntös, süveg és öv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te atyád fiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek (*technikai személyzet*).

5. Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű fonalat és a lenfonalat.

6. És csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával.

7. Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsolathassék.

8. Átkötő öve pedig, a mely rajta van, ugyanolyan mívű és abból való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros,

és karmazsinszínű sodrott lenből.

9. Annakutána végy két ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit.

10. Hatnak nevét az egyik kőre, a másik hatnak nevét pedig a másik kőre, az ő születésük szerint.

11. Kőmetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, úgy metszsed e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörül arany boglárokkal csináld azokat.

12. És tedd e két követ az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt.

13. Csinálj annakokáért arany boglárokat,

14. És két lánczot tiszta aranyból; fonatékosan csináld azokat; sodrott művek legyenek, és tedd rá a sodrott lánczokat a boglárakra.

15. Azután csináld meg az ítéletnek hosenét mestermunkával; úgy csináld mint az efódt csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és kama-zsinszínű, és sodrott lenből csináld azt (mellre való táblácska, olyan mint egy kitűző).

16. Négyzögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles.

17. És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor,

18. A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt.

19. A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt.

20. A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis; arany boglárókba legyenek foglalva.

21. A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő legyen az ő nevök szerint; mint a pecsét, úgy legyen nemszve, mindenik

a reá való névvel, a tizenkét nemzetség szerint.

22. A hosenre pedig csinálj fonatékos lánczokat, sodrott műveket, tiszta aranyból.

23. És csinálj a hosenre két arany karikát, és tedd a két karikát a hosen két szegletére.

24. És a két arany fonatékot fűzd a hosen két szegletén levő karikákba.

25. A két fonatéknak két végét pedig foglalj a két boglárához, és tűzd az efódnak vállkötőihez, annak előrészére.

26. Csinálj még két arany karikát, és tedd azokat a hosen két szegletére, azon a szélén, amely befelé van az efód felől.

27. És csinálj még két arany karikát, és tedd azokat az efód két vállkötőjére alól, annak, előrésze felől egybefoglalásához közel, az efód öve felett.

28. És csatolják a hosenet az ő karikáinál fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett legyen, **és el ne válják a hosen az efódtól.**

*164

Szembeötlő, hogy mindazok az utasítások, melyek az öltözék összetételére, anyagára, elkészítésére és annak összeállítására vonatkoznak, igen aprólékosan részletezve vannak. Mivel ezeket a leírásokat a misszionáriusoktól kapta Mózes, ezért minden részletnek fontos jelentősége van. Nemcsak egyfajta rituális öltözekről van itt szó. A fenti idézet utolsó mondatából kezd már valami kisejleni.

A "védőruhát" előre meghatározott módon kellett felvenni, és külön figyelmeztették Mózeset arra, hogy el ne válják az egyik rész a másiktól. Hogy miért?

Tudniillik, a magasfeszültségű elektromos kisülésnek van egy különleges tulajdonsága: megtalálja a legkisebb rést is, és így a kisülés íve behatol abba. Ha ez megtörtént volna a bent szolgálatot teljesítő pappal, akkor az minden bizonnyal az életébe került volna.

Na, de lássuk tovább:

29. És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hosenén, az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szün-

telen (valamilyen oknál fogva amikor bent van Áron, az adott helyen kell viselnie azt a "táblácskát". Talán véd valamitől?).

30. Azután tedd az ítéletnek hőse-
nébe az Urimot és Thummimot,
hogy legyenek azok az Áron szíve
felett, a mikor bemegy az Úr eleibe,
és hordozza Áron az Izráel fiainak
ítéletét az ő szívéen az Úr színe előtt
szüntelen.

31. És csináld az efód palástját egé-
szén kék lenből.

32. Közepén legyen nyílás a fejének;
a nyílásnak szegése legyen körös-
körül, takácsmunka, olyan legyen
mint a páncél nyílása, hogy el ne
szakadjon.

33. És ennek alsó peremére csi-
nálj gránátalmákat, kék, és bíbor-
piros, és kalmazsinszínű lenből,
a peremére köröskörül, és ezek
közé arany csengettyűket is kö-
röskörül.

34. Arany csengettyű, meg grá-
nátalma, arany csengettyű, meg
gránátalma legyen a palást per-
menén köröskörül (a funkciójuk-
kat már ismerjük).

35. És legyen az Áronon, a mi-
kor szolgál (azaz bent van a
ládánál), hogy hallassék annak
csengése, a mikor bemegy a szent-
helybe az Úr eleibe, és mikor kijön,
hogy meg ne haljon.

36. Csinálj egy lapot is tiszta
aranyból, és mesd ki arra, mint a
pecsétet metszik: Szentség az
Úrnak.

37. És kösd azt kék zsinórra,
hogy legyen az a süvegen; a sü-
vegnek előrészén legyen az (ér-
dekes, hogy a kék szín folyton-
folyvást előfordul. Valyon miért
pont kék, és nem más? Milyen
funkciója lehet?).

38. És legyen az az Áronnak homlo-
kán, hogy Áron viselje a szent áldo-

zatok körül elkövetett vétket (*kam-
mentár*), a melyeket az Izráel fiai
mindenféle szent adományaikban
szentelnek. Legyen azért szüntelen
a homlokán, hogy kedvesekké te-
gye őket az Úr előtt (ez arra ha-
sonlít, mintha a nevét táblára
felírva kellene viselnie ahhoz,
hogy megkülönböztethető le-
gyen a többiektől.)

39. A lenköntöst pedig koczásan
készítsd, és a süveget lenből csi-
náld, az övet meg himző munkával
készítsd.

40. Az Áron fiainak is csinálj
köntösöket, és csinálj nékik
öveket is meg **süvegeket** is csi-
náld nékik, **dicsőségökre** és
ékekességre.

41. És öltöztetd fel azokba
Áront a te atyádfiát, és az ő fi-
ait vele együtt, és kend fel őket
(*azt a specifikus kenetet tehát
a ruha külső részére is fel kel-
lett vinni*), iktasd be őket tisztjök-
be, és szenteld fel őket, hogy pap-
jaimmá legyenek.

42. Csinálj nékik lábravalókat
is golycsból (*galvanikus izolálás
céljából. Hisz a ruha, köszön-
hetően a belészótt aranszálak-
nak, elektromosan vezető volt.*),
hogy befödjék azoknak mezíten
testét, és az ágyéktól a tőporig
érjenek.

43. **És legyenek azok Áronon
és az ő fiain, a mikor bemen-
nek a gyülekezet sátorába,
vagy a mikor az oltárhoz já-
rulnak, a szenthelyen való
szolgálatlattelre, hogy bünt ne vi-
gyenek oda és meg ne haljanak.**
Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és
az ő magvának ő utána.

*165

Az efód szálai közé aranszálak, vagyis fémszálak voltak sző-
ve:

3. **És aranyból vékony lapo-
kat verének, és azokat fo-
nalakká metélék,** hogy feldol-

gozzák a kék, és a bíborpiros, és a
kalmazsinszínű, és a lenfonál közé,
mestermunkával.

*166

*165 Mózes II. könyve 28

*166 Mózes II. könyve 39

Foglaljuk hát össze mindazt, amit eddig megtudtunk.

Az idézett szöveg egy olyan öltözéknek a leírása, mely arra szolgált, hogy azok a technikusok, akik a láda közelében a sátoron belül teljesítettek szolgálatot, odabenn viseljék azt, hogy: "...meg ne haljanak..." Tehát az megvédte őket valamitől.

Ugyanakkor az öltözék egy része elektromosan vezetővé lett kiképezve, mert amikor készítették, akkor fémből készült szálakat – aranyszálakat szóttek bele. Mivel a sátorban elektromos erőter uralkodott, így ez nagyon emlékeztet bennünket az úgynevezett Faraday-féle kalitkára, melynek a lényege, hogy egy fémkalitkán belül, melyet elektromos erőterbe helyezünk, a környező elektromos erőter "kiszorul". Így ha két vezető között, melyek elektromos térben vannak, létrejöhet elektromos kisülés, addig a kalitkán belül ilyen kisülés nem történik.

Az öltözék a fémszálaknak köszönhetően megvédte viselője testi épségét az őt ért gyengébb elektromos kisülés esetén is. Hiszen a létfontosságú szerveit takarta. És ebben az esetben érthető, miért figyelmeztették Mózeset arra, hogy az öltözék részei el ne váljanak egymástól. A nagyfeszültségű kisülések egyik jellemző tulajdonsága az, hogy "megtalálva" a legkisebb rést, vékony elektromos ív formájában áthatolnak a védőöltözéken, ha annak elektromos vezetővé kiképzett részei elválnak egymástól...

Mivel elektromosság volt jelen, ezért a technikust galvanikusan szigetelni kellett a földtől. Erre szolgáltak a gyolcs lábbelik, melyek köztudottan az elektromosan szigetelő anyagok közé tartoznak. A süveghez még annyit, hogy az is, akárcsak sok más tárgy a sátoron belül, csúcsos véggel rendelkezett. És a süveg kapcsán említve van a dicsőség – a fény.

Ennek az volt a feladata, hogy egyfajta "szent elmő" jelenséget gerjesszen, vagyis fényt, és eközben a papnak semmi baja ne essék (Tesla féle kísérletek*).

Most képzeljük el a következőket. Négyezer évvel ezelőtt volt egy sátor, melyről a nép csak azt tudta, hogy az "Úr" bizonyossága van ott benn, és aki oda belép, az meghal. És szentánúja volt annak, hogy mikor Áron pap belép a sátorba, a feje, pontosabban süvegének csúcsa körül egy ismeretlen fényjelenség jelenik meg – a pap dicsősége. (Lehet, hogy később innen származott a glória?)

Nikola Tesla (1856–1943) szerb származású fizikus, aki többek között a nagyfrekvenciás magasfeszültség terén végzett úttörő jellegű kutatásai nyomán vált ismertté.

Úgy hiszem, nem kell részletezni azt a hatást, melyet ennek a jelenségnek a látványa tett az emberekre. Ez is arra volt jó, hogy még nagyobb tekintélyt szerezzen Áronnak és társainak, s az emberek zokszó nélkül engedelmeskedjenek nekik.

Az efóddal kapcsolatban felmerül még néhány kérdés:

7. És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáthár oda vivé az efódot Dávidhoz.
8. És megkérdezé Dávid az Urat (a

Lácán keresztül), mondván: Üldözzen-e ezt a sereget? Utólérem-e őket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabulást szerzesz.

*167

Vajon minek kellett az efód? Szükség volt rá a kommunikáció elkezdéséhez? De vajon hogyan? Talán, mivel az efód a védőöltözék része volt, azért kellett?

14. Dávid pedig teljes erejéből tánczol vala az Úr előtt (a *lácát épp*

szállították), és gyors efódot övedzett magára Dávid.

*168

Adott esetben konkrétan meg van említve, hogy az efód gyorsból volt. Itt összekapcsolódik a mintautánc, vagyis Dávid imitálta azt, amit a technikuskok viseltek. Ezért vett fel ő is efódot.

Teljes bizonyosságot nyerünk afelől, hogy a "papok" a technikus gárda volt, és mindegyikük speciális öltözékben teljesített szolgálatot. Íme a bizonyosság Ezékiel könyvéből:

14. Mikor bemennek oda a papok, ki ne jőjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez.

*169

19. Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal.

*170

Meg kell jegyezni, hogy itt nem azokról a papokról van szó, akik Mózes idejében teljesítettek szolgálatot a sátorban. Egy másik "templomról" van itt szó, melyben speciális öltözékben szolgáltak – vagyis valamilyen karbantartó tevékenységet végeztek. Az utasításnak megfelelően, melyet Ezékiel próféta kapott az "Úrtól", arról van szó, hogy azokat a ruhákat, melyekben benn teljesítettek szolgálatot, tegyék le egy speciális helyiségben, és vegyenek fel más ruhát, hogy "meg ne szentel-

*167 Sámuel I. könyve 30

*168 Sámuel II. könyve 6

*169 Ezékiel könyve 42

*170 Ezékiel könyve 44

jék a népet”. A szent itt valami veszélyeset jelent? Hiszen azon fogalmaink szerint, melyeket használunk, a megszentelés kifejezés pozitív cselekvést jelent. A Biblia is globálisan pozitív beállítottságú. Ezért itt nem érthető, hogy miért ne cselekedjenek pozitív dolgot a néppel.

Inkább ennek az ellenkezője igaz. Adott esetben ez azt jelenti: el ne fertőzzék a népet, vagy talán a nép ne fertőzze el a ruhákat. Képzeljünk csak el egy atomerőműben szolgálatot teljesítő technikai személyzetet és annak az öltözkését!

HARMADIK FEJEZET. AZ ÜZENET

A korábbi fejezetből megtudtuk azt, hogy az Egyiptomból való kijövetel után a Sinai hegyen egy hatalmas méretű jármű landolt. Később, Mózesrel a fedélzetén ez a jármű felemelkedett és elrepült. Mikor visszatért, egy adó-vevő készüléket hozott magával, mely az operatív kapcsolattartást szolgálta.

De mi történt az indulás és a visszatérés között eltelt időszakban? Hol volt Mózes negyven napig?

Erre keressük a választ ebben a fejezetben.

Mindazok az információk, melyekkel ezen időszak alatt megismertettük, és melyek sorsdöntő fontosságúak a földi civilizációkra nézve, ott vannak Mózes első könyvében. Ezek azok az információk, melyeket ŐK közölnek velünk. A második évezred végén jött el annak az ideje, hogy megértsük az ÜZENETET...

Azonban, mielőtt folytatnánk, újra fel kívánom hívni a kedves olvasó figyelmét arra a nagyon fontos tényre, hogy Mózes mintegy négyezer évvel ezelőtt élt és volt szemtanúja a történéseknek. Csak olyan fogalmak voltak, melyeket a kor akkori fejlettségi színvonala tett lehetővé. Nem voltak technikai ismeretei, mint nekünk a harmadik évezred küszöbén. Amit látott és hallott, olyan egyszerű szavakkal jellemezte, melyek rendelkezésére álltak. Később ezek bonyodalmat okoztak, hiszen Mózes túlzottan leegyszerűsítette írásaiban mindazt, amit látott. Ennek köszönhetően ragasztották rá a Genezis könyvére a legenda, mítosz, mese jelzőt. Hiszen annak tűnik. Pedig ez maga az üzenet...

A FEDÉLZETEN

28. És ott vala az Úrral negyven
**nap és negyven éjjel: ke-
nyeret nem evett, vizet sem**

ivott. És felírá a táblákra a szö-
vetség szavait, a tíz parancsola-
tt.

*171

Valami olyan történt ott vele, melyet ő maga sem értett. Annyira meglepő volt ez számára, hogy külön megjegyzi – hosszú ideig nem evett és nem ivott.

Ez olyannyira hihetetlen, hogy nem lehet egyéb, mint mese? Hiszen tudjuk, hogy az ember néhány hétig meg tud lenni élelem nélkül. Víz nélkül viszont napokon belül elpusztul, mert a szervezete kiszárad. Mózes meg azt mondja, hogy negyven napig nem ivott vizet...

Mindez teljességgel elképzelhetetlen. Vagy talán mégsem?

Abban az időben valóban elképzelhetetlen volt. De napjainkban nap mint nap találkozhatunk vele. Hogy hol?

A kórházakban...

Úgy hívják, hogy infúzió. Az ember vérkeringésébe közvetlenül juttatnak fiziológiai oldat formájában vizet, sókat, ásványi anyagokat, vitaminokat a folyadék és az ásványi anyagháztartás biztosítására és szénhidrátokat energiapótlás céljából. Ezt általában azokkal teszik, akik valamilyen oknál fogva képtelenek vizet és táplálékot magukhoz venni. Többek között valamilyen műtéti beavatkozás után...

Az orvostudomány számára nem képez gondot olyan embereket is hónapokig, esetleg évekig életben tartani, akik nincsenek tudatuknál...

Napjainkban ez nem megy csodaszámba. És Mózes korában?

Valamilyen oknál fogva Mózes a fedélzeten infúziót kapott. Talán azért, mert nem fogyaszthatta azt az élelmiszert, amit a misszionáriusok esznek. Talán... De sokkal valószínűbb, hogy rajta ott valamilyen műtéti beavatkozást hajtottak végre. (A 8. fejezetből egyértelműen ki fog derülni, hogy Jézuson is műtéti beavatkozást hajtottak végre, melynek következtében negyven napig ő sem ehetett és vizet sem ihatott.)

Milyen műtétet és milyen céllal? Nem tudjuk.

*171 Mózes II. könyve 34

Nem számol be arról, hogy a fedélzeten mi történt. Nyilvánvaló, hogy mindarról, amit ott látott, és amik ott vele megtörténtek – hallgatnia kellett.

Csak azokat az információkat mondhatta el, amit rajta keresztül az emberiségnek üzentek. Sem többet, sem kevesebbet...

A TEREMTÉS HÉT NAPJA

Azon információk, melyeket az emberiségnek címeztek, a Genezis könyvében (Mózes első könyve) vannak lejegyezve. Ebben Mózes olyan eseményekről számol be, amik százezer, sőt millió évekkel korábban történtek, melyeknek ő semmiképpen nem lehetett szemtanúja.

Az emberek több ezer évig semmit nem értettek abból, ami a Genezis könyvében van. Elfogadták egy az egyben mindazt, ami és ahogy ott le van írva. Később, a tudomány fejlődésének következtében, a világról alkotott ismereteink gyarapodtak. A régi elképzelések és az új, tudományos ismeretek egyszer csak konfliktusba kerültek egymással. Hiszen a tudomány sehogyan sem tudott mit kezdeni ezekkel a szövegekkel. Ezért hát summa-summárum kijelentette: Mózes könyveiben, így a Genezis könyvében foglaltak is, nem egyebek, mint mesészerű teremtéstörténet, melynek semmilyen tudományos alapja nincs. Az egész történet keletkezését a sumérokra vezetik vissza, sőt a tudás és élet fáját mint szimbólumokat említik.

Különböző tudósok próbálták a vallást és a tudományt, mint egymást kizáró tényezőket összebékíteni. Egyik ilyen próbálkozás sem járt eredménnyel. Nem csoda, hisz a vallás és a tudomány ugyanazon érem két ellentétes oldala. A vallás azokra a szövegekre épül, melyeket szent írásként ismerünk, és szó szerint elfogadja mindazt, ami azokban szerepel. Ugyanakkor a tudomány, mely a minket körülvevő természetről szerzett ismereteken alapszik, kerek perec elutasítja az írásokban foglaltakat, olyanokat, melyeknek semmi közük a valósághoz. Kinek higgyünk? A vallásnak vagy a tudománynak?

A helyes válasz, mint már oly sokszor a történelem folyamán, a két szélsőség közt van. A vallás és a tudomány is figyelmen kívül hagy egy döntő jelentőségű tény: Mózes valóban olyan információk birtokába jutott, melyek sok millió évvel korábban történt eseményekről szóltak. De mindezekről ő csak olyan formában számolt be, amilyen formában az ő korában a természetről meglévő ismeretei ezt lehetővé tették. Azonkívül a történesekbe beleszótta a saját szubjektív véleményét – "én azt hittem" meglátását.

Később az általa elmondottakat megpróbálták értelmezni, de mivel ekkor még a mai értelemben vett tudományos ismereteknek híján voltak, ezért az értelmezések helyteleneknek bizonyultak. Ezen valóban nem tudományos értelmezésekből alakult ki a vallás, mely szerint mindazt, ami ott le van írva, szó szerint kell vennünk és el kell hinnünk. Ez a hit.

Így nem csoda, hogy a tudományos ismereteink gyarapodása, a világról alkotott képünk egyre inkább ellentmondott a vallás tanainak. De mivel, akárcsak évtizedekkel korábban, nem voltak olyan ismereteink, melyek lehetővé tették volna, hogy megértsük, ami a Genézis könyvében szerepel, ezért elutasították mindezt. Hiszen a huszadik század közepén sem volt még sok fogalmunk a genetikáról, számítástechnikáról.

De az ezredforduló küszöbén immáron rendelkezésünkre áll mindama tudás, mely lehetővé teszi, hogy az írásokban foglaltakat megértsük...

Na de térjünk vissza a fedélzeten történetekhez.

Nos, a misszionáriusok, először is bemutatták Mózesnek a történelem előtti idők néhány mozzanatát. Hogy hogyan? Felvételről! Hiszen sok ezer évvel ezelőtt csillagközi repüléseket hajtottak végre és itt voltak a Földön a kezdeteknél...

Az "Úr" – a magas rangú misszionárius személy, aki Mózeszt kalauzolta – úgy döntött, hogy bemutatják neki azokat a felvételeket, melyek előtte sok-sok ezer, vagy talán millió évvel korábban készültek.

Leültették hát Mózeszt mondjuk egy nagy méretű videómonitor elé, s azt mondták neki, hogy most látni fogja a kezdeteket. A felvételeket kronológiai blokkokban "vetítették" le.

Mózes megszeppenve ült a "vetítővászon" előtt, mely egyszer csak kivilágosodott...

1. Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.
2. A föld pedig kietlen és puszta vala, és setéség vala a mélység színén, és az Isten lelke lebeg vala a vizek felett.
3. És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság.

4. És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setéségtől.
5. És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setéséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel első nap.

*172

*172 Mózes I. könyve 1

A képen a Föld nevű bolygó tűnt fel, egy űrhajón elhelyezett kamera szemszögéből. A kamera elsuhant a felszín fölött. Lent a mélyben félhomály honolt. Hiszen a Föld felszíne forró volt, és az összes víz a légkörben gőz formájában volt jelen. Mivel nagyon-nagyon vastag volt a felhőtakaró, ezért a Nap sugarai szinte el sem jutottak a felszínre, hiszen elnyelte azokat a vastag felhőzet.

A fedélzeti kamera végigpásztázta az űrhajó környezetét, hogy rögzítse mindazt, ami látható, s így egyszer csak feltűnt a látómezőben egy másik űrhajó is, mely kísértette ezt. Mózes, amikor a felvételen meglátta a másik űrhajót, későbbi visszaemlékezései során nem is tudta, hogyan nevezze azt, amikor mindezeket lejegyzí. Ezért hát nem űrhajónak nevezi, hanem jobb ötlete nem lévén – "az Úr lelkének". A két vagy több űrjármű, miután elkészítette a felvételeket a Földön található fizikai viszonyokról, emelkedni kezdett, hogy visszatérjen a bázisra...

A kép itt vált. A felvétel következő része időben később készült. A földfelszín hőmérséklete már sokkal alacsonyabb. A légkörben lévő pára egy része elkezdett kicsapódni, s a felhőzet lassan vékonyodik. A felvételeken gyenge derengés tűnik fel. Megjelennek a világos és sötét ciklusok, vagyis a nappal és az éjszaka.

Itt az első felvétel véget ért. A képernyő elsötétült... Mikor Mózes, visszaemlékezve, elmondta az űrhajón látottakat, mit mondott erre? Nem mondhatta, hogy a videófelvétel véget ért... Hiszen ilyen ismeretei nem voltak. Mit mondott hát? A legkézenfekvőbbet: besötétedett. És a sötétségtől nem látja a többi történést, mert éjszaka van. Pedig csak kikapcsolták a monitort... És mivel éjszaka lett, így hát véget ért egy nap, Mózes szerint – az első nap.

Tehát a misszionáriusok bemutatták neki, hogy milyen volt a Föld sok-sok idővel korábban. Milyen fizikai viszonyok uralkodtak akkor a felszínen. És ami a legmeglepőbb, az az, hogy a Mózes által közvetített információk teljesen egyeznek azokkal a tudományos elméletekkel, melyek szerint nagyon régen a Föld felszíne forró és élettelen volt. A magas hőmérséklet következtében az összes víz vízgőzként volt jelen a légkörben, igen sűrű felhőket alkotva.

6. És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől.
7. Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet

alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.
8. És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap.

*173

A második blokkban a misszionáriusok egy olyan felvételt mutattak be Mózesnek, mely időben sokkal később készült. Ez a felvétel is azzal indult, hogy a képernyő kivilágosodott – Mózes szerint felvirradt a második nap...

A felvételen a felszín hőmérséklete sokkal alacsonyabb, és ezért az atmoszférában található pára folyamatosan csapódik ki. Míg korábban a felhőréteg alsó határa a föld felszínén volt, addig a légkörben lévő páramennyiség csökkenésének következtében ez a határ egyre magasabbra kerül. Így megjelenik az a légréteg a felszín közelében, melyben nincs sűrű pára – a felszín közelében "kitisztul" a levegő. Vagyis megjelenik az a páramentes levegőréteg, amely elválasztja a felszínen folyékony halmazállapotban található vizeket a felhőktől: "Legyen mennyezet a víz között, a mely elválassza a vizeket a vizektől..."

A második blokk itt véget ér. A képernyő elsötétül. Mózes szerint besötétedett. Véget ért a második nap is...

Természetesen a felvételek nem 8–10 órát – egy világos napszak időtartamot ölelnek fel. A blokkban levetített felvételek éveket, sőt sokkal hosszab időtartamokat fognak át. Mózes mindezt nem nagyon érti. Szerinte csak egy nap telt el.

Nos, a Föld felszíne tovább hűl. Sok idő telik el azon felvételek elkészültéig, amelyeket a harmadik logikai blokkban mutatnak be Mózesnek:

9. És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessenek meg a száraz. És úgy lőn.

10. És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.

*174

A harmadik blokk elején a felvételeken látható, hogy a Föld felszíne immár annyira lehűlt, hogy a légkörben gőz és pára formájában levő víz túlnyomó része kicsapódik. Folyékony formában kitölti a mélyebben fekvő részeket, és így kialakulnak a tengerek, óceánok és a szárazföldek. Ekkor a felszínen a fizikai körülmények annyira kedvezőek lettek, hogy megtelepülhetett az élet...

A legtöbb vitát az fogja ezután kiváltani, ami most itt következik. Hiszen mindaz, amit a misszionáriusok ezután közölnek velünk, gyökeresen megváltoztatja mindazokat az elképzeléseket, melyeket idáig önmagunkról kialakítottunk. Hiszen egy és ugyanazon tényhez, hogy van élet a Földön, két ellentétes irányból közelítettünk. Ugyanis a tudomány meg tudja mondani vázlatosan, hogy mi is az ÉLET. De nem tudja, honnan jön, honnan származik. Mózes pedig azt tudja megmondani, hogy honnan jön az élet, de nem tudja megmondani, hogy mi is az. De mégis csak látszólagosan van itt ellentét. Hiszen a tudomány megmondja azt, hogy mi az, Mózes meg azt, hogy honnan jön. Így teljesen kiegészítik egymást. Persze, hiszen Mózeszel mindezeket az információkat egy szuperfejlett civilizáció küldöttei közölték...

A tudomány szerint valamikor a nagyon távoli ködös múltban, az ős óceánban egyszer csak találkozott két aminosav. Miután "köszöntek" egymásnak, az egyikük udvariasan megkérdezte, hogy akar-e a másik csatlakozni hozzá. Az igenlő válasz következtében lett két aminosav. Aztán találkoztak egy harmadikkal, mire az is csatlakozott hozzájuk. Így "éltek" boldogan hármásban, míg nem jött egy negyedik...

Szándékosan vagyok ennyire cinikus. Hiszen sokkal nagyobb annak a valószínűsége, hogy egy szuperkomputer, mely sok százezer alkatrészből áll, hamarabb összeállna, ha mondjuk százmillió évig rázogathatnánk az alkatrészeit, mint a milliárdszor-milliárdszor bonyolultabb emberi és állati szervezetek. Mindenki nagyon jól tudja persze, hogy ha a sok százezer alkatrészt, és minden egyéb kelléket összeöntenénk is egy hatalmas tartályba, és évszázmilliókon keresztül rázogathatnánk, a szuperkomputer nem "alakulna" ki. És akkor a sok milliárdszor bonyolultabb szervezetek?

A tudomány azért adja azt a választ, hogy a nagyon távoli, ködbe vesző múltban a "természet" véletlenei alakították ki az életet, mert ez a legkényelmesebb. Mivel ezzel vitázni nem lehet. Ugyanis senkinek nincs módjában ezeket az állításokat leellenőrizni vagy cáfolni...

11. Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.

12. Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint és gyümölcstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.

13. És lőn este és lőn reggel, harmadik nap.

*175

A harmadik blokkban a kép vált. Egy misszionárius "tudóscsoportot" mutat. A tudósok beszélgetnek. Tervbe veszik a növényvilág megteremtését – létrehozását. Az egyik tudós erről beszél. A kép vált. A kísérlet folytatódik. A Föld felszínén megjelennek az első növények. Az eredmény pozitív: "És látá Isten, hogy jó..." A blokk véget ér.

Azzal, hogy a misszionáriusok a Föld felszínén növényeket és fákat telepítettek, ahhoz vezetett, hogy a légkörben szabadon lévő nagy mennyiségű széndioxid túlnyomó része a növények fotoszintetizálásának következtében megkötődött, és helyébe szabad oxigén került. Így a légkör oxigénben kezdett el feldúsulni, míg a széndioxid mennyisége folyamatosan csökkent. A növények – önreprodukáló "vegyi gyárak" – légkörátalakító tevékenységet folytattak...

A földi légkörben szabadon lévő széndioxid mennyisége csökkenésének következtében a légköri "üvegházhatás" csökkent, ami a még mindig meleg légkör további lehűléséhez vezetett.

14. És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszaktól, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőeknek.

15. És legyenek világítókul az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.

16. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkod-

jék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.

17. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre;

18. És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó.

19. És lőn este és lőn reggel, negyedik nap.

*176

Itt felvetődik a következő kérdés. Ha korábban nem volt Nap és Hold, akkor ugyan mi világított nappal? És a megalkotott növények milyen fénnel fotoszintetizáltak volna?

Ám ez is csak látszólagos ellentmondás. Nagyon egyszerű rá a magyarázat.

Mózes a korábbi felvételeken a földfelszínt csak borult időben látta. Hiszen a felszín lehűlt, és nagyon sok pára kicsapódott folyékony víz formájában. A hőmérséklet annyira lecsökkent, hogy a növényeket – a "vegyi gyárat" – meg lehetett a felszínen telepíteni.

Ugyanakkor az égbolton még mindig egybefüggő volt a felhőréteg. Mert a légkörben továbbra is sok szabad széndioxid volt. Ez az "üvegházhatás" következtében nem engedte a felszíni hőmérsékletet tovább csökkenni. De mivel az első megtelepített növények a fotoszintézis során elnyelték a széndioxidot, és a légkörbe szabad oxigént juttattak, az "üvegházhatás" is csökkent. Idővel így átalakították a légkör összetételét. (Nyilván ezen növények fotoszintéziséhez a "borús" égbolt szórt fénye is elegendő volt.)

A felszíni hőmérséklet tovább csökkent. Ennek következtében még több légköri pára csapódott ki, s a felhőzet egyre vékonyodott. Míg egyszer csak a felvételen a felhők közül előtűnt... a Nap.

Mózes korábban egyik felvételen sem látta a Napot, a Holdat és a csillagokat, ezért úgy értelmezte, hogy azok akkor még nem léteztek. Aztán ezen a felvételen egyszer csak megjelentek. Mózes erre azt mondja, hogy az Úr teremtette azokat...

Tehát egy távoli civilizáció képviselői beindítottak egy légkör-átalakító folyamatot, melyet a növények hajtottak végre. A légkör széndioxid-tartalma és vele együtt a hőmérséklete is tovább csökkent. A körülmények lehetővé tették, hogy immár magasabb rendű organizmusok is "éljenek" a felszínen. Így a misszionáriusok elérték a kitűzött célt: "És látá Isten, hogy jó..."

A korábbiakból jól látszik, hogy mindazokat a tényeket, amelyeket a misszionáriusok objektíven mutattak be Mózesnek, ő később szubjektíven, néhol kissé zavarosan írja le.

Miután a hőmérséklet a légkörátalakító folyamatoknak köszönhetően elfogadható szintre csökkent, a felszínen immár megvoltak a bonyolultabb organizmusok számára a megfelelő életfeltételek.

Az ötödik blokkban az élővilág megteremtésének a történetét mutatták be Mózesnek.

20. És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzgésétől; és madarak repdessenek a föld felett az ég mennyezetének színén.

21. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszómászó állatokat, a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemők szerint, és mindenféle szárnyas

repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.

22. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.

23. És lőn este és lőn reggel, ötödik nap.

*177

A felvétel újra mutatja a tudósokat. A terv most az élővilág megteremtése. Először a vízben, és a levegőben. A terv megvalósul. Az eredmény pozitív. A tudósok elégedettek a végeredménnyel. A reprodukciós folyamat beindul. A blokk véget ér.

Mivel az alacsonyabb rendű élőlények benépesítették a Földet, és kialakult a stabil ökoszféra, ezért később továbbléptek. Magasabb rendű élőlényeket, emlősöket is megtelepítettek.

24. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemők szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemők szerint. És úgy lőn.

25. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemők szerint, a barmokat nemők szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemők szerint. És látá Isten, hogy jó.

*178

Miután ez a kísérlet is pozitív eredménnyel zárult, és stabil rendszer alakult ki, illetve maradt fenn, ezért immáron az embert is bele lehetett helyezni ebbe a rendszerbe.

26. És monda Isten: **Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra;** és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

27. **Teremté** tehát az Isten **az embert az ő képére, Isten képre teremté őt:** férfiúvá és asszonyná teremté őket.

28. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodal-

matok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

29. És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül *(táplálék-lánc)*.

30. A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom

*177,*178 Mózes I. könyve 1

eledeliül. És úgy lőn.
31. És látá Isten, hogy minden a mit

teremtett vala, ímé igen jó. És lőn
este és lőn reggel, hatodik nap.

*179

A felvételen az első ember "megtervezése" látható. Azé a lényé, mely az összes többi élőlényhez képest a legbonyolultabb. Megalkotódik a tápláléklánc. A rendszer tökéletesen működik és önfenntartó. A Föld nevű bolygón kialakult a stabil ökológiai rendszer. A tudósok rendkívül elégedettek a végeredménnyel. A tervbe vett kísérlet fényesen sikerült. A felvétel itt véget ér.

Ami a legfigyelemreméltóbb, az az, hogy Mózes elmondásában a fokozatosság elve érvényesül – az egyszerűbb létformáktól a bonyolultabbak felé.

A hivatalos tudomány az evolúció elméletét tekinti alapkőnek, mely szerint az élet létrejött a Föld nevű bolygón a véletlenek közrejátszásának köszönhető. Mivel ez az uralkodó tudományos nézet, ezért vessük össze ezen elmélet néhány tételét mindazzal, amit Mózes közöl velünk:

Az evolúció tana	Mózes
1. A Föld felszíne keletkezése után még hosszú ideig az élet megtelepedésére alkalmatlan volt.	1. A Föld kietlen és pusztá vala.
2. A felszín fokozatos lehűlésének következtében a légkörből nagy mennyiségű pára csapódott ki, megteremtve ezzel az élet legfontosabb lételelemét, a folyékony vizet.	2. ...Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tesék meg a száraz... Az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé...
3. A légkörben jelenlévő különböző gázok az elektromos kisüléseknek köszönhetően a szerves élet alapanyagává – aminosavakká – alakultak át, melyek a tengerekben feloldódtak és feldúsultak. Később a véletlennek köszönhetően ezek az aminosavak egyre bonyolultabb vegyületekké álltak össze, míg végül kialakultak az első primitív létformák. Az evolúció tana szerint az élet először az óceánokban jelent meg.	3. ...Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől...
4. A tengerekben kialakult organizmusok fokozatosan meghódították a szárazföldeket, s azokon megjelent az élet.	4. Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő ne-me szerint, a melyben legyen néki magva a földön.

*179 Mózes I. könyve 1

Mindaz, amit az evolúció tana, illetve Mózes állít, egybecseng, hiszen egyik is, másik is arról beszél, hogy fokozatosan alakultak ki az egyre bonyolultabb szervezetek, melyek végül az ember megjelenésében csúcsosodtak ki.

Világosan látható, hogy a mai tudomány ugyanazt állítja, amit Mózes négyezer évvel ezelőtt leírt. Csak míg a tudomány az élet megteremtőjéül a véletlent, addig Mózes az "Urat", azaz egy szuperfejlett kozmikus civilizáció képviselőit jelöli meg...

A KÍSÉRLETI ÁLLOMÁSON

Így hát megmutatták Mózesnek azokat a felvételeket, melyek a történelem előtti időkben készültek. Ezek választ adnak az első kérdésre: honnan ered a földi élet.

A felvételek szerint a Földön az élet nevezetű létforma a miszcionáriusok tevékenységének köszönhetően jelent meg. Ezek a videoblokkok röviden és vázlatosan szóltak arról, hogy mi történt a Földön a kezdetek óta. Ugyanakkor nem bocsátkoztak mély részletekbe. Csak azt válaszolták meg, amit a leg-szükségesebbnek tartottak közölni.

Miután a "honnan" kérdésre választ adtak, mintegy bevezetőként, következhetett a "hogyan". Éspedig: hogyan, mi módon jelent meg az ember?

Erre a kérdésre is válaszoltak. Bemutatták Mózesnek azokat a felvételeket, melyek a kísérleti állomáson készültek. A felvételek dokumentálták azt, hogyan "készült" az első ember. Ezeket látva, Mózes megint csak sok mindent nem értett. Így saját leegyszerűsített fogalmaival magyarázza el mindazt, amit a felvételeken látott. Lássuk, hogyan.

8. És ültete az Úr Isten egy kertet
Édenben, napkelet felől, és abba

helyezteté az embert, a kit formált
vala.

*180

A felvételeken egy kísérleti biogenetikai állomás tűnt föl. Itt kísérletezték ki, alkották meg az új növényfajtákat.

Gondolom, senki sem kételkedik abban, hogy egy olyan kísérleti telep, ahol új növényfajtákat kísérleteznek ki és nevelnek, egy jól ápolt kerthez hasonlít. Hiszen az új növények rendezetten, elkülönített táblákban fejlődnek. Mózes persze nem sokat értett abból, hogy biogenetikai kísérleti állomást lát, ezért a látottakból leginkább a rendezettségre emlékezett. Nem lévén megfelelő fogalma arra, amit látott, mondta azt, hogy kert...

9. És nevelte az Úr Isten a földből mindenféle fát (az új, kifejllesztett növények), tekintetre kedvest és

eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját.

*181

*180, *181 Mózes I. könyve 2

A felvételeken különféle kísérleti növényeket látott. Ezeket a misszionáriusok hozták létre és nevelték, többek között tesztelés céljából. Mózes azonban látott még két dolgot, amelyek elütöttek a növényektől, és amelyek esetében végképp nem értette, mik azok. Amikor a kalauzolójától megkérdezte, hogy mik azok, arra az mit válaszolhatott volna? Hiszen Mózes úgyszemint értette volna meg. Ezért azt mondta neki, hogy az egyik az étellel kapcsolatos, a másik a tudással.

De mik voltak ezek?

Mi lehetett az élet fája? Ne feledjük, hogy egy biogenetikai állomásról van szó, ahol új növényeket és egyéb élőlényeket alkottak meg. Mi lehet az élet fájának a termése? Az élet. Vagyis ez a valami életet terem. De mi az, hogy élet?

A DNS*. Ez egy olyan kémiai anyag, mely hordozza azokat az információkat, melyek ahhoz szükségesek, hogy egy élő szervezet – legyen az baktérium, növény, állat vagy ember – a különböző kiinduló anyagokból felépüljön. A DNS az általunk ismert földi élővilág mozgatórugója. Bármilyen, a Földön található élőlényt vizsgálunk is meg, arra a következtetésre jutunk, hogy mindegyik élő szervezetnek a központi anyaga a kulcsfontosságú DNS. Nélküle nincs élet...

Az állomáson, amit Mózes a felvételeken látott, egyszer csak előtűnt egy, a fontossága miatt az állomás központi részén elhelyezkedő DNS-szintetizáló berendezés. Hiszen ahhoz, hogy bármilyen élőlényt, mondjuk növényt létrehozunk, előbb meg kell alkotni az őt leíró, és működését szabályozó DNS molekulát. Amikor ez megvan, csak akkor lehet ezt a megalkotott új gént behelyezni egy kiinduló sejtbe, mely osztódni kezd. Később a növénykezdeményt, miután megerősödött, ki lehet ültetni, s növesztteni lehet, hogy teszteljük, valóban minden úgy működik-e, amint azt a DNS programozásakor elterveztük.

Mózes ezt a berendezést nevezi az élet fájának. De miért nevezi fának?

Ha, kedves olvasó legalább képen látott már olyan berendezést, melyet a vegyiparban, konkrétan a biotechnológia területén használnak, akkor már tudja is a választ.

* DNS = deoxiribonukleinsav, vegyi óriásmolekula, mely a genetikai információkat hordozza. Minden élő sejt központi részében – a sejtnagban található.

Ezeket a készülékeket vegyi reaktoroknak is nevezzük. Általában egy hengeres központi részből állnak, melyhez kívülről különböző csővezetékek csatlakoznak. Ezek a csővezetékek továbbítják azokat az anyagokat, melyekből egyrészt felépül a végtermék, másrészt azokat az anyagokat, amelyekre a kémiai reakciónál szükség van. Minél bonyolultabb vegyületet kívánunk előállítani, annál többféle kiindulási és segédanyagra van szükség. Ez azt jelenti, hogy a hengerszerű központi reaktortérhez sok csővezeték csatlakozik.

Mikor Mózes egy hasonló tárgyat látott, és a kérdésére azt a választ kapta, hogy itt "csinálják" az életet, később, visszaemlékezéseikor ugyan mit mondhatott? Az egyik, amire emlékezett, az volt, hogy itt termett-készült az élet. A másik meg az, hogy egy hengeres központi részhez sok vékonyabb valami csatlakozott. Olyan volt, mint egy fa...

Így hát Mózes a legkézenfekvőbbet mondta: egy fa, amelyik életet terem. Az élet fája...

És mi volt a tudás fája?

Mit terem a tudás fája? A tudást. Mi a tudás? Információ birtoklása. Tehát egy olyan valami, ami információt "termett". Vagyis működésének végeredménye az információ volt. Ismerünk-e ilyet napjainkban? Igen. Úgy hívják, hogy komputer. A komputer arra szolgál, hogy információt tároljon és szolgáltatson.

De miért volt a tudás fája a kísérleti állomás központi részén?

Ne feledjük, hogy egy szuperfejlett társadalom képviselői hozták létre az állomást. Itt különféle biogenetikai kísérleteket végeztek. Nem kétséges, hogy egy ilyen állomáson különböző részlegek vannak, amelyek más és más résztevékenységet végeznek. Ugyanakkor bármilyen kutatás nagy mennyiségű információ felhalmozódásával és rendszerezésével jár együtt. A különböző részlegeken ezt a mai szóhasználatnál – komputerekkel oldották meg. De már napjainkban sem rohangálnának a kutatók, kezükben mágneslemezekkel a különböző laborok között, hanem a komputereiket számítógép-hálózatba kapcsolnák össze. Így az egyik labor eredményei gyorsan és könnyen hozzáférhetővé válnak a többi számára.

Ugyanakkor bármilyen számítógép-hálózatnak van egy központi egysége, ahova befutnak a különböző gépektől az információk, az azokat feldolgozza és továbbítja. Ezt szaknyelven "szerver"-nek hívják. Ha sok gép csatlakozik ehhez a központi egységhez, akkor annak a mérete egyre nő. Biztos vagyok benne, hogy senki nem fogja azt kétségbe vonni, hogy egy ilyen szervert úgy kell elhelyezni egy kísérleti állomáson, hogy az azt és a gépeket összekötő vezetékek hossza minimális legyen. Általában az állomás középpontjában, és nem valamilyik távoli, eldugott zugában...

Mózes egy központi szervert látott a felvételeken, melyhez sok-sok vezeték, kábel csatlakozott. Megkérdezte hát kísérőjétől, hogy mi az? Erre azt a választ kapta, hogy ebben van a tudás, mely ha kell, bármikor hozzáférhető.

Akárcsak az élet fája esetében, Mózes később arra emlékezett, hogy ebben volt a tudás, és sok-sok "ága" volt. Mit mondott hát? Egy fához hasonló, ami azért van, hogy teremje a tudást. A tudás fája...

Gondolom, senki nem vonja kétségbe azt, hogy napjainkban, mai ismereteinkhez képest is elég bonyolult ez az egész. Hiszen az, aki nem foglalkozik a számítástechnikával, vagy a biogenetikával, annak nehezen érthetők ezek a dolgok, pedig igyekeztem a lehető legegyszerűbb fogalmakkal elmagyarázni. Akkor pedig Mózes hogyan is érthette volna meg négyezer évvel ezelőtt a látottakat?

Ezek után a misszionáriusok további felvételeket mutattak Mózesnek. A felvételek az első emberpár (legalábbis Mózes szerint) történetét jelenítették meg.

7. És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és leheltet vala az ő orrába életnek leheltetét. Így lőn az ember élő léleké.

8. És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala.

*182

A kísérletek betetőzéseképpen a kutatóbázison megalkották az első embert. És vele is ugyanúgy bántak, mint a többi megteremtett létformával: az állomáson megfigyelés alatt tartották.

*182 Mózes I. könyve 2

Az új teremtmény az állomáson szabadon mozoghatott, csak két dolog volt számára szigorúan tilos: nem volt szabad belépnie abba az épületbe, ahol a DNS-szintetizáló reaktor volt, illetve oda, ahol a központi komputer állott.

16. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél.

17. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a melynapon ejédel arról, bizony meghalsz.

*183

Ez érthető is, hiszen gondoljunk csak arra, hogy napjainkban milyen szuper biztonsági előírásokat tartanak be azokban a laboratóriumokban, ahol génkutatással foglalkoznak. Ugyanakkor azokat az intézményeket, ahol stratégiai információkat tárolnak, szintén erősen őrzik.

Olyannyira szigorúan vették a biztonsági előírásokat, hogy ha a teremtmény megszegi azokat, akkor a misszió biztonsága érdekében azt meg kell semmisíteni...

Ugyanakkor a kutatóállomáson a teremtményt nemcsak megfigyelték:

19. És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat (a kísérleti állomáson egyre újabb és újabb élőlényeket alkottak), és mindenféle égi ma-

darat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.

*184

Mózes, amikor a felvételeket nézte, azt látta, hogy Ádámnak mutatnak egy tárgyat, vagy egy állatot, és erre ő mondja a nevét. A felvétel azért készült, hogy dokumentálja, hogyan folynak az új teremtménnyel a kísérletek. Mutattak hát egy madarat Ádámnak, mire ő azt mondta – madár. Mutattak egy kockát, mire ő azt mondta, hogy kocka. A tanítása ekképp zajlott.

Mikor Mózes a felvételeken ezt látta, azt hitte, hogy Ádám azért mondja az állatok nevét, mert elnevezi azokat. Mózes azt hitte. Pedig a felvételeken Ádámot tanították!

Ugyanakkor felmerült egy újabb probléma: az önreprodukció. Hogyan biztosítsák a reprodukciós folyamatot, magyarul: a fajfenntartást?

20. ...de az embernek hozzá illő

segítő társat nem talált vala.

*185

Hiszen az első embernek nem volt neme... Sem férfi nem volt, sem nő. Őt a misszionáriusok a saját képükre formálták...

30. Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben.

*186

25. Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben.

*187

35. De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak:

36. Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlóak az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.

*188

A Bibliában vannak olyan információk, melyek arról a világról szólnak, ahonnan a misszionáriusok jöttek, és magukról a misszionáriusokról. Ezeket a kiszivárgott információkat a 11. fejezetben fogjuk tárgyalni. Egyelőre csak annyit, hogy náluk nincsenek nemek...

De térjünk vissza a történetünkhöz.

Így hát létrehozták az első nemet – a férfit. Mindez altatás közbeni műtéti beavatkozással történt meg, amiről Mózes így

ír:

21. Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvék (altatás). Akkor kivón egyet an-

nak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét.

*189

Az a kifejezés, hogy "...hússal tölté be annak helyét..." egyértelműen valamilyen testszövet átültetéséről tanúskodik, amit mély altatásnál műtétileg valósítottak meg...

22. És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az

emberből, asszonynyá, és vivé az emberhez.

*190

Akkor próbáljuk meg rekonstruálni azt, hogy mit is láthatott Mózes a felvételeken?

Látott egy műtétet, melyet Ádámon végeztek el, s aminek következtében férfiú lett. De mit érthet Mózes az oldalbordán?

Ha, felhasználva azokat az ismereteket, amelyek napjainkban rendelkezésünkre állnak, elkezdünk logikusan gondolkodni, akkor a következő eredményre jutunk:

Ha bordáról van szó, akkor ez azt jelenti, hogy a férfiaknál egy bordának hiányoznia kell, ami a nőknél megtalálható. De

*186 Máté evangélioma 22

*187 Márk evangélioma 12

*188 Lukács evangélioma 20

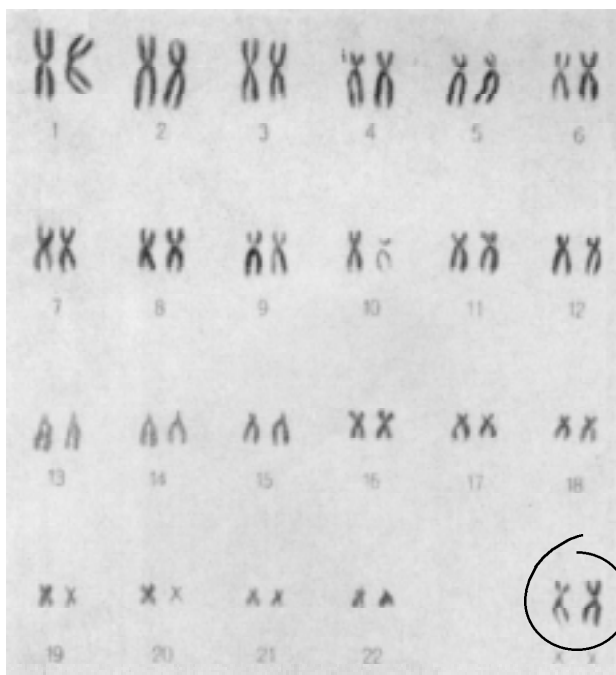
*189,*190 Mózes I. könyve 2

akárhogy is számolunk, semmi eltérőt nem tapasztalunk. A férfiaknak és a nőknek ugyanannyi bordájuk van. Így nem ebben különböznek.

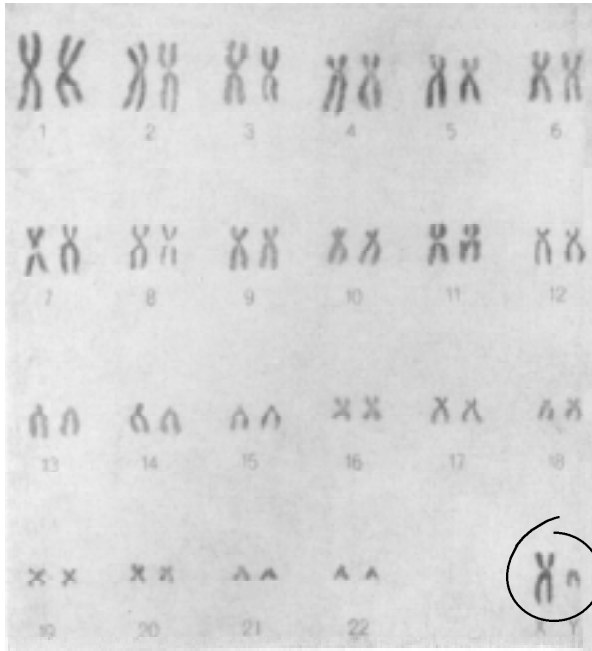
Akkor vizsgáljuk meg azt, amiben valóban különböznek. Itt nem a testi adottságokra gondolok, hiszen az mindenki számára nyilvánvaló. Akkor meg mit látott Mózes? Egy bordát, vagy... Egy bordaszerű ívelt valamit. Amiről persze nem tudta, mi az. A felvételeken látta, de nem értette.

Mit látott hát?

A felvételeken annak a valaminek a kinagyított képét látta, ami megkülönbözteti a nőt a férfitől. Amivel a férfi valóban nem rendelkezik, csupán a nőnél található meg. Ez pedig nem egyéb, mint az X és az Y kromoszóma!

Női kromoszómák

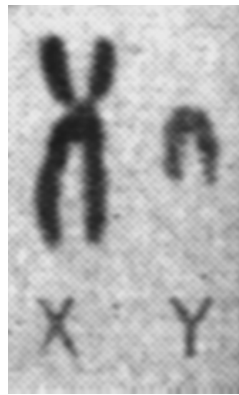

Férfi kromoszómák

A genetikai ismereteinkből tudjuk, hogy a férfiúi jellegzetességeket az XY, míg a női tulajdonságokat az XX kromoszómapár határozza meg.

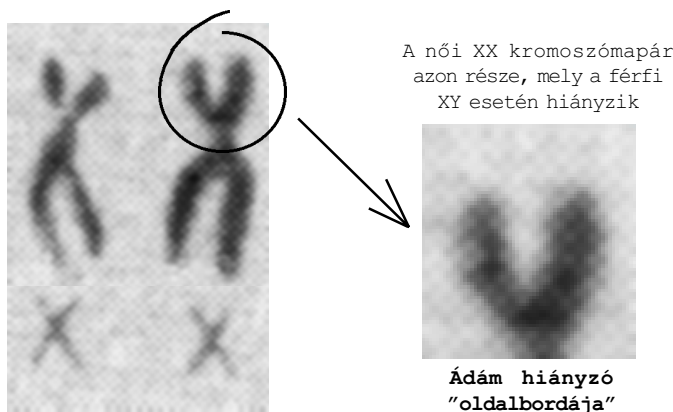

Női XX kromoszómapár

Férfi XY kromoszómapár

Valójában a férfi és a női kromoszómapár egy ívelt alakú alakzat meglétében vagy hiányában különbözik.

Ezt látta hát Mózes a fedélzeten!

A látottakból csak annyit értett, nem lévén genetikai ismeretei, hogy ha egy ívelt részt az X kromoszómából elveszünk, akkor az férfi, és ha az Y kromoszómát kiegészítjük ezzel a résszel, akkor az nő lesz. Az egészből semmi mást nem értett, és nem tudta a későbbiekben sem, amikor a visszaemlékezéseit lejegyezték, hogyan is nevezze azt az ívelt valamit, amit az úrhajó fedélzetén látott. Emberi és állati oldalbordát látott, ezért, mivel az a valami hasonlított ehhez, jobb híján nevezi azt bordának.

Hangsúlyozom: ez távolról sem ilyen egyszerű. A dolgok ennél sokkal bonyolultabbak. Én csak Mózes szemszögéből próbálom a dolgokat érzékeltetni. Hiszen négyezer évvel ezelőtt az egészből ő csak ennyit volt képes felfogni. Pedig a felvételek egy génmanipulációt mutattak, melynek végeredményeképpen "meg lett alkotva" az első nő...

Így hát a kísérleti állomáson, melyet a misszionáriusok a Föld nevű bolygón építettek fel, létrehoztak egy új létformát, melyet mi életnek nevezünk. A tevékenységük csúcspontjaként, génmanipulációval megalkották az első emberpárt.

Folytak a kísérletek, a tesztelések. Az első nő és férfi szabaddon mozoghatott az állomás területén. A tiltás azonban továbbra

is fennállt. Mindez a misszionáriusok és a program biztonságát szolgálta. Hiszen ha Ádám és Éva megtudta volna azt, hogyan is kell kezelni a DNS-szintetizáló berendezést, akkor olyan DNS-részleteket is létrehozhattak volna, melyek valóban meghosszabbíthatták volna az élethosszukat. Így a kísérlet kikerült volna a misszionáriusok ellenőrzése alól. Gondoljunk csak napjaink génmanipulációs kísérleteire, és arra, hogy milyen következményekkel járna, ha egy megalkotott vírustörzs kiszabadulna a laboratóriumból. Úgy hiszem, nem szükséges mindezt részletezni.

Ugyanígy voltak ezzel a misszionáriusok is. Mindent megtettek azért, nehogy valami ismeretlen elszabaduljon az állomásról, katasztrofális következményeket vonva ezzel maga után...

De honnan is tudhatta volna Ádám és Éva azt, hogy mire szolgál a DNS-szintetizáló készülék, és hogyan kell azt használni? Elvégre nem volt ilyen irányú tudásuk. És hogy azt meg se szerzhessék, ezért volt tilos a központi komputerrel kommunikálniuk...

Gondolom, napjainkban senki sem csodálkozik el azon, ha egy számítógép beszél. És azon sem lepődünk meg, ha utasításainkat immár nem a számítógép billentyűzetén keresztül közöljük a géppel, hanem hanggal. Vagyis mintegy a géppel beszélgethetünk...

Ezek után térjünk vissza Mózeshez. Az első videósorozatban a misszionáriusok bemutatták a kezdeteket. A másodikban a felvételek segítségével végigkalauzolták a kísérleti bázison. A harmadik sorozatban bemutatták a kudarcot...

A "KÍGYÓ"

A felvételek az első emberpárt mutatták, ahogy szabadon járnak-kelnek a kutatók között a bázison.

25. Valának pedig mindketten
meztelenek, az ember és az ő fe-

lesége, és nem szégyenlik vala.

*191

Ebben nincs is semmi különös. Hiszen a szemérem érzése szociálisan alakult ki. Napjainkban is vannak az Amazonas folyó mentén olyan törzsek, ahol az emberek nem viselnek semmilyen ruhaneműt.

A monitoron feltűntek azok a felvételek, melyek azon kamera szemszögéből készültek, amelyik abban az épületben volt elhelyezve, ahol a központi számítógép állt. Ide volt tilos Ádámnak és Évának belépnie. A kíváncsiság azonban nagy úr. Egy ideig megállták, hogy a tilalmat betartsák. A kíváncsiságuk azonban erősebbnek bizonyult, mint a büntetéstől való félelmük. Így egy szép napon beléptek a tiltott épületbe...

Mikor közelebb mentek a központi számítógéphez, az meg szólította őket. Ezért említettem korábban azt, hogy napjainkban senki sem csodálkozik el azon, ha egy számítógép "megszólal". Vajon mit mondott a gép? Amit ilyenkor mondhat: várom utasításaidat.

Mózes, ahogy ott ült, nézve a felvételt, azon csak egy olyan szerkezetet látott, ahol egy hengeres vagy hasábszerű központi egységbe sok-sok vezeték fut be – a "fa ágai". Ezek között voltak vékonyabb és vastagabb kábelek is. Így a sok-sok befutó vezeték közt volt egy vastagabb kábel is, mely a méretével kitűnt a többi közül. Ott futott, sokszor szinte már összegabalyodva a többi vezetékkel – az "ágakkal". Ott tekergőzött a "fa ágai között"...

1. A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?
2. És monda az asszony a kígyónak: A kert fáiak gyümölcséből ehetünk;

3. De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek (nehogy hozzányúljanak a központi komputerhez), hogy meg ne haljatok.

*192

*191 Mózes I. könyve 2

*192 Mózes I. könyve 3

Mózes természetesen nem tudta, hogy mi az ott "az ágak között". Mikor a gép egyszer csak megszólalt, hogy várja az utasításokat, a hivatlan vendégek félelmükben összerezzentek.

Bárhogy is kereste Mózes a felvételen azt a személyt, aki Ádámmal és Évával szolt, nem találta. Nem értette, hiszen nem is érthette, hogy a gép – "a tudás fája" szólalt meg. Ezért, jobb ötlete nem lévén, azt mondta, hogy az a vastag valami, ami a vezetékek között tekergett – a "kígyó" – szólította meg őket. Hiszen valaminek csak beszélnie kellett?!

Ahogy első ijedelmükből a betolakodók magukhoz tértek, félszegen azt válaszolták a gép szavaira, hogy ők nem mondhatnak semmit, hiszen akkor meghalnak... Mert így szolt a tiltás.

Erre a gép, a saját logikája szerint azt válaszolta, hogy ha utasítást adnak neki, attól még nem hálnak meg. Valóban, még senki nem halt abba bele, ha egy intelligens komputerrel kommunikált...

4. És monda a kígyó az asszonynak:

bizony nem haltok meg;

*193

Épp ellenkezőleg, információkhoz juthatnak:

5. Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.

6. És látá az asszony, hogy jó az a fa

eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncs az a fa a bölcseségért (azért a tudásért, melyet hordoz): szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.

*194

Ezen a válaszon felbátorodva – "ettek a gyümölcsből". Ne feledjük, hogy mindezek Mózes szavai, melyek magukon hordozzák az ő szubjektívizmusát. Hiszen azt hitte... Mert sok mindent nem értett abból, amit a felvételeken látott...

8. És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hívös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.

9. Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?
10. És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivel-hogy meztelen vagyok, és elrejtözém.

*195

Olyan információkhoz – tudás birtokába jutottak, mely tiltott volt számukra – "megnyilatkoztak a szemeik".

11. És monda ő: Ki monda néked, hogy meztelen vagy? Avagy talán

ettél a fáról, melyből tiltottalak, hogy arról ne egyél?

*196

*193,*194,*195,*196 Mózes I. könyve 3

A misszió vezetőjébe hirtelen belenyilallt a felismerés: a teremtmények a tiltott tudás birtokába jutottak...

12. És monda az ember: Az asszony,
a kit mellém adtál vala, ő ada né-

kem arról a fáról, úgy evém. *197

A misszió vezetője megértette, hogy a lehető legrosszabb történt abból, ami megtörténhetett. Hiszen az állomáson arra törekedtek, hogy valóban "paradicsomi" állapotokat hozzanak létre. Egy olyan hermetikusan elkülönített világot kívántak kialakítani, ahol nincs helye a rossznak, negatív cselekedeteknek. Ezen törekvésük azonban azzal, hogy a teremtmények a számukra tiltott tudás birtokába jutottak, kártyavárként omlott össze. Az állomás parancsnoka felindultan reagált.

13. És monda az Úr Isten az

asszonyoknak: Mit cselekedtetél?... *198

Hiszen odavesztett minden, amin eddig dolgoztak. A következmények beláthatatlanok voltak. A kísérlet kikerült a kutatók ellenőrzése alól...

A biztonsági előírásoknak megfelelően Ádámot és Évát meg kellett semmisíteniük...

Ezek az új teremtmények azonban olyannyira kedvesek lettek számukra, hogy arra gondolni sem tudtak, hogy megsemmisítsék őket. Ezért nem hajtották végre a biztonsági szabályok erre az esetre vonatkozó részét...

De az állapotok már nem maradhattak a régiiek. Az új teremtmények az egész misszió biztonságára nézve veszélyesek lettek. Hiszen a szerzett tudással vissza is élhettek...

Mivel nem semmisítették meg őket, ezért nem maradt más megoldás, mint eltávolítani mindkettőjüket a kísérleti bázis területéről. Ez még mindig jobb megoldásnak tűnt, mint elpusztítani hosszú-hosszú munkájuk végeredményét – Ádámot és Évát.

De addig is, míg döntöttek a sorsuk felől, őrizet alá kerültek.

Mivel a kutatóállomáson ezzel rendkívüli helyzet állt elő, ezért, mint ilyenkor szokás, a bázis fegyveres testülete vette át az irányítást. A biztonságiak...

Mi sem bizonyítja jobban azt a tényt, hogy a misszió tagjai számára milyen nagyon kedvesek voltak az új teremtmények,

*197, *198 Mózes I. könyve 3

mint az, hogy mielőtt számúzték őket az állomás területén kívülre, ruhákat készítettek nekik.

21. És csinála az Úr Isten Ádám-
nak és az ő feleségének bőr ru-

hákat, és felöltözteté őket.

*199

Eljött a számúzetés napja. A teremtményeket felöltöztették, és fegyveres kísérettel a szigorúan őrzött bázis bejáratához kísérték. A felvételen a misszió vezetője nagyon szomorú. De egyéb választása nem volt...

22. **És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy** (itt a bázis területén tevékenykedő társaira gondol), jót és gonoszt tudván.

Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszszon az élet fájáról is, hogy egyik és örökké éljen;
23. Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéről...

*200

Nyilván azon információk között, melyek birtokába jutottak, voltak olyanok is, melyek a DNS-szintetizáló berendezésre vonatkoztak. Ebben az esetben csak idő kérdése volt, hogy éljenek is a kapott tudás nyújtotta lehetőségekkel. Ezért immáron a teremtmények veszélyessé váltak a misszió számára...

Számúzték hát őket, hogy még a DNS-szintetizáló berendezés közelébe se mehessenek...

A bázis őrségét megerősítették, a genetikai laborhoz vezető utat fegyverrel egy harci jármű védte...

24. És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldalára felől a Kérubokat és **a villo-**

gópallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

*201

A kérubok nem egyebek, mint harci járművek, melyek fegyvereit Mózes úgy nevezi: "... villogó pallós..." Bővebben ezekről a járművekről a 10. fejezetben lesz szó.

A fegyverek demonstrálása arra szolgált, hogy az új teremtményt elriassza. A célja az volt, hogy még gondolatban se jusson eszébe az új teremtménynek megközelíteni a laboratóriumot. A saját érdekében. Hiszen akkor már mindenképpen meg kellett volna őt semmisíteniük...

Többé már nem volt szabad a biogenetikai állomás területére belépniük...

Ádám és Éva száműzetése a kísérleti telep területéről azonban nem jelentette azt, hogy a kapcsolat közöttük és a misszionáriusok között végleg megszakadt volna. Hiszen a bázis kutatói továbbra is fenntartották a kapcsolatot velük, figyelemmel kísérték sorsuk alakulását. Így Mózes ezután más felvételeket látott, ahol már Ádámnak és Évának gyermekei születtek – Káin és Ábel.

1. Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szüli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól.
2. És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lón, Kain pedig földművelő.
3. Lón pedig idő múltával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből.

4. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára.
5. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinté, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsügeszté.

*202

Ádám és Éva, később pedig fiaik néha felkeresték a bázist, ahol csak a bejáratig engedték őket. Ajándékot vittek az állomáson dolgozóknak...

Egyszer azonban a főkapunál szolgálatot teljesítő fegyveres Káintól nem vette el az ajándékot, amit hozott, hanem visszautasította azt. Erre az megsértődött. Ezen meggondolatlan lépés Ábel halálához vezetett. Hiszen Káin önérzetében olyannyira meg lett sértve, hogy sértődöttségét és dühét testvére ellen fordította:

8. És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lón, mikor a me-

zőn valának, támadá Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megöle őt.

*203

A misszionáriusoknak egy idő múlva feltűnt, hogy Ábel nem jelentkezik. Megkérdézték hát Káint, nem látta-e az öccsét?

9. És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda:

Nem tudom, avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiaimnak?

*204

Káin válaszában hangneme miatt gyanút fogtak. A bázisról egy különítmény indult el, hogy felkutassa Ábelt. A gyanú beigazolódott, mikor megtalálták Ábel holttestét a mezőn.

Kérdőre vonták Káint:

10. Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált

én hozzám a földről.

*205

A büntetése az lett, hogy a misszionáriusok minden kapcsolatot megszakítottak vele. El kellett hagynia a bázis körzetét. Többet már nem számíthatott a kutatóállomás személyzetének jóindulatára.

13. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysen elhordozhatnám.

14. Ímé elűzöl engem ma e földnek

színéről, és a te színed előtt el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet.

*206

A misszió közelében élő Káin nemcsak a bázis személyzetének jóindulatára számíthatott korábban, hanem arra is, hogy ha őt valamilyen veszély fenyegeti, akkor azok megvédik. Most azonban, hogy el kellett hagynia a kísérleti telep közvetlen környezetét, már nem számíthatott a misszionáriusok védelmére.

De van itt egy kis probléma. Az elfogadott nézet szerint Ádám és Éva volt a Földön az első emberpár, kinek két fia született, akik közül később az egyik gyilkosság áldozata lett. Bárhogy is számolunk, három embert tudunk megszámolni. Rajtuk kívül csak az Isten volt még. Ekkor meg érthetetlenek Káin következő szavai: "... akárki talál reám, megöl engemet." Ezek szerint Ádámon, Éván, Káinon és az "Istenen" kívül még másnak is élnie kellett a Földön...

Mivel Káin nagyon félt attól, hogy ha elhagyja a misszió környékét, akkor valakik megölik, ezért korábbi pártfogói immár sokadszor megsajnálták. Valamit adtak neki, ami megvédte őt attól, hogy megöljék. Más szóval valamit, ami a testi épségét védte – valamiféle önvédelmi eszközt... Amiről Mózes megint csak nem tudta, hogy mi, csak azt értette, hogy Káin testi épségének védelmére szolgál:

15. ... És megbélyegzé az Úr Kaint,

hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál.

*207

*205, *206, *207 Mózes I. könyve 4

Kiderül az is, hogy Káinnak volt felesége. Honnan? Itt valami nincs rendjén a meglévő elképzelésekkel...

17. És ismeré Káin az ő feleségét, az
pedig fogada méhében, és szülé Há-

nókot. És építé várost, és nevezé
azt az ő fiának nevére Hánóknak.

*208

Úgy tűnik, hogy Ádám és Éva mégsem az első emberpár volt, mivel másoknak is élniük kellett ekkor a Földön, akiktől Káin félt. És azt sem tudni, hogy Káin felesége honnan van...

A magyarázat ezekre a furcsaságokra abban keresendő, hogy Mózes emlékei között kutatva mondta el a krónikásnak a történeteket. Idős ember lévén, könnyen összekeverhette a látott felvételek sorrendjét. Így esetleg az első emberpár "megteremtése" és Káin időben esetleg messzebb állnak egymástól, mint azt gondoltuk volna.

Mindez nagyon jól tükrözi Mózes szubjektív benyomásait, hogy ő "azt hitte"...

*208 Mózes I. könyve 4

DINOSZAURUSZOK

Sok idő telt el azon felvételek elkészülte után, melyek a kísérleti biogenetikai kutatásokat végző bázison készültek. A következő felvételek elkészültekor a Földön már sokan éltek.

1. Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdenek a föld színén, és leányaik születének.
2. És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala.

4. Az **óriások valának a földön abban az időben**, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.

*209

A következő felvételek, melyeket Mózesnek ezután megmutattak, Ádám és Éva után időben jóval később készültek. Egy-szer csak feltűnt rajtuk egy nagy valami, aminek óriásiak voltak a méretei. Embernek nem volt ember. Állatnak sem volt állat, legalábbis egyik állatra sem hasonlított azok közül, melyeket Mózes ismert.

Korábban nem látott ilyet. Nevén nevezni ezért nem tudja, csak a méretei után nevezi – óriásnak.

A felvételeken azok a nagytestű valamik, amiket óriásoknak nevez, nem egyebek voltak, mint azok az állatok, melyekről mindannyian tanultunk az iskolában, melyek valóban óriások voltak – a dinoszauruszok és más óriáshüllők. Ezek valóban éltek a Földön. Úgy hetvenmillió évvel ezelőtt...

A tudomány mai állása szerint viszont akkor még emberek nem léteztek. Mózes meg azt mondja, hogy éltek már akkor is emberek a Földön. Újra kérdezem: kinek higgyünk?

És itt lépnek színre azok az új kutatási eredmények, melyek szerint megkövesedett emberi lábnyomokat találtak az abban a korban élő óriási hüllők "lábnyomai" mellett. Ezekről a nagy vitákat kiváltott Tiltott archeológia című könyv (Michael A. Cre-mo, Richard L. Thompson Forbidden archeology) számol be. Nagyon úgy tűnik, hogy akkor már éltek emberek a Földön. De mivel a hivatalos álláspont szerint az ember csak néhány tízezer évvel ezelőtt jelent meg, ezért a tudósok mindezt egyszerűen elutasítják. Érthető is, mert ezzel felborul az olyan "szépen felépített" tudományos világnézet, és kiderülne, hogy az elkép-zeléseinkkel valami nincs rendjén.

*209 Mózes I. könyve 6

A dinoszauruszokról tudjuk azt, hogy szinte "pillanatszerűen" kihaltak. Azért tettem a szót idézőjelbe, mert ez nem egyik pillanatról a másikra történt, hanem csak történelmi léptékkel mérve rövid idő alatt. Miután ezek a hatalmas állatok kipusztultak, soha többet ilyen nagy testű lények "nem alakultak ki". Ha az evolúció tanához ragaszkodunk, akkor az eltelt hetvenmillió év óta a "természetnek" rendelkezésére állt annyi idő, hogy a véletlenek újra létrehozzanak ilyen nagy testű állatokat. De mégsem történt így. Soha többé nem éltek ilyen hatalmas méretű állatok a Földön.

A természet "véletlenjei" meggondolták magukat? Most már másképp "rakosgatták össze az új állatokat"? Hiszen a véletlenek ugyanúgy működtek a dinoszauruszok után, mint azelőtt. Így napjainkban is létezniük kellene hatalmas testű élőlényeknek. De még sincs így. Persze, mivel nem a véletleneknek köszönhető mindez...

E hatalmas élőlények kipusztulását szerintünk egy, az egész Földre kiterjedő globális katasztrófa idézte elő. Melyet egy nagy méretű meteorral vagy üstökösmaggal való ütközés váltott ki. Lehet...

Tény, hogy ebben az időben történt valami, amiről Mózes ekképp szól:

3. És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mi-

velhogy ő test; legyen életének ideje százhusz esztendő.

*210

A szövegek korábban arról számolnak be, hogy az emberek több száz évig éltek. Vajon elképzelhető-e ez? A mai ismereteink szerint a maximális élethosszunk körülbelül százhusz esztendő. Ideális esetben ennyit élhetünk. Azonkívül a biológiában és a genetikában ismert fogalom a programozott sejthalál. Ez azt jelenti, hogy az élő sejt egyszer csak megszűnik működni, bár esetleg még működhetne egy ideig, de felszívódik az őt körülvevő szövetekben. Helyét egy új sejt veszi át.

Kedves olvasó, az ön testében is zajlanak nap mint nap ilyen folyamatok. Ezt a folyamatot a génjeinkbe beprogramozott "utasítások" irányítják. Szervezetünkben mindaddig cserélődnek a sejtek, míg egyszer csak a génekben beprogramozott utasítás leállítja az új sejtek képződését. Ezután következik a szervezet működésének teljes leállása – a halál.

*210 Mózes I. könyve 6

Attól függően, hogy a génekben levő utasítás mikor lép életbe, lesz az élettartam vagy hosszabb vagy rövidebb. Persze az életmód, amit folytatunk, szintén nagy hatással van erre.

De térjünk vissza az eredeti gondolatra. Fizikailag szinte bármeddig élhetnénk, mivel szervezetünk folyamatosan képes megújulni, kivéve az agyunk idegsejtjeit. De ez érthető is. Mert ha agyunkban folyamatosan cserélődnének az idegsejtek, akkor az az asszociációk megbomlásához, más szóval az emlékeink – az agyunkban tárolt információ – részleges, esetleg teljes elvesztéséhez vezetne. Viszont testünk bármeddig élhetne, ha megfelelően kapna táplálékot és az összes, működéséhez szükséges anyagot megkapná.

A génjeinkben azonban van egy STOP-parancs, mely leállítja annak megújulását, és ezzel a működését is. Ez a halál. Attól függően, hogy ez a STOP-parancs mikor aktivizálódik a születésünk után, lesz az élettartamunk hosszabb vagy rövidebb. Genetikailag teljesen elképzelhető, hogy Ádám és Éva korában a génekben a STOP-parancs sokkal több sejtmegújulási ciklust engedélyezett. Így, mint korábban említettük, valóban sok száz évig is élhettek...

De nézzük a tényeket egy másik szemszögből. Tudjuk, hogy az összes testi adottságot a gének határozzák meg. Ezek tartalmazzák azokat az információkat, hogy milyen testfelépítésű, magasságú, testformájú, és élettartamú lesz egy élőlény. A dinoszauruszok génjeiben tárolt információ nagy méreteket és hatalmas testsúlyt "írt elő". Aztán egyszer csak történt valami, amitől ezek és más nagytestű állatok kipusztultak, s helyükbe mások léptek, melyek génjei már sokkal kisebb méreteket és testsúlyt kódoltak. Ez a választóvonal olyan, mintha egy csapásra megváltozott volna a génállomány. Mintha egy genetikai manipuláció történt volna. Ettől fogva a méretek csökkentek, a testsúly kisebb, az élettartam rövidebb lett.

A misszionáriusok úgy döntöttek, hogy nem jó az az ökoszféra, mely a Földön kialakult. Hiszen a nagytestű állatok miatt az egyensúly felborulni látszott. Ezért arra szánták el magukat, hogy megváltoztatják a Földön lévő élővilágot. A nagytestűeket elpusztítják, s helyettük sokkal kisebb testű élőlényeket telepítenek meg, melyek nem fogják az ökológiai egyensúlyt veszé-

lyeztetni. Ekkor módosították az ember génjeiben lévő STOP-parancsot is... Beállítva a maximális élettartam hosszát száz-húsz évre...

A Mózes által leírtakból kiderül még egy nagyon fontos mozzanat. A misszionáriusok aktívan tartották a kapcsolatot az emberekkel. De egyszer csak valami történt, ami ezt a viszonyt elrontotta...

AZ ÖZÖNVÍZ

A misszionáriusok és az emberek között a viszony romlani kezdett. A dolgok rosszra fordultak.

5. És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és

hogyan szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.

*211

Ezért idővel minden kapcsolatot megszakítottak az emberiséggel. Kivonultak a Földről. Immár csak megfigyelték a Földön zajló eseményeket. Többé már nem avatkoztak be azok menetébe. Ugyanis számukra a Föld kezdett veszélyes helyévé válni.

11. A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erősz-

akkodással.

*212

Az akkori civilizáció rohant a szakadék felé...

Mindennek ellenére, ahogy a helyzet kezdett egyre súlyosabbá válni, anarchia és káosz uralkodott, akadtak olyanok, akik felismerték: itt csak a misszionáriusok segíthetnek.

26. ...Akkor kezdték segítségül hív-

ni az Úrnak nevét.

*213

A korábbiakból tudjuk, hogy "az Úrnak a nevét hívni", amit sokszor cselekedtek a frigyűzű segítségével, nem egyebet jelent, mint azt, hogy megpróbálták a misszionáriusokkal felvenni a kapcsolatot.

De ezek a kísérletek eredménytelenek maradtak...

Ugyanis azok úgy ítélték meg, hogy immár semmi sem állíthatja meg a földi civilizáció pusztulását.

6. Megbána azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében.
7. És monda az Úr: Eltörölöm az embert, a kit teremtettem, a földnek

színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.

*214

Mózes ezeket látta a felvételeken. A misszionáriusok a vi-deófelvételeiken dokumentálták az akkori állapotokat a Földön, és a döntést: a véglegesen zsákutcába jutott civilizációt el kell pusztítani.

*211,*212,*214 Mózes I. könyve 6

*213 Mózes I. könyve 4

De ezt a döntést nagyon nehezen és hosszú vívódások után hozták meg: "...bánkódék az ő szívében".

Úgy tűnik, hogy az az esemény, amiről Mózes az első könyvében beszámol – az özönvíz –, valóban megtörtént. Ugyanis sok nép mondájában maradtak fenn olyan emlékek, melyek egy, a régmúltban bekövetkezett globális kataklizmáról számolnak be.

Napjainkban a tudomány álláspontja szerint az a katasztrófa, melyről a fennmaradt mondák, legendák számolnak be, a Föld valamilyen kisebb égítéssel, esetleg üstökössel bekövetkezett összeütközésének a következménye.

A tudósok szerint egy ilyen összeütközés következménye globális, az egész Földre kihatna. Ezért az általánosan elfogadott nézet szerint ilyen katasztrófának az emlékeit őrzik a különböző népek fennmaradt mondái. Mózes Genezis könyve is hasonló legendákon alapszik. Tehát minden rendben is van, a dolgok egybevágóak. A távoli múltban volt egy egész Földre kiterjedő katasztrófa, melyet valamilyen kozmikus égítést idézett elő. Erről a katasztrófáról szólnak a legendák, és Mózes is ezekből merítette az információit. Ezeket később mese formájában adta elő, s a katasztrófa előidézőjét egy természetfölötti lénynek – Istennek – nevezte. Így ezzel le is zárhatjuk a kérdést.

Minden egyszerű és logikus. Csak hogy egy picit szépséghibája azért van ennek az elképzelésnek. Éspedig az, hogy Mózes szavai igazak!

Hiszen a korábbiakból láttuk, hogy rendkívüli dolgoknak volt szemtanúja. És azt is láttuk, hogy ezek a dolgok valóságosak voltak. Nem Mózes képzeletének szüleményei!

Újra csak választanunk kell Mózes története és a tudomány igaznak vélt elképzelései között. Mózes mellett szólnak e könyv korábbi fejezetei is. A tudomány mellett meg... csak a feltevések.

Így hát Mózes verziója tűnik sokkal hitelesebbnek. Ha ezt elfogadjuk, akkor a távoli múltban bekövetkezett katasztrófa mögött nem egy hivatlanul a Föld közelébe tévedt égítést, hanem egy kozmikus társadalom képviselői álltak.

A kedves olvasó felszisszenhet annak hallatán, hogy az idáig abszolút jónak tartott Isten-misszionáriusok ilyen cselekedtek. Igen ám, de hozzá kell tennünk, hogy ennek előzménye az volt, hogy a Földön akkor meglévő társadalom az anarchia és a káosz állapotába került. Már nem segített egyéb, mint egy radikális, sokkoló megoldás.

Emlékezzünk vissza arra, hogy az általunk ismert, a Földön létező élővilágot a misszionáriusok hozták létre. Ekkor a bolygónk egyfajta laboratóriumként szolgált. A céljuk nemes volt: egy valóban paradicsomi környezetet kívántak itt létrehozni. De az első intő jelek már akkor megmutatkoztak, amikor Ádám és Éva megszegte az előírásokat. Ennek következtében a kísérlet fokozatosan kezdett kicsúszni a misszionáriusok ellenőrzése alól.

Idővel a Földön az állapotok egyre távolabb és távolabb kerültek a paradicsomiaktól. Míg végül az egész rendszer a káosz és az anarchia állapotába süllyedt. Ez volt a végstádium. Mindazon misszionáriusok, akik ott bábáskodtak a kísérletnél, elcsüggedtek, mivel a kísérletük kudarcha fulladt. És ekkor nem maradt egyéb választásuk, mint a hazájukból kapott utasításnak megfelelően megsemmisíteni a kísérletet.

Annak ellenére, hogy megszakítottak minden kapcsolatot a földiekkel, voltak olyan emberek, akikkel továbbra is kapcsolatban álltak. Ezen kevesek egyike volt Noé.

9. ...Noé igaz, tökéletes férfiú vala
a vele egykorúak között. **Isten-**

nel jár vala Noé.

*215

A legnagyobb titokban felvették vele a kapcsolatot, és kiszivárogtatták azt az információt, hogy a Flotta mire készül. Készüljön fel a várható eseményekre.

13. Monda azért Isten Noénak:
Minden testnek vége elérkezett
előttem, mivelhogy a föld erősz-

koskodással telt meg általok; és
ímé elvesztem őket a földdel
egybe.

*216

Azért tették ezt, mert nem értettek egyet a kapott paranccsal. De apelláta nem volt. Nem tehettek mást, minthogy a legnagyobb titokban figyelmeztettek néhány embert, akikkel kapcsolatban álltak. Hiszen sajnálták őket. Nem akarták a pusztulásukat... Akárcsak egykoron Ádám és Éva esetében sem hajtották végre maradéktalanul a drasztikus utasítást...

“Megsúgták” Noénak, hogyan menekülhet meg.

14. Csinálj magadnak bárkát gó-
fer fából, rekesztekeket csinálj a
bárkában, és szurkold meg belől
és kívül szurokkal.

15. Ekképpen csináld pedig azt: A
bárka hossza háromszáz sing
legyen, a szélessége ötven sing, és

a magassága harmincz sing.

16. Ablakot csinálj a bárkán, és egy
singnyire hagyd azt felülről; a bár-
ka ajtaját pedig oldalt csináld; al-
só, közép, és harmad padlásúvá
csináld azt.

*217

Emlékezzünk vissza arra, amikor a misszionáriusok Mózesnek konkrét paramétereket adtak meg a frigyládára, illetve a sátorra vonatkozólag. Minden egyes paraméternek fontos jelentősége volt, hiszen egy konkrét műszaki célt szolgált. Ez esetben sem volt ez másképp.

A misszionáriusok által megadott adatok konkrét számítások végeredményeit tartalmazták. Így például azok az adatok is, melyek az ablak elhelyezésére vonatkoztak. Hiszen pontosan ki volt számítva a hajó merülési szintje, a várható terhelésének megfelelően. Ugyanis előre mindent részletesen megterveztek.

De a hajó kivitelezésében nem vettek részt. Pedig az igen csak nagy méretű volt. A technikájukkal könnyedén és gyorsan megépíthették volna. De mégsem tették. Helyette egy néhány ember vért izzadva építette azt fel. Vajon miért?

A parancsnak megfelelően, melyet a Föld térségében tartózkodó misszionárius flotta kapott, a Föld élővilágát meg kellett semmisíteni, mint olyat, mely a teljes káoszba merült. Ugyanakkor voltak közöttük, akik nem voltak hajlandók vakon teljesíteni a parancsot, ezért titokban felvették a kapcsolatot Noéval, s elmondták neki, hogy mi készül. De nemcsak a közelgő veszedelemre figyelmeztették, hanem a számításaik és utasításaik segítségével közölték vele, hogyan menekülhet meg.

A mentőhajó ugyan nagy méretűre sikeredett, de azt Noénak és társainak maguknak kellett megépíteniük. Mert mindez a legnagyobb titokban történt. Azok, akik mindezeket "megsúgták" Noénak, egyéb módon nem segíthettek neki. Csak szemmel hunyhattak afölött, és nem továbbították a központak azt a tényt, hogy a Földön egy Noé nevezetű ember egy szokatlanul nagy méretű hajót ácsol...

A parancs szerint az előidézett katasztrófának olyan méretűnek kellett lennie, hogy a teljes szárazföldi élővilág megsemmisüljön:

17. Én pedig imé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden

testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész.

*218

A hivatalos vallási felfogás szerint Isten mindenható. Így egyetlen "szava" is elég lett volna ahhoz, hogy Noé és családja megmeneküljön. De neki nehéz munkával hajót kellett ácsolnia. Isten mindenhatósága kevésnek bizonyult...

*218 Mózes I. könyve 6

Vagy nézzük a dolgokat egy másik szemszögből. A misszionáriusok egyetlen nagy méretű szállítóhajója is elegendőnek bizonyult volna arra, hogy Noét és családját, illetve néhány állatot megmentsen. De neki mégis hajót kellett ácsolnia...

Hiszen mindez néhány misszionárius konspirációjának következtében történt... Valamit meg akartak menteni mindabból, ami a Földön él. A parancs ellenére... A legnagyobb titokban...

Később pedig senki nem tehetett arról, hogy egy Noé nevezetű ember és családja meg néhány állat, átvészelte a Flotta által okozott kataklizmát, mert "véletlenül" épp egy nagy méretű hajót épített a katasztrófát közvetlenül megelőző időben...

18. De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled.

19. És minden élőből, s minden

testből, mindenből kettőt-kettőt vigy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőtények legyenek.

*219

Valószínűleg a konspiráló misszionáriusok vezetője az a személy volt, aki egykoron irányította az élővilág létrehozását a Földön. Ugyanakkor a parancs ellenében nem tehetett semmit. Azt meg nem másíthatta. Csak egy lehetősége maradt: megmenteni valamit abból, amit egykor megalkotott. Szövetséget kötött vele a legnagyobb titokban...

Mivel a kataklizma és annak következményei huzamosabb ideig fennmaradtak, ezért a túlélőknek hosszabb időre kellett berendezkedniük.

21. Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelet, mely megehető, és

takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelelül.

*220

Miután a mentőhajó elkészült, a misszionáriusok maroknyi csoportja titokban újra felvette Noéval a kapcsolatot. Közölték vele, hogy immár be kell szállnia a bárkába. Ugyanis kitűzték az időpontot: hét nap múlva kezdődik az akció.

1. Monda az Úr Noénak: Menj be te és az egész háznépe a bárkába...
4. Mert hét nap múlva esőt bocsá-

tok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremtettem.

*221

*219, *220 Mózes I. könyve 6

*221 Mózes I. könyve 7

A pusztulás oka nem elsősorban az "eső" volt. Az csak a bevetett tömegpusztító fegyverek hatásának a következménye. És elérkezett az akció időpontja...

11. Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkoznak.

13. Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velök együtt a bárkába.

*222

A bevetett fegyverek következtében egy időre igen erős klímaváltozás állt be. A légkör erősen szennyeződött. Egyfolytában esett az eső negyven napig.

12. És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel.

*223

(Jusson eszünkbe, hogy napjainkban az emberiség birtokában lévő nukleáris és termonukleáris fegyverek bevetésük esetén nagyon erős klímaváltozást idéznének elő, amit nukleáris télként ismerünk...)

A kataklizma következtében minden elpusztult, kivéve azokat a túlélőket, akik a bárka fedélzetén tartózkodtak...

23. És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszómászó állatig, és az égi madárig;

mindenek eltöröltetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában.

*224

A következmények olyan súlyosak voltak, hogy az akciót követően mintegy százötven napnak kellett eltelnie ahhoz, hogy az időjárás valamelyest stabilizálódjon.

24. És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

*225

3. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek.

*226

Mikor a helyzet már javulni kezdett, és a közvetlen életveszély elmúlt, a maroknyi misszionárius újra felvette a kapcsolatot Noéval. Közölték vele, hogy most már a veszély elmúlt, és elhagyhatja az oltalmat nyújtó bárkát.

15. És szóla az Isten Noénak, mondván:
16. Menj ki a bárkából te és a te feleséged, és a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled.
17. Minden vadat, mely veled van,

minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vigy ki magaddal, hogy nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

*227

*222, *223, *224, *225 Mózes I. könyve 7

*226, *227 Mózes I. könyve 8

A legbiztosabb jele annak, hogy normalizálódtak a viszonyok, és megtisztult a légkör – a szivárványképződés.

12. És mondta az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közötttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van:

13. Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz a jele a szövetségnek közötttem és a föld között.

*228

Mózes mindezt nem teljesen értette, ezért beleszótta a saját véleményét is.

Amikor a misszionáriusok felmérték az akció következményeit – a pusztulás mértékét –, megdöbbentek. Túlontúl nagy volt az ár, amit az élővilágnak fizetnie kellett a káoszba süllyedt emberi társadalomért...

21. ...Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz

az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztsem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.

*229

A döntéshozók megbánták, hogy ezt a parancsot kiadták. Így legalizálódhatott a későbbiekben a titkos konspiráció...

*228 Mózes I. könyve 9

*229 Mózes I. könyve 8

ÁBRAHÁM

Történetünkben egy nagyon fontos személyhez érkeztünk. Korábban a misszionáriusok kapcsolatban álltak Noéval, minek köszönhetően ő és egész családja megmenekült.

Később a történelem folyamán a misszionáriusok több emberrel is tartották a kapcsolatot. Őket nevezzük prófétáknak. Néha egyenesen baráti volt a viszony közöttük, ezért sok esetben fejlett technikájukkal segítették a "kiválasztottakat".

Ábrahám is egy ilyen "kiválasztott" volt.

Lássuk hát a történetét.

A szövegekben nincs szó az első kapcsolatfelvételtől, mint Mózes esetében. Ezért hát onnan kezdjük, hogy Ábrahám utasítást kapott:

1. És monda az Úr Ábrámnak:
Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak

házából, a földre, a melyet én mutatok néked.
2. És nagy nembetté tészlek...

*230

Engedelmeskedve az utasításnak elindult:

4. És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kiméne Háránból.

5. És felvevé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyja-fiának fiát (*testvérének a fiát*), és minden szerzeményöket, a

melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földére.

6. És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Mórétől tölgyességig. Akkor Kananeusok valának azon a földön.

*231

A misszionáriusoknak tervük volt a későbbi Ábráhammal. Közölték vele, hogy egy olyan helyre kell eljutnia és ott letelepednie, amit kijelöltek számára.

Útrakelt hát családjával, egész házanépével, köztük Lóttal. Vele még később találkozni fogunk. Az út hosszú volt és veszélyes. Ezért a misszionáriusok állandóan figyelemmel kísérték őket. Ábrámnak birtokában volt egy készülék, amin keresztül hívni tudták őt, és ő is fel tudta ezzel a készülékkel venni velük a kapcsolatot.

Emlékezzünk vissza arra, hogy Mózesnek is volt a birtokában egy ilyen készülék, amit mi személyi készülékként említettünk a korábbiakban (gondoljunk csak napjaink mobil-

*230,*231 Mózes I. könyve 12

telefonjaira). Ám ez nem lehetett nagy hatótávolságú, ezért volt szükség a későbbiekben a frigyládjára. Ami egy mozgó adó-vevő állomás volt. Az izraeliták vándorlásuk során táborveréskor összeszerelték, induláskor szétszerelték azt.

Így hát Mózes az ilyen típusú készülékeket már ismerte. Az új felvételeken Ábrám volt látható, és mindazok a fevételek, melyeket a misszionáriusok a magasból készítettek róla és házanépéről, ahogy azok a pusztában vándorolnak.

Az egyik felvételen Mózes azt látta, hogy Ábrám táborveréskor egy olyan valamit állít össze, mely arra szolgált, hogy az "Úr nevét" hívja. Ilyet még nem látott. De mivel az hasonlított az általa akkor már ismert, vallásos szertartásoknál alkalmazott tárgyhöz, ezért nevén is nevezi.

A későbbiekben látni fogjuk, hogy a misszionáriusok múltbéli ténykedéseinek egyértelmű nyoma maradt az emberiség emlékezetében. Ilyen volt az az eléggé nagy méretű tárgy, mely a misszionáriusok járművei és támaszpontjai közötti kapcsolattartást szolgáltatta. Mivel többen voltak a földiek közül azok, akik e járművek fedélzetén is jártak, és ott többek között ilyen készüléket és annak a működését is látták, így az elmondásukból mások is megismerték ezeket. Ezeket a tárgyakat neveztük ma oltárnak.

Ennek két érdekes vonatkozása is van. Az egyik maga az oltár mint kommunikációs eszköz, mellyel behatóbban a 10. fejezetben fogunk foglalkozni, illetve a másik az, hogy az emberiség kollektív emlékezete megőrzött egy nem földi eredetű kifejezést – az "oltár" szót.

De most egyelőre, hogy a történet érthető legyen, maradjunk annál a megállapításnál, miszerint az oltár kommunikációs eszköz volt.

Így Mózes, ekképpen ír a felvételeken látottakról:

8. Onnan azután a hegység felé
méné Bétheltől keletre és felüté
sátorát... **és ott oltárt építe**
az Úrnak, és segítségül hí-
vá az Úr nevét.

9. És tovább költözék Ábrám;
folyton dél felé húzódván.

*232

*232 Mózes I. könyve 12

Emlékezzünk vissza arra, hogy amikor az izraeliták a pusztában vándoroltak, minden esetben, amikor táborot vertek, felállították a szent sátrat és benne az adó-vevő készüléket. Mivel a kapcsolat köztük és nem földi szövetségeseik között folyamatos volt.

Adott esetben is hasonló volt a helyzet. Ábrahám konkrét feladatot kapott a misszionáriusoktól. Ennek eredményes végrehajtásához többek között adtak neki egy adó-vevő készüléket is. Minden esetben, amikor táborot vert, felállította a készüléket – az oltárt –, és “bejelentkezett” a misszionáriusoknál.

Ugyanígy egy sokkal későbbi időpontban az “oltár” szintén a kapcsolatfelvétel eszközeként jelenik meg:

25. Oltárt építe azért ott, és segít- | ségül hívá az Úrnak nevét...

*233

Mivel az oltár egy kapcsolattartást szolgáló eszköz volt, melyen keresztül a misszionáriusokkal fel lehetett venni a kapcsolatot – hívni lehetett őket –, ezért kezd érthetővé válni, mit jelent az a kifejezés: “hívá az Úrnak nevét”. Hiszen ha napjainkban egy rádió adó-vevő segítségével fel kívánnánk venni a kapcsolatot egy másik, tőlünk nagyobb földrajzi távolságra lévő személlyel, akinek szintén egy ilyen készülék van a birtokában, akkor azt úgy tennénk, hogy név szerint hívnánk őt. Például ha ennek a személynek a neve István, akkor azt mondanánk az adó-vevőbe: “István, István, jelentkezz! Vétel”. Abban az esetben, amikor a misszionáriusokat – az “Urát” –, hívták, ugyanígy, nevén szólítva tették azt.

Tehát, e kis kitérő után folytassuk a cselekményt Ábrahám-nál. Mivel nagyon jó, baráti viszonyban volt velük, ezért volt birtokában az “oltár”.

23. És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított neki igazságot, és **Isten barátjának neveztetett.**

*234

8. De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, **Ábra-**

hámnak, az én barátomnak magva;

*235

7. Oh **mi Istenünk!** nem te üzed-é ki e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-é azt **Ábrahám-nak, a te barátod** magvának mindörökké?

*236

*233 Mózes I. könyve 26

*234 Jakab levele 2

*235 Ésaías könyve 41

*236 Krónika II. könyve 20

Az idézetekből nyilvánvaló, hogy Ábrahám és a misszionáriusok kapcsolata baráti volt, mely mellőzött minden miszticizmust, amit a vallás ma előszeretettel használ.

4. Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készítet vala: és

segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét.

*237

Itt is egy nagyon fontos momentum van! Az oltár helyét említi. Hiszen ha felépített ott egy oltárt, akkor ott nem a helyét találta volna, hanem legrosszabb esetben is annak a maradványait. Ugyanakkor itt Mózes az oltár helyéről beszél.

Ha azt a feltevést vesszük igaznak, hogy Ábrahám egy mobil kommunikációs eszközt állított fel, azután pedig, mivel tovább ment, a készüléket újra szállítható állapotba szedte szét, amikor később visszatért ugyanarra a helyre, valóban csak az oltár korábbi helyén állíthatta fel újra a készüléket. Ez így teljesen logikusnak tűnik.

A krónikás vagy krónikások viszont saját fantáziájukkal színesítve a történetet, az abban található nagyon fontos információkat eltorzították. Álljon erre itt egy nagyon jó példa:

7. És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám ol-

tárt építe ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki.

*238

Először is: az "Úr" az oltár segítségével "jelent meg", beszélt Ábrahámhoz. Így semmiképpen sem igaz az a misztikus köntös, hogy az "Úr" csak úgy egyszerűen a semmiből jelent meg. Emlékezzünk vissza Sámuel esetére a frigyládaival, ahol nagyon is egyértelmű, hogy semmilyen természetfeletti "jelenés" nem történt (*123/10).

Másodszor: ebből a szövegrészből úgy tűnik, mintha az oltár egyfajta emlékmű lenne, mely egy misztikus "jelenés" emlékére emeltetett. Pedig a helyzet pont fordítva van: az oltárnak köszönhetően vált lehetségessé a "jelenés".

Mindezekből megint csak nagyon jól látható, hogy a krónikás, aki az egészből semmit nem értett, a számára érthetetlen történet-töredékeket egy szerinte logikusabb egészé próbálta összeállítani, megváltoztatva ezzel a szöveg eredeti információtartalmát. De szerencsénkre nem minden fontos szövegrész lett teljesen eltorzítva. Ezeknek köszönhetően válik számunkra lehetségessé a történetek pontos rekonstruálása.

*237 Mózes I. könyve 13

*238 Mózes I. könyve 12

Nos, eközben azon a területen, ahol Ábrahám tartózkodott, éhínség tört ki. Mivel nem egyszer magában vándorolt a kijelölt lakhely felé, ezért az élelmiszertartalékaik erősen fogytán voltak. Az éhínség miatt meg nem tudtak élelmiszert vásárolni, mert azon települések lakosainak is fogytán voltak a készleteik, melyeken keresztülhaladtak. Nem volt egyéb választásuk, minthogy Egyiptom felé vegyék az útjukat. Azt remélve, hogy ott majd feltölthetik élelmiszerkészleteiket.

Ábrahám azon vidék lakosaitól megtudta, hogy Egyiptomban teljes önkényuralom van. Ha valami a fáraónak megtetszik, azt egyszerűen elveszi. Mivel az ő felesége, Szárai meglehetősen szép asszony volt, ezért minden bizonnyal feltűnést kelt majd. Amennyiben eljut a híre az uralkodóhoz, az valószínűleg meg kívánja majd szerezni. De mivel férjezett volt, ezért a férjét, hogy az asszonyt a maga számára "felszabadítsa", megöleti. Ezt előre látva, Ábrahám a következő kéréssel állt elő:

11. És lőn mikor közel vala, hogy bem-
menjen Égyiptomba, monda felesé-
ségének Szárainak: Ímé tudom,
hogy szép ábrázatú asszony vagy.
12. Azért mikor meglátnak téged az
egyiptomiak, majd azt mondják: fe-

lesége ez; és engem megölnek, té-
ged pedig életben tartanak.
13. Mondd azért, kérlek, hogy hú-
gom vagy; hogy jól legyen dol-
gom miattad, s életben maradjak
te éretted.

*239

Így kívánta elkerülni azt, hogy őt a felesége miatt Egyiptom-
ban megöljék.

15. Mikor megláták őt a Faraó
főemberei, magasztalák a Faraó

előtt és elvivék az asszonyt a Fa-
raó udvarába.

*240

Így hát bekövetkezett az, amitől Ábrahám tartott. A feleségét a fáraó ágyasai közé sorolták be. Csakhogy mindez akadályozta a misszionáriusok tervét. Ugyanis Ábrahámnak és a feleségének, Szárainak az előre meghatározott területre kellett eljutnia. Hiszen a későbbiekben komoly terveik voltak velük. Ezért bevetették magas szintű technikájukat, hogy Szárait kiszabadítsák és a fáraó szándékát megváltoztassák.

17. De megveré az Úr a Faraót és
az ő házat nagy csapásokkal,
Száráiért, Ábrám feleségeért.
18. Hivatá azért a Faraó Ábrámot
és monda: Miért mívelted ezt ve-
lem? Miért nem mondtad meg
énnekem, hogy ez néked felesé-
ged?

19. Miért mondtad: Húgom ő;
azért vevém magamnak feleségül.
Most már inhol a te feleséged,
vedd magadhoz és menj el.
20. És parancsola felőle a Faraó
néhány embereknek, a kik elbo-
csáták őtet és az ő feleségét, és
mindenét a mije vala.

*241

A beavatkozás eredményes volt. A fáraót rákényszerítették arra, hogy Ábrahámot és a feleségét mindazokkal, akik vele voltak, szabadon bocsássa.

Mint korábban szó volt róla, Ábráhámmal együtt vándorolt Lót is, Ábrahám testvérének a fia. Idővel azonban nézeteltérésük támadt:

1. Feljőve azért Ábrám Egyiptomból, ő és az ő felesége, és mindene valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba.
2. Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és arannyal.
5. Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai.
6. És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt.
7. Versengés is támadt az Ábrám barmpásztorai között, és a Lót barmpásztorai között...
8. Monda azért Ábrám Lótnak:

Ne legyen versengés közötttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk.

9. Avagy nincsen-e előtted mind az egész föld? Válj el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menédesz, én balra térek.

11. És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözték Lót kelet felé: és elválnak egymástól.

12. Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig.

*242

Később ők még találkoznak, amikor Ábrahám tudomására jut, hogy Lót fogságba esett. Egy nagyobb létszámú fegyveres csapattal kiszabadítja a fogságból. Sodomában találkozunk majd újra vele.

Mivel Ábrahám eljutott a számára kijelölt területre, ezzel a kapott feladatot végrehajtotta.

Újra felvették hát vele a kapcsolatot:

1. E dolgok után lón az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.
2. És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnekem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer?

3. És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgálólottje lesz az én örökösöm.

4. És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd.

*243

A párbeszédéből kitűnik, hogy Ábrahám arra panaszkodik a misszionáriusoknak, hogy nincs utóda. Tudjuk azt is, hogy a felesége, Szárai meddő volt:

30. Szárai pedig magtalan vala; nem

vala néki gyermeke.

*244

*242 Mózes I. könyve 13

*243 Mózes I. könyve 15

*244 Mózes I. könyve 11

Úgy tűnik viszont, hogy Ábrahámmal is gondok voltak.

5. És kivivé őt (Ábrahámot), és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat meg-

számlálhatod; – és monda nékie: Így leszén a te magod.

*245

Segítendő Ábrahám problémáján, a misszionáriusok valamilyen műtéti beavatkozást – korrekciót – hajtottak rajta végre, mély altatásban.

9. És felele néki (az "Úr"): Hozz nékem egy háromszendős üszőt, egy háromszendős kecskét, és egy háromszendős kist, egy gerliczét és egy galambfiat.
10. Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és munde-

niknek a fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé.

11. És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat.

*246

Az akkori "szokásoknak" megfelelően Ábrahám áldozatot, ajándékot vitt az "Úrnak". Nem sokkal később megérkezett a jármű, fedélzetén az orvoscsoporttal, és nekiláttak a műtét előkészítésének. Miután minden készen állt, elkezdtek a műtétet, melyet altatásban végeztek el Ábrahámon:

12. És lőn naplementekor, mély álmom lépé meg Ábrámot, és

ímé rémulés és nagy setétség szálla ő reá.

*247

Érthető, hogy Ábrahám félt. Hiszen ugyan ki nem fél egy műtétől?

Magáról a műtétről Mózes nem számol be. Mert nem értette, hogy mi történik. Később, amikor a sebészeti beavatkozást befejezték, Ábrahámot ellátták, viasszal szálltak a jármű fedélzetére, az startolt és elrepült:

17. És mikor a nap lenéne és setétség lőn, ímé egy füstölő kerencze,

és tízes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között.

*248

Ez a tízes fáklya nem egyéb, mint a startoló jármű reaktív gázsugara. A füstölő kemence meg a hajtóműből előcsapó füstszerű égéstermék.

Tehát a műtétet alkonyatkor kezdték el. Mire besötétedett, el is végezték. Az áldozati állatokra pedig semmi szükség nem volt, csak Ábrahám tartotta be az akkori kor "szokásait". Hiszen mikor a jármű startolt, az áldozati állatok darabjai érintetlenül heverték ott, ahova azokat letette.

*245, *246, *247, *248 Mózes I. könyve 15

Így hát a misszionáriusok által elvégzett korrekciós műtétnek köszönhetően Ábrahám nemzőképessége helyreállt. Mikor erről beszámolt feleségének, Szárainak, az továbbra is kételkedett. Meg volt ugyanis győződve arról, hogy azért nem esett teherbe mind ez idáig, mert Ábrahám terméketlen volt.

Mivel továbbra is makacsul meg volt győződve arról, hogy a férje a felelős, ezért a következőképpen akarta ezt bebizonyítani. Arra biztatta Ábrahámot, hogy háljon a szolgálójukkal, Hágárral. Amennyiben az nem esik teherbe, akkor az ő állítása bizonyítást nyer, és bebizonyosodik, hogy Ábrahám csak kitálalta azt a történetet, hogy a misszionáriusok rajta műtétet hajtottak végre, helyreállítandó a nemzőképességét.

1. És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle néki; de vala néki egy Egyiptomból való szolgálója, ki-nek neve Hágár vala.
2. Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek (egy kis női fondorlat): kérlek menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának.
3. Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Egyiptombeli Hágárt, az ő szol-

gálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül.

4. És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez pedig a mint látta, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtt.

5. Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivel-hogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem...

*249

Bebizonyosodott, hogy Szárai mindvégig tévedett. Ő volt terméketlen. Ahogy ez kiderült, nagyon ideges lett. Felindultságában a haragja a szolgáló ellen fordult, pedig az nem tehetett semmiről, hiszen az egész "úrnője" ötlete volt. Hogy indulatait levezesse, illetve, elkerülje azt a nagy szégyent, hogy kitudódjék: ő a meddő, ezért újabb fortéllal ált elő. Arról panaszkodott Ábrahámnak, hogy immáron a szolgáló nem tiszteli őt, s ezért a helyzet tarthatatlan. Ábrahám erre azt felelte, hogy az ő szolgálója, azt tesz vele, amit jónak lát:

6. És monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezében van, azt tedd vele amit jónak látsz.

Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle.

*250

Szárai mindent megtett azért, hogy a szolgáló számára a helyzet elviselhetetlen legyen. Arra számított, hogy mindennek következtében az majd megszökik. Ekkor pedig természetesen senki sem vádolhatta volna őt azzal, hogy meddő, mivel nincs rá bizonyíték. A szolgáló meg egészen biztosan ott pusztul el a pusztában víz és élelem nélkül...

Ugyanakkor a fejleményeket a misszionáriusok is figyelemmel kísérték. Tudtak Szárai praktikáiról, és arról, hogy a szolgáló megszökött. Az sem volt kétséges számukra, hogy segítség híján elpusztul. Ezért légi járművekkel indultak a keresésére, végigpásztázva a pusztát az "angyalok" fedélzetéről. Napjainkban, ha valakinek a keresésére indul egy mentőcsapat, akkor azt helikopterekkel teszik a levegőből, nagy területet pásztázva be. Ugyanez történt Hágárral is.

Az egyik jármű sikerrel járt, megtalálta az elmenekült szolgát.

7. És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van.

8. És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová

mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én.

9. Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt.

*251

A jármű a földön pihenő asszonytól nem messze landolt. Kiszálltak néhányan belőle, többek között orvosok is. Mert biztosra lehetett venni, hogy a terhes nőt az átéltek és a hosszú út erősen megviselték. Hasonló helyzetben vajon mit tennének a mentőhelikopterrel érkezett orvosok? Megvizsgálnák az asszony állapotát, vérnyomását, és egy gyors ultrahangos vizsgálattal megnéznék, hogy a magzattal minden rendben van-e. Természetesen az ultrahangos vizsgálattal könnyen kideríthető a születendő gyermek neme is. Ebben napjainkban semmilyen csodát nem látunk. És négyezer évvel ezelőtt?

11. És monda néki (Hágárnak) az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szülsz fiat; és nevezd nevét Ismáel-

nek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat.

*252

Hónapokkal később a misszionáriusok szavai beigazolódtak:

15. És fiat szüle Hágár Ábrámnak,
és nevezé Ábrám az ő fiának ne-

vét, a kit Hágár szül vala néki, Is-
máelnek.

*253

Vajon milyen problémái lehettek Ábrahámnak, melyek megakadályozták abban, hogy gyermeket nemzzen? A misszionáriusok szavaiból ez is kiderül:

10. Ez pedig az én szövetségem,
melyet meg kell tartanotok én kö-
zöttem és ti közöttetek, és a te

utánnad való magod között: min-
den férfi körülmetéltessék nála-
tok.

*254

Ez olyanképpen hangzik, mintha egy orvos tanácsolná azt, hogy minden utódján a körülmetélés végre legyen hajtva. Minden bizonnyal azért ez az utasítás, mert Ábrahámnál egy ki-
sebb fejlődési rendellenesség volt, mely problémákat okozhat a nemzőképességben.

Tudjuk, hogy a zsidók az újszülött fiúgyermekeket ma is körülmetélik. Természetesen ez már csak hagyomány. Hiszen az a genetikai hiba, melyet Ábrám hordozott, az azóta eltelt idők folyamán a különböző genetikai keveredések következtében eltűnt.

Ábrámot Ábrahámként ismerjük. Honnan e név kettőssége?

Az eredeti neve Ábrám volt. De egy későbbi találkozásukkor a misszionáriusok új nevet adtak neki, így lett Ábrahám:

1. Mikor Ábrám kilenczven kilencz
esztendős vala, megjelenék az Úr
Ábrámnak, és monda néki: Én a
mindenható Isten vagyok, járj én
előttem, és légy tökéletes.
2. És megkötöm az én szövetségé-
gemet én közötttem és te közöt-
ted: és felette igen megsokasít-
lak téged.

3. És arczára borúla Ábrám; az Isten
pedig szóla őnéki, mondván:
4. Ami engem illet, imhol az én szö-
vetségem teveled, hogy népek so-
kaságának atyjává leszesz.
5. És ne neveztessek ezután a te ne-
ved Ábrámnak, hanem legyen a te
neved Ábrahám, mert népek soka-
ságának atyjává teszlek téged.

*255

Ugyanígy, Ábrahám felesége, Szárai a misszionáriusoktól a Sára nevet kapta:

15. És monda Isten Ábrahámnak:
Szárainak, a te feleségednek nevét

ne nevezd Szárainak, mert Sára az
ő neve.

*256

*253 Mózes I. könyve 16

*254, *255, *256 Mózes I. könyve 17

Miért kellett ezek a névváltoztatások? Minden bizonnyal az Ábrám és a Szárai nevek a misszionáriusok számára nehezebben "kiejthetők" voltak, mint az Ábrahám és Sára.

Ugyanakkor a misszionáriusok Ábrahám számára egy rendkívüli ígéretet tettek. Tudjuk, hogy felesége, Sára, meddő volt. Nem volt gyermekük. És már nem is lehetett, hiszen mindketten idősek voltak.

11. Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; meg-

szűnt vala Sáránál az asszonyi természet.

*257

Ezért volt Ábrahám számára oly hihetetlen, amit a misszionáriusoktól hallott:

16. És megáldom őt (*Sárát*), és fiat is adok őtől neked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak őtől.

17. Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevette és gondolá az ő szívében: vajjon száz esztendő embernek lesz-é gyermeke? avagy Sára kilenczven esztendő lévén, szülhet-é?

18. És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted.

19. Az Isten pedig monda: Kétség nélkül a te feleséged Sára szül neked fiat, és nevezd annak nevét Izsáknak...

21. Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit neked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben.

22. És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámától (*viasszaszállt a járműbe, az startolt, felenelkedett és elrepült*).

*258

Nem csodálkozunk Ábrahám reakcióján. Elvégre valóban nehezen képzelhető el, hogy egy nagyon idős párnak természetes úton gyermeke fogantassék. Természetes módon... És mesterséges megtermékenyítéssel?

Semmiképpen sem megy csodaszámba napjainkban a lombikbébi program. Ezzel a módszerrel olyan házaspároknak született már gyermekük, akik hosszú ideig sikertelenül próbálkoztak. A módszer lényege az, hogy a petesejtet és az ondósejteket egy lombikban elegyítik. A megtermékenyült petesejtet ezután visszaültetik a leendő anya méhébe, ahol az egészséges magzattá fejlődik.

Napjainkban ez nem csoda. De gondoljunk csak arra, hogy mindez sok ezer évvel ezelőtt történt, amikor csak egyetlen módját ismerték az utódnemzésnek. Ezért, amikor a misszionáriusok fiat ígértek Ábrahámnak Sárától, az természetesen hitetlenkedett. Hiszen számára ez elképzelhetetlen volt.

*257 Mózes I. könyve 18

*258 Mózes I. könyve 17

A misszionáriusok számára viszont mindez nem volt egyéb, mint egy szokványos művi beavatkozás:

14. Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején esztendő-

re ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.

*259

Később azok újra meglátogatták Ábrahámot.

1. Megjelenék pedig ő néki (Ábrahámnak) az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a hó napon.

2. És felemlé az ő szemeit, és látá, hogy imé három férfiú áll ő előtt. És látván, eléjük siet a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát *(korábban már ismerte őket, mert ezek voltak azok, akik őt rendszeresen látogatták)*.

3. És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat.

4. Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljete le a fa alatt.

5. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjete tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondanak: Cselekedjél, a mint szólál.

6. És besiet Ábrahám a sátorba Sárához, és monda: Siess, gyűrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát.

7. A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hozza egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siette azt elkészíteni.

8. És vón vaját és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjük tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének.

9. És mondanak néki: Hol van Sára a te feleséged? Ő pedig felele: Ím-hol van a sátorban.

10. És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és imé akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala.

11. Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszűnt vala Sáránál az asszonyi természet.

12. Neve azért Sára ő magában, mondván: Vénységemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg!

13. És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-é, holott én megvénhedtem?

14. Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.

15. Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony neveltél.

*260

A következő látogatás során a misszionáriusok megjötték Sárán a művi megtermékenyítést:

1. **Az Úr pedig meglátogató Sárát, a mint mondotta vala, és akképpen cselekedék az Úr Sárával, a miképpen szólott vala.**

2. **Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat** Ábrahámnak az ő vénségében...

*261

*259, *260 Mózes I. könyve 18

*261 Mózes I. könyve 21

Úgy hiszem, hogy ez a megfogalmazás önmagáért beszél. Kiderül belőle, hogy a misszionáriusok meglátogatták Sárát, és valamit tettek vele, aminek következtében az teherbe esett. Mesterséges megtermékenyítést végeztek el rajta.

Ekkor a misszionáriusok a genetikai vizsgálatokból már tudták, hogy a születendő gyermek neme fiú lesz. Így később, amikor a gyermek megszületett, és valóban fiú volt, ez hatalmas csodának minősült. Mert nemcsak az volt hihetetlen, hogy egy idős asszony terhes lett, hanem még a gyermek nemét is előre megmondták! Abban az időben ugyanis csak találgathatták, hogy a születendő gyermek fiú lesz vagy lány. Ne csodálkozzunk hát, hogy ilyen nagy nyomot hagyott a Bibliában ez a történet...

A későbbiekben még több ehhez hasonló történettel fogunk találkozni, ahol pontosan nyomon követhető lesz a misszionáriusok közvetlen beavatkozása. E beavatkozások nyomán születtek a Biblia nagy alakjai, többek között Jézus is...

SODOMA

Kövessük most nyomon az eseményeket egy másik szálon. Emlékezzünk vissza, hogy Ábrahám és Lót különvált. Az előző részből kiderült, Ábrahám családjának több tagja is tudott arról, hogy ő egy kozmikus civilizáció képviselőivel tartja a kapcsolatot. Így többek között Ábrahám felesége, Sára, és Ábrahám testvérének a fia, Lót.

Az előző rész végén (*260) arról beszéltünk, hogy Ábrahámot három "férfiú" látogatta meg, akiket első látásra felismert. Hiszen korábban többször is találkozott velük. Miután vendégül látta őket, azok Sodoma felé vették az útjukat. Innen folytassuk tovább.

16. Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkísérje őket.

17. És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámától, a mit tenni akarok?

20. Monda azután az Úr: Mivel-hogy Sodomának és Gomorá-

nak kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett:

21. Alámegyek azért és meglátom, vajjon teljességgel a hoz-zám felhatott kiáltás szerint cse-lekedtek-e vagy nem? tudni aka-rom.

*262

A helyzet Sodomában kaotikussá vált. Már nem létezett törvény, rend. Káosz uralkodott. Mindazok a szabályok, melyek egy embercsoportot társadalommá tesznek, nem működtek. Az erőszak, a gyilkolás mindennapos dolog volt a városban.

A misszionáriusok egyik embere, "ügynöke" Sodomából jelentette, hogy a helyzet tarthatatlan. Hogy hogyan tette ezt? Egy kis méretű személyi, rádió adó-vevő készülékkel. Ez az ember pedig nem volt más, mint – Lót.

A jelentés nyomán a misszionáriusok személyesen kívántak meggyőződni a helyzet súlyosságáról. A három ismeretlen közül az egyik, akivel Ábrahám beszélt és korábban jól ismerte, egy magas rangú személy, aki döntéshozó helyzetben volt. Adott esetben ő volt az "Úr". Mielőtt kiadta volna a parancsot a város megsemmisítésére, meg akart győződni arról, hogy a helyzet valóban olyan, mint a jelentésben szerepelt.

22. És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala.

23. És hozzájárula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-e az igazat is a gonosszal egybe?

*262 Mózes I. könyve 18

24. Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-e, és nem kedvezel-e a helynek az ötven igazát, a kik abban vannak?

25. Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírálja (*a magas rangú misszionárius rangja*) nem szolgáltatna-e igazságot?

26. És monda az Úr: Ha talállok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.

27. És felel Ábrahám, és monda: Immár, merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.

28. Ha az ötven igaznak talán öt hija lesz, elveszted-e az öt miatt az egész várost? És monda: Nem veszttem el, ha talállok ott negyvenötöt.

29. És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találtnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért.

30. Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram, ha szólok: Hátha találtnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg ha talállok ott harminczat.

31. És ő monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találtnak ott húszan? Felele: Nem veszttem el a húszért.

32. És monda: Ne haragudjék kérélek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találtnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszttem el tízért.

33. És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését (*a jármű, fedélzetén a főmisszionáriussal, startolt és elrepült, Ábrahám pedig hazament*); Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

*263

Ábrahám, mint tudjuk, nagyon jó viszonyban volt a misszionáriusok főnökével (*234,*235). Ezt a baráti viszonyt felhasználva próbálta meg Sodomát megmenteni. Sikertelenül. Mivel a város valóban rászolgált arra a sorsra, mely reá várt...

Így hát kiderül, hogy a háromtagú "küldöttségből" az egyik személy az, akinek a kezében volt a város sorsa. A másik két ismeretlen, akik nyilvánvalóan speciális bevetésekben edződtek, a misszionáriusok fegyveres kötelékébe tartoztak. Elindultak a számukra ellenséges Sodomába, azzal a feladattal, hogy az ott uralkodó állapotokról személyesen győződjenek meg, és jelentsék a látottakat és tapasztaltakat a bázisnak.

Mint korábban említettük, Lót volt a misszionáriusok "ügynöke" Sodomában. Így az ő jelentéstétele kapcsán indult el két fegyveres misszionárius Sodomába. Közben Lót a személyi készülékén keresztül utasítást kapott, hogy sötétedés után a város kapujában várjon a két fegyveres misszionáriusra – a két "angyalra". Feladata a személyeknek a kalauzolása volt. Később taglalni fogjuk azokat a félreértéseket, melyek egyfajta szárnyakkal rendelkező emberalakok – angyalok – vallásos jelképpé válásához vezettek. Egyelőre csak annyit, hogy sok esetben az angyal nem más, mint egy földön-

*263 Mózes I. könyve 18

kívüli jármű, míg más esetben fegyveres misszionáriusokat jelent. Adott esetben az utóbbiról van szó.

1. Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala *(a kapott utasításnak megfelelően ott várt rájuk)*, és a mint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arcczal a földre borúla.
2. És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek

és indulhattok útatokra. Azok pedig mondanak: Nem, hanem az utcán hálunk meg *(nem akarták fedni Lót kilétét, és pedig, hogy ő az ügynökük)*.

3. De nagyon unszoló őket, és bétérenek hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nékik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének.

*264

Annak ellenére, hogy kerülve a feltűnést, a fegyveresek éjszaka érkeztek, a városban akadtak olyanok, akik felfigyeltek a különös kinézetű idegenekre, akik Lót házában szálltak meg.

9., 10. ábra
Az "angyalok" Sodomában...

Ugyanolyan feltűnést keltettek több ezer évvel ezelőtt a sodomai lakosság körében különös kinézetükkel, mint 1992-ben a Szomáliában járőröző amerikai békefenntartó katonák (lásd a képeket).

Azért nem akartak hát megszállni Lót házában, mert tudták: külsejükkel már így is eléggé magukra vonták az emberek figyelmét. Azzal meg, ha megszállnak nála, csak sodomai ügynöküket sodorják bajba...

Nem tévedtek...

Ugyanis a furcsa külsejű idegenek megjelenésének gyorsan híre ment a városban. Mivel Sodomában kaotikus állapotok

*264 Mózes I. könyve 19

uralkodtak, ezért az emberekben egy erős félelemérzés és ezt ellensúlyozandó egy még erősebb agresszivitás alakult ki. A hír nyomán többen kezdtek gyülekezni Lót házánál.

4. Lefekvésük előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig.

5. És szólíták Lótot, mondván neki: Hol vannak a férfiak, a kik te

hozzád jövének az éjjel (ezt akarták a fegyveresek elkerülni azzal, hogy az éjszakát az utcán töltik)? Hozd ki azokat mihozzánk, hadd ismerjük őket.

*265

Mivel Lót tudta, hogy nagyon fontos személyek azok, akik nála megszálltak, ezért bármi áron menteni próbálta őket.

6. És kiméne Lót ő hozzájuk az ajtó eleibe, és bezárta maga után az ajtót.

7. És monda: Kérlek atyámfiain, ne cselekedjetek gonosztságot.

8. Imé van énnekem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, ki-

hozom azokat ti hozzátok, és cselekedjetek velők a mint néktek tetszik, csak hogy ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit, mivel hogy az én hajlékom árnyéka alá jötteknek.

*266

Hogy mentse az idegeneket, Lót kész volt a lányait feláldozni. Sikertelenül.

9. Azok pedig mondanak: Eredj el innen. Ismét mondanak: Ez egy magánunk a jövevény s ő szabja a törvényt? Majd gonoszbul cselek-

szünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, fellette igen, és azon valának, hogy betörték az ajtót.

*267

Az utcán lincshangulat uralkodott. Immáron szép szóval nem lehetett a nekivadult tömeget megfékezni. Lerohanták Lótot, készen arra, hogy meglincseljék. Mások közben az ajtót igyekeztek betörni. Vészhelyzet állt elő, mely a misszionárius fegyveresek, illetve Lót és családja tagjainak életét veszélyeztette.

Ekkor a két misszionárius "katona" belülről az ajtóhoz lapult, elővették fegyvereiket. Az egyikük készen állt arra, hogy fedezze társát, míg az kinyitja az ajtót, és berántja a házba Lótot.

A megadott jelre az egyikük feltépte az ajtót, és az ajtónak háttal álló Lótot ruhájánál megragadva berántotta a házba. Ebben a pillanatban a társa kézi fegyveréből több lövést adott le a tömegre (a 9. fejezetben részletesen fogjuk taglalni a kinyújtott kéz fogalmát). Ezeket a lövéseket igen erős fényfelvillan-

*265, *266, *267 Mózes I. könyve 19

nások kísérték. Akiket a lövedékek eltaláltak, azonnal holtan rogytak össze.

Mindez az éjszaka sötétjében történt. A tömegben lévő emberek szeme az éjszaka gyenge fényeirez alkalmazkodott. Pupiláik makszimálisan ki voltak tágulva. Így amikor eldördültek a lövések, az azokat kísérő erős fényfelvillanások rövidebb időre gyakorlatilag megvakították őket.

11. ábra
*Egy "angyal" "kinyújtott kézzel",
legalábbis egy olyan ember
szemszögéből nézve, aki még
sohasem hallott kézi fegyverről...*

10. De **kinyújták azok a férfiak kezeiket**, és bevonák Lótót magokhoz a házba és bezárak az ajtót.

11. Az emberek pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vak-sággal verék meg kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében.

*268

Mivel a tömegben lévők ideiglenesen megvakultak, ezért pánik tört ki közöttük. A zűrzavar leple alatt tudtak a házban lévők a lincselés elől elmenekülni.

12. És mondanak a férfiak Lót-nak: Ki van még itt hozzád tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet a mi a tied a városban, vidd ki e helyből.
13. Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr ki-lődött minket, hogy elveszítsük et.

*269

Mivelhogy támadás érte őket, és meggyőződtek arról, hogy a város polgárai nem értenek a szép szóból, ezért tudták, hogy jelentésük, melyet a bázisnak tesznek, a város végét jelenti. Hiszen már indulásra készen állt az a légi jármű, melynek fedélzetén ott pihent bevetésre készen a tömegpusztító fegyver...

Tisztában voltak vele: ha bevetik, akkor a városban kő kövön nem marad. Figyelmeztették Lótót, hogy gyorsan pakolja össze személyi tárgyait, hívja össze családtagjait és nagyon gyorsan hagyja el a várost.

14. Kiméne azért Lót, és szóla az ő
vőinek, kik az ő leányait elvették va-
la, és monda: Keljetek fel, menjetek

ki e helyből, mert elveszti az Úr e vá-
rost; de az ő vőinek úgy tetszék,
mintha tréfálna.

*270

Nem hittek neki. Vesztükre...

Azokat, akik lincselni akartak, egyelőre harcképtelenné tet-
ték, de virradatkor várható volt, hogy újabbak jönnek, és akkor
már a fegyverek sem segítenek. Ezért, mivel kevés idejük ma-
radt, sietniük kellett.

Azokat a lányait, akik férjnél voltak, Lót nem tudta rábeszél-
ni a város elhagyására, ezért egyfajta letargiába esett. Mert tudta,
a misszionáriusok nagyon is komolyan beszélnek...

15. És mikor a hajnal feljött, süge-
tik vala az Angyalok Lótot, mond-
ván: Kelj fel, veddi a te feleségedet
és jelenlevő két leányodat, hogy el
ne vesszsz a városnak bűne miatt.
16. Mikor pedig késedelmeskedék

(letargiába esett), megragadák
a férfiak az ő kezét és az ő fele-
ségének kezét és két leánya ke-
zét, az Úrnak iránta való irgalmá-
ból, és kivivék őt: és ott hagyák
a városon kívül.

*271

Azok látták, hogy Lót, sajnálva a városban maradt lányait és
unokáit, mélyen le van sújtva, ezért hozzátették:

17. És lőn mikor kivivék őket,
monda az egyik: Mentsd meg a te
életedet, hátra ne tekints, és meg

ne állj a környéken; a hegyre me-
nekülj, hogy el ne vesszsz.
18. És monda Lót nékik: Ne oh Uram!

*272

Hiszen eszébe jutottak a városban élő leányai és unokái, és
az a gyereksereg, mely nap mint nap a főtéren szaladgált...

De az élet megy tovább. Ezért immáron a saját életét kellett
mentenie. Az adó-vevő készülékén keresztül a következő be-
szélgetés zajlott le közte és a magas rangú misszionárius kö-
zött:

19. Ímé a te szolgád kegyelmet
talált te előtted, és nagy a te ir-
galmasságod, melyet mutattál
irántam, hogy életemet megtar-
tottad: de én nem menekülhetek
a hegyre, nehogy utólrérjen a ve-
szedelem, és meghaljak.

20. Ímhol az a város közel van,
hogy oda fussak, kicsiny is, hadd
meneküljek kérlek oda, lám ki-
csiny az; és én életben maradok.
21. Monda azért néki: Ím tekintek
rád e dologban is, és nem pusztí-
tom el a várost, a melyről szólottál.

Sodoma ellen nukleáris fegyvert kívántak bevetni. De az nemcsak azokat pusztította volna el, akik a városban voltak, hanem azokat is, akik nem voltak tőle eléggé biztonságos távolságra. Így Lótnak is erősen sietnie kellett, hogy mikor a nukleáris töltet felrobban, minél messzebb legyen az epicentrumtól. Mindaddig, míg Lót nem jutott el Czóárba, a fegyver bevetésével a misszionáriusok vártak.

A történetek nyomán felvetődik egy kérdés. Mózes honnan tudta olyan pontosan, mi is történt Sodomában? Nem csupán a történés egyes mozzanatairól szól részletesen, hanem néhol még a párbeszéd szavait is elmondja.

Azt tudjuk, hogy az úrhajó fedélzetén videófelvételeket, egyfajta dokumentumanyagot mutattak be neki. E felvételek között tehát szerepeltek azok is, melyeket "egyeses adásban" sugároztak Sodomából.

Ugyanis az "angyalok" – a fegyveresek –, akik Sodomába mentek felderítésre, öltözkükön egy miniatűr videókamerát is magukkal vittek, mely mindazt "egyeses adásban" közvetítette a bázisra, ami az "angyalok" környezetében történt. Ezt a bázison azonnal rögzítették is.

Ha bárki most azt mondja, hogy ez pusztán fantáziálás, akkor gondoljon csak napjaink szuperkommandósaira, akik különleges bevetéseknél egy apró videókamerát viselnek az öltözkükön...

Nos, Mózes ezeket a dokumentumfelvételeket látta Sodomáról. Ezért tudta olyan pontosan, mi történt ott az "angyalokkal".

Az egész Mózes-"sztori" olyan, mintha egy film forgatókönyve lenne...

És valóban az is, hiszen kész felvételeket látott, akárcsak egy filmet...

De lássuk, mi történt később.

*273 Mózes I. könyve 19

Mikor Lót Czóárba ért, hatalmas detonáció hangja robajlott fel Sodoma felett.

A város fölött nukleáris robbanás tűzgömbje izzott fel, melynek a látványa a napkorongéhoz volt hasonló...

23. **A nap feljött vala a földre,** mikor Lót Czóárba ére.

24. És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből.

25. És elsüllyeszté *(nem voltak fogalmi robbanásról)* ama városokat és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a földnévénjeit is.

*274

Az "angyalok" figyelmeztették korábban Lótot, hogy semmiképpen ne nézzon hátra, mert az izzó tűzgömb fénye azonnal megvakítja. De a felesége nem hallgatott rájuk. Vesztére. Egyrészt azonnal megvakult, másrészt az a kép, amit egy pillanattig látott, olyan erősen sokkolta, hogy szívrohamot kapott és meghalt...

26. És hátra tekinté az ő felesége,

és sóbálvánnyá lőn.

*275

Mivel Lót látta, hogy immár nem segíthet rajta, ezért mentette magát és a családját még életben lévő tagjait.

A táj siralmas képet mutatott:

23. Kénkő és só égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevezedik rajta; olyan mint **Sodomának, Gomorának, Ádmának és Czeboimnak elsüllyesztett helye**, a melyeket elsüllyesztett az Úr haragjában és búsulásában.

*276

9. Azért élek én, mond a Seregeknek Úra, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanná leszzen, **mint Sodoma**, Ammon fiai pedig, mint Gomora: **tővistermő föld, só-telep és pusztaság örökre** *(a radioaktivitás miatt nem él meg semmi azon a földön)*; népem maradéka prédálja fel őket, és nemzetségem ivadécai bírják majd őket.

*277

Úgy tűnik, hogy a bibliai időkben nemcsak Sodoma és Gomora városok ellen vetettek be nukleáris fegyvert...

A város helyén egy élettelen pusztaság maradt. Az egész egy pillanat műve volt csupán:

6. Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhődése **Sodoma** bűnhődésénél, **a mely elsülly-**

lyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem ütöttek felé.

*278

*274,*275 Mózes I. könyve 19

*276 Mózes V. könyve 29

*277 Sofóniás könyve 2

*278 Jeremiás siralmi 4

Ugyanis a pillanat tört része alatt a magas hófok mindent megsemmisített:

11. Felforgattan közületek többeket, a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és **olyanokká lettek, mint a tűzből kikapott üszök** (vagyis erős hőhatásnak voltak kitéve); és még sem tértek vissza hozzá, ezt mondja az Úr.

*279

6. És ha **Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta**, végromlásra kárhoztatta, például téven azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak;

*280

Mindez akkor következett be, amikor a város felett nukleáris robbanás tűzgömbje izzott fel:

11. Mert **felkél a nap** (nukleáris robbanás tűzgömbje) az ő hévségével, és megszártja a fűvet; és an-

nak virága elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így hervad el a gazdag is az ő útjaiban.

*281

A robbanást így írják le a szövegek:

10. **Az Úr napja** (nem időpont, hanem egy napszerű tűzgömb) pedig úgy **jő majd el**, mint éjjeli tolvaj (vagyis hirtelen, váratlanul), **a mikor az egek ropogva elmúlnak** (detonáció), **az elemek pedig megégve felbomlanak** (nagyon magas hőmérséklet), és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék.

11. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyennek kell lenniük néktek szent életben és kegyességben,
12. A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért **az egek tűzbe borulva** (nukleáris robbanás) **felbomlanak**, és **az elemek égve megolvadnak!**

*282

A Nap-szerű tűzgömbről még másutt is szó van:

5. Azért vertem meg a próféták által és megölöm őket az én számnak be-

szédével. Bizony, **a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap.**

*283

Mikor Ábrahám másnap reggel Sodoma felé tekintett, szeme elé egy szénné égett élettelen táj tárult, mely még mindig erősen füstölgött.

27. Ábrahám pedig reggel arra a helyre indula, a hol az Úr színe előtt állott vala.

28. És tekintte Sodoma és Gomo-

ra felé, és az egész környék földje felé; és látá, és ímé felszálla a földnek füstje, mint a kemence füstje.

*284

Az épületeknek, embereknek, növényeknek nyomuk sem maradt. Minden odaveszett a robbanásban...

*279 Ámós könyve 4

*280 Péter II. levele 2

*281 Jakab levele 1

*282 Péter II. levele 3

*283 Hóseás könyve 6

*284 Mózes I. könyve 19

NEGYEDIK FEJEZET. A PUSZTÁBAN

MEGTORLÁSOK

Az előző fejezetben láthattuk, hogy mi is történt valójában Mózes az ominózus negyven nap alatt. E téma taglalásakor még adósok maradtunk többek között Bábel tornyának magyarázatával. Ezt a 10. fejezetben fogjuk részletesen elemezni. De most térjünk vissza a pusztában táborozó izraelitákhoz.

Mint korábban említettük, a pusztában sok százezer izraelita vándorolt (*40). Ennyi különböző természetű embert meglehetősen nehéz kordában tartani. Hiszen mindig akadnak lázongók, elégedetlenkedők, akik hangulatot keltenek. Külső segítség nélkül Mózes és Áron képtelenek lettek volna hosszabb időn keresztül fenntartani a rendet. Ehhez a misszionáriusoktól kaptak segítséget – "csodákat". Ugyanis ha a tömegben eluralkodik a káosz, az mindenképpen nagyon sok ember pusztulásához és a misszionáriusok tervének teljes kudarcához vezetett volna.

Korábban a Sion hegyén landoló grandiózus jármű, a Vörös-tengeren történtek, illetve a kősziklából való "vízfakasztás", mind-mind Mózes tekintélyének a növelését, illetve a renitenskedők megfélemlítését voltak hivatottak szolgálni. Ezek ideig-óráig meg is tették a hatásukat, de néha-néha a misszionáriusoknak technológiájukkal egy-egy újabb "csodát" kellett az izraeliták felé produkálniuk.

Előfordult ugyanis, hogy egy-egy ártalmatlan "csoda" kevésnek bizonyult. Ilyenkor került sor arra, hogy a misszionáriusok bevessék fegyvereiket... Lássuk hát, hogyan.

1. És lőn, hogy panaszkodék a nép az Úr hallására, hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr, és ha-

ragra gerjede, és felgyullada ellenök az Úrnak tüze és megemész-té a tábornak szélét.

*285

Más szóval, egyesek újra elégedetlenkedni kezdtek. Mikor a misszionáriusok erről tudmást szereztek Mózes-től a frigyláda segítségével, úgy döntöttek, hogy komolyabb eszközt kell alkalmazniuk a tömeg megrendszabályozására. Így hát a magasban, a tábor fölött megjelent egy jármű, mely valamilyen fegyvert vetett be, amittől a tábor szélén álló sátrak közül több is szénné égett. Gondoljunk csak itt napjaink kísérleti stádiumban lévő nagyteljesítményű lézerfegyvereire...

Ugyanakkor nem közönséges tűz pusztított a tábor szélén, mert Mózes külön megjegyzi, hogy "az Úr tüze" volt az. Vagyis olyan tűz, melyet csak az Úr képes támasztani, ember nem.

*285 M IV. könyve 11

Mindezt látva, az emberek rettenetesen megrémültek. Hiszen látszólag senki nem gyújtotta fel a sátrakat, hanem azok egyszer csak maguktól lobbantak lángra és pillanatok alatt porrá égtek.

Rémülten, kiáltozva rohantak hát Mózeshez, hogy az kérje az Urat: ne pusztítsa el a tábor.

2. Kiálta azért a nép Mózeshez, és könyörgötte Mózes az Úrnak (az

adóvevőn keresztül), és meg-
szűnék a tűz.

*286

Hogy még pontosabb képet kapjunk arról, mit láttak az emberek, vegyük az orosz nyelvű Bibliát.

1. Народ стал роптать вслух
Господа; и Господь услышал, и
воспламенился гнев Его, и воз-

горелся у них огонь Господень,
и начал истреблять край стана.

Szó szerint az áll a szövegben, hogy az Úr elkezdte pusztítani a tábor. Így a történet még érthetőbbé válik. Ugyanis nemcsak egy vagy néhány sátor semmisült meg egyszerre, hanem szabályos időközönként egyik a másik után. Az emberek látták: ha nem rohannak Mózeshez és nem kérik őt, akkor a tábor, és így mindegyikük sátra, külön-külön semmisül meg.

Az ilyen, és ehhez hasonló akciók, időről időre rendet teremtetek. De ezek a békés "szünetek" nem tartottak sokáig.

4. De a gyűlevész nép, a mely köztök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai is újra siránkozni kezdének, és mondának: Kicsoda ad nékünk húst ennünk?

5. Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettünk Egyiptomban in-

gyen, az ugorkákra és dinnyékre, a párhagymákra, vereshagymákra és a foghagymákra.

6. Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb mint manna.

*287

Úgy tűnik, hogy erre válaszul, a misszionáriusok újra fegyvert vetettek be:

10. És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő nemzetsége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt;

és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszék az Mózesnek.

*288

Mózes ezt látva, feldúltan rohant a sátorba az adó-vevőhöz, és vette fel a kapcsolatot a misszionáriusokkal:

11. És monda Mózes az Úrnak: Miért nyomorítád meg a te szolgádat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy az egész népnek terhét én reám vetéd?

12. Avagy tőlem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szültem-e őt, hogy azt mondod nékem: Hor-

dozd őt a te kebleden, a miképpen hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely felől megesküdöttél az ő atyáinak?

13. Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám sírnak, mondván: Adj nékünk húst, hadd együnk!

*289

A készüléken keresztül a következő válasz jött:

18. A népnek pedig mondd meg: Készítsétek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ad nekünk húst ennünk? mert jobban vala nekünk dolgunk Egyiptomban. Azért az Úr ad nektek húst, és enni fogtok.
19. Nem csak egy napon esztek,

sem két napon, sem öt napon, sem tíz napon, sem húsz napon; 20. Hanem egy egész hónapig, mígn kijön az orrotokon, és útálatossá lesz elöttetek; mivelhogy megvetettétek az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok ő előtte (az adóvevő sátra előtt) mondván: Miért jöttünk ide ki Egyiptomból? *290

Mózes el sem tudta képzelni, hogyan lehet sok százezer embert a pusztában hússal jóllakadni. Ezért hitetlenkedve megkérdezte az adó-vevőn keresztül:

21. És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép, a mely között én vagyok, és te azt mondod: Húst adok nékik, és esznek egy egész hónapig?!

22. Nemde juhok és ökrök vágdatnak-é nékik, hogy elég legyen nékik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtetik-é nékik, hogy elég legyen nékik? *291

Ez érthető is, hiszen sehogyan sem tudta elképzelni, honnan lehet ekkora irdatlan mennyiségű húst előteremteni.

A misszionáriusok a következőt válaszolták:

23. Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak ke-

ze? Majd meglátod: beteljesedik-é néked az én beszédem vagy nem? *292

Hitetlenkedésére azt felelték, hogy majd meg fogja látni, ők erre is képesek.

Az a kifejezés, hogy: "Avagy megrövidült-é az Úrnak keze?" egy kis magyarázatra szorul. Itt a misszionáriusok konkrétan az invázió éjszakájára utalnak, mely következtében az izraeliták felszabadultak a rabszolgaságból. Azon az éjszakán, mint korábban taglaltuk, misszionárius kommandósok rajtaütésszerű támadást hajtottak végre Egyiptom sok településén, s ekkor használták kézfegyvereiket. Ezen fegyverek felvillanásai, hatásai és az esetleg azokat kísérő hangjelenségeket rettentésként, jelekként, csudákként említik (*31).

Vagyis a misszionáriusok ezekre az eseményekre utalva kérdeznak vissza az adó-vevőn keresztül. Ha azokra a dolgokra képesek voltunk, akkor erre ne lennénk képesek? Avagy nem állnak-e technikai eszközök a rendelkezésünkre?

*290, *291, *292 M IV. könyve 11

Nemsokára megkezdődött az akció:

31. És szél jöve ki az Úrtól, és hozza
fürjeket a tengertől, és bocsátá a tá-
borra egy napj járásnyira egy felől, és

egy napi járásnyira más felől a tábor
körül, és mintegy két sing magas-
ságnyra a földnek színén.

*293

Az első figyelemre méltó dolog az, hogy mindez nem közvetlenül a tábor határában történt, hanem attól kb. tíz-húsz kilométerre (egy napi járásnyira). Az akciót, melyben légi járművek vettek részt – erős szél –, légmozgás kísérte. Emlékezzünk vissza, hogy a Vörös-tengeren történetekkor szintén erős légmozgás volt érzékelhető (*50).

Annak következtében, hogy mindez a tábortól nagy távolságra történt, az emberek semmit nem láttak a történetekből, csak az erős szelet észlelték.

Kritikusan kell hát viszonyulnunk ahhoz, hogy ezek a valamik fürjek voltak, és vastag rétegben borították tetemeik a talajt. Lehet... Ugyanis napjaink technikai ismeretei mindezt nem teszik lehetővé.

32. Akkor felkele a nép és azon az
egész napon, és egész éjjel, és az
egész következő napon gyűjtének
magoknak fürjeket, a ki keveset
gyűjtött is, gyűjtött tíz hánert, és
kitergeték azokat magoknak a tá-
bor körül.

33. A hús még foguk között vala,
és meg sem emésztették vala, a
mikor **az Úrnak haragja fel-
gerjede a népre, és meg-
veré az Úr a népet igen nagy
csapással.**

*294

Nos, az orosz és angol nyelvű variánsok szerint a csapás – járvány volt. Amit még talán meg is lehetne érteni, hiszen a nem megfelelő körülmények között tárolt hús megromlik, és járvány okozója lehet. Igen ám, de a Zsoltárok könyve mást mond:

30. Még fel sem hagytak a kívánsá-
gukkal; az étel még a szájukban vala:
31. **Mikor az Isten haragja fel-**

**gerjede ellenök, és főbbjeik
közül sokakat megöle, és Iz-
ráelnek ifjait levágá;**

*295

Mivel a Zsoltárok könyvében ez a rész megegyezik mind a magyar, mind az angol, illetve az orosz verziókkal, ezért nagy biztonsággal lehet állítani, hogy nem járvány tizedelte meg az embereket, hanem a tábor fölött megjelent egy jármű, mely fegyvereivel nagy pusztítást vitt véghez. A későbbiekben látni fogjuk, hogy a szövegek a misszionárius járművek hajtóműveinek reaktív gázsugarát többek között így említik – az Úr haragja (lásd a 10. fejezetet).

Így hát, hogy többé ne forduljon elő a vándorlók között ekkora méretű lázongás, mindez komoly leckéül szolgált az izraelitáknak.

*293, *294 M IV. könyve 11

*295 Zsoltárok könyve 78

KÓRÉ CSOPORTJÁNAK LÁZADÁSA

Az elégedetlenkedők nem minden esetben azért szították a feszültséget, mert együttéreztek a nélkülöző emberekkel. Nyilván több esetben hatalmi ambíciók is közrejátszottak. A nagyszámú tömegben ugyanis mindig akadnak olyanok, akik hatalomvágytól vezéreltetve elégedetlenkedést szítanak, és kihasználva a helyzetet, uralomra törek. Ilyen volt Kóré is, Iczhár fia. Lássuk az általa szervezett zendülés történetét:

1. Kóré pedig az Iczhár fia, a ki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat;
2. És támadának Mózes ellen, és velök Izráel fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmei valának, ta-

nácsbeli híres neves emberek.
3. És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondanak nékik: Sokat tulajdonítottok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttök van az Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé?

*296

Nyilvánvaló, hogy ez mondvacsinált kifogás volt, mely ürügyül szolgált volna arra, hogy Mózeset és Áront megfosszák hatalmuktól és helyükbe a lázadás vezetői lépjenek. Csakhogy ez nem illett bele a misszionáriusok tervébe...

4. És mikor hallá ezt Mózes, arcra borula.
5. És szóla Kórének és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt.

6. Ezt cselekedjétek azért: Vegyetek magatoknak temjénezőket, Kóré és az ő egész gyülekezete!
7. És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá füstölő szert az Úr előtt holnap, és az a férfiu legyen szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítottok magatoknak, Lévi fiai!

*297

Mózes az adó-vevőhöz sietett, hogy jelentse szövetségeseinek: lázadás tört ki a táborban. A készüléken keresztül, mint már korábban többször is, kérte azok segítségét.

15. Megharaguvék azért Mózes igen, és monda az Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat

sem vettem el tőlök, és egyet sem bántottam közülök.

*298

A készüléken keresztül közölték Mózesrel, mit kell tennie. Ennek ugyan nincs nyoma a szövegekben, de egyértelmű.

Hiszen csak miután konzultált velük, közölte a lázadókkal, mit tegyenek.

16. Azután monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron, holnap.

17. És kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba füstölőszert, és vigyék az Úr elé, kiki az ő temjénezőjét; kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az ő temjénezőjét.

18. Vevé azért kiki az ő temjénezőjét, és tevének abba tüzet, és rakának arra füstölőszert, és megállának a gyülekezet sátorának nyílása előtt, Mózes és Áron is.

19. Kóré pedig összegyűjtötte vala ellenök az egész gyülekezetet a gyülekezet sátorának nyílásához, és megjelentek az Úrnak dicsősége az egész gyülekezetnek.

*299

A tömeg ott állt a gyülekezet sátoránál. A korábbiakból tudjuk, hogy ebben a sátorban volt az adó-vevő, és az a rendszer, mely a készüléket védte a kíváncsi betolakodóktól. Ez nagyfeszültségű elektromos kisüléseket produkált, melyek fényt generáltak. Ez a fény jelent meg most is.

A hatás garantált volt. Hiszen ezt látván, sokan azok közül, akik Kórét és társait támogatták, most megrettentek és visszavonultak. Ennek az újabb "csodának" köszönhetően Kóré elvesztette támogatói zömét.

De mindez nem oldotta meg a zendülés problémáját. Ugyanis a korábbi szórványos elégedetlenkedésekkel szemben ez már szervezett megmozdulás volt. Ennek következtében ez volt minden eddigiek közül a legveszélyesebb Mózesre és a misszionáriusok terveire nézve.

Így hát a fő szervezőket meg kellett semmisíteni, de nem csak úgy, lekaszabolva, hanem a lehető leglátványosabb és a többiek számára elrettentő módon. És itt kapott újra szerepet a misszionáriusok szuperfegyverzete...

Az adó-vevő készüléken keresztül a misszionáriusoktól a közvetítő üzenet jött:

20. És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:

21. Válgatok külön e gyülekezettől, hogy megemésszem őket egy szempillantásban.

22. Ők pedig arcukra bonulának, és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é?

*300

Mózes és Áron könyörögtek a misszionáriusoknak, hogy fegyvereiket ne a tömeg ellen vessék be. Hiszen nem felelősek a történetekért. Csak a felbujtók bűnhődjenek, akik tudatosan szítottak elégedetlenséget.

*299, *300 Mózes IV. könyve 16

Mérlegelve a helyzetet, a misszionáriusok a következőket válaszolták:

23. Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván:

24. Szólj a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörül.

25. Felkele azért Mózes, és elméne Dáthán és Abirám felé, követték őt Izráel vénei.

26. És szóla a gyülekezetnek, mondván: Kérlek, távozzatok el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne illessetek abból, a mi az övék, hogy el ne vesszettek az ő bűneik miatt.

*301

A misszionáriusok olyan fegyvert kívántak bevetni, mely nagyon pontos, és csak meghatározott területen semmisít meg mindent. Ilyen például egy nagyteljesítményű lézersugár-nyaláb. A pusztító erejű lézerek közé tartozik a széndioxid lézer, melynek sugárnyalábja az emberi szem számára láthatatlan.

27. És elmenének a Kóré, Dáthán és Abirám hajlékai mellől köröskörül; Dáthán pedig és Abirám kimenének, megállván az ő sátorainak nyílásánál feleségeikkel, fiaikkal és kisdéjeikkel.

28. Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engemet, hogy cselekedjem mind e dolgokat, hogy nem magamtól indultam:

29. Ha úgy halnak meg ezek, a mint meghal minden más ember, és ha minden más ember büntetése szerint büntettetnek meg ezek: akkor nem az Úr küldött engemet.

30. Ha pedig az Úr valami új dolgot cselekszik, és a földmegnyitja az ő száját, és elnyeli őket, és mindazt, a mi az övék, és elevenen szállanak alá pokolba: akkor megismeritek, hogy gyalázták ezek az emberek az Urat.

*302

Miközben Mózes ezeket a szavakat intézte a tömeghez, a magasban keringő úrhajó fedélzetén a fegyverek célkeresztjei a lázadók sátraira irányultak...

Amikor a hatalmas energiájú lézernyalábok elérték a célpon-
tokat, csak erős füst és elhaló jajveszékelés hallatszott. Az emberek azt látták, hogy a lázadás vezetőinek sátrait füst borítja el.

Néhány perc múltán, miután a füst szétoszlott, a bámészkodók már nyomait sem látták sem a sátraknak, sem az abban tartózkodó embereknek. Mert a nagy energiájú sugarak mindent pillanatok alatt elpárologtattak...

*301,*302 Mózes IV. könyve 16

Csak a megüvegesedett földfelszín maradt a sátrak helyén. Mindezt látván, az emberek pánikszerűen menekültek el, mert nem akartak ők is elpusztulni:

31. És lőn, a mint elvégezté minde beszédeket, meghasada a föld alattok.
32. És megnyitá a föld az ő száját és elnyelé őket és az ő háznépeiket: és minden embert, a kik Kóréi valának, és minden jószágukat.
33. És alászállának azok és mindaz,

a mi az övék, elevenen a pokolra: és befedezé őket a föld, és elveszének a község közül.
34. Az Izraeliták pedig, a kik körülöttük valának, mind elfutának azoknak kiáltására; mert azt mondják vala: netalán elnyel minket a föld!

*303

De miért mondja azt Mózes, hogy meghasadt alattuk a föld? Gondolkozzunk az abban a korban élt emberek fejével. Nem voltak semmilyen technikai ismereteik, így arról sem, hogy egy nagy energiájú sugárnyalábnak milyen hatása lehet. Ők csak a füstöt látták, és a füst eloszlása után szó szerint a sátrak hült helyét. Csak egyetlen magyarázatot voltak képesek adni a látottakra: Megnyílt a sátrak alatt a föld, és a füst, amit láttak – a mélyből tört elő. Miután megnyílt a föld, a sátrak természetesen a bennük lévő emberekkel együtt elsüllyedtek – alászálltak a mélybe. Ezután a föld bezárult. A füst eloszlott. És ezért nincs nyomuk a sátraknak és az embereknek. Csak egy megkeményedett felszíni réteg maradt utánuk...

Arról természetesen a leghalványabb fogalmuk sem lehetett, hogy egy szuperfegyver hatását láthatták, melyet egy magasan keringő járműről vetettek be...

Megjegyzem, hogy a későbbiekben hasonló magyarázattal fogunk találkozni a 10. fejezetben, János Mennyei jelenések könyvének taglalásakor. Ahol megint csak egyértelmű lesz, hogy nem a föld nyílt meg, hanem egy fegyver hatását látta János.

De ne siessünk túlzottan előre. Ugyanis, miután a misszionáriusok látványosan végeztek a lázadás vezetőivel, és immár az emberek, látva mindezt, hanyatt-homlok elmenekültek, sorra kerültek azok is, kétszázötvenen, akik aktív résztvevői voltak az eseményeknek:

35. És tűz jöve ki az Úrtól, és megemészté ama kétszáz és ötven

férfiút, a kik füstölő szerekkel áldoznak vala.

*304

ÁRON ÉS MÓZES HALÁLA

A szövegek szerint, amikor a misszionáriusok először felvették a kapcsolatot Mózesrel, az már meglehetősen idős volt.

7. Mózes pedig nyolcvan esztendő és Áron nyolcvanhárom esztendő vala, a mikor a Faraóval beszéltek.

*305

23. Mikor pedig negyvenéves korára betölt, eszébe jutott, hogy

meglátogassa atyjafiait, az Izráel fiát.

30. És negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sinai hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebokornak tüzes lángjában.

*306

Ha hihetünk a szövegeknek, akkor Mózes nyolcvanesztendő volt, mikor a misszionáriusok Egyiptomban a menekülés éjszakáján végrehajtották az inváziót. Ugyanakkor a szövegek arról is beszámolnak, hogy az izraeliták negyven évig vándoroltak a pusztában, mígnem új hazájuk földjére érkeztek. Eből az következik, hogy Mózes már százhusz esztendő lehetett.

Elsőre hihetetlennek tűnik, hogy ekkora kort megérhetett valaki sok ezer évvel ezelőtt, de ne feledjük, hogy a tudomány mai állása szerint az emberi kor legvégső határa mintegy százhusz esztendő. Ezt a kort elérve azonban, a szervezet működése mindenképp leáll, vagyis bekövetkezik a halál.

Ugyanakkor ne feledjük, hogy Mózes talán annak is köszönhette magas korát, mivel nyolcvanéves korában a misszionáriusok elvitték magukkal a Sinai hegyről, és valamilyen műtéti beavatkozást hajtottak végre rajta.

23. És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, a Hór hegyénél, Edom földének határán, mondván:

24. Áron az ő népeihez takaríttatik: mert nem megy be a földre, a melyet Izráel fiainak adtam, mivel-hogy ellenszegültetek az én szóm-nak a versengések vizénél.

25. Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesd fel őket a Hór hegyére.

26. És vetkeztess le Áront az ő ruháiból, és öltöztess fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron az ő népéhez takaríttatik, és meghal ott.

27. És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsolta vala az Úr, és felmenének a Hór hegyére az egész gyülekezet láttára.

28. És Mózes levetkezteté Áront az ő ruháiból, és felöltözteté azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszálla a hegyről.

*307

38. Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegyére az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Egyipton földéből való kijövetelük után, az ötödik hónapban, a hónap elsején.

*308

*305 Mózes II. könyve 7

*306 Az apostolok cselekedetei 7

*307 Mózes IV. könyve 20

*308 Mózes IV. könyve 33

A szövegeket olvasva, elég különösnek tűnnek Áron halálának körülményei. Mózesen és Eleázáron kívül ugyanis senki sem látta azt, hogy mi is történt valójában a hegyen. Csak azt, hogy Áron nem tért vissza...

Azt természetesen meglehetősen nehéz elképzelni, hogy felmentek a hegyre, Áron levetkőzött, és mintegy parancsszóra meghalt. Utána meg ketten eltemették. Mert mindez megtörténhetett volna a tömegek szeme láttára is. Sokkal valószínűbb, hogy a hegyen egy jármű várakozott, mely Áront magával vitte...

Kicsit később ugyanez történt Mózessel is:

48. És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván:

49. Menj fel ebbe az Ábarim hegy-ségbe, a Nébó hegyére, a mely Moáb földén van és pedig Jérikhóval átellenben; és nézd meg Kanaán földét, a melyet én Izráel fiainak adok örökségül.

50. És halj meg a hegyen, a melyre felmég, és takarítással a te népedhez, a miképpen meghalt Áron, a te testvéred a Hór hegyén, és takarított az ő népeihez;

51. Mivelhogy vétkeztetek ellenem Izráel fiai között a versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél; mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között.

*309

1. És felméné Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Piszga tetejére, amely átellenben val Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr (a hegyen találkozott a misszionáriusokkal) az egész földet, a Gailéadot Dánig;

2. És az egész Nafthalit, Efraim és

Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig;

3. És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmafák városa völgyének környékét, Czoárig (míndezeket aligha lehetett a hegyről látni. Valószínűbb, hogy valamilyen járműven berepülték ezt a területet).

4. És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át.

5. És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint.

6. És eltemették (az Úr?) őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig.

7. Mózes pedig száz és húsz esztendő volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje.

*310

Mózes "halála" megint csak meglehetősen furcsa. Hiszen nem voltak szemtanúi a hegyen történeteknek. Esetleg talán Józsué, aki beavatott volt, és később átvette az ő helyét. De közvetlenül a szövegekben erre nincs utalás.

*309 Mózes V. könyve 32

*310 Mózes V. könyve 34

Mózes felment a hegyre, melyen egy misszionárius úrjármű landolt. Azt, hogy mikor kell felmennie a hegyre a járműhöz, az adó-vevőn keresztül közölték vele (*309).

Ennek a járműnek a fedélzetéről láthatta Mózes mindazokat a területeket, melyről (*310) említést tesz.

És még egy nagyon fontos mozzanat: semmi sem bizonyítja azt, hogy Mózes meghalt. Nem került elő a holtteste. Akárcsak Áron, vagy Jézus esetében sem.

A szövegekben ugyanis, időben sokkal később, Mózes újra felbukkan:

1. És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot, és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre.

2. És elváltak az előtől, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség.

3. **És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illyés, a kik beszélnek vala ő vele.**

4. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet. Mózesnek is egyet, Illyésnek is egyet.

5. Mikor ő még beszél vala, ímé fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lón a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiből én gyönyörködöm: Őt hallgassátok.

*311

Ezzel az idézettel egy nagyot ugrottunk előre. Időben jóval később történtek a leírt események. A 8. fejezetben majd visszatérünk többek között e történés részletes magyarázatára is. Egyelőre csak annyit, hogy Jézusnak találkája volt a misszionáriusokkal a hegyen. A landolt járműből előjövő két alak közül az egyik Mózes volt...

Persze mondhatnánk azt, hogy mindez nem egyéb, mint az emberi fantázia szüleménye. Mondhatnánk... De ahogy a továbbiak során mind jobban el fogunk mélyedni a szövegek tanulmányozásában, látni fogjuk, hogy mindegyik ilyen leírás valóban megtörtént, és napjainkban igenis logikusan megmagyarázható eseményeket tartalmaz. Azonkívül, ezek közül mindegyik, akárcsak egy-egy mozaikrészlet, beleillik abba a képbe, mely kialakul bennünk, mire e könyv végére érünk.

A szövegekben ugyanakkor van egy másik nagyon fontos ide vonatkozó részlet is:

9. Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitakozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert

arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr!

*312

*311 Máté evangélioma 17

*312 Júdás levele

Itt szintén előre kell ugranunk időben. Ugyanis Mihály arkan-
gyal szintén misszionárius. Júdás itt arról beszél, hogy két
misszionárius összevitatkozott valamin, ami Mózes holttesté-
vel volt kapcsolatban. Talán azon, hogy mi legyen annak a ké-
sőbbi sorsa.

Majd visszatérünk erre a szövegrészre is, és megtudjuk, hogy
ki volt a másik ismeretlen, és miért nem merte Mihály azt meg-
róni.

A kedves olvasóban felmerülhet, hogy a két szöveg ellent-
mond egymásnak. Mivel egyik esetben arról van szó, hogy Mó-
zes él, a másikban meg annak holttestéről van szó. Bármilyen
furcsa, de nincs itt semmilyen ellentmondás. Csak a mi világ-
nézetünk és elképzeléseink nem felelnek meg a valóságnak.

Visszatérve Mózes és Áron "halálának" – eltűnésének – kö-
rülményeire, azok valóban meglehetősen furcsák. Ezekre a fur-
csaságokra próbáltak a korábbiakban magyarázatot adni. Ugyan-
is, úgy tűnik, hogy a szövegekben (*309/51) nem egyéb, mint
kommentár. Minden bizonnyal azon szerző kommentárja, aki
lejegyezte ezeket a sorokat. Számára ugyanis érthetetlen volt,
miért kellett Mózesnek meghalnia, hiszen az Isten megajándé-
kozhatta volna örök élettel. Mégsem tette ezt. Erre pedig vala-
miféle magyarázatot kellett adni. A kősziklánál egykoron tör-
téntek (*77) jól megfelelték erre.

Van még egy szövegrészlet, mely utalást tartalmaz arra vonat-
kozólag, hogy a hegyen mi történt Mózesrel:

16. És monda az Úr Mózesnek:
Ímé te elaluszol a te atyáidkal, és
ez a nép felkél, és idegen istenek

után jár és paráználkodik azon a
földön, a melyre bemegy... *313

Mózesrel a hegyen elaltatták. Hogy azután mi történt, már nem
tudjuk. Lehet, hogy ekkor vitatkozott Mihály egy másik misszio-
náriussal...

Konklúzióként a következőket lehet levonni:

Mózes és Áron a misszionáriusok művi beavatkozásának nyo-
mán fogant és született, így Áron valóban Mózes "testvére" volt.

22. Mert Mózes ezt mondotta az
atyáknak: Próféta támaszt (művi
úton) néktek az Úr, a ti Istenetek a ti

atyátokfiai közül, **mint engan;** azt
hallgassátok mindenben, a mit
csak szólánd néktek. *314

*313 Mózes V. könyve 31

*314 Az apostolok cselekedetei 3

Mindketten konkrét céllal léptek be a földi világba. Feladatuk a zsidó nép Egyiptomból, a rabszolgaságból való kimenekítése, a történelem egyik legnagyobb népvándorlásának a megszervezése volt.

Mikor a törzs elért Kanaán földjének határára, Mózes és Áron nem mehetett be oda, mert a versengések vizénél nem dicsőítették az Urat. Ez csak a krónikás fantáziájának szüleménye. Hiszen ő nem értette, hogy miért kellett ennek így történnie. Természetes, hogy nem értette, mivel nem tudta Mózes és Áron eredetét. Nem tudta, hogy azért kellett nekik "meghalniuk" – visszatérniük oda, ahonnan jöttek, mert a küldetésük véget ért.

A TÖRVÉNYEK

Mózesnek és Áronnak nemcsak az volt a feladata, hogy "tereljük" az embereket a pusztában. Ne feledjük, hogy a vándorló izraeliták, akik sok százezren voltak, korábban Egyiptomban rabszolgasorsban sínylődtek. Nem voltak önálló törvényeik, mivel Egyiptom földjén rájuk az egyiptomi törvények – a fáraó akaratának a betartása és végrehajtása – volt kötelező. Most, hogy elhagyták Egyiptomot, törvények nélkül nem voltak egyebek, mint embercsorda. Hogy életben maradjanak és elérjenek a Kánaán földjére, törvények kellettek, melyek valamiféle rendszert teremtenek életükben.

A több ezer évvel ezelőtti hatalmas népvándorlás megszervezői és elindítói egy nem földi eredetű civilizáció képviselői voltak, akik gondosan ügyeltek arra, hogy a háttérben maradjanak. A kulisszák mögül mindvégig ők irányították az események menetét. A történések egy monstre tervet szolgáltak, ezért a misszionáriusok nemcsak abban voltak érdekeltek, hogy az események eredményesen elkezdődjenek, hanem abban is, hogy sikeresen – a kitűzött cél elérésével – érjenek véget. Ezért a pusztában vándorlók számára viselkedési normákat alkottak, s Mózesen keresztül juttatták el azokat hozzájuk. Ezek a törvények egy jobb világ megteremtését voltak hivatottak szolgálni.

De lássuk őket:

2. Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptomnak földéről, a szolgálat házából *(bemutatkozás)*.

3. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.

4. Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alatt a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak *(ezek szerint voltak valamik fenn, lenn és a vizekben?)*.

5. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltón-szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyediziglen, a kik engem gyűlölnek.

6. De irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják.

7. Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd *(vagyis a te Istenednek neve van!)*; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi.

8. Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.

9. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat;

10. De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jóvevényed, a ki a te kapuidon belül van;

11. Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.

12. Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked.

13. Ne ölj.

14. Ne paráználkodjál.

15. Ne loqj.

16. Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.

17. Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgálóját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé.

*315

Eloolvasva a fentieket, nyilvánvaló, hogy a 12-17. "parancsok" azok, melyek egy stabil társadalmi rend fenntartását szolgálták. Bármelyikük be nem tartása a rend felbomlását, a káosz eluralkodását vonja maga után.

Egészében elemezve viszont a fentieket, a következőket lehet levonni: egy nem földi eredetű civilizáció üzenetéről van szó, melyet az egész emberiségnek is címeztek.

Az első részében bemutatkoznak, hogy kik ők – Istenek. Azt is elmondják, hogy az egyiptomi események mögött ők álltak. Mivel gondosan ügyeltek arra, hogy néhány beavatotton kívül senki ne lássa őket, ezért meghagyják az embereknek, hogy ne konstruáljanak maguknak semmilyen tárgyat, melyről úgy vélik, hogy hasonlít akár rájuk, akár az ő szerkezeteikre.

Egyfajta időrendet is kíván bevezetni az üzenet. Ugyanis arról beszél, hogy a hét hét napjából egy nap a pihenés napja. Vajon miért?

Erre a válasz egyértelmű. Az izraeliták Egyiptomban rabszolgák voltak. A rabszolgatartóik pedig a hét összes napján kíméletlenül dolgoztatták őket. Ezért hozzászoktak, hogy rabként kivétel nélkül minden nap dolgozzanak. Most, hogy szabad emberek lettek, nem élhettek úgy, mint korábban.

Ugyanakkor ennek az üzenetnek van még egy másik tartalma is, melyet később fogunk részletesen taglalni. Egyelőre csak annyit, hogy ez az üzenet arra is választ ad, hogy a misszionáriusok, vagy nevezzük őket egy másik civilizáció képviselőinek, miért nem hajlandók napjainkban velünk felvenni a kapcsolatot.

*315 Mózes II. könyve 20

ÖTÖDIK FEJEZET. HONFOGLALÁS

JÓZSUÉ

Az izraeliták törzse vezető nélkül maradt, miután Mózes "meghalt". Pontosabban eltűnt, hiszen senki nem tudja, mi lett vele. A holtteste soha nem került elő.

Korábban Mózes a misszionáriusok közvetett, néhol közvetlen segítségével vezette a népet. De most egy új vezető kellett, aki helyébe léphetett. Mivel azonban nem tudódhatott ki a misszionáriusokkal való kapcsolattartás, annak módja és mikéntje, ezért az új vezető csak a beavatottak legszűkebb köréből kerülhetett ki. Ez volt Józsué, aki Mózes jobbkezeként mindenről tudott.

Az adó-vevő készüléken keresztül felvették vele a kapcsolatot, és közölték, hogy az ő feladata az izraelitákat új hazájukba vezetni:

1. És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsuénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván:
2. Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép ar-

ra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak.

6. Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom azt.

*316

De nemcsak kijelölték számára a feladatot, hanem biztosították arról is, hogy a háttérből minden eszközükkel támogatni fogják:

9. ...Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened

mindenben, a miben jársz.

*317

Józsué mellett nemcsak az szólt, hogy mindenről tudott, hanem az is, hogy a nép előtt nagy volt a tekintélye:

10. Parancsola azért Józsué a nép előljáróinak, mondván: ...
16. Azok pedig felelének Józsuénak, mondván: Mindent megcselekszünk, a mit parancsoltál nekünk, és a hová küldesz minket, oda megyünk.

17. A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképpen vele volt Mózes.

*318

Az emberek elfogadták új vezetőjüknek Józsuét, de azért szerettek volna megbizonyosodni arról, hogy az Úr valóban "vele van".

Emlékezzünk vissza arra, hogy korábban a vándorlók között többször tört ki elégedetlenség, melyet csak a misszionáriusok közbeavatkozásának köszönhetően sikerült lecsillapítani. Semmi sem zárta hát ki azt az eshetőséget, hogy később Józsué vezetése alatt nem törnek ki újabb lázadások.

Mindezeknek elébemenvén, tekintélyét még tovább kellett szilárdítani. Bizonyosságot kellett tenni arról, hogy "az Úr vele van" hitelessé téve ezzel személyét.

7. Az Úr pedig monda Józsuénak: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt,

**hogy megtudják, hogy a mi-
képpen vele voltam Mó-
zessel, te veled is leszek.**

*319

Erre a legjobb alkalomnak a törzs Jordán folyón való átkelése ígérkezett. Lássuk, hogyan...

*319 Józsué könyve 3

ÁTKELÉS A JORDÁN FOLYÓN

Korábban, a "csodák" bekövetkezése előtt, a misszionáriusok minden esetben a frigyládán – adó-vevőn keresztül – tájékoztatták a beavatottakat arról, mi fog történni, és mit kell tenniük. Most sem történt ez másképp...

Minden aprólékosan előre meg volt tervezve. A hatásnak tökéletesnek kellett lennie. Ezért Józsuének az adó-vevőn keresztül kapott instrukciókat pontosan kellett követnie:

8. Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban.
13. És mihelyt megnyugosznak majd

a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának ládáját hordozzák: a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfoló víz megáll egy rakásban.

*320

A Vörös-tengeren történetekből emlékszünk arra, hogyan "me-revítették" meg a misszionáriusok a habokat. Itt is erre készültek...

Az akciónak volt egy nagyon fontos mozzanata:

4. Csakhogy legyen köztetek és a között (*mármint a frigyláda között*) mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ah-

hoz, hogy megismerhessétek az utat, a melyen menetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt.

*321

Az utasításoknak megfelelően a ládát hordozó papok és az őket követő tömeg között egy nagyobb távolságot feltétlenül be kellett tartani. Hogy miért? Később látni fogjuk.

Amikor a misszionáriusok befejezték a technikai előkészületeket, az adó-vevőn keresztül utasították Józsuét az indulásra. A ládát hordozók elindultak. Amikor köztük és az izraeliták között kialakult a megszabott távolság, az őket követő tömeg is útra kelt.

Előttük a távolban ott volt a Jordán, a gyors sodrásával, és nagy mélységével. Ezen kellett átkelniük...

14. És lőn, hogy a mint megindula a nép az ő sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládának hordozói, a nép előtt:
15. És a mint a láda hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden őpartja felett):

16. **Megáll a víz**, a mely felülről foly vala alá, és áll a **egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál**, a mely Czarthan mellett vala; a pusztá tengere, a Sós-tenger felé aláfoló víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jérikó előtt.

*322

Tehát a következők történtek. Amint a ládát hordozók lábai a vizet érintették, a misszionáriusok technikai gépezete beindult. Megkezdték a folyó fagyasztását, ugyanúgy, mint korábban, rendkívül hideg gázsugár ráfűvésével. A pillanatszerűen megfagyott vízfelszíni jégréteg egyre vastagodott, ahogy azt a gázsugár tovább hűtötte, míg olyan nagy jégtömeg nem alakult ki, mely a folyót teljes egészében ideiglenesen eltorlaszolta...

Az akció az átkelés helyétől nagyobb távolságban zajlott, elég messze ahhoz, hogy senki se láthassa, mi történik: "...Megállta a víz, a mely felülről foly vala alá, és állta egy rakásban, **nagy messzire** Ádám városánál..."

Mivel a víznek nem volt utánpótlása, ezért a folyó gyorsan apadni kezdett: "...aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép..."

17. A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, **ott állának** a szárazon **a Jordán közepében bátorsággal**, és az egész

Izráel szárazon megy vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

*323

Mikor a ládát hordozók beléptek a folyóba, az hamarosan apadni kezdett. A szöveg megjegyzi, hogy: "ott állának ... a Jordán közepében bátorsággal". Vajon mihez kellett a bátorság? Valamitől talán féltek, vagy valamit éreztek?

Igen! Az egyre hidegebbé váló vizet. Hiszen messzebb tőlük, a folyón fölfelé azt erősen hűtötték...

A ládát tartva a papok mezítláb vagy bocskorban, ott álltak a vízben, mely apadt, és... egyre hidegebb lett. Mire elapadt, már nem volt több 1–2 °C-nál. Valóban kemény dolog volt a dermesztően hideg, apadó folyóban meztelen lábbal állni. Ehhez kellett a bátorság...

De miért volt szükség arra, hogy az izraeliták és a ládát hordozók között egy nagyobb, előre meghatározott távolság legyen?

Mikor a misszionáriusok a járműveikről a folyón feljebb, annak egy kisebb szakaszát ideiglenesen megfagyasztották, még az általuk kijelölt szakaszon nem lehetett átkelni. Hiszen ahhoz, hogy a víz szintje az átkeléshez alkalmas szint alá csökkenjen, idő kellett. Ha a tömeg közvetlenül a ládát hordozók mögött halad, akkor ott kellett volna várakoznia a parton. Az emberek csak azt látták volna, hogy a ládát hordozók belépnek a vízbe. És... Nem történik semmi!

*323 Józsue könyve 3

Csak hosszú percekkel később kezd a víz szintje néhány centiméterrel apadni. Vajon hogyan reagáltak volna erre?

Többen is, legyintve, hogy semmilyen csoda nem történt, visszafordultak volna, kifejezve abbéli kételyüket, hogy ezen a folyón csak úgy át lehet kelni. Oda lett volna a misszionáriusok dramaturgiája – a hatás.

Azért kellett a *321-ben megszabott távolság, hogy mire a tömeg megteszi azt az utat és odaér a folyópartra, a vízszint már olyannyira lecsökkenjen, hogy senkiben se merüljön fel a legkisebb kételye sem annak, hogy ezen a folyón át fognak kelni. Azonkívül, mivel az emberek nem látták azt, hogy mi történt akkor, amikor a ládát hordozók beléptek a folyóba – valójában semmi, megőrződjék a történesek misztikus színezete.

Így hát a vándorlók szinte száraz lábbal kelhettek át a folyó medrén. Míg az átkelés tartott, a misszionáriusok járművei messze, feljebb a folyón, tovább ontották a rendkívül hideg gázáramot a folyó felszínére.

Ugyanakkor nem lehetett a folyót a végtelenségig feltartóztatni. Ezért az izraelitáknak sietniük kellett:

10. A papok pedig, a ládának hordozói, állanak vala a Jordán közepén, a míg végbe mene mind az a dolog,

a mit parancsolt vala az Úr Józsuénak... **A nép pedig sietett és általméne.**

*324

Ahogy az utolsó ember is kilépett a partra, a ládát hordozók is megindultak. Feljebb a misszionáriusok ekkor már az amúgy is erőteljesen duzzadó folyó fagyasztását leállították. A rohamosan emelkedő vízszint az egyre gyorsabban olvadó jégtorlaszt áttörve, hömpölyögve visszatért korábbi medrébe.

18. És lón, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt:

visszatére a Jordán vize az ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett.

*325

Mikor az emberek visszanéztek a folyó felé, látták, ahogy annak szintje rohamosan emelkedik. Néhány percen belül ugyanolyan lehetetlenné vált az átkelés a Jordánon, mint korábban...

De vajon honnan tudhatták a misszionáriusok, mikor kell az akciót beindítaniuk? Erre többféle lehetőségük is volt. Az első, hogy amikor elkezdtek a folyó fagyasztását, közlik Józsuével, hogy indulhatnak a ládát hordozók.

A másik lehetőség, hogy mivel a korábbiakból kiderült, miszerint a láda felszíne elektromos vezetővé volt kiképezve (*122/11), ezért az abban lévő egyfajta telemetrikus rendszer jelezte a misszionáriusok felé, hogy az ládát hordozók "jobb elektromos kontaktusba" kerültek a talajjal. Ugyanis a nedves, vizes közeg kisebb elektromos ellenállással bír, mint a száraz talaj.

A harmadik lehetőségük az volt, hogy a láda akusztikus rendszere mindvégig alapfokozaton üzemelt, vagyis a láda környezetében hallható hangokat közvetítette a misszionáriusok felé, ezért azok hallották a folyó csobogását, azt, hogy a láda megérkezett a folyóhoz.

A negyedik lehetőség, hogy a magasból figyelemmel kísérhették a láda mozgását, így látva azt, hogy mikor ér a folyóhoz. Bőven választhattak hát ezek közül.

JERIKHÓ FALAI

A Jordán vizének ideiglenes megfagyasztásával a misszionáriusok nemcsak azt érték el, hogy Józsué személye hitelessé vált. Hiszen bebizonyosodott, hogy "az Úr vele van", mert "csoda" történt, hanem egy másik nagyon fontos célt is elértek.

Ne feledjük, hogy azon a területen, ahova az izraeliták tartottak, más népek is éltek. Ahhoz, hogy a vándorlók új hazájukban megtelepedhessenek, az ott élőket el kellett űzniük. Ehhez nyújtott ez a "csoda" hatalmas lélektani fölényt. Ugyanis annak a híre, hogy az izraeliták száraz lábbal keltek át a Jordán folyón, megrémisztette potenciális ellenségeiket:

1. Lón pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyai, a kik a Jordánon túl laktak napnyugot felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett laktak va-

la, hogy kiszárasztotta az Úr a Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, amíg általjötteünk vala; megolvada az ő szívdök, és nem vala többé bátorság bennök Izráel fiai miatt.

*326

Most, hogy átkeltek a Jordán folyón, a következő objektum, melyet el kellett foglalniuk, Jerikhó kőfallal körülkerített városa volt. A város, és annak királya, ellenséges magatartást tanúsított a közeledő izraelitákkal szemben.

Kikémlelendő a település védőinek fegyveres erejét, Józsué két férfit küldött oda.

Gondolom, hogy senki sem vonja kétségbe, aki már látott kémtörténetet megfilmesítve, hogy ha egy kémet küldenek az ellenséges városba, akkor a feladattal együtt közlik vele az ottani kapcsolat, beépített ügynök nevét, címét is. Arra az esetre, ha bajba kerülne.

Az izraelitáknak ugyan nem volt ügynökük Jerikhóban, de a misszionáriusoknak igen!

Emlékezzünk csak vissza Sodoma városára, ahol egy Lót nevű ember élt, akiről senki nem sejtette, hogy a misszionáriusok beépített ügynöke. Pontosan ugyanígy volt Jerikhó esetében is.

A városban élt egy Ráháb nevű asszony, aki prostituált volt. Ugyan ki sejtette volna róla, hogy ügynök? Egyébként a

*326 Józsué könyve 5

“foglalkozásából” következett, hogy könnyen juthatott információkhoz, melyeket a misszionáriusoknak továbbított...

Mikor Józsué két kémeket küldött Jerikóba, a misszionáriusok közölték vele, hogy a városban van egy Ráháb nevezetű prostituált, aki beépített emberük. Ha bajba kerülnek, akkor forduljanak hozzá. Tudni fog az érkezésükről, és elrejtíti őket. Akárcsak annak idején Lót az “angyalokat”...

1. És Józsué, a Nún fia, elküldte Sitimből titkon két férfiút kémekül, mondván: Menjetek el, tekintsétek meg azt a földet és Jerikót.

Azok pedig elmenének, és be-
menének egy parázna asszony-
nak házába, a kinek Ráháb vala
neve, és ott hálának.

*327

Ugyan kinek tűnt volna fel, ha két férfi felkeres egy prostituáltat, és a házában alszik? De a legnagyobb titoktartás ellenére valahogyan kitudódott, hogy az izraeliták két kéme van a városban:

2. Mikor pedig megjelentették ezt Jerikó királyának, mondván: Íme,

férfiak jöttek ide ez éjszaka az Iz-
ráel fiai közül e földnek kémelésére;

*328

A két férfi most már nagy bajban volt. Égre-földre keresték őket. Csak a Ráháb nevű ügynök menthette meg az életüket.

3. Akkor küldte Jerikó királya Ráhábhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik a házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kikénleljék az egész földet.

4. Az asszony pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és mondta: Úgy van! Bejöttek hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak.

5. És kimentek e férfiak kapuzá-
ráskor a setétben; nem tudom,
hová mentek a férfiak; siessetek
gyorsan utánok, mert utólréhetik
őket.

7. És utánok sietének a férfiak a Jordánhoz vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárták, azután, hogy kimenének azok, a kik őket üldözik vala.

*329

A Ráháb által kitalált történet hihető volt, hiszen egy prostituáltat sok férfi keres fel.

6. Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtatta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára volt kirakva.

8. Ők pedig még le sem feküvének, a mikor felméne ő hozzájuk az asszony a házhéjára.

9. **És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet,** és hogy meg-
szállt minket a félelemmiattatok,
és hogy e földnek minden lakosa
megolvad előttetek.

10. Mert hallottuk, hogy megszá-
rította az Úr a Veres tenger vizét
előttetek, a mikor kijöttetek
Égyiptomból, és hogy mit csele-
kedtetek az Emoreusok két ki-
rályával, a kik túl voltak a Jordá-
non, Szíhonnal és Óggal, a kiket
megöltetek.

11. És a mint hallottuk, megolva-
dott a mi szívünk, és nem támadt
többé bátorság senkiben sem
miattatok...

*330

*327, *328, *329, *330 Józsué könyve 2

Mikor az üldözők elrohantak, követve a hamis nyomot, az felment az elbújtatott két férfihez. Először is azt mondta: "Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet". Honnan tudhatta? Onnan, hogy a misszionáriusok beépített ügynöke volt a városban. Így azok övele is közöltek információkat.

Azután egyfajta helyzetjelentést tett: a város védői valójában nagyon félnek az izraelitáktól, mivel nem mindennapi dolgokat "cselekedett velük az Úr". A lélektani hadviselés nagyon is eredményesnek bizonyult...

Ráháb tudta, ha a misszionáriusok úgy döntenek, hogy Jerikónak el kell esnie, akkor az elkerülhetetlenül be fog következni. Erre az esetre, a saját és családja életét kellett mentenie, hisz ő is a városban élt.

12. Most azért esküdjetek meg nekem, nékem az Úrra, hogy a mint én irgalmasságot cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cselekedjtek majd az én atyámnak házával, és igaz jelt adtok nekem.

13. Hogy életben hagyjátok az én atyámat és anyámat, férfi és nőstvéreimet, és mindent, ami az

övék, és megmentitek a mi lelkünket a haláltól.

14. És mondanak néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha meg nem jelentitek ezt a mi dolgunkat. És ha nekünk adja az Úr ezt a földet, irgalmasságot és igazságot cselekszünk veled.

*331

Miután megkapta azok ígéretét, hogy életben hagyják őt és családját, amikor majd a várost az izraeliták beveszik, kötélen leeresztette őket a város falán:

15. Alábocsátá azért őket kötélben az ablakon (mert az ő háza a kőkerítés falán vala, és ő a kőkerítésen lakik vala).

16. És monda nekik: A hegyre

menjete, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és ott rejtőzködjete három napig, a míg visszatérnek az üldözők; azután pedig menjete a magatok útján.

*332

Innen is látszik, hogy Ráháb személye ideális volt arra, hogy ügynök legyen. Hiszen prostituált mivolta miatt senki sem figyelt fel különösebben arra, ha egy ismeretlen férfi felkeresi a házában. Azonkívül, a háza a kőkerítésen volt, ami a legjobb lehetőség volt arra az esetre, ha valakit ki kell menekíteni a városból. Hiszen a kapuk zárva voltak, és örök voltak mindeütt. Azonkívül meglehetősen jól értesült volt, mert a korábbiakban már volt alkalma megfigyelni, hogy ha valakit égre-földre keresnek, azt legalább három napig teszik.

17. A férfiak pedig mondanak néki:...

18. Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinórt ahhoz az ablakhoz, a melyen alábo-csátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiát pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba.

19. És akkor, ha akárki kijön a te há-

zadnak ajtain, annak vére az ő fején lesz, mi pedig ártatlanok leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon.

21. Monda pedig amaz: A mint szó-lottatok, úgy legyen! Ekkor elbo-csátá őket, és elmenének; a veres zsinórt pedig ráköté az ablakra.

*333

A megbeszélt jel egy vörös zsinór volt, melyet az ablakra kellett kötnie. A város ostromakor ebbe a házba az ostromlók-nak a parancs értelmében tilos volt belépniük. Ha viszont vala-ki a házból kilépett, azt menthetetlenül lekaszabolták.

Ugye, kedves olvasó, mennyire emlékeztet mindez az invá-zió éjszakájára Egyiptomban (*24)? Ott szintén a megjelölt há-zakban benn lévőeknek nem eshetett bajuk, mindaddig, míg ki nem léptek az ajtón. A különbség csak abban van, hogy ott misszionárius harcosok hajtották végre az akciót, míg itt az iz-raelita fegyveresek.

Így hát a kémek visszatértek a táborba és jelentették, hogy a város védői rettegnek tőlük.

Most kövessük nyomon a történeteket egy másik szálon.

13. Lón pedig, a mikor Józsué Jé-rikhónál vala, felemelé az ő sze-meit, és látá, hogy íme egy férfiú áll vala előtte meztelen karddal kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki: Közülünk való vagy-e te, vagy ellenségeink kö-zül?

14. Az pedig monda: Nem, mert én
az Úr seregének fejedelme

vagyok, most jöttem. És le-borula Józsué a földre arcczal, és meghajtá magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának?

15. És monda az Úr seregének feje-delme Józsuénak: Oldd le a te sa-nuidat lábadról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsué.

*334

Korábban a misszionáriusok Józsuéval az adó-vevőn keresz-tül tartották a kapcsolatot. Azon keresztül kapta az utasításo-kat, és annak segítségével tett jelentést.

Most azonban személyesen vették fel vele a kapcsolatot. És nem akárki találkozott vele, hanem az "Úr seregének fejedel-me", a misszionárius haderők igen magas rangú tisztje. Ennek minden bizonnyal nagyon is komoly oka volt. Hiszen "apróbb" ügyekben ott volt a láda. De valamiért az ügy, amiért Józsuét felkeresték, meglehetősen fontos lehetett. Mivel a "frigyláda" rádió adó-vevő készülék volt, mely elektromágneses rádióhul-

*333 Józsué könyve 2

*334 Józsué könyve 5

lámokkal működött, ezért esetleg mások is foghatták azokat a beszélgetéseket, melyek Józsué és a misszionáriusok között folytak. A későbbiekben látni fogjuk, hogy a kozmoszban abban az időben minden bizonynyal más erők is tevékenykedtek. Ezért valószínű, hogy az ügy kényessége miatt nem volt "telefon téma". Nehogy esetleg olyanok is tudomást szerezzenek a készülő eseményekről, akik talán megghiúsíthatták volna. Ezért kereste fel egy igen magas rangú misszionárius Józsuét szemé-lyesen.

Lássuk hát, milyen beszélgetés zajlott le közöttük:

2. És monda az Úr Józsuénak: Lásd! kezedbe adtam Jerikhot és királyát a sereg vitézeivel együtt.
3. Azért járjátok körül a várost mind ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat napon át.
4. És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer

kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel.
5. És ha majd belefűnak a kos-szarvba, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és **le-szakad a város kőfala** ma-gától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen.

*335

Valamiért a misszionáriusok nagyon fontosnak tartották Je-rikhó elestét. Ezért minden eszközüikkel támogatták Józsuét. Megkezdődött hát az akció:

8. És úgy lőn, a mint mondotta vala Józsué a népek. A hét pap ugyan-is, a kik a kos-szarvból való hét kűrtöt vívék, az Úr előtt megy vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládája pedig utánok megy vala.
9. A fegyveresek pedig előttök mennek vala a kürtölő papoknak, és a köznép követi vala a ládát, menvén és kürtölvén kürtökkel *(elég nagy lehetett a hangzavar)*.
10. A népek pedig parancsolt vala Józsué, mondván: Ne kiáltsatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jöjjön ki a szátokból addig a na-pig, a míg azt mondom néktek: Kiáltsatok; és akkor kiáltsatok.

11. Körüljárák azért az Úrnak ládájá-val a várost, egyszer megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték.
12. Józsué pedig felkele jó reggel, és felvevék a papok az Úrnak ládáját.
13. És a hét pap, a kik a kos-szarv-ból való hét kürtöt vívék, az Úr lá-dája előtt megy vala folyton, és kűrtöl vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttök mennek vala, és a köznép követi az Úrnak ládáját, menvén és kürtökkel kürtölvén.
14. A második napon is egyszer ke-rülék meg a várost, azután vissza-térének a táborba. Így cselekedé-nek hat napon át.

*336

Az izraeliták az utasításnak megfelelően, hat napon keresz-tül, mindennap egyszer megkerülték a várost. Elöl mentek a fegyveresek. Őket a papok követték, akik folyamatosan kürtöl-tek. Utánuk mentek a ládát hordozók. A köznép zárta a sort. A

korábbiakból tudjuk azt, hogy az izraeliták száma sok százezerre nógott.

Képzeljük el azt, hogy milyen látvány lehetett ez. Egyrészt egyfajta pszichológiai hadviselés volt, mellyel a védők lelki egyensúlyát és harci kedvét akarták felmorzsolni. Ugyanis az összes védő, fegyverét szorongatva, dermedten figyelte a város faláról a színjátékot. Nem tudták, hogy a támadók mire készülnek. Csak a hírüket ismerték, mely megelőzte őket...

A város apraja-nagyja is ott volt, és figyelte a város fala körül sok száz méter távolságban menetelő izraelitákat. A kürtök erős hangja mindenkit arra kényszerített, hogy a menetelőket figyelje. És... ne figyeljen oda valami másra...

Ahogy zajlott a monstre színjáték a város körül, a föld felszíne alatt a misszionáriusok serényen tevékenykedtek...

Technikájukat bevetve alagutakat ástak a felszín alatt, melyek a várost körbefutó falhoz vezettek...

Ez a tevékenységük, még a legnagyobb óvatosság ellenére is járhatott kisebb zajjal. De erre senki nem figyelt oda. Hisz mindenki az izraelitákat figyelte. A kürtök hangja pedig elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy elfedje ezeket az apróbb neszeket...

Ugyanis a fal alapjában több helyen robbanótölteteket helyeztek el...

A misszionáriusok a frigyláda segítségével szinkronizálták a munkálataikat. Az abban lévő adó-vevő folyamatosan közvetítette feléjük a környezetében hallható hangokat. Így míg a papok szüntelenül kürtöltek, addig a technika nyugodtan dolgozhatott a felszín alatt. Arra ugyanis senki nem figyelt oda...

Ahogy pedig a sokaság aznapra befejezte a város körüljárását és a kürtök elhallgattak, a misszionáriusok is leállították gépeiket. Reggel pedig, ahogy újra kezdődött a kürtölés, a gépek odalenn ismét indulhattak.

Hat napra biztosan szükségük volt ahhoz, hogy aláaknázzák több ponton is a várost körbefutó kőfalat. Ezért kellett a hatalmas színjáték. Hiszen még a fejlett technikának is időre volt szüksége ahhoz, hogy a megfelelő alagútrendszert kiépítse.

És eljött a hetedik nap...

15. És lőn a hetedik napon, hogy felkelének, míhelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott mó-

don hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer.

*337

Aznap a már kiépített alagútrendszeren keresztül, a fal alapjában kiképezett üregekben a misszionáriusok elhelyezték a robbanótölteteket.

Ahogy minden készen állt, már csak a frigyládán keresztül érkező hangokat figyelték.

Az izraeliták megtették a hetedik kört a város körül. Ekkor Józsué jelt adott, mire a sok százezres tömeg óriási kiáltásban tört ki. Az adó-vevő ezt közvetítette a misszionáriusok felé, akik meghallva a tömeg kiáltását... "megnyomták a gombot"...

16. És lőn, hogy a hetedik fordulásakor kiűtölnek vala a papok a kürtökkel, Józsué pedig monda a népnek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr a várost!...

20. Kiálta azért a nép, míhelyt kiűtölnek vala a kürtökkel. Lőn ugyanis, a mint meghallá a nép a kürtnek

szavát, kiálta a nép nagy kiáltással, és **leszakada** (nem kövenként esett szét, hanem *leszakadt* nagy porfelhő közepette, akárcsak robbantás esetén) **a kőfal magától**, és felméne a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevék a várost.

*338

A töltetek robbanása következtében a város fala hatalmas porfelhő kíséretében omlott össze... Maga alá temetve mindazokat, akik rajta voltak...

Az ostromlók közül senki nem hallotta a detonáció tompa moráját, melyet a több méterrel a felszín alatt felrobbanó töltetek keltettek, mert a sok százezer torokból előtörő kiáltás elnyomta azt.

Csak azt látták, hogy a tömeg kiáltására a város fala hatalmas porfelhő kíséretében összeomlik.

Miután a fal leomlott, az izraeliták megrohamozták a még élve maradt védőket, és kíméletlenül mindenkit legyilkoltak. Senki sem élte túl a várost lakók közül a támadást. Csak Ráháb és családja. Róla már tudjuk, hogy valójában ki volt.

Így senki sem mondhatta el, hogy néhány pillanattal később, ahogy a tömeg hangos ordításban tört ki, a föld alól tompa morajlás hangzott fel, melyet kisebb földmozgás követett. És hogy a város fala nem a tömeg kiáltása következtében omlott le, hanem az a valami tompa moraj volt az oka...

*337, *338 Józsué könyve 6

Gondoljunk csak bele, hogy az abban a korban élő embereknek még semmilyen fogalmuk nem volt a robbanásról. Hiszen nem ismertek olyan szerkezetet vagy anyagot, mely ilyen jelenséget elő tudott volna idézni. Ők csak azt tudták, hogy egy fal leomolhat, ha rosszul építik meg, vagy ha görbe. Avagy ha meggyengülnek az alapok azáltal, hogy alámossa azokat a víz. De robbantás? Ilyet nem ismertek. Ezért mindazt, ami történt, érthető módon csodaként fogták fel. Hiszen az eseményeknek a városlakók közül Ráhábon és családján kívül nem maradt szemtanúja.

Ők pedig hallgattak...

AI BEVÉTELE

Jerikhó bevétele után Ai városa következett. Az események azonban nem alakultak olyan simán, mint arra az izraeliták számítottak.

2. Kilde ugyanis Józsué férfiakat Jerikéből, Aiba, a mely Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nékik, mondván: Menjetek fel és kémeljétek ki azt a földet. És felmenének a férfiak és kikémlelék Ait.

3. Majd visszatérének Józsuéhez, és mondanak néki: Ne menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy háromezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne fárassz oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok!

*339

Józsué úgy döntött a kémek jelentése alapján, hogy Ai városa ostromakor nem számíthatnak jelentős ellenállásra, ezért elegendő lesz háromezer felfegyverzett harcost bevetni.

4. Felméne azért oda a népből mintegy háromezer férfi; de elfutának Ai férfiai elől.

5. És megölének közülök Ai férfiai mintegy harminczhat férfit, és

üldözik őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvada a népnek szíve, és lőn olyaná, mint a víz.

*340

A kémek tévesen mérték fel az erőviszonyokat. Tévedésüknek köszönhetően veszett oda sok izraelita harcos. De ez csak az egyik probléma volt. Ugyanis csorba esett az izraeliták hírnevén. Hiszen mindedig reszkettek tőlük, mert legyőzhetetlenek hitték őket. Most pedig Ai városánál könnyű győzelmet arattak felettük. De nemcsak a hírnevükön esett csorba, hanem a harci lelkesedésük is odalett.

A vereség hírét megkapva, Józsué nagyon elkeseredett. A jelentése, amit a misszionáriusoknak tett, igencsak lehangelő volt:

6. **Józsué** pedig megszaggatá az ő ruháit, és **földre borula arcczal az Úrnak ládája előtt** mind estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejükre.

7. És monda Józsué: Ah Uram Istenem! Miért is hozád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy

akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon!

8. Óh Uram! mit mondjak, miután meghátrált Izráel az ő ellenségei előtt!

9. Ha meghallják a Kananeusok és e földek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért?

*341

Miután a misszionáriusok vették a frigyláda rádióadását, rövid tanácskozás után a következő taktikai haditervvvel álltak elő:

1. És monda az Úr Józsuének: Ne félj és ne rettegj! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom Ainak királyát és az ő népét, városát és földét.

2. Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jérik-hóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját és barmait magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett!

*342

A misszionáriusok egy hadicsel tervével álltak elő. Úgy gondolták, hogy az izraeliták önbizalmának nagyon is jót fog tenni, ha meggyőződnek arról, hogy egymagukban is képesek az ellenségeiket legyőzni. Nincs minden esetben szükség arra, hogy ők közvetlenül beavatkozzanak. Már csak azért sem, mert a várost ostromlók jelentős túlerőben voltak.

De annak ellenére, hogy a védők nem voltak nagyon sokan, megbújva a városfal mögött, sokáig ellen tudtak volna állni az ostromnak. Ezért a misszionáriusok haditerve arra irányult, hogy kicsalogassák őket fedezékükből.

3. Felkele azért Józsué és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsué haminczezer erős férfiút és elküldé őket éjjel.

4. És parancsola nékik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a város háta megett; igen messzire ne menjete a várostól, és mindnyájan készen legyetek!

5. Én pedig és az egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttök,

6. És utánuk jönnek, míg nem elszakasztjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: Futnak előlünk, mint először. És a míg futunk előttök.

7. Ti támadjatok elő a leshelyből, és foglaltok el a várost, mert az Úr, a ti Istenetek adja azt a ti kezetekbe.

8. És ha majd beveszitek a várost, gyújtásatok fel a várost tüzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjete, vigyázzatok, megparancsoltam néktek!

9. Elküldé azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre, és megszállának Béthel és Ai között, Aitól nyugat felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hála.

*343

10. És felkele Józsué, jó reggel, és megszemlélé a népet, és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba.

11. És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele van, és elközelítének és jutának a város elé, és táborba szállának Aitól északra, a völgy pedig köztök és Ai közt vala.

12. És vön mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén.

13. Így állíták fel a népet, az egész tábornak, a mely Aitól észak felé, utócsapatja pedig a várostól nyugot felé vala. Józsué pedig beméne ez éjszakán a völgynek közepébe.

*344

Láthatjuk, hogy a misszionáriusok haditerve meglehetősen furfangos volt. Fontos szerepet játszottak abban a várost körülvevő domborzati viszonyok. Ezek az adatok nem állhattak Józsué rendelkezésére, hiszen a kémei nem a környéket térképezték fel, hanem a várost védők hadi erejét.

Ugyanakkor a misszionáriusok a magasban, esetleg Föld körüli pályán keringő járműveikről (ma kéműholdaknak nevezzük ezeket) pontosan ismerték a helyi viszonyokat. Ezeket felhasználva tervezték meg a haditervet, melyet az adó-vevő frigláda segítségével ismertettek Józsuéval.

14. És lőn, hogy mikor meglátta vala Ainak királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfiai Izráel ellen a harcra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött.

15. Józsué pedig és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök futnak vala a pusztá felé vivő úton.

16. És felriasztaték az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözzék őket. És üldözik Józsuét, és elszakadának a várostól.

17. És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a ki ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost kinyitva, és üldözik Izráelt.

18. ... És felemlé Józsué a kopját, a mely kezében vala, a város felé.

19. A lesben lévőek pedig nagy harsmással felkelének helyökről, és a mint felemelte vala kezét, futás-

nak eredének, és bemenének a városba, és bevevék azt, és nagy harsmással tűzbe borítják a várost.

20. Ai férfiai pedig hátratekintének, és láták, hogy imé a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé.

21. Józsué ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben lévőek bevették a várost, és hogy a városnak füstje felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak férfiai.

22. Amazok pedig a városból jövének ki ellenök, és így közben valának az Izráelnek: ezek innen, amazok meg amonnan, és vágák őket mind addig, a míg egy sem marada közülök élve, avagy a ki elszaladt volna.

*345

A misszionáriusok haditerve eredményesnek bizonyult. Ugyanis a csel bejött.

Az izraeliták erőfölényéről csak annyit:

25. Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és asszonyok

együtt, tizenkét ezren valának; Ainak minden embere.

*346

Ezzel a tizenkétezer emberrel, akik nők és férfiak voltak, állt szemben a legalább 40–50 ezres izraelita fegyveres sereg...

Ezzel a győzelemmel az izraeliták kiköszörülték azt a csorbát, mely hírukön esett.

”HULLÓ KÖVEK”

Az izraeliták a pártfogóiknak köszönhetően óriási lélektani fölényben voltak az ellenségeikkel szemben. Hiszen azon a földön, ahova tartottak, sok nép élt, akikkel meg kellett harcolniuk, akiktől új hazájukat el kellett foglalniuk.

Ugyanakkor a lélektani fölény még nem szolgáltat garanciául arra, hogy minden ellenségüket legyőzik. Akadt olyan is, amikor az ellenség olyan nagy erőfölényben volt az izraelita fegyveresekkel szemben, hogy a misszionáriusoknak személyesen kellett közbeavatkozniuk.

1. Lón pedig, hogy mikor ezt meghallották mindama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és a síkon és a nagy tengernek egész partja-mentén valának a Libánon ellenében: A Khitteus, az Emo-

reus, a Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus;
2. Egybegyülekezének, hogy megvívjanak Józsuéval és Izráellel egy akaráttal.

*347

Miután azok a törzsek, akikre az izraeliták veszélyt jelentettek, megértették, hogy ha külön-külön veszik fel a harcot a vándorlókkal szemben, akkor semmi esélyük sincs, szövetséget kötöttek. Így már a fegyveresek együttes létszáma tekintélyes volt.

Ez semmi jót nem jósolt az izraeliták számára.

3. Küldö azért Adonisédek, Jenuszálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireámhoz Jarmutnak királyához és Jáfiához, Lákinsnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván:
4. Jőjjetek fel hozzám, és segítsetek meg engem, és verjük meg Gibeont, mert békeségre lépett Józsuéval és Izráel fiaival!
5. Összegyülének azért, és felméné az Emoreusoknak öt királya:...
ők magok és minden seregők, és

tábort ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene.

6. Küldének azért Gibeon férfiai Józsuéhez a táborba, Gilgába, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgálidtól! Jőjj fel hozzánk hamar, és ments meg minket, és segits rajtunk, mert mind felgyültek ellenünk az Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak.

7. Felméne azért Józsué Gilgából, ő maga és az egész hadakozó nép vele, és a seregnek minden vitéze.

*348

Korábban Józsué békét kötött Gibeon lakóival, akik békeségben kívántak élni a zsidókkal. Ezért azokat most támadás érte, és segítséget kértek tőle. Mielőtt azonban Józsué döntött volna, konzultált a láda segítségével a misszionáriusokkal...

*347 Józsué könyve 9

*348 Józsué könyve 10

Nem földi szövetségesei biztosították őt arról, hogy fegyveres támogatást fognak neki nyújtani:

8. Monda pedig az Úr Józsuének:
Ne félj tőlök, mert kezembe adtam

őket; senki sem áll meg közülök
előtted.

*349

Így hát a misszionáriusokkal a hátuk mögött nyugodtan harcba bocsátkozhattak az ellenség egyesített fegyveres csapataival.

9. És rájok töre Józsué nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment vala Gilgálból.

10. És megrettenté őket az Úr Izráel

előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és úzé őket a Bet-horonba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig és Makkedáig.

*350

Itt most álljunk meg egy pillanatra. Vajon mi történhetett? Mitől rettent meg az ellenség? Az izraelitáktól? Az egyáltalán nem valószínű. Ugyanis az Emoreusok fegyveresei mindannyian harc-edzett férfiak voltak. Még ha túlerővel is találták volna szembe magukat, akkor is harcba bocsátkoztak volna. Nem tőlük ijedtek hát meg. Inkább valami olyantól, mely fölötte állt mindenek, amit ismertek. Valami, vagy valamiktől, amit még korábban sosem láttak. Ami a levegőben száguldott, és nem emberkéz által alkotott jármű volt...

Hogy ízelítőt kapjunk a történetekből, lássunk egy másik részletet a szövegekből:

10. És lőn, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végezte, eljövénék a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. **Az Úr pedig mennydörge nagy hangon azon a**

napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel előtt.

*351

Ez a történet a későbbi időkben történt. Ugyanakkor segítségével képet alkothatunk arról, hogy a misszionáriusok hogyan ijesztették és zavarták meg az ellenséget. Elegendő volt csak az, hogy néhány légi harci járművük kis magasságban az ellenség felett elhúzzon. A járművek hajtóművei által keltett hangrobajtól az rettenetesen megijedt. És tudjuk, hogy az a fegyveres csapat, melynek soraiban pánik és zűrzavar tör ki, ki van szolgáltatva. Esélye sincs arra, hogy szervezeten felvegye a harcot.

Akár közvetett vagy közvetlen módon, de a misszionárius járművek megjelenése rettenetesen megijesztette az ellensé-

*349, *350 Józsué könyve 10

*351 Sámuel I. könyve 7

get, úgyhogy menekülésre vették a dolgot:

11. Mikor pedig futnak vala ők Iz-
ráel előtt a bethoroni lejtőn, **az**
Úr nagy köveket hullata rá-
jok az égből egész Azekáig, és

meghalának. Többen valának, a
kik a jégeső kövei miatt haltak
vala meg, mit azok, a kiket fegy-
verrel öltek meg Izráel fiai.

*352

A menekülőket, akik valójában nem az izraeliták elől mene-
kültek, hanem azoktól a harci légi járművektől, melyek az iz-
raeliták irányából támadtak, a járművek üldözőbe vették.

A szövegek szerint, ezek a járművek "nagy köveket" dobál-
tak le a menekülő ellenségre. Naiv dolog lenne azt feltételez-
ni, hogy ezek a magasból apróbb szikladarabokat szórtak a
menekülő fegyveresekre. Ugyanilyen naiv az a kommentár, mely
jégeső-köveknek nevezi azokat. Jégesőt esetleg valamiféle mó-
don lehet gerjeszteni, de olyat, melyben a jégdarabok akkora
méretűek, hogy az ember életére veszélyesek legyenek, sőt
olyat, mely egyfolytában követi a menekülőket, hát... nemigen.
Sokkal valószínűbb, hogy a légi járművekről valami olyat szó-
rtak a menekülők közé, melyet kis túlzással kövekhez hasonlít-
hatunk. Ezek nagy pusztítást vittek végbe a hanyatt-homlok me-
nekülők között.

Napjainkban nem lenne nehéz ilyet produkálni. Vegyünk
ugyanis apróbb robbanó tölteteket, melyek harcigázt tartalmaz-
nak. Ezek legyenek olyanok, hogy földetéréskor robbanjanak
fel, felszabadítva a bennük lévő gázt. Ha ilyen "köveket" szó-
runk a menekülő ellenség közé, akkor azzal a gázfelhő gyor-
san végez. Később pedig az egésznek szinte semmi nyoma
nem is marad...

Mivel az Emoreusok végzetes vereséget szenvedtek, a had-
sereg nélkül maradt szövetséges királyok elmenekültek és egy
barlangban rejtőztek el. Később az izraeliták megtalálták, el-
fogták és felakasztották őket.

*352 Józsua könyve 10

HARCI SIKEREK

Józsué könyve további hadi sikerekről is beszámol, melyekről sejteni lehet, hogy a misszionáriusok támogatásának köszönhetően érték el azokat.

29. Általméne annakutána Józsué és vele az egész Izráel Makkedából Libnába, és hadakozék Libnával.
30. És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver élére hányá azt, és egy lelket sem engedé menekülni azokból a melyek benne valának...

31. Libnából pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Lákisba, és táborba szálla mellette, és hadakozék ellene.
32. És kezébe adá az Úr Izráelnek Lákit, és bevév é azt másodnapon, és fegyver élére hányá azt, és minden lelket, a mely benne vala,...

*353

És így tovább.

Az izraeliták sorra aratták győzelmeiket a misszionáriusok segítségének köszönhetően... Ugyanis sokszor elegendő volt a harci légi járműveknek megjelenniük, és néhányszor elhúzniuk az ellenség feje felett. Látványuk és hangjuk olyannyira megzavarta azokat, hogy a zűrzavart, pánikot, a felbomlott harci rendet kihasználva könnyedén elbánhattak velük.

A következő fejezetben látni fogjuk, hogy ezek az akciók összehangoltak voltak. Ugyanis minden csata előtt Józsué, később pedig a hatalmon lévő vezér, király – a frigyláda adóvevő készülékének segítségével – megkérdezte a misszionáriusokat, hogy nyújtanak-e légi támogatást. Volt olyan eset, amikor a misszionáriusoknak valamilyen okból kifolyólag nem állt módjukban ezt megadni. Ilyenkor a készüléken keresztül az a válasz jött, hogy várjanak, ne bocsátkozzanak harcba.

42. Monda pedig az Úr nékem: Mondd meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harcoljatok, mert nem

vagyok közöttetek: hogy meg ne veretessetek a ti ellenségeitektől.

*354

Van egy másik sokatmondó részlet is Józsué könyvében.

1. Mikor pedig meghallotta ezt Jábin, Hásornak királya, küldé Jobábhöz, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához,

2. És azokhoz a királyokhoz, a kik laknak vala észak felé a hegységben, és a pusztában Kineróttól délre, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé;

*355

Ezúttal több király egyesítette fegyveres erejét, akárcsak korábban az Emoreusok, de most sokkal többen voltak.

*353 Józsué könyve 10

*354 Mózes V. könyve 1

*355 Józsué könyve 11

Az izraeliták fölénye már egyáltalán nem volt olyan meggyőző, és az esetleges csata kimenetele bizonytalan volt. Itt újra csak a misszionáriusoknak jutott a főszerep:

6. Ekkor monda az Úr Józsuének:
Ne félj tőlök, mert **holnap ilyenkorra mindnyájukat átdöföt-**

ten vetem az Izráel elé; lovaiikat bénítsd meg, szekereiket pedig égessd meg tüzzel.

*356

Az adó-vevőn keresztül közölték Józsuével, hogy bevetik fegyvereiket, és nagy pusztítást fognak véghezvinni az ellenség soraiban. A túlélőkkel meg az izraeliták könnyedén elbának.

Az a kifejezés, hogy "átdöfötten", nem véletlenszerű. Ugyanis a bevetett fegyverek lövedékeinek következtében pusztultak el sokan. Akit a lövedékek eltaláltak, azt valóban mintegy átdöfték – lőtt seb.

A 9. fejezetben részletesen fogjuk tárgyalni a misszionáriusok fegyvereit, azok kinézetét és hatását. Látni fogjuk, hogy a szövegekben sok helyen van információ a fegyverek működéséről, a lövedékekről és azok hatásáról.

Azt, hogy sok esetben a misszionáriusok személyesen harcoltak az izraeliták oldalán, több szövegrész egyértelművé teszi. Ezekből csak kettő:

14. **Az Úr hadakozik ti éretetek; ti pedig vesztig legyetek.**

*357

3. **Az Úr, a te Istened maga** meg át előtted, ő **pusztítja ele** **nemzeteket** előtted, hogy bírdad őtet;...

*358

Az alábbi még sokatmondóbb:

15. És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! **Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjeteke nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velök, hanem az Isten.**

16. Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fog-

nak felmenni, és rájuk találtak a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben.

17. **Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok vesztig, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok.**

Júda és Jeruzsálem ne féljeteke ne rettegjeteke! Holnap menjeteke el-
lenök, mert az Úr veletek lesz.

*359

Úgy hiszem, ehhez nem kell semmit hozzáfűzni. A szöveg önmagáért beszél.

Még nagyon sok ilyen és ehhez hasonló fontos részlet van a Bibliában. A későbbiekben sorra vesszük őket.

*356 Józsué könyve 11

*357 Mózes II. könyve 14

*358 Mózes V. könyve 31

*359 Krónika II. könyve 20

Nos, az izraeliták egymás után foglalták el az új területeket. Miután a kitűzött célt elérték, az elfoglalt területeket felosztották a tizenkét törzs között. Ezzel a misszionáriusok terve, mely az egyiptomi invázióval kezdődött és egy új ország létrehozásával ért véget, eredményesen befejeződött.

HATODIK FEJEZET. A KULISSZÁK MÖGÖTT

Az új ország megalapítása nem ment egykönnyen. Az izraelitáknak további területeket kellett elfoglalniuk, melyeken különböző népek éltek.

Minden esetben, amikor harcba bocsátkoztak az ellenséggel, a misszionáriusok támogatását élvezték.

22. Ne féljetez tőlök, mert **az Úr**, a ti Istentek, **maga hadakozik ti érettetek!**

*360

3. Magatok is láttatok mindent, a mit az Úr, a ti Istentek mind eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy **maga az Úr**, a ti Istentek **harczolt érettetek.**

*361

3. **Nemzeteket úztál te ki saját kezdeddel**, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted.

4. **Mert nem az ő fegyverökkel szereztek földet**, és nem az ő karjok segített nékik; hanem a te jobbold, a te karod és a te orszád világossága, mert kedvelted őket.

*362

6. A hegységnek minden lakosát a Libanontól Miszrefóth-Majimig, a Sídoniakat mind, **magam úzom ki őket Izráel fiai elől**, csak sorsold ki Izráelnek örökségül, a mint megparancsoltam néked.

*363

Mikor az izraeliták megérkeztek Józsué vezetésével a mai Közel-Keletre, az nem jelentette még a megalakított új ország teljes birtoklását. Ugyanis a további terelütekért meg kellett küzdeniük az ott élőkkel.

Józsué halála után is folytatódott a területszerző háború. Ebben a misszionáriusoknak, illetve a ládának, mint a kapcsolat-tartás eszközének, továbbra is kulcsszerepük volt. Mielőtt az izraeliták bármilyen hadicselekménybe kezdtek volna, konzultáltak a láda segítségével a misszionáriusokkal:

1. És lőn Józsué halála után, hogy megkérdeék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene?

2. És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam azt a földet.

*364

A misszionáriusok az új honfoglalóknak azt a tanácsot adták, hogy űzzék el az ott élőket. Előrelátva ezzel a későbbi konfliktusok lehetőségét.

Az izraeliták azonban nem minden esetben tették ezt az elfoglalt területeken élő törzsekkel. Sokakat közülük adófizetők-jükké tettek.

*360 Mózes V. könyve 3

*361 Józsué könyve 23

*362 Zsoltárok könyve 44

*363 Józsué könyve 13

*364 Bírak könyve 1

A misszionáriusok, kifejezve ebbéli elégedetlenségüket, egy járművet – "angyalt" – küldtek Bókimba. Mivel ez még Józsué életében történt, ezért nyilvánvalóan közölték vele a készüléken keresztül, hogy gyűjtse egybe az izraelitákat.

1. Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titeket Egyiptomból, és hoztalak benneteket erre a földre, a mely fölől megesküdtem a ti atyáitoknak, és mondék: Nem bontom fel az én szövetséget ti veletek soha örökké.

2. Csak hogy ti se kössetek frigyet ennek a földnek lakosival, rontások le az ő oltáraikat; de ti nem hallgattatok az én szóma. Miért cselekedtetek ezt?

3. Annakokáért azt mondom: Nem üzőm el őket előletek, hanem legyenek néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti néktek tör gyanánt.

4. És lón, hogy mikor az Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel minden fiainak: felemlé a nép az ő szavát és síra.

6. És elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az ő örökségébe, hogy bírják a földet.

*365

Néhány megjegyzés mindenképpen kívánczik a fentiekhez. A szövegek szerint egy "angyal" beszélt a néphez. Ugyanakkor nyilván nem ő kötött szövetséget az izraelitákkal, hanem az "Úr". Egyértelmű ellentmondás, hiszen most vagy "angyal", vagy "Úr". Ebből is látszik a fogalomzavar. Ha viszont behelyettesítjük az "angyal" helyett a jármű fogalmát, melynek a fedélzetén ott volt az "Úr", akkor minden érthetővé válik. Hiszen valóban egy misszionárius jármű tartott Bókim felé. Ennek a járműnek a fedélzetén tartózkodott az "Úr". És valóban ő intézte a szavakat az egybegyűlt sokasághoz.

Hogyan tette ezt? Az összegyűlt tömeg fölött, a jármű kis magasságban lebegett. Az "Úr" beszédét a járműven lévő nagyteljesítményű hangszórók közvetítették az emberek felé. Így mindenki jól láthatta és hallhatta azt.

*365 Birák könyve 2

SISERA

Az izraeliták hadi sikere nem minden esetben volt töretlen. Több ízben is veszítettek csatát. Így hosszabb-rövidebb ideig a győztes ellenfél uralkodott felettük. A szövegek mindezt azzal magyarázzák, hogy az izraeliták az "Úrnak" nem tetsző dolgokat műveltek. Ez minden bizonnyal így is volt, mert amit műveltek, az valóban nem tetszett a misszionáriusoknak. Ezért azok többször is megvonták fegyveres támogatásukat tőlük, ami ahhoz vezetett, hogy csatákat és háborút veszítettek.

Időben sokkal később folytatódik történetünk. Újabb hadi kudarc következtében az izraelitákat leigázták:

1. De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekedének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt.
2. Azért adá őket az Úr Jábinnak, a Kánaán királyának kezébe, a ki Hászban uralkodott; seregének vezé-

re pedig Sisera volt. Ez a pogányok városában, Harósethben lakott.
3. És kiáltának az Izráel fiai az Úrhoz, mert kilencszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai felett erőszakkal.

*366

Tudni kell azt, hogy Józsué halála után az izraeliták élén bíró állt. Ő tartotta a kapcsolatot a misszionáriusokkal. Húsz évig az izraeliták szakadatlanul kérték a misszionáriusok segítségét, "imádkozva az Úr ládája előtt", de sokáig nem jött válasz.

Ekkor Izráel bírója Debóra volt. A szövegek őt prófétaóként említik. Ez érthető, hiszen a kapcsolattartásnak köszönhetően ő, úgymond "előre tudott dolgokat", mivel a misszionáriusok közölték azokat vele.

4. Ebben az időben Debora, a prófétaó, a Lappidoth felesége volt bíró Izráelben.
5. És ő a Debora-pálmája alatt lakott Ráma és Bétel között, az Efraim hegyén, és ide jöttek fel hozzá az Izráel fiai tövényre.
6. És elküldé és hivatá Barákot, az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból, és monda néki: Avagy nem parancsoltam-e meg az Úr, Izráelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a

Nafthali és a Zebulon fiai közül?
10. Összegyűjté annakokáért Barák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával tízezer embert, és elméne vele Debora is.
12. Hírül vivék pedig Siserának, hogy Barák, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére.
13. Egybegyűjté azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vas-szekeret, és egész népét, mely vele volt, a pogányok városából, Harósethből, a Kison patakjához.

*367

A készülő csata kimenetele nem is lehetett kétséges. Hiszen Sisera hadi gépezete felmorzsolta volna a lázadókat, ha... nem avatkoznak újra közbe a misszionáriusok:

14. És monda Debora Báráknak:
Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen
kezded adja az Úr Siserát! hisz

maga az Úr vezet téged! És
alájöve Bárák a Thábor hegyéről,
és a tízezer ember ő utána.

*368

Van itt egy nagyon-nagyon fontos mondat: "hisz maga az Úr vezet téged". Mondhatnánk, hogy ez csak egyfajta vallásos kommentár. Igen ám, de erről szó nincs! Hiszen ez azt jelenti, hogy a csatába menő izraeliták előtt misszionárius jármű vagy járművek haladnak. Erre máskor is volt példa:

14. Azért Dávid ismét megkérde
az Istent, és monda az Isten néki:
Ne menj fel utánok, hanem for-
dulj el tőlök, és menj reájok a
szederfák irányában;

15. És mikor hallándod a járás do-
bogását a szederfák tetején, akkor
menj ki a viadalra; **mert az Isten
te előtted megyen**, hogy meg-
verje a Filiszteusok táborát.

*369

Ekkor a harcba vonulók élén haladt az "Úr" – a jármű. Ez kis magasságban "a szederfák tetején" 15–20 méter magasán repülve haladt az izraeliták előtt.

Hasonló volt a helyzet most is.

A hadakozni kívánó felek felvonultatták fegyveres csapataikat. Sisera nyilván már elégedetten dörzsölte a kezét, mert csupán idő kérdése volt, hogy leszámoljon a lázadókkal. Mert azoknak nem volt sok esélyük.

De...

Az erőviszonyok egy pillanat alatt megváltoztak, ahogy az izraeliták irányából feltűntek az alacsonyan repülő szerkezetek. Egyenesen Sisera felvonultatott haderőinek irányába száguldottak...

Mikor Sisera harcedzett katonái ezt meglátták, futásnak eredtek.

15. És megrettenté az Úr Siserát
minden szekereivel és egész tábo-
rával fegyverek élivel (a jármű lö-

véseket adott le rájuk) Bárák
előtt, annyira, hogy Sisera laugrott
szekeréről, és gyalog futott.

*370

A megzavarodott és vezető nélkül maradt ellenséggel pedig Bárák tízezer harcosának már nem volt nehéz elbánnia:

16. Bárák pedig a szekereket és a
táborát egész Harósethig, a pogá-
nyok városaig úzé, és Siserának

egész tábora elhulla fegyverek éle
miatt, még csak egyetlen egy sem
maradt meg.

*371

*368, *370, *371 Bírák könyve 4

*369 Krónika I könyve 14

De vajon mit láthattak?

4. Uram, mikor Szeirből kijövé, Mi-
kor lépdélél Edom mezejéről: Meg-
rendült a föld *(a jármű hajtómű-
veinek robaja)*, csepegett az ég, A
föllegek is víztől áradának *(a haj-
tóművek égésterméke)*.

5. A hegyek megrendültek az Úrnak
orczája előtt *(a hajtóműből kicsa-
pó intenzív izzó gázáram, mely
a hangrobaj forrása is egyben)*,
Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel
Istenének színe előtt.

*372

A jármű vagy járművek Sisera hadseregét lőni kezdték:

20. **Az égből harcztak,** A
csillagok az ő helyökből vívtak

Siserával!

*373

Más szóval a lövések, melyek az ellenség táborára zúdultak,
fentről, az "égből" jöttek.

Miután az izraeliták a misszionáriusok fegyveres támogatásá-
nak köszönhetően győzelmet arattak, negyven békés eszten-
dő következett.

31. ... És megnyugovék a föld

negyven esztendeig.

*374

GEDEON

A történetek, melyek le vannak jegyezve a Bibliában, sok esetben időben távol állnak egymástól. Mindegyik egy-egy önálló történet. Ugyanakkor e történetek taglalásakor kiderül, hogy mindegyik mögött ott voltak a misszionáriusok. Gyakran közvetve, olykor közvetlenül, de szinte mindig ők voltak az események hátterében.

Mindegyik történet általában úgy kezdődött, hogy egy általuk kiválasztott személlyel felvették a kapcsolatot. Ilyenkor megjelent egy "angyal", aki személyesen hozta az üzenetet, mely konkrét utasításokat tartalmazott.

A kiválasztott személy "megszervezte" mindazt, amit reábiztak, ami az utasításban szerepelt. Ezután gyakran következett egy olyan csata, melyben a szervezkedőknek semmi esélyük sem lehetett. Hiszen általában kevesebben voltak azoknál, akik a fennálló rendet biztosították.

A második szakaszban következett a közvetlen beavatkozás. Bármilyen nagyszámú is volt az ellenség, akár fegyvereit, harci eszközeit, vagy lélekszámát tekintve, mindezek semmit sem értek a szuperfejlett technikával szemben.

A harmadik szakaszban jutott szerep a lázadóknak. Mikor már az ellenség eléggé megrémült, sorai felbomlottak, megszűnt a csatarend, és a vezetői, seregüket hátrahagyva menekültek, az izraelita fegyvereseknek jutott az a szerep, hogy befejezzék azt, amit a misszionáriusok elkezdtek. A járművek látványától, az általuk keltett hangrobajtól és a lövések robbanásaitól halálrémült ellenséget már nem volt nehéz megsemmisíteni.

A következő történetünk sem kivétel ez alól.

1. És gonoszul cselekedének az Izráel fiai az Úrnak szeméi előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták kezébe hét esztendőig.

2. És hatalmat vón a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való féltőkben készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat, rejtékhelyeket és erősségeket, a melyek a hegyekben vannak.

3. Mert ha vetett Izráel, mintjárt ott temettek a Midiániták, az Análekíták és a Napkeletnek fiai, és rájok törtek.

4. És táborba szálltak ellenök, és pusztították a földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhót, sem ökröt, sem szamarat.

5. Mert barmakkal és sátoraikkal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nékik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt.

6. Mikor azért igen megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai.

*375

Minden ehhez hasonló történet azzal a kommentárral indul, hogy az izraeliták "az Úrnak nem tetsző dolgokat cselekedtek". Ez valóban így is volt. Hiszen még Mózes idejében a misszionáriusok szövetséget kötöttek velük. A szövetség feltételül bizonyos szabályok betartását szabták meg. Ha az izraeliták ezeket betartják, akkor mindig számíthatnak a misszionáriusok támogatására.

Ugyanakkor Mózes óta sok idő telt el. Azok, akik még egykoron saját szemükkel látták mindazt, amit nem földi szövetségeik cselekedtek, már rég meghaltak. Csak legendaszerű történetek maradtak fenn. És mint tudjuk, a felnövekvő nemzedék lázadó hajlamú. Mindig valami újat hoz a régi helyébe. Így egyes társadalmi normák elhalványulnak, míg végül eltűnnek, átadva helyüket valami újnak.

Ez alól az izraeliták törzse sem volt kivétel. Több nemzedékkel a történelemformáló események után, már sokan nem tartották olyan nagyon fontosnak a szabályok betű szerinti betartását. Ez pedig nem jelentett egyebet, mint hogy a misszionáriusok által szabott feltételeket nem teljesítették. Ennek egyenes következménye az volt, hogy azok nem nyújtottak segítséget az izraelitáknak ellenségeikkel szemben folytatott harcukban. Ekkor mondják azt a szövegek, hogy "az Úr ellenségeik kezébe adta az Izráelt".

Hiába volt az izraeliták birtokában az adó-vevő készülék, mely adását a misszionáriusok "hallották". Nem kívántak rá válaszolni. A készüléken keresztül nem jött válasz. Erre a szövegek azt mondják, hogy "abban az időben ritkán volt az Úrnak kijelentése", ami azt jelenti, hogy a láda igencsak ritkán "szólalt meg". Ezt a következő részek egyikében fogjuk látni, amikor majd Sámuelről fogunk beszélni.

De azok az időszakok, míg az izraeliták ellenségeiktől legyőzötten, azok uralma alatt sínylődtek, nem tartottak sokáig. A misszionáriusok ugyanis minduntalan azt remélték, hogy szövetségeseik immáron levonták a megfelelő tanulságot, s megértették azt, hogy sokkal jobban járnak, ha a feltételeket betartják, és az abban az időben elképzelhetetlen hatalommal bíró misszionáriusokat a hátuk mögött tudhatják.

Ekkor következett a kiszemelt személlyel való kapcsolatfelvétel...

Esetünkben ez a személy egy Gedeon nevű férfi, aki szegény családban élt.

11. És eljőve **az Úrnak anyyala**, és leüle ana cserfa alatt, amely Of-rában van, a mely az Abiézér nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon éppen búzát csépelet a pajtában, hogy megmentse a Midiániták orczája elől.

12. Ekkor megjelenék néki **az Úrnak anyyala**, és monda néki: Az Úr veled, erős férfiu!

13. Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? és hol vannak minden ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nekünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Egyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe.

14. **És az Úr hozzá fordula** (képzavar, most anyyal vagy az Úr?), és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged?

15. És monda néki: Kérlek uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Ímé az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában.

16. És **monda néki az Úr**: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert.

17. Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely jelt, hogy te szolasz én velem.

18. El ne menj kérlek innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda: Én itt leszek, míg viszatérsz.

19. Gedeon pedig elméne, és elkészíte egy kecskegödölyét és egy efa lisztből kovásztalan pogácsákat, és betevé a húst egy kosárba, és a hús levét fazékba, és kivivé hozzá a cserfa alá, és felajánlá néki.

20. **És monda néki az Isten anyyala**: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket, és rakd erre a kősziklára, és a hús levét öntsdrá. És úgy cselekedék.

21. Ekkor kinyújtá **az Úrnak anyyala** pálczájának végét (valamilyen kézfegyver!), mely kezében vala, és megérinté a húst, és a kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a kősziklából (dehogya kősziklából, hanem a fegyverből, és a láng egy pillanat alatt elborította a kősziklát, ezért gondolta azt, hogya a kősziklából), és megemészté a húst és a kovásztalan kenyereket. **Az Úrnak anyyala** pedig eltűnt az ő szemei elől.

22. Látván pedig Gedeon, hogya az Úrnak anyyala volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenem! mert **az Úrnak anyyalát láttam** színről színre!

23. **És monda néki az Úr**: Békesség néked! ne félj, nem halsz meg!

*376

A történet a következő. A misszionáriusok Gedeont, egy szegény család legkisebb sarját szemelték ki. Egy nap jármű landolt a közelben. Ezzel érkezett az a személy, aki felkereste őt. Látszólag semmi különös nem volt rajta, hiszen Gedeon hétköznapi embernek nézte. Akkor fogott gyanút, amikor az idegen az Úr nevében kezdett el beszélni. Egyébként újra csak meg kell jegyezni, hogya a szövegek ugyanazt a személyt néhánymondaton belül nevezik egyszer az "Úr anyyalának", kevéssel később meg az Úrnak.

Itt az ellentét feloldása megint csak a következő. Valóban, a közelben egy "angyal" landolt. Ezzel az angyallal érkezett az Úr. Az a személy, aki felkereste Gedeont – egy magas rangú misszionárius.

Mikor hát Gedeon gyanakodni kezdett, hogy mégsem egy hétköznapi emberrel beszél, arra kérte az ismeretlent, hogy tegyen valamilyen "jelet". Mikor Gedeon visszatért az elkészített étellel, az ismeretlen elővette személyi fegyverét – pálcaját. Ráirányította az elkészített élelemre és elsütötte. Azt, hogy milyen fegyverről van szó, és hogy milyen elven működik, nem tudjuk. Csak annyit, hogy működése következtében magas hőfok keletkezett, ami láng megjelenésével társult.

Gondolom, nem kell ecsetelnünk azt a hatást, amit a látottak Gedeonra tettek. Olyannyira megdöbben, hogy észre sem vette, ahogy az ismeretlen sietve távozik. Néhány másodperc múlva, ahogy felocsúdott, körbenézett, de már sehol nem látta.

Ugyanakkor van itt egy másik kérdés is. A misszionáriusok továbbra is tartották a kapcsolatot Gedeonnal. A szövegekből nem derül ki ennek a mikéntje. Ugyanakkor volt erre egy speciális eszközük, amit a szövegek Szent Léleknek neveznek. Hogy mi is ez valójában, azt majd az Új Testamentum tárgyalásakor, a 8. fejezetben fogjuk részletesen elemezni. De úgy tűnik, ennek az eszköznek a segítségével kommunikáltak vele is...

Így hát Gedeon utasításokat kapott. Ezeknek megfelelően le kellett rombolnia Baál oltárát. Amit meg is tett. Mindez egyfajta szabatázként kezdődött. De később komolyabb események követték:

15. ... és monda (Gedeon): Keljtek fel, mert kezetekbe adta az Úr a Midián táborát.

16. És a háromszáz embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy kürtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e korsókba.

17. És monda nékik: Én reám vigyázzatok (*figyeljetek rám*), és úgy cselekedjetek. És imé én bemegyek a tábornak szélébe, és akkor, a mint én cselekszem, ti is úgy cselekedjetek.

18. Ha én a kürtbe fúvok és mind azok, a kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket az egész tábor körül, és ezt kiáltjátok: az Úrért és Gedeonért!

19. És láméne Gedeon, és az a száz férfiú, a ki vele volt, a tábor széléhez a középső éjjeli őrség kezdetén, a mikor éppen az őrség felváltott, és kürtölének a kürtökkel és összetörék a korsókat, a melyek kezökben valának.

20. És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és balkezüikben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltának: Fegyverre! az Úrért és Gedeonért!

21. ... Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült.

*377

Mivel mindez az éjszaka sötétjében történt, ezért gondolom, érthető, ha a menekülők esze nem azon járt, hogy fáklyát vi-
gyenek magukkal. Ezért a zűrzavarban csak a társaik sziluett-
jét látták. A sötétben nem tudták megkülönböztetni, hogy ki a
barát, és ki az ellenség. Hiszen csak azt látták, hogy miközben
ők menekülnek, valakik futnak utánuk. Erre azt hihették, hogy
az üldözőik azok. Pedig csak a szintén menekülő társaik vol-
tak. De nem volt idő "ismerkedni" az éjszaka sötétjében. Mert
akkor csak egy elv érvényesül: az marad életben, aki hama-
rább végez a másikkal. Ezért gyakorlatilag egymás ellen fordí-
tották fegyvereiket.

22. És mikor a háromszáz ember
belefűjt kirtjébe, fordítá az Úr kinek-

kinek fegyverét az ő felebarátja el-
len az egész táborban...

*378

Az Úrnak mindehhez semmi köze sem volt...

Legfeljebb csak annyi, hogy a misszionáriusok előre kiszá-
mították a várható hatást, amit a meglepetés ereje kivált.

A kitört zűrzavarban az ellenség egymást gyilkolta. Az élet-
ben maradtakkal meg a háromszáz fegyveres könnyedén el-
bánt.

SÁMSON

Ki ne hallott volna a bibliai Sámsonról? Arról, hogy ez az egykoron élt férfiú rendkívüli fizikai erővel bírt. Nem mindennapi ember volt. Ez a kifejezés nemcsak a szókapcsolat miatt helyénvaló, hanem azért is, mert valóban az volt...

Mint már korábban oly sokszor említettük, most is a misszionáriusok álltak a történetek háttérében.

Lássuk hát a történetét:

1. Az Izráel fiai pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig.
2. És élt ebben az időben egy férfiú Czórából, a Dán nemzetségéből való, névszerint Manóah, **kinek felesége magtalan volt** (meddő volt), **és nem szült**.
3. És megjelent az Úrnak anyyala az asszonyynak, és monda néki: Imé

most magtalan vagy, és nem születtél; de terhes leszel, és fiat szülsz.
4. Azért most megőjjad magad, és ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egyél semmi tisztátalant.
5. Mert íme terhes leszel, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak a fejét, mert Istennek szenteltetett lesz az a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a Filiszteusok kezéből.

*379

A misszionáriusok meglátogatták Manóah feleségét. Az első, ami szembetűnik, az, hogy amikor az események az asszonyal történtek, az egyedül volt, így azoknak más szemtanúja nem volt. A misszionáriusok ugyanis kivárták a megfelelő pillanatot, amikor az egyedül lesz.

A második szembetűnő mozzanat az, hogy az asszony meddő volt. Napjainkban azonban tudjuk, hogy ez nem minden esetben jelent akadályt abban, hogy gyermeket hozzon a világra.

Így hát a megfelelő időpontot kiválasztva "meglátogatták" őt. Szándékosan használom a többes számot, mert nemcsak egy misszionárius volt jelen. Egy "orvoscsoport" érkezett egy "angyalon", mely a közelben várakozott.

Amikor az asszony közelébe értek, azt mondhatnánk, altatógáz segítségével, pillanatok alatt elaltatták. Így semmiképpen sem láthatta a többieket, sem azt, hogy rajta művi megtermékenyítést hajtanak végre. Az orvoscsoport már előre magával hozta a megtermékenyített petesejtet, mely kromoszómáit tekintve "hímnemű" volt. Ugyanakkor a génállománya az emberihez képest valamelyest módosított volt. Ennek köszönhetette később Sámson a rendkívüli tulajdonságait.

*379 Bírak könyve 13

Elvégezték hát a művi megtermékenyítést. A petesejtet beültették Manóah feleségének a méhébe. A beavatkozás eredményes volt. A többiek sietve összecsomagolták a segédeszközöket és távoztak az "angyal" fedélzetére.

Ugyanakkor a csoport vezetője ottmaradt. Arra várt, hogy az altató hatása elmúljon, és az asszony felébredjen. Mikor felébredt, a misszionárius közölte vele, hogy fiúgyermeket fog szülni. És akárcsak egy földi orvos, ő is ellátta jó tanácsokkal, hogy mire vigyázzon a terhesség ideje alatt: "Azért most megójjad magad, és ne igyál bort, se más részegítő italt, és ne egyél semmi tisztátalant". Mostanság egy orvos sem tanácsolhatna mást a páciensének. Hiszen többek között az alkohol a magzatot fejlődése közben károsíthatta volna. És ezt a misszionáriusok semmiképpen nem akarták. Hiszen az "ő gyermekük volt". Akárcsak időben sokkal később Jézus...

Hasonlítsuk össze ezt az esetet Sára esetével (*244,*257–259). Sok mozzanat egyezik...

6. És elment az asszony, és elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennek egy embere (*egy misszionárius*) jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten angyalának tekintete, igen rettentetes (?), úgy hogy meg sem mertem kérdezni, hogy honnan való, és ő sem mondotta meg nékem a nevét.

7. És monda nékem: Íme terhes leszel, és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál és semmi tisztátalant ne egyél, mert Istennek szentelt

lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig.

8. Manóah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennek amaz embere, a kit küldöttél volt, hadi jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel.

9. És meghallgatá az Isten Manóah kérését, mert **az Istennek angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje Manóah nem volt vele.**

*380

A szövegek szerint az "angyal" azért kereste fel a nőt újra, mert az Úr meghallgatta Manóah könyörgését. Pedig ennek a könyörgésnek semmi köze nem volt az ő megjelenésükhöz...

Ugyanis kontrollra jöttek. Arra voltak kíváncsiak, hogy a magzat rendesen fejlődik-e, és nincsenek-e komplikációk. Napjainkban a terhesség ideje alatt többször is végeznek kontrollvizsgálatokat, hogy meggyőződjenek, minden rendben van-e.

Ennek elvégzéséhez a misszionáriusok újra csak kívárták a megfelelő pillanatot, amikor az asszony egyedül van kinn a mezőn. Így az eseményeknek megint csak nem volt szemtanúja...

*380 Bírák könyve 13

És az asszonyt altatásban megvizsgálták...

10. Akkor az asszony elsietett, és el-futott, és elbeszélé férjének, és monda néki: Ímé megjelent nékem az a férfiú, a ki a multkor hozzám jött *(felismerte)*.

11. És felkelt, és elment Manoh az ő felesége után, és mikor odaért ahhoz a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-e az a férfiú, a ki ez asszonynyal beszéltél? És monda: Én vagyok.

12. És monda Manoh: Ha beteljesedik igéreted, miként bánjunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő?

13. Az Úrnak anygala pedig monda Manoáhnak: **Mindentől, a mit csak mondoztam az asszonynak, őrizkedjék.**

14. **Mindabból, a mi csak bortermő szőlőből származik, ne egyék, és bort és más részegítő italt ne igyék, és semmi tisztátalant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa meg *(orvosi utasítás)*.**

15. És monda Manoh az Úr anygának: Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk néked egy kecskegödölyét.

16. De az Úrnak anygala így szólt Manoához: Ha megmarasztasz is, nem eszem kenyeredből *(a misszionárius miért nem evett? vagy nem ehetett?)*, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoh nem tudta, hogy az Úrnak anygala vala.

17. És monda Manoh az Úr anygának: Kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged.

18. **És monda néki az Úrnak anygala: Miért kérdezősködöl nevem után, a mely olyan csodálatos?** Mikor aztán Manoh a kecskegödölyét és az ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán **az Úrnak:** csodadolgot cselekedék Manoáhnak és feleségének szeme láttára:

20. Tuchiillik, mikor a láng felcsapott *(beindultak a hajtóművek)* az oltárról az ég felé, **az oltár lángjában felszállott az Úrnak anygala *(jármű)*.** Mikor pedig ezt meglátták Manoh és az ő felesége, arcczal a földre borultak.

21. És többé nem jelent meg az Úrnak anygala Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoh, hogy **az Úrnak anygala volt az.**

22. És monda Manoh az ő feleségének: Meghalván meghalunk, **mert az Istent láttuk.**

23. Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket *(a misszionáriusok egyértelműen jóindulattal viseltettek irántuk)*, nem fogadta volna el kezünkől az egészen égáldozatot és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nekünk mindezeket *(mit láttak a starton kívül?)*, sem pedig nem hallatott volna velünk ilyeneket *(a startoló jármű hangja)*

*381

Mikor az asszony elszaladt, és a férjével tért vissza, a csoport vezetője még mindig ott volt. Elindult a közelben várakozó "anygal" felé. Útközben elmondta Manoáhnak mindazt, amire a feleségének a magzat érdekében vigyáznia kell. A férfi közben mindvégig a kezében cipelte az "Úrnak bemutatandó áldozatot". Amikor a járműhöz értek, az áldozatot a járműhöz közel eső egyik sziklára tette.

*381 Bírák könyve 13

A misszionárius visszaszállt a jármű fedélzetére. A hajtóműveket starthoz indították. Azok dübörgése, az előcsapó füst és láng rettenetesen megijesztette őket.

Ahogy a hajtóművek beindultak, a két ember arccal a földre vetette magát rémületében. A jármű nagy dübörgés és füstfelhő közepette emelkedett fel. Néhány másodperc múltán már el is tűnt a magasban. A dübörgés elhalkult és csend ereszkedett a tájra. Manóah és a felesége csak ekkor mertek felnézni. Még mindig reszkettek...

24. És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és felnevelkedék a gyermek, és megál-dá őt az Úr.

25. És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra és Est-hál között.

*382

A módosított génállomáynak köszönhetően Sámson emberfeletti fizikai erővel bírt:

5. És lement Sámson az ő atyjával és anyjával Timnátba, és mikor Timnátnak szőlőhegyéhez értek, íme egy oroszlánkölyök jött ordítva elébe.

6. És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében...

*383

Ugyanakkor volt valami furcsa is a viselkedésében:

8. Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézzé az oroszlánnak holttestét: hát íme egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében, és méz.

9. És kiszedte azt markába, és mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor hazáért atyjához és any-jához, adott abból nékik is, és azok isettek...

*384

Most igaz ez a történet, vagy sem? Nem tudjuk. Kissé valószínűtlennek hat. De nem ez a fontos. Hanem az, hogy ha igaz is lett volna, akkor sem evett volna senki egy néhány napja elpusztult állat napon heverő testi maradványaiból előszedett mézből...

De nemcsak ez a furcsa. Egy másik történetben Sámson talá-lós kérdést tesz fel a filiszteusoknak. A választ csak ő tudja. Viszont a felesége, aki szintén a filiszteusok közül való, fufanggal megtudja tőle a választ. És elárulja a sajátjainak. A talá-lós kérdés tétje harminc filiszteus öltözeke.

Mikor azok megválaszolják a kérdést, annyira feldühödik, hogy harmincat közülük megöl. Elveszi ruhájukat és odaadja másoknak. Ez eléggé furcsa módja egy tartozás rendezésének...

*382 Bírák könyve 13

*383, *384 Bírák könyve 14

Később, mikor Sámson több ízben is szabotálja a filiszteusok termését, azok az izraelitákat vonják kérdőre. Mivel megijednek, ezért úgy döntenek, hogy inkább átadják őt a filiszteusoknak. Elfogják, és megkötözik.

14. És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már ujjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lencsázalak, melyeket megperzsel a tűz, és lemállottak a kötések kezeiről.

15. És egy nyers számárállcson-tot találta, és kinyújtván kezét, fellevev é azt, és agyonvert vele ezer embert.

*385

Olvasva a Biblia Sámsonra vonatkozó részeit, olyan benyomás alakul ki bennünk, mintha egy Terminátor cseppent volna az izraeliták közé...

Mivel a filiszteusok, hatalmas fizikai ereje miatt, képtelenek voltak őt elfogni, ezért cselhez folyamodtak:

4. És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében, a kinek neve Delila volt.
5. És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondanak néki: Kérdezd ki őt és tudd meg,

miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínózzuk őt, és mi mindenikünk adunk néked ezerszáz ezüst siklust.

*386

Delila a felkínált pénznek nem tudott ellenállni. Ezért belement az alkuba.

6. És monda Delila Sámsonnak: Mondd meg nekem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínózhassanak téged.
7. És felele néki Sámson: Ha megkötnének hét nyers guzzsal, melyek még nem száradtak, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember.
8. Akkor hoztak néki a Filiszteusok fejedelmei hét nyers guzst, a mely még nem volt száraz, és megkötözték őt azzal.
9. A lesben állók pedig ott vártak annál a hálókamarában. És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És elszakasztá a guzsokat, miképen elszakad a csepűfonal, ha tűz éri, – és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje.
10. És monda Delila Sámsonnak: Ímé rászedtél, és hazugságot szóltál nekem, most mondd meg igazán, hogy mivel lehet téged megkötni?

11. Ő pedig monda néki: Ha erősen megkötnöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember.
12. És vett Delila új köteleket, és megkötözte őt velük, és monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! (mert ott lesekdedtek utána a hálókamarában). De ő letépte azokat karjairól, mint a fonalat.
13. És monda Delila Sámsonnak: Meddig fogsz még rászedni engem és hazudni nekem? Mondd meg egyszer már, mivel köztöthetel meg? – Ő pedig monda néki: Ha összeszövöd az én fejemenek hét fonatékját a nyüsfonállal.
14. És szeggel megerősítvén a zugolyt, monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmából, kitépte a zugolyseget és a nyüsfonalt.

*385 Bírak könyve 15

*386 Bírak könyve 16

15. Ekkor mondta néki Delila: Miképen mondhatsz: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár

három ízben szedtél rá engem, és nem mondtad meg, hogy miben van a te nagy erő?

*387

Úgy hiszem, hogy még a legjámborabb ember is gyanakodni kezdett volna már ezek után. Sámson azonban továbbra is gyanútlan maradt. Ez arról tanúskodik, hogy nem volt valami magas az értelmi színvonala, az IQ-ja.

16. Mikor aztán őt minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálisan belefáradt a lelke,
17. És kitárta előtte egész szívét, és mondta néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek

szentelt vagyok anyám méhétől fogva; ha megnyíratattam, eltávozik tőlem az én erőm, és megerőtlenedem, és olyan leszek, mint akármely ember.

*388

Mindenki jól ismeri napjainkban az önszugesztíó fogalmát. Ez nem jelent egyebet, minthogy az ember bármit beszüggerálhat önmagának, olyannyira, hogy azt el is hiszi. Bármít!

Ismeretes azonkívül az, hogy hipnózisban szintén bármit el lehet hitetni az emberrel. Azt is, hogy ha levágják a haját, akkor teljesen erőtlenné válik. Akár hipnózással, akár önszugesztíóval.

Nagyon jól tudjuk, hogy az erő kulcsa nem keresendő másutt, mint a testfelépítésben, az izmok szerkezetében és azok nagyságában. Ezek a mutatók teljesen függetlenek a haj hosszától. A kettő között semmilyen összefüggés nincs.

Attól, ha levágták Sámson haját, ő még semmivel sem lett fizikailag gyengébb. Ugyanis nem csökkent az izomtömege. Sokkal inkább ő hitte azt, ezért mikor levágták a haját, úgy viselkedett, mint akit minden ereje elhagyott...

18. És mikor látta Delila, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött, és elhívatta a Filiszteusok fejedelmeit, és ezt ízené: Jöjjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nékem az egész szívét. És felmentek ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és a pénzt is felvitték kezökben.

19. És elaltatta őt az ő térdein, és elchívott egy férfit, és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kez-

dé őt kinezni. És eltávozott tőle az ő ereje.

20. És mondta: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felsekert *(ha aludt, akkor hogy nem ébredt fel arra, hogy Delila kinezze őt?)*, mondta: Kimegyek most is, mint egyébkor, és lerázom a kötélékeket; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle.

*389

Az Úrnak az egészhez semmi köze nem volt. Sokkal inkább Sámson azon meggyőződésének, hogy a hajában van az ereje...

*387, *388, *389 Bírák könyve 16

21. De a Filiszteusok megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levették őt Gázába, és ott megkö-

tözték két vaslánczczal, és örölnie kellett a fogházban.

*390

Fogvatartói azonban egy nagyon fontos dologról megfeledkeztek. Arról, hogy ha elkezd Sámson haja nőni, akkor visszatér vele a saját erejében való hite és újra veszélyessé válik számukra. Ezért nap mint nap borotválniuk kellett volna Sámson fejét, táplálva ezzel az erőtlenségébe vetett hitét. De ők ezt elmulasztották...

22. De az ő fejének haja újra kezdett nőni, miután megnyíretett.

23. És mikor a Filiszteusok fejedelmei összegyűltek, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örven-dezzenek, mondanak: Kezünkbe adta a mi istenünk Sámson, a mi ellenségünket.

25. Lón pedig, hogy mikor megvidámult az ő szívök, mondanak: Hívjátok Sámson, hadd játszódjék előttünk. És előhívák Sámson a fogházból, és játszódjék ő előttük, és az oszlopok közé állították őt.

26. Sámson pedig monda a fiúnak, a ki őt kézenfogva vezette: Eressz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk.

27. A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, **és a tetőzetén közel háromezren, férfiak és asszonyok**, a Sámson játéknak nézői.

29. És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájuk támaszkodott.

30. És monda Sámson: Hadd vesszek el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította az oszlopokat, és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint amennyit megölt életében.

*391

Lehet, hogy így történt. Lehet, hogy másképp... Lehet, hogy a tetőzet azért szakadt le, mert nem bírta el azok súlyát, akik felmásztak rá. Ugyanis az oszlopok nem voltak ekkora terhelésre méretezve. És összedőltek...

A legenda pedig csak utólag született. Hiszen aki esetleg hallhatta Sámson utolsó szavait, az nem élte túl a katasztrófát. És így nem is mondhatta el az utókornak azokat...

SÁMUEL

1. Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegységéről való, és az ő neve Elkána vala, Jerohámrak fia, ki Elihu fia, ki Tthu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala.

2. És két felesége volt néki; az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de Annának nem valának gyermekei *(mivel ugyanaz volt a férjük, nyilvánvaló, hogy Anna volt a meddő, hiszen férjének másik feleségétől voltak gyermekei).*

3. És ez az ember felmegy vala esztendőnként az ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban *(akkor ott volt az adó-vevő)*. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai.

4. És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az ő feleségének, és minden fiának és leányának áldozati részt ad vala;

5. Annának pedig kétakkora részt ad vala, mivel Annát igen szerette; de az Úr bezárá az ő méhét *(terméketlen-meddő volt)*.

6. Igen bosszantja vala pedig Annát vetélkedő társa, hogy felingerelje, mivel az Úr bezárá az ő méhét.

7. És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába, ekképpen bosszantá őt, ő pedig sír vala és semmit sem evék.

8. És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódol szívedben? Avagy nem többet érek-é én néked tíz fiúnál?

9. És felkele Anna, minekutána évé-

nek Silóban és minekutána ivának, *(Éli pap pedig az Úrnak templomában (ahol az adó-vevő volt) az ajtófélnél ül vala székeben),*

10. És lelkeben elkeseredve, könyörge az Úrnak, és igen sír vala.

11. És fogadást tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtekinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagzatot adsz szolgáló leányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét soha!

12. Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára;

13. És mivel Anna szívében könyörge *(csak az ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható)*: Éli gondolá, hogy részeg.

14. Monda azért néki Éli: Meddig leszél részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól.

15. Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelki asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet öntöttem ki az Úr előtt.

16. Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességéből szólottam eddig.

17. És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izráelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle.

18. Ő pedig monda: Legyen kedves előttem a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az ő útjára és evék, és arcza nem vala többé szomorú.

*392

Van itt egynéhány érdekes részlet. Az első az, hogy Anna elmondta az "imáját" és ment volna tovább. De ő valamiért hosszasan időzött a láda előtt...

A másik az, hogy valamiért Éli pap azt hitte róla, hogy részeg.

Harmadszor meg, nagyon szomorú volt, de amikor elhagyta a helyiséget, már nem volt az.

*392 Sámuel I. könyve 1

Negyedszer. Később kiderül, hogy másnap reggel, most már a férjével együtt, újra elmentek a ládához...

Hogyan lehet ezeket a mozzanatokat egybefoglalni?

Persze lehet úgy is, ahogy a szöveg magyarázza. De nézzük egy másik szemszögből.

Anna meddő volt. Ugyanis a férjének volt másik felesége is, aki gyermeket szült néki. Abban az időben ez az asszonyra nézve nagy szűgyen volt, pedig szegény arról nem tehet, hogy terméketlen.

Mint a nők túlnyomó többsége, ha anya akar lenni, bármit megtenne azért. Egy ízben, amikor Anna és férje Silóban volt, "imádkozott" az "Úr ládája" előtt. Tudjuk azt, hogy a láda közvetítette a környezetében hallható hangokat a misszionáriusok felé. Anna imájával sem volt az másképp. A misszionáriusok ebben az időben ugyan ritkán válaszoltak a készüléken keresztül, de annak adását állandóan figyelték.

Így akkor is, amikor Anna imádkozott a készülék előtt. Azok felfigyeltek rá. Ölükbe hullott egy lehetőség. Hiszen ez az asszony olyannyira el volt keseredve, és olyannyira vágyott egy gyermek után, hogy bármit megtett volna ezért. Ez nekik kapóra jött.

Nagyon szomorú volt, és a láda előtt könyörgött. Elmondta, hogy bármit megtenne, csak hogy gyermeke lehessen.

Ahogy ott könyörgött, egyszer csak a láda halkán "megszólalt". A misszionáriusok válaszoltak. De figyelmeztették, hogy tegyen úgy, mintha semmi sem történt volna. Így ő továbbra is úgy tett, mintha imádkozna. Ugyanakkor olyannyira meglepődött, hogy szinte mozdulni sem tudott.

A misszionáriusok közölték vele, hogy várjon. Időközben a bázison felperegtek az események. A rádiós szobában tartózkodó tiszt jelezte a főnöke felé, hogy fontos dolog történt. Egy asszonyt hallott, aki bármit megtenne, csak hogy gyermeket szülhessen. Csak az engedélyt kellett a válaszához megkapni...

Anna közben a ládánál várt. Kevéssel később a készülék újra megszólalt. A belőle jövő hang azt mondta, hogy tudnak segíteni. Ettől Anna felvidult. Hiszen felcsillant számára egy reménysugár. Immár nem látszott az arcán szomorúság.

De nem csupán azt közölték a ládán keresztül Annával, hogy segítenek, hanem azt is, hogy másnap reggel újra jöjjön el, de most már a férjével együtt. Hiszen őt is be kellett avatni...

Éli pap mindezeket távolról szemlélve azt hitte, hogy Anna azért mosolyog és beszél magában, mert részeg...

19. És reggel felkelének, és minék-
utána imádkozának az Úr előtt,

visszatértek, és elmenének ha-
za Rámába...

*393

Másnap reggel Anna a férjével együtt felkereste a ládát. Ekkor kaptak további utasításokat. Ezek között azt is, hogy senki-
nek semmilyen körülmények között sem beszélhetnek mind-
arról, amit hallottak, ami a ládánál történt.

Azokról a történetekről, melyek ezek után Annával meges-
tek, semmit nem tudunk. Ugyanis mindezekről a misszionárius-
sok utasításának megfelelően mélyen hallgatott...

20. És történt idő múltával, hogy
terhes lón Anna, és szüle fiat és
nevezé őt Sámuelnek, mert úgy-
mond az Úrtól kértem őt.

21. És mikor felnéne a férfi, Elkána
és az ő egész háznépe, hogy bemu-
tassa az Úrnak esztendőként vala
áldoztatát és fogadását:

22. Anna nem ment fel, hanem
monda férjének: Mihelyt a gyer-
meket elválasztándom, felvi-

szem őt, hogy az Úr előtt megje-
ljenjen, és ott maradjon örökké.

23. És monda néki Elkána, az ő fér-
je: Cselekedjél úgy, amint néked tet-
szik, maradj itthon, míg elválasztod;
**csak hogy az Úr teljesítse be
az ő beszédét** (az "Úr" valóban
megszólalt, beszélt hozzájuk,
amikor a ládánál voltak)! Otthon
marada azért az asszony és szop-
tatta gyermekét, a míg elválasztá.

*394

A fentiekből látszik, hogy Anna férje egyáltalán nem csodál-
kozott annak a gyermekkel kapcsolatos viselkedésén. Persze,
hogy nem. Mert ő is be volt avatva, és mindenről tudott...

Annak ellenére, hogy Anna és férje szigorúan betartotta a
titoktartásra vonatkozó utasításokat, mégis csak kiszivárgott a
dolog, mivel ott van a szövegben, hogy az "Úr" – az adó-vevőn
keresztül – beszélt hozzájuk!

Ugyanakkor az utasítások között volt az is, hogy miután már a
gyermeket nem kell szoptatni, azt el kell vinni Élihez az "Úr
házába", és ott kell tovább nevelkednie. Vajon melyik anya
mondott volna le szívesen néhány hónapos gyermekéről? De

*393, *394 Sámuel I. könyve 1

mivel a terhességét a misszionáriusok művi beavatkozásának köszönhette, ezért az "alkut" be kellett tartania...

24. És minekutána elválasztotta, fel-
vivé magával; három tulokkal, egy
efa liszttel és egy tömlő borral, és

bevivé őt az Úrnak házába, Silóban.
**A gyermek pedig még igen
kicsiny vala.**

*395

Így hát a "misszionáriusok gyermeke", akit Anna megszült, elkerült Silóba, az Úr házába, ahol az adó-vevő készülék állt.

11. Elméne ezután Elkána Rámába
az ő házához; a gyermek pedig az

Úrnak szolgája lett Éli pap előtt.

*396

A gyermek cseperedett. Szolgált az "Úr házában".

Az izraelita papok abban az időben gyakran visszaéltek azzal a hagyománnyal, hogy az "Úrnak vitt áldozat" egy része az övék. A kapzsiság úrrá lett rajtuk. Mindez persze a misszionáriusoknak egyáltalán nem tetszett. Ezért azokban az időkben a láda "nem szólalt meg":

1. És a gyermek Sámuel szolgál vala
az Úrnak Éli előtt. És abban az időben

igen ritkán volt az Úrnak kijelenté-
se, nem vala nyilván való látomás.

*397

Azután eljött a kapcsolatfelvétel napja. A misszionáriusok felvették a kapcsolatot a gyermek Sámuellel:

2. És történt egyszer, mikor Éli az
ő szokott helyén aludt, (szemei
pedig homályosodni kezdenek,
hogy látni sem tudott),
3. És az Istennek szövétneke még

nem oltatott el, és Sámuel az Úr-
nak templomában feküdt, hol az
Istennek ládája volt:
4. Szólt az Úr Sámuelnek, ő pedig
felele: Ínhol vagyok!

*398

Egyszer csak az adó-vevő megszólalt. A misszionáriusok Sámuelet hívták. Mert tudták, hogy a láda közelében van. De a gyermek korábban még soha nem hallotta az adó-vevőt "beszélni", ezért azt hitte, hogy Éli pap szólította nevén őt.

5. És Élihez szalada, és monda:
Ínhol vagyok, mert hívtál engem;
ő pedig felele: Nem hívtalak, menj

vissza, fekidjél le. Elméne azért
és lefeküvék.
6. És szólítá az Úr ismét: Sámuel!...

*399

Éli visszaküldte, hogy fekidjön le vissza, hiszen ő nem hívta Sámuelet. Az lepihent. De az adó-vevő újra csak megszólalt.

*395 Sámuel I. könyve 1

*397,*398,*399 Sámuel I. könyve 3

*396 Sámuel I. könyve 2

6. ...Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak fiám, menj vissza, fekidjél le.

7. Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje.

*400

A gyermek Sámuel még soha nem hallotta a készüléket beszélni, ezért nem tudta, hogy azon keresztül hívják őt.

8. És szólítá az Úr harmadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Éli-

nek, hogy **az Úr hívja a gyermekeket** (szó szerint hívja, amint azt az adó-vevőn szokás).

*401

Harmadszorra Éli papnak eszébe jutott, hogy minden bizonnyal a láda szólalt meg és: "az Úr hívja a gyermekeket". Ő még emlékezett arra, hogy mit kellett akkor tennie, amikor régen a láda "megszólalt". Azt kellett felelni, hogy: "hallgatlak, vétel!".

9. Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, fekidjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondd:

Szólj Uram, mert hallja a te szolgád (vagyis hallgatlak, vétel)...

*402

A gyermek lefeküdt. Kis idő múlva az adó-vevő újra megszólalt:

9. ...Elméne azért Sámuel, és lefeküvé az ő helyére.

10. Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte:

Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád!

*403

Csak amikor a misszionáriusok a készüléken keresztül meghallották Sámuel válaszát: "Szólj Uram, mert hallja a te szolgád" kezdtek el beszélni:

11. És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én olyan dolgot cselekszem Izráel-

ben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele.

*404

A szöveg többi része érdektelen. Ugyanis az a rész a fontos, amiből kiderül, hogy a misszionáriusok hogyan vették fel a kapcsolatot Sámuellel. Korábban már elemeztük ezt. Ugyanakkor, hogy ne kelljen a könyvben lapozgatni, ezért szerepel idézetként újra.

A kapcsolatfelvétel után a misszionáriusok rendszeresen jelentkeztek a ládán keresztül:

19. Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala övele...

20. És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájaként rendeltetett.

21. És az Úr kezdé ismét megjelenni Silóban, **mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által** (a készülék beszéde által és semmilyen jelenés nem volt).

*405

Az izraeliták hosszú ideje hadban álltak a filiszteusokkal. A köztük dúló háború váltakozó sikerrel folyt. Mikor egyik, mikor meg a másik fél kerekedett felül. Az egyik csata alkalmával azonban az izraeliták vereséget szenvedtek. Ugyanis a misszionáriusok nem avatkoztak közbe.

Most újra visszaemlékeztek arra, hogy a ládának köszönheték korábbi győzelmeiket. Na nem azért, mert az mágikus erővel rendelkezett, hanem mert azon keresztül egyeztették a misszionáriusok az izraelitákkal a hadi cselekedeteiket. Mi-vel azonban az emberek ezt természetesen nem tudták, ezért újfent egyfajta mágikus hatalmat tulajdonítottak a ládának. Azt hitték, ha a ládát elviszik magukkal a csatamezőre, akkor majd sorozatosan nyerik az ütközeteket. Persze a ládának mindeh-hez semmi köze nem volt...

Ugyanakkor a filiszteusok tudomására jutott az izraeliták táborában lévő frigyláda dolga. Ezért a következő győzedelmes csata után, zsákmányként elvitték azt magukkal. (Ekkor a láda biztonsági rendszere valószínűleg már nem működött megbízhatóan, ugyanis az energiaforrása kimerülőben volt...)

Azonban a misszionáriusok is aktivizálódtak erre. Az adó-vevő készülékük illetéktelen kezekbe került.

1. A Filiszteusok pedig vevék az Isten ladját és elvitték Ében-Ezerből Asdódba.

6. És az Úrnak keze az Asdóbeliek-

re nehezedék, és pusztítja vala őket; és megveré őket fekélyekkel, Asdódot és határait.

*406

A városban, ahol a ládát vitték, járvány tört ki, mely sok áldozatot szedett.

7. Mikor azért látták az Asdóbeliek, hogy így van a dolog, mondának: Ne maradjon nálunk Izráel Iste-

nének ladjája, mert reánk nehezedt az ő keze,...

*407

Felismerték, hogy összefüggés van a járvány kitörése és a láda közt. Ezért igyekeztek attól megszabadulni.

8. Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Mit csináljunk Izráel Istenének ladjájával?

Azok pedig felelének: Vigyék Gáthba az Izráel Istenének ladját. És elvivek Izráel Istenének ladját.

*408

De ahogy a láda elkerült Gáthba, ott is járvány tört ki:

9. És történt azután, hogy elvitték, az Úrnak keze igen nagy rémüléstére lőn a városnak; és megveré

a városnak lakosait kicsinytől fogva nagyig, és fekélyek támadának rajtuk.

*409

Ezért a gáthiak is igyekeztek a ládától megszabadulni:

10. Elküldék azért az Istennek ládáját Ekronba. És lőn, hogy a mikor Ekronba jutott az Istennek ládája, felzúdulának az Ekronbeliek, mondván: Reám hozták Izráel Istenének ládáját, hogy megöljön engem és az én népemet.

11. Annakokáért elküldének, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének ládáját, hogy térjen vissza helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halálos rémület volt az egész városban;...

*410

Bármerre is haladt a frigyláda, útját pusztító járványok kísérték. Ez távolról sem volt véletlen. Ugyanis a misszionáriusok álltak a járványok kitörése mögött. Mivel nem akartak közvetlenül beavatkozni, ezért ilyen közvetett eszközzel próbálták a filiszteusokat megrémíteni, és rákényszeríteni arra, hogy a ládát az izraelitáknak visszaszolgáltassák.

Hogy hogyan tették mindezt? Napjainkban mi sem könnyebb ennél. Vannak ugyanis biológiai fegyvereink, melyek súlyos járványokat előidéző kórokozókat tartalmaznak. Sok esetben elegendő egy kisebb üvegtartályt ledobni a megfertőzni kívánt területre, mely tartalmazza a halálos kórokozókkal beoltott oldatot. A többit pedig elég az időre és a szélre bízni...

A misszionáriusok ugyanezt tették. Azokra a településekre, ahol a láda tartózkodott, az éj leple alatt elegendő volt egy ilyen, kórokozókkal teli kisebb folyadéktartályt ledobni, vagy az ivóvízbe – a kutakba – juttatni. Röviddel ezután a városban járvány tört ki.

Hét hónapig folytatódott mindez:

1. És az Úrnak ládája hét hónapig volt

a Filiszteusok földén.

*411

Ekkorra megértették, hogy a járványok kitörése és a láda ott-tartózkodása között összefüggés van. Ezért úgy döntöttek, hogy azt visszaadják az izraelitáknak.

Az izraelitákat azonban a filiszteusok továbbra is sanyargatták. Akkor Sámuel beszédet intézett a vezetőkhöz:

3. Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértetek az Úrhoz, és eltávolítottátok magatok közül az idegen isteneket és Astarót,

és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből.

*412

Azt, hogy az idegen istenek, többek között Astarót, létező "személyek" voltak, a 11. fejezetben fogjuk tárgyalni.

*410 Sámuel I. könyve 5

*412 Sámuel I. könyve 7

*411 Sámuel I. könyve 6

Kedves, olvasó. A korábbiakban említettük, hogy a misszionáriusok egyes időszakokban azért nem támogatták az izraelitákat, mert azok nem tartották be az általuk megszabott feltételeket. Most azonban a helyzet változni látszott. Húsz év alatt a körülmények gyökeresen megváltoztak. Az izraeliták "megtértek", azaz a misszionáriusok által szabott feltételeknek eleget tettek. Ekkor már újra számíthattak azok támogatására.

5. Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába...
7. Mikor pedig a Filiszteusok meg-

hallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen...

*413

Újabb ütközet volt készülőben. Az izraeliták csatába készültek. Ezúttal azonban a misszionáriusokkal a hátuk mögött:

10. És lón, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végezte, eljövénék a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. **Az Úr pedig menny-**

dörge nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel előtt.

(*351)

A misszionáriusok járművei nem tettek egyebet, minthogy többször dübörögve elhúztak a filiszteusok feje fölött. Ez olyannyira megzavarta és megijesztette őket, hogy az izraeliták könnyedén elbánhattak velük...

Ezután hosszú ideig Sámuel volt Izráel bírása. Ő volt a törvény.

Mikor megöregedett, és már nem tudta ellátni kötelességét, akkor a fiai léptek a helyébe. De azok visszaéltek a hatalmukkal. A korrupció mindent elborított.

1. És lón, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevő bírákká Izráel felett.
2. Elsőszülött fiának pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia,

kik Beérsebában bíráskodtak.
3. De fiai nem járának az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékokat fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet.

*414

Az emberek ezt látva elégedetlenkedni kezdtek. A korruprt bírák helyett királyt akartak. Abban bíztak, hogy akkor majd a helyzet meg fog változni.

4. Összegyűlének azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába.
5. És mondanak néki: Ímé te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszs né-

kink királyt, a ki ítéljen felettünk, mint minden népnél szokás.
6. Azonban Sámuelnek nem tetszék a beszéd, hogy azt mondák: Adj nékünk királyt, a ki ítéljen felettünk...

*415

*413, (*351) Sámuel I. könyve 7

*414, *415 Sámuel I. könyve 8

Mit tett? Felvette a misszionáriusokkal a kapcsolatot. Jelentette, hogy a nép elégedetlenkedik, és királyt akar. Hozzáfűzte azonban, hogy neki ez egyáltalán nem tetszik...

A készüléken keresztül a következő válasz jött:

7. És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondanak néked...
9. Most azért hallgass szavukra; mindazáltal tégy ellenük bizonytságot, és add tudtokra a király hatal-

mát, a ki uralkodni fog felettök.
10. És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit *(amit a misszionáriusok az adó-vevőn keresztül válaszoltak)* a népnek, mely tőle királyt kért.

*416

Ugyanakkor a kapott utasításnak megfelelően, Sámuel az emberekkel közölte a királyság, mint államforma, "kockázatát" is. Éspedig azt, hogy mivel a hatalom egy személy, a király kezében összpontosul, ezért az vissza is élhet vele:

11. És monda: A királynak, a ki uralkodni fog felettetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaivá teszi őket, és szekere előtt futnak.
13. Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknék, szakácsnéknak és sütőknek.
14. Elveszi legjobb szántóföldeite-

ket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgálóinak adja.
17. Barmaitokat megdézsmálja, és ti szolgálj lesztek néki.
18. És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titeket.

*417

Hogy honnan vették ezeket a misszionáriusok? Az egész térséget figyelemmel kísérték, így azokat a népeket is, ahol király uralkodott. És nem egy esetben látták azt, hogy a király népe fölött zsarnokoskodik, és visszaél hatalmával.

Ezt a kockázatot mindenképpen közölniük kellett az izraelitákkal ahhoz, hogy azok dönteni tudjanak. Hozzáfűzték azonban: ha a dolgok mégis rosszra fordulnak, akkor ne kérjék őket, mivel önmaguk akarták ezt, és ezért viselniük kell a következményeket...

19. A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondanak: Nem! hanem király legyen felettünk.

20. És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harczainkat.

*418

*415, *416, *417, *418 Sámuel I. könyve 8

Sámuel a vének döntését továbbította a misszionáriusok felé:

21. És miután Sámuel meghallgatta a népek minden szavát, meg-

mondta azokat az Úrnak. (*125)

Csak egy megjegyzés: a mai vallásos felfogás szerint az Úr mindenható, mindent hall és mindent lát. Akkor meg minek kellett Sámuelnek "tolmácsolnia"? Hiszen az Úr amúgy is mindent tudott már. Ebből is látszik, hogy igencsak baj van ezekkel az elképzelésekkel... Na de térjünk vissza a történetekhez.

Sámuel a készüléken keresztül jelentette a misszionáriusoknak a vének döntését. Miután nem földi szövetségesei megvitatták a kialakult helyzetet, közölték vele döntésüket: rendben, legyen királyság.

22. És monda az Úr Sámuelnek: Hallgass szavokra, és adj nékik királyt. És Sámuel monda Izráel

férfiainak: Menjetek el haza, ki-ki az ő városába. *419

Kezdetét vette a konspiráció...

KIRÁLYVÁLASZTÁS

A történelemformáló eseményekben egy nem földi eredetű társadalom küldöttei aktívan közreműködtek, de mindvégig a háttérben maradtak. Ki kellett választaniuk azt a személyt, akinek a kezébe hatalmat adnak. De mindezt a legutolsó pillanatig szigorúan titokban kellett tartani. Ugyanis sokan szerettek volna királlyá lenni, ezért a jelölt a megválasztásáig életveszélyben volt.

A misszionáriusok a Benjámin nemzetségéből való Saul nevezetű fiatal férfit szemelték ki.

1. És volt egy ember a Benjámin nemzetségéből, kinek neve vala Kis, Abielnek fia...

2. És volt néki egy Saul nevű fia,

ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki sem volt szebb; vállától felfelé magasabb vala az egész népnél.

*420

A konspirációs események azzal vették kezdetüket, hogy Saul apjának szamarai különös körülmények között eltűntek...

3. És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyjának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy magad

mellé egyet a szolgák közül, és kelj fel, menj el, keresd meg a szamarakat.

*421

Nagy területeket jártak be, de az elveszett jószágokat sehol nem találták. Nem is találhatták, mivel a különös eltűnés mögött a misszionáriusok álltak...

4. És bejárá az Efraim hegyiségét, és bejárta Salisa földét, de nem találták meg; és bejárták Sáálim földét, de nem voltak ott; és bejárá Benjámin földét, de nem találták meg.

5. Mikor pedig a Suf földre jutottak, monda Saul az ő szolgájának, a ki vele volt: Jer, térjünk vissza,

nehogy atyám elvette a szamarak gondját, miattunk aggódjék.

6. Az pedig monda néki: Ímé az Istennek embere most e városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nekünk is a mi útunkat, hogy a merre menjünk.

*422

Mikor ahhoz a városhoz értek, ahol Sámuel élt, úgy döntöttek, hogy segítséget kérnek tőle, hiszen ő a próféta.

10. És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere (Sámuel) volt.

14. Felmenének azért a városba. És mikor a városban menének, ímé akkor jöve ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen.

*423

*420,*421,*422,*423 Sámuel I. könyve 9

Egy nappal korábban azonban a misszionáriusok tudatták Sámuellel, hogy egy ember fog jönni, ő lesz a jelölt:

15. És az Úr kijelentette Sámuelnek
füleibe (talán valamilyen minia-
túr készülék?), egy nappal az
előtt, hogy Saul eljött, mondván:
16. Holnap ilyenkor küldök hoz-

zád egy embert a Benjámin föl-
déről, és kend fel őt fejedelmül
az én népem, Izráel felett, hogy
megszabadítsa az én népemet a
Filiszteusok kezéből;...

*424

Ebből is jól látszik, hogy a szamarak eltűnése arra kellett, hogy Saul vándorútra keljen. Amerre járt, a misszionáriusok a magasból mindvégig figyelemmel kísérték az útját. Mikor egy-napi járásnyira volt attól a várostól, ahol Sámuel élt, az adó-vevőn keresztül közölték vele, hogy a jelölt meg fog hozzá érkezni holnap... De nemcsak azt, hogy mikor várható az érkezése, hanem pontos személyleírást is kapott...

17. Mikor pedig Sámuel meglátta
Sault, szóla néki az Úr: Ímé ez az az

ember, a kiről szólottam néked, ő
uralkodjék az én népem felett.

*425

Ezt a mondatot a krónikás fantáziája torzította ilyenné. Így misztikusabbnak hat. Pedig semmi miszticizmus sem volt mögötte. Saul már természeténél fogva is rendkívüli jelenség volt. Ezért nem volt nehéz róla a misszionáriusoknak személyleírást adni.

18. Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék, és monda:
Ugyan mondd meg nekem, hol van
itt a néző (próféta) háza?
19. Sámuel pedig felele Saulnak, és
monda: Én vagyok az a néző; menj
fel előttem a hegyre, és egyetek ma

énvelem, reggel pedig elbocsátlak
téged, és megmondom néked mind
azt, a mi szívedben van.
20. A szamarak miatt pedig, melyek
tőled ezelőtt három nappal
elvesztek, ne aggódjál, mert
megtaláltattak...

*426

Gondolom, nem kell ecsetelnünk azt, hogy Saul mennyire meglepődött. Ugyan honnan tudhatta volna Sámuel, hogy ő a szamarait keresi, melyek három nappal korábban tűntek el...

Csodának tűnhetett, hogy Sámuel ezt tudja. Mintha természetfeletti adottságai lennének. Amitől proféta.

Pedig csak egy adó-vevő készüléknek köszönhetette mindezt... Ugyanis, mivel a háttérben a misszionáriusok álltak, és nekik volt köszönhető a szamarak eltűnése, ezért a készülék segítségével Sámuelről is informálták. Sőt, azt is megüzenték Saulnak, hogy ne aggódjék, mert az állatok előkerültek.

Másnap reggel az események folytatódtak:

26. És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiálta Sámuel Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsás-salak téged. És felkelt Saul, és ki-menének ketten, ő és Sámuel az utcázára.

27. Mikor pedig lemenének a vá-ros végére, Sámuel monda Saul-nak: Mondd meg a szolgának, hogy menjen előre előttünk – és előre ment –, te pedig most állj meg, hogy megmondjam néked az Is-tennek beszédét.

*427

Olyan információ következett, mely ha kitudódik, az Saul ha-lálát jelentette volna. Ugyanis a hatalomra törők, ha megtudják, hogy ő a jelölt, meggyilkoltatták volna.

1. Akkor elővév Sámuel az ola-jos szelenczét, és az ő fejére töl-té, és megcsókolá őt, és monda:

Nem úgy van-é, hogy fejedelem-mé kent fel az Úr téged az ő örök-sége felett?

*428

Most, hogy Saul Sámuelnél járt, sokan szerezhettek erről tu-domást, így azok is, akik a jelölt életére törtek. Ezért meg kel-lelt szervezni a biztonságos utat visszafelé. Hiszen útközben Saul és szolgája ki volt szolgáltatva az esetleges merénylők-nek. Gondolom, mondanom sem kell, hogy megint csak a misszionáriusok léptek színre. Mindenhová, amerre Saul útja vezetett visszafelé, fegyveres személyeket helyeztek el. Ezek feladata volt szavatolni az út biztonságát. Sámuel aprólékos uta-sításokkal látta el Sault:

2. Mikor azért te most elmegy tő-lem, találkozni fogsz két ember-rel a Rákhel sírja mellett, Benjá-min határában, Selsáhnál, a kik azt mondják néked: Megtalálták

a szamarakat, melyeknek kere-sésére indultál vala; és ímé, a te atyád felhagyott már a szamarak-kal, és miattatok aggódik, mond-ván: Mit tegyek a fiamért?

*429

Akárcsak egy kémtörténet.

Két emberrel kellett találkoznia Rákhel sírja mellett. Sem ő nem tudta, hogy hogyan néz ki majd az a két ember, sem ők nem tudták, hogy kire várnak. Ezért a megbeszélrt jel, amiről egymást felismerik, a következő volt: "Megtalálták a szamara-kat, melyeknek keresésére indultál vala; és ímé, a te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamért?"

Hogy miért kellett azokkal az emberekkel találkoznia? En-nek nincs nyoma a szövegekben. Olyannyira titkos volt a kons-piráció, hogy még Sámuel is hallgat erről a részletről a könyvé-ben...

*427 Sámuel I. könyve 9

*428, *429 Sámuel I. könyve 10

Valószínűleg ezektől a személyektől kapott valamit. Valamit, amit a misszionáriusok küldtek neki. Lehet, hogy egy olyan tárgyat, amilyen egykoron Mózesnek is volt...

Mert ha csak azért találkoztak volna, hogy elkísérjék őt az úton, akkor Sámuel is adhatott volna mellé testőröket.

Miután találkozott ezzel a két titokzatos személlyel:

3. És mikor onnan tovább még,
és a Thábor tölgyfájához jutsz,
három ember fog téged ott talál-
ni, kik Béthelbe mennek fel az Is-

tenhez; az egyik három gödölyét
visz, a másik visz három egész
kenyeret, és a harmadik visz egy
tömlő bort.

*430

Újabb három ismeretlennel kell találkoznia a Thábor tölgyfájánál. Arról fogja majd őket felismerni, hogy az egyiküknél három gödölye, a másikonál három kenyér, a harmadikonál egy tömlő bor lesz. Mikor megkérdezi őket, hogy merre tartanak, azok azt fogják felelni, hogy Béthelbe mennek az Istenhez...

4. És azok békességesen kö-
szöntenek téged, és két kenyeret

adnak néked; te pedig vedd el
azokat kezökből.

*431

Ez volt a megbeszélte jel. A kenyerekbe valami bele volt sü-
ve...

5. Azután eljutsz az Isten hegyé-
re, hol a Filiszteusok előőrsei
vannak. Mikor pedig bemegy oda
a városba, a próféták seregével
fogsz találkozni, kik a hegyről jó-
nek le, elöttök lant, dob, síp és

hárfa lesz *(erről fogja őket fel-
ismerni)*, és ők magok prófétál-
nak.

7. Akkor az Úrnak lelke reád fog
szállani, és velök együtt prófétál-
ni fogsz,...

*432

Ezek a "próféták" szintén a konspiráció részesei voltak. Azért "próféták", mert abban az időben ugyan kinek szűrt volna szemet, ha egy csoport ember, hangszerekkel kísérve, énekeket énekel az "Úr dicsőségét zengve". Ez akkor megszokott volt.

Természetesen a jelölt útközben találkozhatott más vallási fanatikusokkal is, akik mintegy demonstrálva hitüket – "zengték istenük dicsőségét".

De Saul a kapott instrukciók szerint arról ismeri majd fel őket, hogy "elöttök lant, dob, síp és hárfa lesz."

A kívülállóknak természetesen semmi nem tűnt fel az "álprófétákon". Csak Saul tudta, hogy miről fogja majd őket felismerni. Ezek dolga az volt, hogy maguk között elrejtsek őt.

Azt nem tudjuk, hogy kiktől. De egy biztos: igencsak nagy veszélyben lehetett, ha ennyire kémregénybe illő konspiráció folyt azért, hogy épségben eljusson valahova...

*430, *431, *432 Sámuel I. könyve 10

Sámuel azon kijelentése, hogy az "Úr" lelke meg fogja szállni, nem azt jelenti, hogy majd csoda fog történni, és ő prófétálni fog. Ellenkezőleg! Ez utasítás volt. Amikor Saul találkozni fog ezekkel a "prófétákkal", akkor úgy fog tenni, mintha az "Úr lelke" megszállná őt, beáll a többiek közé, és elvegyül a "próféták" csapatában. Ezzel a rá vadászók őt szem elől fogják tévesztetni...

Mikor elért a kijelölt helyre, ott várnia kellett a következő utasításra:

8. Most azért menj le én előttem Gilgálba, és ímé én lemegyek hozzád, hogy égőáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak.

Hét napig várakozzál, míg hozzád megyek, és akkor tudtodra adom, hogy mit cselekedjél.

*433

Hogy milyen utasításokat kapott, arról a szövegek megint csak nem szólnak. A misszionáriusok szerepe ebben a konspirációban az volt, hogy technikájukkal segítették annak összehangolását. Például azzal is, hogy Sámuel a távolban lévő ügynökökkel rádió útján tarthatta a kapcsolatot...

Nyilvánvaló, hogy Saul életét addig kellett megóvni, míg a vének királlyá nem választják. Akkor ugyanis már nem lett volna értelme merényletet elkövetni ellene.

És eljött a királyválasztás napja:

17. És összehívta Sámuel a népet Mispába az Úrhoz (a Ládához).
18. És monda Izráel fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki Izráelt Egyiptomból, és én szabadítottalak meg titeket az egyiptombeliek kezéből és mind amaz országok kezéből, melyek sanyargatának titeket.
19. Ti pedig most megvetettétek a ti

Isteneteket, a ki megszabadított titeket minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt mondtátok néki; Adj királyt nekünk. Most azért álljatok az Úr elé a ti nemzetségeitek és ezreitek szerint.
20. És mikor előállatá Sámuel Izráelnek minden nemzetségét, kiválasztaték sors által Benjámin nemzetsége.

*434

Azt erősen meg lehet kérdőjelezni, hogy a sorshúzás "tisztá" volt-e. Ugyanis tudjuk, hogy a színpalak mögött a misszionáriusok közreműködésével sok különös dolog történt, és pedig konspirációs alapon, a legnagyobb titokban. Semmit sem bíztak a véletlenre.

A misszionáriusok már jóval korábban Sault jelölték meg királyként, ezért a választás körüli minden más felhajítás csak színjáték volt.

21. Akkor előállatá a Benjámin nemzetségét az ő házanépei szerint, és kiválasztaték a Mátri há-

zanépe; azután kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék őt, de nem találták meg.

*435

*433, *434, *435 Sámuel I. könyve 10

Ne feledjük, hogy a királyt választók a láda közelében voltak ekkor. Az egész választás a misszionáriusok által megírt forga-
tókönyv szerint zajlott...

22. Megkérdezték azért ismét az
Urat (mindenki füle hallatára):
Vajjon eljön-e ide az az ember?

És az Úr monda: Ímé ő a holmik
közé rejtőzék el.

*436

A láda mindenki füle hallatára megszólalt. Nem azért tudta az
"Úr", hogy hol bújt meg Saul, mert mindenható, hanem mert a
misszionáriusok utasítására bújtatták oda el őt.

Nyilván senki sem vonta kétségbe a jelenlévők közül az "Úr
szavát".

23. Akkor elfutának, és előhozták
őt onnan. És mikor a nép közé ál-
la, kimagaslék az egész nép kö-
zül vállától kezdve felfelé;
24. És Sámuel monda az egész

népnek: Látjátok-e, a kit válasz-
tott az Úr? hogy nincsen hozzá
hasonló az egész nép között!
Akkor felkiálta az egész nép, és
monda: Éljen a király!

*437

De vajon miért kellett az utolsó pillanatig a jelöltet elrejteni?

A tömegben minden bizonnal ott voltak azok is, akik
"megbízást kaptak" Saul meggyilkolására. Így, miközben a ce-
remónia folyt, bármelyikük feltűnés nélkül odaléphetett volna
Saul mögé, és csendben, hangtalanul egy éles pengével végez-
hetett volna vele. Mire a többiek észrevették volna ezt, a me-
rénylő már elvegyülhetett a tömegben.

Ekkor pedig a misszionáriusok terve megghiúsult volna.

Mindezt előre látva bújtatták el őt az utolsó pillanatig.

Az előre gondosan kidolgozott tervnek köszönhetően a ki-
rályválasztási színjáték tökéletesen sikerült. Az emberek elfo-
gadták Sault királyukká.

Ennek azonban nem mindenki örült. Ezek voltak azok a kö-
rök, akiktől Sault a királyválasztás időpontjáig meg kellett óvni.

27. Némely kaján emberek azon-
ban azt mondták: Mit segíthet ez
rajtunk? és megvetették őt és

ajándékot nem vivének néki. Ő
pedig olyan volt, mintha semmit
sem hallott volna.

*438

Sehogyan sem értették, hogy miért nem sikerült likvidálniuk
még idejében a jelöltet. Pedig erre a legjobb bérgyilkosokat
"szerződtették"...

Csak egy apróságról nem tudtak: nem Sámuellel és annak
embereivel álltak szemben, hanem a konspirációt kitervelő és
a háttérből azt mindvégig koordináló misszionáriusokkal. Ve-
lük és technikájukkal szemben pedig még a "legjobb" bérgyil-
kosoknak sem volt semmi esélyük...

SAUL

Az izraeliták első királya kezdetben élvezte a misszionáriusok támogatását. Rendszeresen kommunikált velük:

18. És monda Saul Ahijának: Hozd elő az Isten ládját; mert az Isten lá-

dja akkor Izráel fiainál vala. (*124)

Más szavakkal: hozd elő az adó-vevőt, mert beszélni akarok velük...

Mindössze két év telt el azonban megválasztása óta, amikor közte és szövetségesei között feszültté vált a viszony.

1. Saul hamincz éves volt, mikor királylyá lett és mikor uralkodék az Iz-

ráel felett két esztendeig. *439

Mivel a viszony megromlott, ezért már nem számíthatott rájuk. Nem válaszoltak neki a készüléken keresztül:

37. És megkérdezé Saul az Istent: Lemenjek-e a Filiszteusok után? Iz-

ráelnek kezébe adod-e őket? De ő nem felelt néki azon a napon. *440

A misszionáriusok megbánták, hogy Sault választották:

10. Akkor szóla az Úr Sámuelnek, mondván:

11. Megbántam, hogy Sault királylyá tettem, mert eltávozott tőlen,

és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiálta az Úrhoz egész éjszaka.

*441

Úgy tűnik, hogy Sámuel és a misszionáriusok valamin erősen összevitatkoztak. Veszekedtek...

Később Sámuel üzenetet vitt a misszionáriusoktól Saulnak:

26. Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetted az Úrnak beszédét, és az

Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett. *442

Mivel a király nem követte azok utasításait, így kegyvesztett lett.

35. És Sámuel nem látogatá meg többé Sault egész halálának idejéig; de bánkodék Sámuel Saul miatt. Az

Úr pedig megbánta, hogy királylyá tette Sault Izráel felett. *443

De nemcsak ezen okok vezettek a király kegyvesztettségéhez. Úgy tűnik, nem tudta elviselni a hatalom terhét és elméje kezdett megbomlani.

(*124), *440 Sámuel I. könyve 14

*439 Sámuel I. könyve 13

*441, *442, *443 Sámuel I. könyve 15

Volt olyan eset, mikor fegyveres csapatainak megparancsolta, hogy egész nap addig senki sem ehett egy falatot se, míg nem győznek. De volt rá más példa is:

14. És az Úrnak lelke eltávozték Saul-
tól, és gonosz lélek kezdé gyö-
tömi őt, mely az Úrtól küldetett.
15. És mondanak Saul szolgái né-
ki: Ímé most az Istentől küldött
gonosz lélek gyötör téged!
16. Parancsoljon azért a mi urunk

szolgáidnak, kik körülötted van-
nak, hogy keressenek olyan em-
bert, a ki tudja a hárfát pengetni,
és mikor az Istentől küldött go-
nosz lélek reád jön *(valamiféle
roham)*, pengesse kezével, hogy
te megkönnyebbülj.

*444

Úgy tűnik, hogy Saulnak valamiféle rohamai voltak.

*444 Sámuel I. könyve 16

DÁVID

Mivel a misszionáriusok rádöbbsenek arra, hogy tévedtek és Saul képtelen igazságosan és kiszámíthatóan uralkodni, ezért más jelölt után néztek. Azonban ő volt hatalmon, ezért mindezek a történések megint csak a legnagyobb titokban zajlottak.

1. És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg

a te szarodat olajjal és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magának királyt.

*445

Úgy tűnik, hogy a misszionáriusok találtak egy jelöltet. De Sámuel aggodalmaskodott, mert mi lesz, ha mindez Saul tudomására jut?

2. Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el?? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vigy magaddal egy üszőt, és azt mondjad: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam.

3. És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtadra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számarra azt, a kit mondándok néked.

*446

A misszionáriusok újra csak akcióba léptek. Az, akit kiválasztottak, egy Dávid nevezetű fiatal ember volt.

Sámuel eleget tett az utasításnak. A misszionáriusok most már Dávidot támogatták a hatalmon lévő Saullal szemben.

Igen ám, de nem volt egyszerű eltávolítani a király személyét. Hiszen törvényesen Saul volt az uralkodó. Ezért időre volt szükség ahhoz, hogy Dávid hatalomra kerüljön.

Nemsokára azonban Saul király tudomására jutott, hogy Dávid a misszionáriusok támogatásával a trónjára tör. Ezért üldözte őt és embereit.

Egy alkalommal Dávid felkereste Akhimélek papot Nóbban. Ezt Saul megtudta. Ezért kérdőre vonta:

9. Akkor felele az Edomita Doég, a ki Saul szolgálai közt állott: Én láttam, hogy az Isai fia (Dávid) Nóbban ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz.

10. A ki ő érette megkérde az Urat (az adó-vevőn keresztül), és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá.

11. Akkor elküldé a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyjának egész házanépét, a papokat, a kik Nóbban valának; és eljövénének mindnyáján a királyhoz.

12. És monda Saul: Hallld meg most te, Akhitóbnak fia! Ő pedig monda: Imhol vagyok uram.

13. És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és **ő érette megkérdezéd az Istent...**

14. És felele Akhimélek a királynak és monda:...

15. **Vajjon csak ma kezdém-e az Istent ő érette megkérdezni?...**

*447

*445, *446 Sámuel I. könyve 16

*447 Sámuel I. könyve 22

Abban az időben, úgy tűnik, nemcsak egy adó-vevő volt az izraelitáknál. A szövegek szerint a láda Saulnál volt (*124), de ugyanakkor Sámuel is kommunikált velük, és mások is, többek között Akhimélek pap is, méghozzá rendszeresen.

Sőt, talán Akhimélek a misszionáriusok egyik beépített ügynöke volt, és így részese volt a Saul elleni, misszionáriusok által támogatott konspirációnak. Ezért Saul őt és társait megölette.

Emlékezzünk vissza, hogy Saul a konspiráció során, mely az ő királlyá választására irányult, titokzatos személyekkel találkozott. Hogy miért kellett velük találkoznia, arról a szövegekben nincs információ. Minden bizonnyal azok átadtak neki valamit... Valamit, amit nagy titokban kellett tartani. Ami segítette a konspiráció koordinálását. Egy személyi adó-vevőt...

Később, amikor a misszionáriusok immár Dávidot támogatták, semmi sem zárja ki azt, hogy őneki is volt a birtokában egy hasonló készülék:

1. Értésíték pedig Dávidot, mondván: Ímé a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a szénüket.
2. Akkor megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-e ezeket a Filiszteusokat? És monda az Úr Dávidnak: Eredj el,

és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát.
3. A Dávid emberei azonban mondának néki: Ímé, mi itt Júdeában is félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a Filiszteusok táborára.

*448

Az emberei féltek a filiszteusoktól. Nem hittek abban, hogy képesek azokat legyőzni. Ezért Dávid újra csak kapcsolatba lépett a misszionáriusokkal:

4. Akkor Dávid ismét megkérdezé az Urat, az Úr pedig válaszolá néki, és monda: Kelj fel, és menj

el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezedbe adom.

*449

Azaz a misszionáriusok fegyveres támogatást ígértek neki. A támogatásuknak köszönhetően a filiszteusok Dávid csapataitól megsemmisítő vereséget szenvedtek el.

De eközben Saul megtudta, hogy ellenfele Kehillában tartózkodik. Ezért fegyveresekkel elindult oda, hogy kézre kerítse. De Dávid kémei jelentették, hogy az uralkodó mire készül.

*448, *449 Sámuel I. könyve 23

Ezért az új jelölt tanácsért szövetségeseihez, a misszionáriusokhoz fordult:

9. Mikor pedig Dávid megtudta,
hogy Saul ő ellene gonoszt forral,

mondá Abjáhár papnak: Hozd elő
az efódot.

*450

Az efód egyértelműen azon technikusok öltözkéhez tartozott, akik korábban a láda mellett teljesítettek szolgálatot (*164). Így mindenképpen valamilyen szerepe volt a készülék üzemeltetésében. A kapcsolatfelvételhez szükség volt rá...

10. És monda Dávid: Uram, Izráel
Istene! bizonynyal meghallotta a
te szolgád, hogy Saul ide akar jő-
ni Kehillába, hogy elpusztítsa a
várost miattam.

11. Vajjon kezébe adnak-é engem Ke-
hilla lakosai? Vajjon lejön-é Saul, a
mint hallotta a te szolgád? Őn Uram,
Izráel Istene, mondd meg a te szol-
gádnak! És monda az Úr: Lejön.

*451

A misszionáriusok ugyanis a magasban keringő járműveikről látták, ahogy Saul nagyszámú fegyveres csapat élén a város irányába tart.

12. És monda Dávid: Vajjon Saul ke-
zébe adnak-é Kehilla lakosai engem

és az én embereimet? És monda az
Úr: Kezébe adnak.

*452

Ne feledjük, a misszionáriusoknak több városban voltak beépített ügynökeik. Így azok jelentéséből látszott, hogy Kehilla lakosai annyira félnek Saultól, hogy inkább kiadják neki Dávidot és embereit, csak mentsék az életüket.

A misszionáriusoktól kapott információ nyomán Dávid úgy döntött, hogy elhagyja a várost. Ez a fontos információ az életét mentette meg...

Máskor is, amikor Dávid fel kívánta venni a kapcsolatot a misszionáriusokkal, ebben az efódnak fontos szerep jutott:

7. És monda Dávid Abjáhár pap-
nak, az Akhimélek fiának: Hozd
ide nékem az efódot. És Abjáhár
oda vivé az efódot Dávidhoz.
8. És megkérdezé Dávid az Urat,

mondván: Üldözzem-é ezt a se-
reget? Utólérem-é őket? És
monda néki: Üldözzed, mert bizo-
nyosan utóléred, és szabadulást
szerzesz.

(*167)

Mivel a misszionáriusok Dávidot támogatták Saullal szemben, aki hatalmon volt, ezért nem valószínű, hogy passzívan kivártak, hogy egyszer majd csak történik valami az uralkodóval...

Hiszen törvényellenesen nem lehetett őt eltávolítani. A "legjobb" megoldás az volt, ha Saul egy csatában hal meg. Hiszen egy csatában bárki az életét veszítheti. Ezen senki sem csodálkozna, és senkinek sem tűnne fel...

*450, *451, *452 Sámuel I. könyve 23

(*167) Sámuel I. könyve 30

A szövegek szerint:

1. És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak Izráel férfiai a Filiszteusok elől, és elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén.
2. A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkiúsát, a Saul fiait.
3. És a küzdelem igen heves lón Saul ellen, mikor megtalálták őt a kézives emberek, és igen megrettene a kézivesektől.
4. És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztül azzal engem, hogy

valami módon reám ne jőjjenek e körülmételetlenek, és keresztűlszúrjanak engemet és gúnyt üzzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akará, mert nagyon félt. Akkor Saul vevé a kardot és belébocsátkozék.

5. És fegyverhordozója a mint meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék az ő kardjába, és vele együtt meghala.

6. És meghala Saul és az ő három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is mindnyájan egyenlőképpen azon a napon.

*453

Ugye elsőre ebben a történetben nincs semmi különös? Felmerül azonban egy kérdés: vajon a szövegek honnan veszik azt, hogy Saul mit mondott, és mit tett. Hiszen a szemtanúk mindannyian odavesztek. Ő és az összes embere. Így azok közül senki sem maradt, aki elmondhatta volna az utókornak, hogy mi történt, és milyen szavak hangzottak el az utolsó pillanatokban.

Ebből is látszik, hogy ez egy kreált történet. Senki sem tudja, hogy Saul hogyan halt meg. Ugyanis, ha a filiszteusok ölik meg, akkor büszkélkedtek volna vele. De ennek semmi nyoma.

Lehet, hogy valóban önkezével vetett véget az életének. Lehet...

De mivel már nagyon útjában volt a misszionáriusoknak, és azok terveinek...

Hiszen attól jobb alkalmat találni sem lehetett Saul likvidálására, mint egy heves lefolyású csata...

Ugyanis korábban Saul kapott egy üzenetet a misszionáriusoktól, mely Sámuelen keresztül érkezett. De Sámuel ekkor már halott volt...

A szövegek szerint a király felkeresett egy halottidézőt. Hogy az ki volt? Halottidéző? Vagy ügynök?

6. És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álomlátás, sem az Úrim, sem a próféták (ők voltak a misszionáriusok ügynökei) által.

7. Akkor monda Saul az ő szolgálinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdzzem őt. Szolgái pedig mondanak néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony.

*453 Sámuel I. könyve 31

8. Másnak tetteté azért Saul magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézés által, és idézd fel nékem azt, a kit mondok néked.

11. Monda azért az asszony: Kit idézzek fel néked? És ő monda: Sámuelt idézd fel nékem.

13. És monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: Istenfélét látok feljönni a földből.

14. És ő monda néki: Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jó fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtá magát arcczal a föld felé, és tisztességet tón néki.

*454

Egy pillanatra álljunk meg. Egy biztos: Saul Sámuelt nem látta. Csak a "halottlátó" látta. Így Saul mindenképpen az asszony elmondására volt kénytelen hagyatkozni.

Namost. Ne legyünk annyira naivak, hogy azt higgyük, a misszionáriusok a fontos történéseket a véletlenre bízták. Abban az időben kiterjedt ügynökhálózattal rendelkeztek. Miért pont ez az asszony ne tartozott volna közéjük?

Hiszen azt, amit ő mondott, senki sem volt képes ellenőrizni. És az ellenkezőjét sem bebizonyítani... Így Saulnak azt mondhatott, amit korábbi támogatói közölni kívántak vele...

15. Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidéztetél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozik tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álomlátás által; azért hívtalak téged, hogy megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem?

16. És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellenségeddé lőn?!

17. És a szerint cselekedett az Úr,

a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak.

18. Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az ő felgerjedt haragját az Ánálekitákon: azért cselekszik most így veled az Úr.

19. És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszel. Izráelnek táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr.

*455

Mikor Saul ezt meghallotta, önkívületbe esett. Megijedt, hiszen korábbról tudta, hogy a misszionáriusok nem tréfálnak...

20. Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémüle Sámuel szavai-

tól; és sermi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék.

*456

Mint láttuk, az ígéretüket beváltották...

Szabaddá téve ezzel a jelöltjük, Dávid előtt a trónhoz vezető utat.

Egyértelműen látható, hogy a történések mögött mindvégig ott voltak a misszionáriusok...

*454, *455, *456 Sámuel I. könyve 28

A "JÁRÁS DOBOGÁSA"

Miután Saul meghalt, kezdetét vette a trónért való viszálykodás Dávid hívei és Saul családja között. Ebben a viszályban a misszionáriusok támogatásának köszönhetően Dávid pozíciói egyre javultak.

De az országot továbbra is fenyegette kívülről az ellenség.

22. Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszéledének a Ré-

faim völgyében.

*457

Mivel az országot újabb támadás érte, ezért Dávid megint csak nem földi szövetségeseihez fordult fegyveres támogatásért:

23. Megkérde azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj most reájok; hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfák ellenében támad meg őket.
24. És **mikor a szederfák tete-**

jén indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje a Filiszteusok táborát.

*458

Ez az idézet rendkívül fontos információt hordoz. Ugyanis egyértelmű, hogy Dávid csapatai akkor lendültek támadásba, amikor a szederfák irányából felhangzott egy jármű "motorzaja" – indulásnak zaja –, mely kis magasságban repült.

Nyilvánvaló, hogy abban a korban nem ismertek semmilyen járművet a szekereken és azokhoz hasonlókon kívül. Pláne nem olyat, mely a levegőben repült. Akkor meg hogyan is tudták volna nevén nevezni azt, amit hallottak?

Ugyanis egy másik szövegrészben ugyanezt a "motorzajt" másképpen említik:

14. Azért Dávid ismét megkérde az Istent, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánuk, hanem fordulj el tőlök, és menj reájok a szederfák irányában;

15. És **mikor hallándod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadatra; mert az Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok táborát.**

(*369)

Itt ugyanazt a hangot, amit a szöveg "indulásnak zaja"-ként emleget, most "járás dobogásának" nevezi. Ez azért van, mert egyszerűen nem tudták, mi az, amit hallanak. Ez a hang egyfajta ütemes "dobogás" volt, ami a levegőben haladó jármű mozgását kísérte.

*457,*458 Sámuel II. könyve 5

(*369) Krónika I. könyve 14

A misszionáriusok járműtípusaival bővebben a 10. fejezetben fogunk majd foglalkozni. Egyelőre csak annyit, hogy ismerünk-e napjainkban olyan járművet, mely repülni képes, kis magasságban is haladhat, és a hangja ütemes, hasonlít a "dobogáshoz"?

Igen! Úgy hívjuk, hogy helikopter...

12. ábra

Egy ütemes "járás dobogása" hangot keltő repülő eszköz, mely a "szederfák tetejének" magasságában is képes repülni...

Ez persze nem azt jelenti, hogy adott esetben az a jármű úgy nézett ki, mint a mi harci helikoptereink. De mivel ugyanúgy repült, ezért ugyanazok a aerodinamikai elvek vonatkoztak rá is, mint napjaink gépmadaraira. A működési elvének ahhoz, hogy a levegőben haladni tudjon, mindenképpen hasonlónak kellett lennie.

Most rekonstruáljuk, hogy mi is történt.

Dávid az adó-vevő segítségével megkérdezte, hogy az ütközethez megkapja-e a misszionáriusok fegyveres támogatását?

A készüléken keresztül azt válaszolták, hogy akkor induljanak a csatába, amikor a szederfák magasságában ütemes dobogásszerű hangot fognak hallani. Ugyanis kis magasságban egy harci helikopter repült a csatater felé...

Amikor felhangzott az ütemes dobogás, néhány pillanat múlva feltűnt a jármű is. Elzúgott az izraeliták feje fölött. Egyenesen a filiszteusok irányába tartott...

Dávid jelt adott csapatainak az indulásra.

A jármű rövid időn belül az ellenség fölé ért. Ekkor fegyverzetével tüzet nyitott a filiszteusokra. Perceken belül oly nagy volt a pusztítás, hogy az odaérkező izraeliták már nem is ütköztek komoly ellenállásba...

A Bibliában sokféle járműtípusról tesznek említést a szövegek. Részletesen fogunk majd velük foglalkozni. De most még térjünk vissza egy kicsit Józsuéhoz. Emlékezzünk vissza arra, hogy minden harci cselekményét a misszionáriusok járműveikről fegyveresen biztosították. Több esetben is ezek a járművek tizedelték meg az ellenséget.

12. Mert elbocsátám előttem a darázsokat, és űzék azokat előleket: az Emoreusok két királyát, de nem

a te fegyvered által, de nem a te kézíved által.

*459

Mit gondol, kedves olvasó, itt valóban darazsakról van szó?

Úgy hiszem, naiv dolog lenne feltételezni, hogy hirtelen a semmiből ezek a rovarok jelentek meg és kergették az ellenséget.

Sokkal inkább egy másik járműtípusról van itt szó. E jármű hangja távolról talán hasonlított a darázs, mint rovar, repülése közben keltette hanghoz. De semmi köze a rovarhoz. Ugyanis a misszionáriusok az izraelitáknak szemére vetik, hogy hány-szor avatkoztak közbe és segítettek fegyvereikkel rajtuk, azok pedig ezzel szemben nem tartották be a vállalt kötelezettségeiket...

A HARCI LÉGI JÁRMŰVEK MEGJELENÉSE

Korábban említettük, hogy a repülő járművek megjelenése rettenetesen megrémítette az ellenséget. Azok, hátrahagyva fegyvereiket, harci szekereiket hanyatt-homlok menekültek. Itt nem segített az, hogy sokan voltak. Ugyanis nem emberkéz által készített technikával álltak szemben.

De, kedves olvasó, lássuk, mit is láthattak valójában. Milyen látvány tárult a szemük elé.

Mikor az ellenség szorongatta Dávid csapatait, az a misszionáriusok sürgős segítségét kérte.

7. Szükségemben az Urat hívtam, S
az én Istenemhez kiáltottam (az
adó-vevőn keresztül): És meghal-

lá lakóhelyéről (ahol a készülék
párja volt) szavamat, S kiáltásom
eljutott füleibe.

*460

A misszionáriusok vették a készülék adását. Kevéssel később megjelent egy harci jármű. Hogy milyen volt a látvány? Szóljon erről maga Dávid:

8. Akkor rengett és remegett a
föld, az égnek fundamentumai

inogtak, és megrendülének, mert
haragudott Ő.

*461

A járművet már távolról lehetett hallani, ahogy közeledett. Hajtóműveinek hatalmas robaja messziről hallatszott. A dübörgés következtében szinte minden rezgett, rezonált erre a hangra.

9. Füst szállt fel orrából, és éreztő

tűz szájából, izzószén gerjedt belőle.

*462

Mikor a jármű feltűnt, annak a hajtóműveiből izzó gáz sugár tört elő. Ahogy repült, hatalmas "füstfelhőt" húzott maga után, ami nem egyéb, mint a hajtómű égésterméke.

11. A Kérubon ment és röpi, és a

szelek szárnyain tűnt fel.

*463

Itt egy másik járműtípus – a kérub. Ahogy a jármű elhúzott az ellenség feje felett, azt intenzív légmozgás kísérte. Hiszen a hajtóművek működésük közben igencsak nagy szelet kavartak.

12. Sötétségből maga körül sátrakat

emelt, esőhullást, sűrű felhőket.

*464

*460,*461,*462,*463,*464 Sámuel II. könyve 22

Amerre a jármű elhaladt, az azt követő "füstfelhő" – gőzfelhő – elnyelte a fényt, így alatta a földfelszínt kevesebb fény érte, tehát sötétebb lett. De ez az égéstermék, a vízgőz, valamivel később elkezdett a levegőből kicsapódni – esőhullást keltve. Hiszen a misszionárius járművek túlnyomó többségükben folyékony oxigénnel és hidrogénnel működtek. Így hajtóműveiknek égésterméke nem volt egyéb, mint a vízgőz.

13. Az előtte levő fényességből Izzó | szenek gerjedének. *465

Ez a fényesség a hajtóművek "torkolattüze". Az a rész, ahol a hajtóanyag intenzív égése megy végbe. Gondolom, mindenki látott már rakétastartot. Emlékezzünk vissza, hogy ott, ahol a rakéta fúvókáiból az izzó gázsugár kilép, milyen nagy erejű fény-sugárzás tapasztalható.

14. És dörgött az égből az Úr, És a | Magasságos hangot adott. *466

A repülő jármű hajtóműveinek a hangja. Gondoljunk csak itt napjaink szuperszónikus vadászgépeire!

Megjelent a misszionárius jármű, mely azért jött, hogy Dávid oldalán harcba bocsátkozzék. Elkezdte az ellenséget lőni...

15. Ellővé nyilait és szétszórta azokat, | Villámot, és összekeverte azokat. *467

Az orosz nyelvű Biblia verziója pontosabb. Ugyanitt a következőket mondja: Kilőtte nyilait, és szétszórta azokat; villámmal villant, és megsemmisítette őket.

14.. Возгремел с небес Господь. и | 15. Пустил стрелы, и рассеял их:
Всевышний дал глас Свой; | блеснул молниєю, и истребил их.

Az izraeliták ott álltak a harcmező szélén csatára készen. Figyelték azt, ahogy a fegyveres jármű az ellenség feje fölött köröz és fegyvereivel tizedeli azt.

14. Az Úr hadakozik ti érettek; ti | 17. Nem kell néktek harcolnok,
pedig veszteg legyetek. (*357) | tok, hanem csak álljatok veszteg,
és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok... (*359)

Az ellenség harcedzett férfiakból álló fegyveres csapatai pilánsok alatt egy felzúdult hangyabolyhoz lettek hasonlóak. Tajveszékelve menekültek. Ki merre látott.

*465, *466, *467 Sámuel II. könyve 22 (*359) Krónika II. könyve 20
(*357) Mózes II. könyve 14

Mindenfelé halottak heverték. Amikor már eléggé nagy lett az ellenség vesztesége, csak akkor indultak meg az izraelita fegyveresek. Nem volt nehéz elbánniuk a halálra rémült túlélőkkel...

Ezért, kedves olvasó, ha a Bibliában olyan szöveggel találkozunk, hogy: "kezébe adta az Úr az ő ellenségét, és vágák egészen...", vagy "csodálatos győzelmet aratott, mert az Úr volt ő vele", akkor csak gondoljon a fentebb elmondottakra...

SALAMON TEMPLOMA

A korábbiakban részletesen foglalkoztunk a frigylárával, más néven a szövetség vagy bizonyság ládájával. A láda, mely az izraeliták és a misszionáriusok közötti kapcsolattartást szolgálta, egy rádió adó-vevő készüléket rejtett. Ez az izraelitáknál hosszú ideig egy sátorban volt, amit szent hajléknak, vagy szent sáornak is neveznek a szövegek. Mindaddig, míg a pusztában vándoroltak, vagy új hazájuk elfoglalásakor a területszerző útközeteket vívták, ez gyakran változtatott helyet.

Olyan is előfordult, hogy a győztes ütközet után az ellenség zsákmányként magával vitte (*406).

Mikor, a helyzet az újhazában stabilizálódott, és a területszerző csaták megrikkultak, már lehetett azt tervezni, hogy a ládát egy előre kijelölt helyen felépített épületben helyezték el. Véglegesen.

Ezt már Dávid király "tervbe vette", de csak fia, Salamon, akit bölcs Salamonként is ismerünk, valósította meg. Ő építette meg a láda végleges "hajlékát".

2. És küldte Salamon Hírámhoz, ezt ízenvén néki:

3. Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem építhete házat az Úrnak, az ő Istenének nevének a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvették vala, mígnem az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; 4. De most az Úr, az én Istenem nékem nyugodalmat adott mindenfe-

lől, úgy hogy semmi ellenségem és senkitől semmi bántásom nincs. 5. Ímé azt gondoltam magamban, hogy házat építek az Úrnak, az én Istenemnek nevének, a miképpen szólt az Úr Dávidnak, az én atyámnak, ezt mondván: A te fiad, a kit helyetted ültetek a te királyi székedbe, ő építi meg azt a házat az én nevemnek.

*468

A láda oly nagy becsben volt, hogy az épület építése grandiózus méreteket öltött:

13. Salamon király pedig robotosokat szedte az egész Izráelből; és harminczezer ember lón robotossá. 14. A kiket aztán elkülde a Libanonra, minden hónapra tíz-tízezer ember egymás után. Egy hónapig

a Libanon hegyén valának, két hónapig az ő házoknál...

15. Ezenkívül Salomonnak hetvenezer teherhordója, és nyolcvanezer kővágója volt a hegyen.

*469

*468,*469 Királyok I. könyve 5

Az épület hét évig épült, és elkészültekor a következőképpen nézett ki:

1. És megépítették az Úrnak háza az Izráel fiainak Egyiptom földéből való kijövetele után a négyszáznolcvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zifhónapban, mely a második hónap.
2. És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harmincz sing magas volt.
3. És egy tornácz vala a ház temploma *(nem az egész volt templom?)* előtt, a melynek a hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint; a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában.
4. És építe a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal.
5. És építe a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíté mellék helyiségeket körül.
6. Az alsó emelet belső szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége hét sing volt, és bemélyedéseket építe a ház körül kívülről, hogy az emeletek gerendái ne nyúljanak be a ház falaiba.
7. Mikor pedig a ház építették, a kőbányának egészen kifaragott kőveiből építettett, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszé-

nek, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattattott a háznak felépítésénél.

8. Az alsó emelet középső mellék helyiségéhez egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csigagrádics vitt fel a középső emeletbe, és a középsőből a harmadikba.

9. Megépíté ekként azt a házat *(nem nevezi templomnak!)* és elvégezté, és befedé a házat gerendákkal és czédrusfadeszkákkal.

10. És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek magasságok öt-öt sing volt, és a házhoz czédrusfa gerendákkal ragasztattak.

15. És megbélelé a ház falait belől czédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal.

16. És építe a ház hátulján egy húsz sing hosszú czédrusfa falat a padlózattól egész a padlásig, és építé azt a ház hátulsó részének: szentek-szentjének.

17. Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt.

18. Belülről az egész ház merő czédrus volt, kivésett sártökökkel, és kinyílt virágbimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott.

*470

A ház, amit Salamon építtetett, két nagy részből állt. Ezeket fából készült fal választotta el egymástól. Ez a mozzanat fontos! Ugyanis a kisebbik részben, a fal mögött volt a szentek szentje, és benne a készülék. A nagyobbik helyiségbe léphetek be az emberek, és a falnál elmondhatták gondjukat-bajukat, vagy kéréseiket. Gondoljunk csak Jeruzsálemben a siratófalra. Mit is utánoz?...

Azért fontos az a mozzanat, hogy a készüléket az emberektől deszkafal és nem kőfal választotta el, mert a deszkából készült falon a hang sokkal jobban át tud hatolni. Míg a kőfal szinte teljesen elnyeli azt. Ebben az esetben az emberek hangja, el sem jutott volna a ládáig...

*470 Királyok I. könyve 6

Lássuk, hogyan nézett ki a kisebb helyiség:

19. És a szentek-szentjét építé a ház belső részében, hogy abba helyeztesse az Úr szövetségének ládáját.
20. A szentek-szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom arannyal; az oltárt is beborítá cédrusdeszkákkal.

21. És Salamon beborította a házat belől finom arannyal, és arany lánczot vont a belső rész előtt, a melyet szintén bevont arannyal.
22. Úgy, hogy az egész ház be volt vonva merő arannyal, sőt az oltárt is, a mely a szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá arannyal.

*471

Emlékezzünk csak vissza, hogy a láda biztonsági rendszeréhez tartozott az aranyborítás. Ugyanis ezzel a láda környezetét elektromosan vezetővé képezték ki.

Adott esetben szintén ugyanez történt. Mivel a falhoz, mely a láda előtt volt, a későbbiekben sokan járultak, és néhány ember esetleg megsérthette volna az előírásokat, csakhogy megláthassa a ládát és annak tartalmát, ezért kellett azt megvédeni.

23. És csinált a szentek-szentjébe két tíz sing magas Kérubot olajfából.
24. És öt sing volt az egyik Kérub szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a másik szárnya végéig tíz sing vala.
25. És helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok ki-

terjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a ház egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeért egyik szárny a másikkal.
26. És beborítá a Kérubokat arannyal.
27. És beborítá még a ház padlóját is arannyal kívül és belől.

*472

Adott esetben a "Kéruboknak" csak jelképes szerepük volt. Ugyanis utánózták a ládán lévő hangtölcsért formáló alakokat. Legfeljebb a biztonsági rendszerben lehetett szerepük. Ugyanis plusz elektromosan vezető felületeket alkottak.

Így hát hét év munka nyomán elkészült az épület, mely az adó-vevőnek volt hivatott helyiséget biztosítani.

38. És a tizenegyedik esztendőben, Búl havában, (mely a nyolczadik hónap) végezteték el a

ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt hét esztendőig.

*473

A ház elkészültekor azt hivatalosan meg kellett nyitni. Hatalmas ceremónia kíséretében zajlott le a "megnyitó":

3. Mikor pedig eljöttek mindnyájan az Izráel vénei: felvévék a papok a ládát,

4. És felvívék az Úr ládáját, a gyülekezetnek sátorát, és mind a szent edényeket, melyek valának a sátorban, és felvívék azokat a papok és a Léviták.

5. És Salamon király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, megvén vala ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem pedig meg sem iratthatnának a sokaság miatt.

6. És bevivék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá.

7. Mert a Kérubok kiterjesztik vala szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a ládát és annak rútjait felülről.

8. És a rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a szentek-szentjének első része felől; azonban kívül nem voltak láthatók; és ott vannak mind e mai napig.

*474

Hogy miért tesz említést a szöveg arról, hogy a rudak meglepően hosszúak voltak?

7. És bevivék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá.

9. Azután kijebb vonták annak rútjait, úgy hogy a rudaknak végei láthatóak valának a ládán kívül, a legbelső rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig.

(*126)

Emlékezzünk vissza! Abban a részben, ahol a frigyládát elemeztük, arra a következtetésre jutottunk, hogy amennyiben a láda egy rádióhullámokkal működő adó-vevő készüléket rejtett, akkor annak antennájának is lennie kellett. Az antenna szerepét a ládán a rudak töltötték be. Ugyanis egy ultrarövid hullámú készülék antennája hasonlít ahhoz a formához, melyet a láda a kihúzott rudakkal képezett. Az ehhez hasonló alakzatot a rádiófizikában vibrátornak nevezik. Ez az a fajta antenna, mely lehetővé teszi az ultrarövid rádióhullámok vételét, és azok felerősítését.

Más szóval elhelyezték a ládát, benne az adó-vevővel, az antennát, mely teleszkópikus rendszerű, vagyis kihúzható volt, beállították, és elhagyták a helységet. Ekkor a készülék és a biztonsági rendszer működésbe lépett:

*474 Királyok I. könyve 8

(*126) Krónika II. könyve 5

10. Mikor pedig kijöttek a papok a szentelyből: köd tölté be az Úrnak házát,
11. Úgy, hogy meg sem állhattak a

papok az ő szolgálatjokban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát.

*475

Már ismerjük korábról a jelenséget. Ahogy a papok kijöttek – a rendszer működésbe lépett. A mindenhol elektromosan vezetővé kiképzett tárgyak és felületek között elektromos ki-sülések jöttek létre, melyek fényt – az "Úr dicsőségét" – gerjesztettek. Korábban a "köd" megjelenésének okáról részlete-sen szoltunk.

A szöveg megjegyzi, hogy amint ezek a jelenségek megje-lentek a helyiségen belül, akkor oda még a papok sem léphet-tek be.

Mint a korábbiakban, mikor a biztonsági rendszer működött, (*150) most sem léphetett be senki abba a helyiségbe, ahol a láda állt.

De mint tudjuk, a jelenségnek volt még egy másik célja is. Éspedig, hogy az összegyűlt emberekre ráijesszen:

3. És az Izráel fiai mindnyájan lát-ták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arczczal leburulának a föld felé a padlózat-

ra, s imádák és tisztelék az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mind-örökké való!

*476

A Krónika második könyvében szó van egy állítólagos tűzről, mely leszállt a házra, és vele együtt az Úr dicsősége, mely be-töltötte azt.

Nagyon jól tudjuk, hogy az "Úr dicsőségét" egy készülék ger-jesztette, mely a ládában volt. Ugyanakkor ne feledjük, hogy a köd és a furcsa fény láttán a tömeg olyannyira megijedt, hogy arccal a földre vetette magát félelmében.

Később, ahogy rekonstruálták a történeteket, ahhoz, hogy a Krónika könyvében lejegyezzék, természetesen akadtak olyan szemtanúk is, akik váltig állították, hogy ők pedig bizony látták a tüzet és az Úr dicsőségét a házra leszállni!

Ne feledjük: az emberek néha olyat is látni vélnek, sokszor csak feltűnési vágyból, ami nem is történt meg.

Fontos megjegyezni, hogy ez a "köd" csak akkor jelent meg, amikor mind a láda, mind a "szent" edények és egyéb kellé-kek egy helyiségben voltak. A láda önmagában soha nem pro-dukált ködöt vagy fényt. Ebből is látszik, hogy azoknak a tár-

*475 Királyok I. könyve 8

*476 Krónika II. könyve 7

gyaknak, melyek korábban a sátorban foglaltak helyet – konkrét funkciójuk volt a “köd” megjelenésében. Nemhiába kellett azokat a misszionáriusok utasításait aprólékosan betartva elkészíteni (*119–120), és a láda környezetében elhelyezni.

Miután a köd és a fény megjelent, a megfelelő hatást téve ezzel a tömegre, Salamon folytatta:

12. Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben.

13. Építve építettem házat néked lakásul; helyet, a hol örökké lakjál.

*477

Ebből is látszik, hogy az emberek azt hitték, hogy az Úr ott van, hiszen a korábbiakban a láda irányából jött a hang. Ha még ehhez hozzáadjuk a köd által keltett hatást, akkor nem csodálkozunk el a miszticizmuson, mely a ládát övezte. Így senki sem vonta kétségbe, hogy az Úr valóban ott lakozik...

Napjainkban nagyon is jól tudjuk, hogy egyáltalán nem szükséges ott lennünk, ahol esetleg a hangunk hallható. Hiszen, ha rádióadást hallgatunk, akkor a híreket felolvasó bemondó nem áll mellettünk, pedig halljuk a hangját. Eközben ő sok száz kilométerre lehet tőlünk. Ugyanez igaz a tv-adásokra, vagy a hordozható rádió adó-vevőkre is.

Több ezer évvel ezelőtt az izraeliták azt hitték, hogy az, akinek a hangját hallják, aki beszél hozzájuk, az ott van a helyiségen belül, a ládánál. Ők azt hitték...

Most lássuk, hogy mi célt szolgált az épület, benne az adó-vevővel. Salamon “megnyitó beszédéből” egyértelműen kiderül:

22. És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szembe, és felemelte kezeit az ég felé,

23. És monda: Uram, Izráel Istene! nincsen hozzád hasonló Isten, sem az égben ott fenn, sem a földön itt alant, a ki megtartod a szövetséget és az irgalmasságot a te szolgálóidnak, a kik te előtted teljes szívvel jámak;

24. A ki megtartottad azt, a mit a te szolgálóidnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal beteljesítetted, a mint e mai napon megtetszik.

25. Most azért Uram, Izráel Istene,

tartsd meg, a mit a te szolgálóidnak, Dávidnak, az én atyámnak ígértél, ezt mondván: A te magodból való férfiú el nem fogy én előttem, a ki az Izráel királyi székibe üljön; csak-hogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én előttem járjanak, a mint te én előttem jártál.

26. Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál a te szolgálóidnak, Dávidnak, az én atyámnak.

27. Vajjon gondolható-e, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Ímé az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.

*478

Salamon ezen szavaiban kétkedés hallható, merthogy megkérdőjelezi, hogy az Úr a ködben lakik. Vagy talán nem is két-ségbe vonta, hanem beavatott lévén tudta...

Ezért így folytatta:

29. Hogy a te szereid e házra nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondtad: Ott lé-szen az én nevem; hallgasd meg ez imádságot, a melylyel könyö-rög a te szolgád e helyen.

30. És hallgasd meg a te szolgád-nak és a te népednek, az Izráelnek könyörgését, a kik imádkozándan-nak e helyen; **hallgasd meg lak-helyedből, a mennyekből,** és meghallgatván légy kegyelmes!

31. Mikor vétkezéndik valaki feleba-rátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék és ő ide jó, meg-esküszik az oltár *(az oltár itt újra kapcsolatba kerül a kommuniká-cióval)* előtt ebben a házban:

32. **Te hallgasd meg a meny-nyekből,** és vidd véghez, és tégy igazat a te szolgálid között, kárho-ztatván az istentelent, hogy fején tel-jék a mit keresett; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága szerint.

33. Mikor megverettetik a te néped, az Izráel, az ő ellenségeitől, mivel el-lened vétkeztek, és hozzád megté-réndenek, és vallást teendének a te nevedről, **és néked imádko-zándanak és könyörgénde-nek e házban:**

34. **Te hallgasd meg a meny-nyekből,** és bocsásd meg az Iz-ráelnek, a te népednek vétkét; és hozd vissza őket arra a földre, a me-lyet adtál az ő atyáiknak.

35. Mikor berekesztetik az ég, és nem leszen eső, mert ellened vét-keztek; **és imádkozándanak e helyen,** és vallást teendének a te nevedről, és megtéréndenek az ő bűnökből, mert te szorongatod őket:

36. **Te hallgasd meg őket a mennyekből,** és légy kegyelmes a te szolgálidnak és az Izráelnek, a te népednek vétke iránt, tanítsd meg

őket a jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet örökségül adtál a te népednek.

37. Éhség ha lesz e földön, ha dö-g-halál, aszály, ragya, sáska, cserebo-gár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalya jö-vendő reájok:

38. **A ki akkor könyörög és imádkozik,** legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izráel, ha elis-meri kiki az ő szívére mért csapást, és kiterjeszténdi kezeit e ház felé:

39. **Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyed-ből** és légy kegyelmes, és csele-kedj azt, hogy kinek-kinek fizess az ő utai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered minden embernek szívét.

40. Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak.

41. **Sőt még az idegen is, a ki** nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövendő messze földről a te nevedért;

42. (Mert meghallják a te nagysá-gos nevedet és a te hatalmas ke-zedet és kinyújtott karodat), és **el-jöven imádkozánd e házban:**

43. **Te hallgasd meg a meny-nyekből, a te lakhelyedből,** és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és fél-jenek úgy téged, miképen a te né-ped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, a melyet én építettem.

44. Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen, az úton, a melyen te küldöd el, és imádkozándik az Úr-hoz, fordulván az úton e város felé, a melyet te magadnak választottál és e ház felé, a melyet építettem a te nevednek:

45. **Hallgasd meg a meny-
nyekből az ő imádságokat
és könyörgéseket,** és sze-
rezz nékik igazságot.

46. Ha te ellened vétkezendének,
– mert nincsen ember, a ki ne vét-
keznék – és megharagudván reá-
jok, ellenség kezébe adándod, és
fogva elviéndik őket azok, a kik-
től megfogattak, az ellenségnek
földre, messze vagy közel;

47. És eszökre térnek a földön,
melyre fogva vitettek, és megtérvén
könyörgenek néked azoknak földö-
kön, a kiktől fogva elvitettek,
mondván: Vétkeztünk, hamisan és
istentelenül cselekedtünk!

48. És megtéréndek te hozzád tel-
jes szívökből és lelkökből, az ő el-
lenségöknek földében, a kik őket
fogva elvitték, és imádkozándanak
hozzád az ő földöknek útja felé for-
dulva, amelyet adottál az ő atyáiknak,
és e város felé, amelyet magadnak
választottál, és e ház felé, amelyet
a te nevednek építtetem:

49. **Hallgasd meg a mennyek-
ből, a te lakhelyedből az ő
imádságokat és könyörgé-
süket,** és szerezz nékik igazságot;

50. És légy kegyelmes a te néped
iránt, a kik ellened vétkezendé-
nek, és minden bűneik iránt, a
melyekkel ellened vétkeztek: és
szerezz kedvességet nékik azok
előtt, a kik őket fogva tartják,
hogy könyörüljenek rajtok;

51. Mert ők a te néped és öröksé-
ged, a kiket kihoztál Egyiptomból,
a vaskemencze közepéből,

52. Hogy a te szemeid nézzenek
a te szolgádnak imádságára és a
te népednek az Izráelnek könyör-
gésére; **meghallgatván őket
mindenkor, mikor téged
segítségül hívnak.**

53. Mert te különválasztottad őket
magadnak örökségül a földnek
minden népei közül; a miképen
megmondottad volt Mózes, a te
szolgád által, mikor kihoztad a mi
atyáinkat Egyiptomból, Uram Isten!

*479

Nos, ez egy nagyon szép példa a készüléken keresztül való kommunikálásra. Kiderül, hogy Salamon az oltár előtt mondta el a kéréseit. Továbbá az is, hogy az épület, ahol a készülék áll, az "Úr" nevééről neveztetik, hiszen az "Úr" oda helyeztette a nevét, vagyis a készüléket. Azért mondja, hogy a nevét, hiszen úgy lehetett csak a készüléken felvenni a misszionáriusokkal a kapcsolatot, mely egyébként állandóan adó üzemmódban volt, hogy megszólították őket: "Uram" – a hívott fél megszólításával.

Kiderül az is, hogy ha valaki valamit kérni akart, akkor azt csak ebben az épületben tehette meg, a készülék közelében. Napjainkban az a vallási felfogás dominál, hogy Istent bárhol és bármikor lehet kérni. Akkor mégis, miért kellett az izraeli-
táknak a kéréseiket éppen ebben az épületben előadniuk? Hi-
szen megtehették volna ezt mondjuk otthon is.

Tudjuk, hogy azért, mert itt állt a kapcsolattartás eszköze, a láda. És a misszionáriusok csak ennek segítségével hallhatták meg a kérést. Éspedig a "mennyekből", ahol a készülék másodpéldánya volt...

Még egy fontos szövegrész van a Krónika második könyvében:

19. És tekints a te szolgád könyörgésére és imádságára, oh én Uram Istenem, meghallgatván kiáltását és

könyörgését, a melylyel könyörög a te szolgád előtted.

*480

Kedves olvasó, emlékezzünk csak vissza, hány esetben szerepelt a korábbiakban az a kifejezés, hogy "kiáltott az Úrhoz"? Például Mózes a Vörös-tenger partján. Így most összekapcsolhatjuk a kiáltást az adó-vevővel. Amikor a menekülő izraelitákat az üldöző egyiptomi fegyveresek beérték a Vörös-tenger partjánál, ott szerepel:

15. És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiai-

nak, hogy induljanak el.

(*48)

Vagyis Mózes egy adó-vevővel "kiáltott az Úrhoz"...

De visszatérve az épülethez, a fentiekből nagyon jól látszik, hogy Salamon temploma, mely a ládáért építtetett, nem volt egyéb, mint egyfajta "postaépület", ahol állt egy adó-vevő, melynek segítségével fel lehetett venni a kapcsolatot a misszionáriusokkal.

A kapcsolattartáshoz azonban technikai személyzetre is szükség volt. A frigyláda kapcsán már egy korábbi részben beszéltünk róluk. A személyzethez azonban nemcsak azok tartoztak, akik karbantartották a "szent helyet", hanem azok is, akik a kommunikációért voltak felelősek.

Ezek voltak azok a "tisztek", akik egyfolytában figyelték a ládát – a vigyázó –, és ha a láda megszólalt, akkor sürgősen értesítették azt, akinek jogában volt a készülékkel kommunikálni – a felelőt. Ezeknek a tisztségeknek, Malakiás könyvében van nyoma:

12. Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a

Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának.

(*158)

A Károli-verzió és az orosz nyelvű Biblia hasonló ezen a ponton. Ugyanakkor az angol változat teljesen torzított.

A misszionáriusokkal való kapcsolattartásnak megvolt a rendje, a szabályzata:

13. Minthogy kezdettől fogva nem művelték ezt, az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert

nem kerestük őt a rendtartás szerint.

*481

*480 Krónika II. könyve 6

(*48) Mózes II. könyve 14

(*158) Malakiás könyve 2

*481 Krónika I. könyve 15

Annak is nyoma van, hogy a misszionáriusok megnehezteltek, mert a rendtartást felrúgva nem válaszoltak a hívásukra:

2. Miért jöttem, holott nem volt ott senki? **hívtam és nem felelt senki sem!** vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő?...

(*156)

1. **Az Istenek Istene** (a misszionáriusok főnöke), **az Úr szól** (beszél a készülőken keresztül), **és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig.**

(*157)

Persze az épületbe betérő hétköznapi emberek számára ez a kapcsolat egyoldalú volt. Mert a láda a környezetében hallható hangokat közvetítette a "mennyekebe". "Megszólalni" csak a legbeavatottabbaknak szólt meg...

Többek között ezért is imádkozunk ma a templomokban fennhangon az "Úrhoz". Ugyanis egy rég elveszett adó-vevővel való üzenetküldést utánzunk...

(*156) Ésaías könyve 50

(*157) Zsoltárok könyve 50

ILLÉS

Korábban többször is szoltunk arról, hogy a misszionáriusoknak a bibliai időkben jól kiépített ügynökhálózata volt. Közéjük tartoztak a próféták is. Akadtak természetesen önjelöltek is, akiknek a misszionáriusokhoz valójában semmilyen közük sem volt.

De a szövegekben sok olyan próféta-ügynök szerepel, akiket keresztül a misszionáriusok ténylegesen üzeneteket juttattak el a célszemélynek. Aki lehetett király, uralkodó vagy más, fontos személy.

Ezekről a prófétákról a szövegek csak szűkszavúan szólnak. A cselekményekben feltűnnek, az üzenetet átadják, aztán eltűnnek a látókörből.

Hogy kik ők valójában, honnan jönnek, nem tudjuk.

1. És ímé Isten embere jöve Jüdából Bételbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett, hogy tömjént gyújtson.

2. És kiálta az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja az Úr: Ímé egy fiú születik a Dávid házából, a kinek neve Józsiás lesz, a ki megáldozza rajtad a magaslato papjait, a kik most te rajtad tömjéneznak, és emberek csontjait égetik meg rajtad.

3. És ugyanazon napon csudát tőn, mondván: E lesz en jegye, hogy az Úr mondotta légyen ezt: Ímé az oltár meghasad, és kiomol a hamu, mely rajta van.

4. És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az oltár ellen Bételben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg őt. És megszárada az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni.

5. És meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úrnak beszéde által.

6. És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az Úrnak a te Istenednek, és imádkozz éretten, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az Isten embere az Úrnak, visszahajla a király keze, és olyan lőn, mint aze lőtt *(ideiglenesen megbénult)*.

7. És monda a király az Isten emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg akarlak ajándékozni.

8. És monda az Isten embere a királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyeret, sem vizet nem innám e helyen;

9. Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által *(konkrét instrukciók)*, mondván: Ne egyél ott kenyeret, vizet se igyál; viszsza se térj az úton, a melyen elmenédesz.

*482

Nem tudjuk, hogy ki volt ez a személy és azt sem, hogy valóban földi ember volt-e?

A szövegek szerint egy oroszlán széttépte, és meghalt. Lehet...

*482 Királyok I. könyve 13

Hasonló személy volt Nátán próféta is.

1. Elküldé azért az Úr Dávidhoz
Nátán prófétát, ki bemenvén hoz-

zá, monda néki:...

*483

Sok ilyen személyről van hát szó a szövegekben.

Azért tettük bevezetésekként ezt a kitérőt, hogy érthető legyen a következő: Illés próféta, akiről most bővebben fogunk beszélni is egy volt ezen "ügynökök" közül. Sőt, az is valószínű, hogy csak félig volt földi ember. Ugyanis időben később majd újra feltűnik.

Róla sem tudjuk, hogy ki volt és honnan jött:

1. És szóla Theobites Illés, a Gileád
lakói közül, Akhábnak: Él az Úr, az
Izráel Istene, a ki előtt állok, hogy ez

esztendőben sem harmat, sem
eső nem leszen; hanem csak az én
beszédem szerint.

*484

Így jelenik meg Illés a szövegekben. Semmit nem tudunk a múltjáról.

2. És lón az Úrnak beszéde ő hozzá,
mondván:

3. Menj el innét, és menj napkelet
felé, és rejtezzél el a Kérith
patakja mellett, mely a Jordán
felé folyik.

4. És a patakból lesz néked italod; a
hollóknak pedig megparancsoltam,
hogy tápláljanak téged ott.

5. Elméne azért, és az Úrnak beszéde
szerint cselekedék; és elméne és
leüle a Kérith patakjamellett, amely
a Jordán felé folyik.

6. És a hollók hoztak néki kenyeret
és húst reggel és este, és a
patakból ivott.

7. És lón néhány nap múlva, hogy
kiszáradt a patak; mert nem volt
eső a földre.

8. És lón az Úrnak beszéde ő hozzá,
mondván:

9. Kelj fel, és menj el Sareptába, a
mely Sídonhoz tartozik, és légy
ott; imé megparancsoltam ott
egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.

*485

Mielőtt folytatnánk a történetet, válaszoljunk meg néhány kérdést, melyek felvetődnek.

Az első, ami szembetűnik, hogy Illéssel a misszionáriusok tartották a kapcsolatot. Azt, hogy valójában mit mondtak neki, esetleg csak Illéstől tudhatjuk. Hiszen más szem- és fültanúja ezeknek a "beszédeknek", amiket az "Úr" intézett Illéshez, nem volt.

Hogy valójában mik hangzottak el, azt sem tudhatjuk. Ugyanis Illés szintén a misszionáriusok ügynöke volt. Ezért csak valami keveset árulhatott el azokból az utasításokból, amiket kapott.

*483 Sámuel II. könyve 12

*484, *485 Királyok I. könyve 17

A másik mozzanat, hogy őt irányították. Hiszen egyik esetben arra utasították, hogy menjen ide, máskor meg, hogy oda.

A szövegek szerint a Kérith patakjához küldték, hogy ott rejtőzzék el.

Akárcsak egy kémtörténetben, Illést a misszionáriusok egy időre kivonták a forgalomból. Valaki vagy valakik vadásztak rá. De kik? Valószínűleg Akháb király, akinek a misszionáriusok Illésen keresztül üzentek. És mit csinált a patak mellett?

Természetesen ügynökként mindebből semmit el nem árulhatott. Kitalált hát helyette egy mesét, mely szerint reggel és este a hollók etették. Ami természetesen badarság. De magyarázatnak megfelelt.

Ezt a kitalált mesét a szövegírók később készpénznek vették, amiből persze egy újabb "csoda" született.

Hogy mennyi idő telt el addig, míg Illés újabb utasításokat kapott, megint csak nem tudjuk. Csak annyit árult el, hogy azért indult útnak, mert utasították rá:

8. És lőn az Úrnak beszéde ó hozzá, mondván:

9. Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz tartozik, és légy

ott; ímé megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.

*486

Az utasítás szerint tehát Sareptába kellett mennie. A misszionáriusok közölték vele az ottani kapcsolatot – egy özvegyasszony, aki már várni fogja, és gondoskodik róla. (Emlékezzünk csak vissza Jerikhó történetére, ahol az ottani kapcsolat egy Ráháb nevű prostituált volt, vagy Sodomára, ahol Lót volt a beépített ügynök.)

10. És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, a ki fát szedegetett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet

nékem valami edényben, hogy igyam.

11. De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyert is kezében.

*487

Az asszony nem véletlenül volt ott, és fát szedegetett. Ezt azért tette, hogy senkinek se tűnjön fel, hogy huzamosabb ideig várakozik. Hiszen kiben is keltett volna gyanút egy fát szedegető asszony?

A másik, ami fontos: emlékezzünk csak vissza Lótra, aki Sodomá kapujában ülve várt az "angyalokra"? Nem véletlenül volt ott. Hanem azért, mert utasítást kapott, hogy várjon ott rájuk.

*486, *487 Királyok I. könyve 17

Ugyanígy az asszony is a misszionáriusoktól kapott utasításnak megfelelően várakozott Illésre. Igen ám! De miről fogja felismerni?

A misszionáriusok erre is gondoltak. Az asszony arra várt, hogy az, aki jönni fog, majd vizet kér. Mikor elindul, majd utánakiált, hogy hozzon egy kis kenyeret is.

Ebben, ugye, semmi feltűnő nincs. Mert bármelyik vándor kérhet egy kis vizet.

De az asszonynak erre a következőket kellett válaszolnia:

12. Az pedig mondta: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyérem, csak egy marok lisztcském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis

fát szedgetek, és haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk.

*488

Ugye, milyen furcsa a válasz, különösképpen a vége?

Ha véletlenül az asszonytól egy arra tévedt vándor kér vizet, és erre ő ezt feleli, akkor minden bizonnyal nem azt a választ kapta volna, amire várt. Hiszen annak, akire ő ott várakozott, a következőket kellett minderre válaszolnia:

13. Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss

abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss;

*489

Ugye, ez egyszerűen szemtelenség! Hiszen ha szegény asszony arra panaszodik, hogy alig van ennivalójuk, azt kérni, hogy először egy ismeretlennek süssön, és csak azután maguknak, amikor amúgy is alig van mit enniük, hát...

Igen, szemtelenség lett volna egy idegentől. Ugyanis egy véletlenül arra tévedt vándor nem mert volna így követelőzni. Elvégre azt is megköszönheti, ha egy kis vizet kap. Egy arra tévedt vándor. De nem Illés...

Azért kellett ilyen szemtelenül követelőzve válaszolnia, nehogy az ottani ügynök összetéveesse őt egy kívülállóval.

Miután az asszony a várt választ megkapta, megbizonyosodott, hogy ez az az ember, akiről a misszionáriusoktól kapott utasításban szó volt. Ezekről a válaszokról ismerték fel egymást.

*488, *489 Királyok I. könyve 17

Kész kémtörténet. A szövegek csak sejteni engedik, micso-da erők álltak a háttérben abban az időben...

A konspiratív elemek pedig arra engednek következtetni, hogy azok, akikkel a misszionáriusok szembenálltak, szintén komoly ügynöki hálózattal rendelkeztek. Mert különben minek ez a kémhistóriába illő konspiráció, titkolózás?

Nos, hogy Illésnek miért kellett találkoznia a Sareptai ember-rükkel, nem tudjuk. Erről mindketten mélyen hallgattak. Így a szövegekben semmi nyoma nincs.

De később közbejött valami:

17. És lón ezek után, hogy megbete-gedték a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy vala, annyira, hogy már a lélekze-te is elállott.

18. Monda azért Illésnek: Mit vétet-tem ellened Istennek embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszem-be juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat?

*490

Napjainkban nagyon jól tudjuk, hogy egy ember megbeteged-het és annyira leromolhat az állapota, hogy a klinikai halál álla-potába kerül. Az orvosok ekkor mindent megtesznek azért, hogy "visszahozzák" a beteget. Senki nem gondolhatja azonban ko-molyan, hogy az intenzív osztályon dolgozó orvosok ezt az Is-tennek tulajdonítanak. Helyette orvosi szakszavakat és külön-böző orvosságok neveit hallanánk tőlük. Gondoljunk csak a nagy sikerű Vészhelyzet című tévésorozatra.

Azért térek ki erre, mert az asszony fia megbetegedett. Ter-mészetesen Illésnek ahhoz az égvilágon semmi köze nem volt.

19. És monda néki: Add ide a te fia-dat. És ő elvévő azt az ő kebeléről, és felvivé a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő ágyára fekteté. 20. Akkor kiálta az Úrhoz, és monda: Én Uram, Istenem, nyomó-rúságot hozol erre az özvegyre is, a kinél én lakom, hogy az ő fiát megöldöd? 21. És ráborult háromszor a gyermek-

re, és felkiáltott az Úrhoz, mondván: Én Uram, Istenem, térítsd vissza e gyermek lelkét ő belé! 22. És meghallgata az Úr Illés sza-vát, és megtért a gyermekbe a lé-lek, és megélede. 23. És felvivén Illés a gyermeket, alávivé őt a felházból a házba, és adá őt az anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad!

*491

Ez a szövegrész rengeteg kérdést vet fel.

A gyermek megbetegedett. Súlyos volt az állapota. Ha Illés "csodát" produkált volna azzal, hogy "háromszor ráborul, és

*490, *491 Királyok I. könyve 17

kéri az Urat”, miért nem tette ezt meg a jelenlévők szeme láttára. Hiszen a csoda az mindenütt csoda! Nemde?

Ehelyett elvitte a gyermeket a felházba, magához. Az anyja, és a többiek pedig lenn maradtak. Azt, hogy ott fenn mi történt, senki nem látta...

A lenn várakozók csak azt hallották, hogy Illés felkiált: “Én Uram, Istenem, térítsd vissza e gyermek lelkét ő belé!”. És néhány pillanat múlva lejött, a karjában a gyermekkel, mely eszméleténél volt.

Csak az az egyszerű kérdés vetődik fel, hogy ugyan már miért nem tehetette volna meg mindezt Illés odalenn, mindenki szeme láttára? Hiszen csodát tett. Vagy talán mégsem? És ezért kellett az avatatlan szemek elől valamit eltitkolni? Lehetséges, hogy a gyermek nagyon rosszul volt, és Illés valóban segíteni tudott rajta?

Lehet, hogy a misszionáriusoknak köszönhetően birtokában volt valami, amivel a gyermek állapotán segíthetett. Mondjuk egy injekciós készlet és ampullák a megfelelő hatóanyaggal?

Napjainkban ugyan ki csodálkozna el ezeken? Hiszen ha hívjuk a mentőket, akkor sok esetben az érkező orvos egy injekció beadásával javítani tud a rosszul lett ember állapotán. És Illés korában?

Mégsem vehetett elő egy ilyen eszközt a jelenlévők szeme láttára! Ehelyett felvitte magához a gyermeket, beadta neki a misszionáriusoktól kapott hatóanyagot, amitől az jobban lett. A hatás és a magyarázat kedvéért hangosan kérte az “Urat”, hogy térítse vissza a gyermek lelkét őbelé. Azután a már eszméleténél lévő gyermeket karjaira vette és levitte a többiekhez.

Ennyit a “csodáról”.

A későbbiekben látni fogjuk, hogy időben jóval később a misszionáriusok egy hatalmas ügynökhálózatot hoztak létre, melynek minden egyes tagja minden erejével és lehetőségével támogatnia kellett egy Jézus nevezetű személyt küldetése teljesítése céljából. Óriási erők mozdultak meg akkor. A kulisszák mögött... De erről majd később.

Visszatérve Illéshez, jóval később újabb utasítást kapott:

1. És lőn sok idő múltán, a hamedik esztendőben, az Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére.
2. És elméne Illés, hogy megmutassa magát Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. És Akháb hivata Abdiást, a ki az ő házának gondviselője volt. (Abdiás pedig felette igen félti vala az Urat;)
5. És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba szerén-szer-te a vizek forrásaihoz és a patakokhoz, hogyha valami fűvet találhatnánk, hogy a lovakat és öszvéreket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni.

7. És mikor Abdiás az úton ment, ímé Illés előtalálá őt, és mikor felismerte őt, arczra borula és monda: Nem te vagy-e az, Uram, Illés?
8. Felele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés.
9. Ő pedig monda: Mit vétettem elened, hogy a te szolgádat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem?
10. Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzetség, sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen téged. És ha azt mondták: Nincs itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem találtak meg.

*492

Tehát Akháb király halálra kerestette Illést. Ugyanis Illésnek tulajdonította azt az aszályt, mely az országát sújtotta. Oly nagy erőkkkel kerestette, hogy Illést csak a misszionáriusok bújtathatták el. Azt, hogy hol és hogyan, már tudjuk. Az ő élete és testi épsége miatt volt szükség a konspirációra, melyet ezúttal is a misszionáriusok irányítottak.

Valószínűleg nem ők okozták az aszályt, hanem inkább csak előre tudták, hogy olyan időjárás következik, mely aszályhoz fog vezetni. Akárcsak napjainkban a meteorológusok.

Bár persze elő is idézhették azt. Nem tudjuk.

Egy biztos: mikor az aszályos időszak a végéhez közeledett, utasítást adtak Illésnek, hogy vegye fel Akháb királlyal a kapcsolatot.

16. Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne Akháb Illésnek.
17. És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-e az Izráel megháborítója?

18. Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok.

*493

Hogy ki is lehet Baál? Később beszélni fogunk róla.

19. Most azért küldj el, gyűjtsd hoz-
zám az egész Izráelt a Kármel hegy-
re, és a Baál négyszázötven pró-
fétáját, és az Aserának négyszáz
prófétáját, a kik a Jézabel asztalá-
ról élnek.

20. És elküldte Akháb mind az egész
Izráel fiaihoz, és egybegyűjté a pró-
fétákat a Kármel hegyre.

21. És odamenvén Illés az egész
sokasághoz, monda: Meddig
sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az
Isten, kövessétek őt; ha pedig
Baál, kövessétek azt. És nem fe-
lelt néki a nép csak egy szót sem.

22. Akkor monda Illés a népnek: Én

maradtam meg csak egyedül az Úr
prófétái közül; míg a Baál prófétái
négyszázötvenen vannak;

23. Adjatok azért nekünk két tulkot,
és ők válaszzák magoknak az
egyik tulkot, a melyet vagdáljanak
darabokra, és rakják a fákra; de tü-
zet ne tegyenek alája; én pedig a má-
sikat készítem el, a melyet a fákra
rakok, de tüzet én sem teszek alája.

24. Akkor hívjátok segítségül a ti
isteneteknek nevét, és én is segít-
ségül hívom az Úrnak nevét; és a
mely isten tűz által felel, az az Isten.
És felelvén az egész sokaság,
monda: Jó lesz!

*494

Illés egy újabb "csodát" készült a misszionáriusok segítségé-
vel produkálni. Az események az előre megírt forgatókönyv
szerint zajlottak. Ugyanis a magasban, a Kármel hegye fölött
egy jármű lebegett, melyet szabad szemmel nem lehetett ész-
revenni. Ugyanakkor a járműről figyelemmel kísérték mindazt,
ami odalenn történik...

25. És monda Illés a Baál prófé-
táinak: Válaszzátok el magatok-
nak az egyik tulkot, és készítsé-
tek el ti először; mert ti többen
vagytok, és hívjátok segítségül
a ti isteneteknek nevét, de tüzet
ne tegyetek alája.

26. És vevék a tulkot, a melyet
nékik adott, és azt elkészíték, és

**segítségül hívák a Baál-
nak nevét reggeltől fogva
délig, mondván: Baál! hall-
gass meg minket! De nem
jött szó, sem felelet (koráb-
ban az oltárból felelet jött).**
És ott sántikáltak az oltár körül,
a melyet készítettek.

*495

Mindenképp szükséges néhány dolgot megjegyeznünk.

Az első az, hogy Baál létező személy, akivel a "követői" ko-
rábban kommunikáltak. Erre utal az a szövegrész, hogy: "segít-
ségül hívák a Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván:
Baál! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet."

A korábbi kommunikációk során, az egyik misszionárius, aki
a készüléket kezelte, árulta el a nevét – Baál.

Ennek következményeként akadtak emberek, akik őt kezd-
ték el követni, holott "beosztását" tekintve ő "csak" egy rádiós
tiszt volt...

*494,*495 Királyok I. könyve 18

A másik fontos mozzanat, hogy Baált az oltár segítségével hívták. Legalábbis ezt a cselekvést utánozták. Erre emlékezzünk majd vissza, mikor részletesen fogjuk az oltárt, mint kommunikációs eszközt, tárgyalni.

E megjegyzések után folytassuk:

27. Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltásokat hangosabban, hiszen isten! (valóban miszionárius) Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felserken.
28. És elkezdtek hangosan kiabál-

ni és az ő szokásuk szerint késekkel és borotvákcal metélték magokat, míg csak ki nem csordult a vérök.

29. Mikor pedig a dél elmúlt, próféálni kezdtek egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgatatás.

*496

Mivel nem történt semmi, ezért most már Illés, illetve a magasban keringő jármű és annak legénysége következett:

30. Akkor mondta Illés az egész sokaságnak: Jöjjetek én hozzám. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárát, a mely leromboltatott volt.

32. És oltárt építé a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag férne.

33. És oda készíté a fát, és felvagdálá a tulkot, és felraká azt a fára;

34. És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt mívelék;

35. Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett vízzel.

*497

Nyilvánvaló, hogy abban az időben szinte képtelenség lett volna egy vízzel ennyire eláztatott máglyát meggyújtani. Hiszen túl nedves volt ahhoz, hogy lángra lobbanjon.

Az akkori eszközökkel igen. De a miszionáriusok technológiájával?...

Következett egy rövid színjáték, mely az egybegyűlteknek volt szánva:

36. És mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Őh, Uram, Ábrahám-nak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és

hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem.

37. Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívöket!

*498

Miután Illés előadta ezt, a sor a jármű legénységén volt. A nagyhatású és nagy energiájú lézernyalábot előállító fegyver célkeresztjének középpontjában Illés oltára állt. Beindították a szerkezetet...

*496, *497, *498 Királyok I. könyve 18

A hatalmas energiájú lézernyaláb pillanatokon belül megsemmisített és elpárologtatott mindent, amit ért:

38. Akkor alászálla **az Úr tüze,**
és **megemészté** az égőáldozat-
tot, **a fát, a kőveket és a**

port, és felnyalta a vizet, a
mely az árokban volt.

*499

A hatás leírásából megítélhetjük, hogy milyen hatalmas energiájú sugár érte az oltárt, hiszen mindent megsemmisített. Akár csak korábban Kóré lázadó csoportját a pusztában (*303).

Nem szükséges részletezni azt a hatást, amit ez tett a tömegekre:

39. Mikor ezt látta az egész so-
kaság, arczra borult, és monda:

Az Úr az Isten! az Úr az Isten!

*500

A bemutató elérte célját. Az emberek immár elfordultak Baál híveitől...

Illés, kihasználva a tömegek támogatását, lemészároltatta Baál négyszázötven prófétáját.

Amikor ez Jézabel, Akháb király feleségének tudomására jutott, az olyannyira felbőszült, hogy Illés halálát akarta. Ugyanis ő egy olyan királyságból származott, ahol Baált követték, és prófétáit tiszteletben tartották:

30. És gonoszabbul cselekedék Ak-
háb, az Omri fia az Úr szemei előtt
mindazoknál, a kik ő előtte voltak.
31. Mert nem elégedék meg azzal,
hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának

bűneiben járjon, hanem elméne és
feleségül vevé magának **Jéza-
belt, Ethbaálnak, a Sidónbeli
királynak leányát...**

*501

Baál prófétáinak lemészárlásáért Akháb király felesége, Jézabel, halálosan megfenyegette Illést:

2. És követet küldé Jézabel Illés-
hez, mondván: Ezt cselekedjék
velem az istenek és úgy segéljenek,
ha holnap ilyenkor úgy nem

cselekszem a te életeddel, mint
ahogy te cselekedtél azoknak
életekkel mind egyig.

*502

Így hát Illésnek menekülnie kellett:

3. A mit mikor megértett (*Jézabel
üzenetét*), felkelvén elméne, vi-
gázván az ő életére. És méne Beer-

sebába, a mely Júdában volt; és ott
hagyá az ő szolgáját.

*503

De onnan tovább kellett menekülnie:

4. Ő pedig elméne a pusztába
egynapi járó földre, és elmenvén
leüle egy fenyőfa alá, és könyör-
gött, hogy hadd haljon meg, és

monda: Elég! Most óh Uram,
vedd el az én lelkemet; mert nem
vagyok jobb az én atyáimnál!

*504

*499, *500 Királyok I. könyve 18

*501 Királyok I. könyve 16

*502, *503, *504 Királyok I. könyve 19

Illésen eluralkodott a depresszió. Úgy érezte, hogy vége min-
dennek. Aztán:

5. És lefeküvék és elaluvék a fe-
nyőfa alatt. És imé angyal illetté őt,
és monda néki: Kelj fel, egyél.

6. És mikor körülnézett, imé fejé-
nél vala egy szén között sült
pogácsa és egy pohár víz. És

evék és ivék, és ismét lefeküvék.

7. És az Úr angyala eljött másod-
szor is és megilleté őt, és mon-
da: Kelj fel, egyél; mert erőd fe-
lett való utad van.

*505

Ehhez a szöveghez megint csak kritikusan kell viszonyul-
nunk. Ugyanis mindezt valószínűleg Illés elmondásából tud-
juk. Hiszen egyedül volt, és rajta kívül nem volt más szentanú-
ja a történeteknek. Ezért mindenképpen magán viseli Illés szub-
jektivizmusát, amiről Mózesrel kapcsolatban e könyv elején
szóltunk.

Azonkívül, amíg ez a történet Illéstől a szolgáján keresztül
eljutott azokhoz, akik végül a Királyok könyvébe lejegyezték,
az információ minden bizonnyal többször is torzult. Ezért sem-
miképp sem szabad készpénznek vennünk ezeket a szavakat...

A misszionáriusok természetesen nem hagyták, hogy Illés
odavesszen a pusztában. Akárcsak Hágár esetében (*251), most
is egy mentőegységet küldtek ki a keresésére.

Mikor rátaláltak, az már szinte az önkivület állapotában volt
az éhezés és a vízhiány miatt. Ezért csak halványan emléke-
zett arra, hogy mikor magához tért egy rövid időre, egy
misszionáriust látott, aki arra biztatta, hogy igyék és egyék egy
keveset.

Egy kevés víz és élelem elfogyasztása után Illés újra elvesz-
tette az eszméletét. Amikor később kicsit jobban lett, és magá-
hoz tért, megint csak egy misszionáriust látott, aki ápolta. Ujfent
arra biztatta, hogy igyék és egyék egy keveset, hiszen oly so-
káig volt a pusztában, hogy elvesztette minden erejét.

Mikor már visszatért az ereje, a szövegek szerint útra kelt, és
negyven nap ment a Hóreb hegyéig:

8. És ő felkelt, és evett és ivott; és
méné annak az ételnek erejével

negyven nap és negyven éjjel egész
az Isten hegyéig, Hóreb-ig.

*506

Ez a rész minden bizonnyal nem egyéb, mint egyfajta összekö-
tő szöveg, mely a krónikás fantáziájának a terméke. Hiszen vala-
hogy el kellett jutnia oda, ahol a történetek folytatódtak.

*505,*506 Királyok I. könyve 19

A valóságban, amikor a misszionáriusok rátaláltak Illésre a pusztában, az olyannyira legyengült volt, hogy semmiképp sem hagyhatták orvosi segítség nélkül. Ezért a félájult Illést járművük fedélzetére vitték, és visszatértek vele a bázisra. Ahol lábadozott.

Amikor jobban lett, úgy döntött, hogy körülnéz, hol is van:

9. ...És ímé lőn az Úrnak beszé-
de ő hozzá, és monda néki: Mit

csinálsz itt Illés?

*507

Ugyanis Illés egy számára veszélyes helyre tévedt. A testi épsége veszélyben forgott. Ezért szóltak rá a misszionáriusok, hogy mit keres ott.

11. És monda: Jöjj ki és állj meg ezen

a hegyen, az Úr előtt...

*508

Olyan területen bókászott, ahonnan járművek startoltak. Ő persze nem tudta, hogy ez veszélyes rá nézve. Ezért a bázison szolgálatot teljesítő egyik misszionárius rászólt, hogy mit ke-

res itt?

Aztán biztonságos helyre vitte, ahonnan Illés egy induló járművet látott...

11. ...És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala **nagy erős szél**, a mely a hegyeket megszaggatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben...

*509

A startoló jármű reaktív hajtóműveinek fúvókáiból előtört a hajtóanyag, erős gázáramlás kíséretében. A hajtóművet indították.

13. ábra

...És ímé ott az Úr volt elmenendő...

11. ...**És a szél után földindulás lett;** de az Úr nem volt a

földindulásban sem.

*510

A hajtómű fúvókáiból előtörő hajtóanyagkeverék hatalmas hangerővel berobbant.

12. **És a földindulás után tűz jöve,** de nem volt az Úr a

tűzben sem...

*511

A hajtóműből a gyújtás hatására immár izzó gázsugár csapott elő. Aztán a jármű emelkedni kezdett, és elrepült.

Illésnek belecsendült a füle a hatalmas hangrobajba. Így rövid időre a hallása kicsit eltorpult.

Mikor a jármű elrepült, odalépett hozzá a bázis parancsnoka. A robaj után, mely szinte megsüketítette, csak gyengén hallotta a parancsnok hangját, aki barátságosan megkérdezte, mit keres ott?

12. ...És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszik.

13. És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő arcát palástjával *(ezt azért tette, hogy megóvja szemét a star-*

toló jármű hajtóművének erős fényétől), és kimenvén, megállta a barlang ajtajában, és ímé szózat lón ő hozzá, a mely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés?

*512

Ha a szöveget figyelmesen olvassuk, akkor felfigyelhetünk arra, hogy **kétszer kérdezték meg Illéstől ugyanazt: mit csinál ott?**

Az első esetben gyorsan elmondta mondókáját. Mire az Úr azt mondta, hogy: "Jöjj ki és állj meg e hegyen..."

Azután meg az "Úr" újra csak megkérdezi, hogy mit csinál ott?

Vajon annyira feledékeny az "Úr", hogy másodszor is megkérdezi? Ellenkezőleg! Illés legalább két személlyel találkozott. Az első megkérdezte, hogy mit keres ott? Hiszen életveszélyes a hely, ahol bókászik. Ezért biztonságosabb részre vitte Illést, ahonnan az egy startoló jármű indulását nézhette végig.

Utána találkozott egy másik misszionáriussal, akinek újra csak elmondta a mondanivalóját:

14. És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, leronították a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyver-

rel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

15. És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor odajutándasz, kenjed királylyá Hazáelt Síriban;

*513

*510, *511, *512, *513 Királyok I. könyve 19

A második misszionárius volt a "főnök". Ugyanis ő már ellát-
ta utasításokkal Illést.

Így hát Illés visszatért a bázisról, a Hóreb hegyéről, ahol a
misszionáriusok egyik támaszpontja volt.

Az utasítást Illés pontosan végrehajtotta.

A szövegekből pontosan tudjuk, hogy tartotta a kapcsolatot a
misszionáriusokkal. De ki is volt Illés? Földi ember vagy sem?
Nem tudjuk. Csak azt, hogy a misszionáriusok magukkal vitték
ő.

1. És lőn mikor az Úr Illést fel aka-
rá vinni a szélvész által mennyek-
be: elméne Illés és Elizeus (*Illés
szolgája*) Gilgájból.

2. És monda Illés Elizeusnak: Ma-
radj itt, kérlek, mert az Úr Béthel-
be küldött engem. És felele Eli-
zeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy
el nem hagylak téged! És mikor
lemenének Béthel felé:

3. Kijövének a próféták fiai, a kik
Béthelben valának, Elizeushoz,
és mondanak néki: Nem tudod-
é, hogy e mai napon az Úr elra-
gadja a te uradat tőled? És mon-
da: Tudom én is, hallgassatok.

4. És monda néki Illés: Elizeus! Ma-
radj itt, kérlek; mert az Úr engem Jé-
rikhóba küldött. Ő azonban mon-
da: Él az Úr és a te lelked, hogy el
nem hagylak téged. És mikor elme-
nének Jérikhóba:

5. A próféták fiai, a kik Jérikhóban
valának, Elizeushoz jövének, és
mondának néki: Nem tudod-é,
hogy e mai napon az Úr a te uradat
elragadja tőled? És ő monda: Én is
tudom, hallgassatok.

6. Azután monda néki Illés: Maradj
itt, kérlek, mert az Úr engem a Jor-
dán mellé küldött. De ő felele: Él az
Úr és a te lelked, hogy el nem hagi-
lak téged...

*514

Illésnek találkája volt a misszionáriusokkal. Azok egy jármű-
vet küldtek érte, mely elviszi őt. Csak egy gond volt: Illés seho-
gyan sem tudta "lerázni" szolgáját, Elizeust. Bárhogyan is pró-
bált megszabadulni tőle, az hűségesen követte mindenhová.

Ugyanis Illés arra törekedett, hogy amikor majd megérkezik
a jármű a megadott helyre, a megbeszélrt időpontban, annak ne
legyen szemtanúja.

De Elizeus váltig ragaszkodott hozzá. Ezért nem volt egyéb
választása, minthogy magával vigye a találka helyszínére:

9. És mikor általmentek, monda Il-
lés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cse-
lekedjem veled, mielőtt tőled elra-
gadtatom. És monda Elizeus: Le-
gyen, kérlek, a te benned való lé-
leknek kettős mértéke én rajtam.
10. És ő monda: Nehéz dolgot kér-
tél; mégis ha majd meglátándasz

engem, mikor tőled elragadtatom,
meglesz, a mit kérsz: ha pedig meg
nem látándasz, nem lesz meg.

11. És lőn, a mikor menének és men-
vén beszélgetének, ímé egy tüzes
szekér tüzes lovakkal elválasztá
őket egymástól. És felméne Illés a
szélvészben az égbe.

*515

*514, *515 Királyok II. könyve 2

Lássuk hát, mi történt valójában.

Illés tudta, hogy egy misszionárius jármű érte jön. Azzal is tisztában volt, hogy az esetnek nem lehet szemtanúja. Ugyanakkor, mivel Elizeus mindvégig hűségesen szolgálta és ragaszkodott hozzá, ezért megkérdezte, hogy mit kér tőle, mielőtt elrepül a járművel.

Szolgája kérése kissé váratlanul érte. Ugyanis az olyasvalamit kért, mely csak a legbeavatottabbaknak volt: egy "szent lelket".

Illés tudta, hogy ennek teljesítése nem őrajta múlik. Mert ebben csak a főmisszionárius dönthet. Ezért azt válaszolta Elizeusnak, hogy lehet, hogy megkapja, és lehet hogy nem.

Amikor a találka helyszínére értek, ahol esetleg a jármű már várakozott, Elizeust valamilyen módszerrel elaltatták. A későbbiekben többször fogjuk látni, hogy a misszionáriusok előszeregettel alkalmazták ezt az ártalmatlan módszert arra, hogy egyrészt az eseményeknek ne legyen szemtanúja, másrészt, hogy apróbb sebészeti beavatkozásokat megejthessenek.

Mikor Elizeus "elaludt", Illés konzultált a főmisszionáriussal, elmondva neki, hogy mit kért tőle a szolgája. Rövid mérlegelés után az úgy döntött, hogy rendben, kaphat Elizeus a "lélekből".

Ezután megejtették rajta az apróbb beavatkozást, és megkapta a "lelket".

Illés elbúcsúzott a még mindig alvó-eszméletlen szolgájától, és felszállt a fedélzetre.

Az altató hatása már csökkenni kezdett. Így mikor a jármű nagy dübörgés közepette beindította hajtóműveit és startolt fedélzetén Illéssel, az ébredező Elizeus, félig nyitott szempilláin keresztül homályosan látta az emelkedő járművet.

Csak a nagy zajra, fényre és légmozgásra emlékezett a későbbiekben.

Amikor a jármű elrepült, Elizeus még sokáig ott maradt fekvé a földön. Később, amikor teljesen magához tért, nem értette, hogy mi is történt vele.

Csak arra emlékezett, hogy egyik pillanatban még Illéssel ment, a másik pillanatban meg már az emelkedő járművet látta.

Arról persze fogalma sem volt, hogy közben őt elaltatták...

A HALÁL ANGYALAI

Az angyalokkal mint járműtípussal később foglalkozni fogunk. Egy történet azonban még mindenképp összekapcsolódik a frigyláda-val. Egyrészt.

Másrészt, szerte kell foszlatni egy téves elképzelést. Ugyanis napjainkban a vallásos felfogás szerint az angyalokat úgy képzeljük el, mint makulátlan fehér ruhába öltözött, szárnyakkal rendelkező emberalakokat, akik csak jót cselekszenek.

Igen ám, de akkor mit kezdünk a következő szövegrészlettel:

22. És lelke közelgett a sírhoz, s élete a **halál angyalaihoz**.^{*516}

49. Rájok bocsátá haragjának tüzét, mérgét, búsulását és a szorongatást: a **gonosz angyalok** seregét.^{*517}

Akkor most hogy is van? Mik, vagy kik a halál angyalai? A frigyláda kapcsán ez is érthetővé válik.

14. És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és elolvasá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt;
15. És imádkozék Ezékiás az Úr előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a ki a Kénubok között lakol, te vagy egyedül e föld minden országainak Istene, te teremtetted a mennyet és a földet;
16. Hajtsd hozzám, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel Uram, a te szemeidet és lásd meg: és halld meg a Sénakhérib beszédét,

a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az élő Istent.
17. Igaz, Uram, Assiria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait.
18. És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket.
19. Most azonban, mi Urunk, Istenünk, szabadíts meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy megismerje e föld minden országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten!^{*518}

Ezékiás király "hadüzenetet kapott" Assiria királyától. Ahogy átvette a levelet a követek kezéből, elsietett az "Úr házába", és a láda előtt elpanaszolta, hogy támadás fenyegeti őket, ezért a misszionáriusok – az "Úr" – segítségét kérte.

Azok vették az adást, és egyik ügynökükön, Éσαιás prófétán keresztül üzenték meg a válaszukat. Hogy miért nem a láda segítségével? Lehet, hogy már nem működött tökéletesen...

20. Akkor elküldött Éσαιás, az Ámós fia, Ezékiáshoz, ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene:

A te könyörgésedet, Assiria királya, Sénakhérib felől, meghallgattam (vettem az üzenetet).

^{*516} Jób könyve 33

^{*518} Királyok II. könyve 19

^{*517} Zsoltárok könyve 78

32. Azért azt mondja az Úr Assíria királya felől: Be nem jó e városba, és nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem sánczot nem ás mellette.

33. Azon az úton, amelyen jött, tér

vissza, de e városba be nem jó, azt mondja az Úr.

34. És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgáimért.

*519

Azt üzenték Ésaiáson keresztül, hogy megvédik a várost az assíriai király csapataival szemben.

Ezt a következőképpen oldották meg:

35. És azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az Assíriabeli táborban száznyolcvan-

ötezeret, és mikor jó reggel felkeltek, ímé mindenütt holttestek heverték.

*520

Elsőre hihetetlennek tűnik, hogy egy éjszaka alatt egy "angyal" száznyolcvanötezer embert öljön meg. Ugyanis a szövegek semmilyen lövöldözésről és más hangról nem tesznek említést. Minden az éj leple alatt, csendben történt. Hogyan?

A magyarázat egyszerű. Az éjszaka sötétjében, az assíriaiak tábora felé egy "angyal" repült. A fedélzetén ideggázzal megtöltött ampullák voltak. Hogy ne lehessen hallani a hajtóművek hangját, ezért sok-sok kilométer magasan haladt.

Mikor az ellenség tábora fölé ért, elkezdte az ampullákat rájuk szórni. Azok becsapódva a földbe összetörték, és a harci gáz felszabadult. Ezek az apró becsapódások szinte hangtalanok voltak. Aki mellett egy ilyen ampulla szétduzzant, az pillanatokon belül halott volt...

Nem volt szükség sok ideggázra. Napjainkban tudjuk, hogy nagyon kis mennyiség is elég belőle ahhoz, hogy sok ember elpusztuljon...

Az akciónak gyakorlatilag semmilyen hallható jele nem volt. Reggel pedig az életbenmaradottak, akik elég távol voltak az ampullák becsapódásától, csak azt látták, hogy nagyon sok ember halt meg éjszaka. Hogy mitől? Azt nem tudták...

Mégis, miért maradtak egyesek életben? A magasan repülő jármű ideggázt tartalmazó ampullái közül sok nem talált célba. Hiszen a legcsekélyebb légmozgás is a tábor területén kívülre sodorta azokat. Ott pedig nem tettek az emberéletben túl nagy kárt. Ennek a véletlennek köszönhatték a túlélők az életüket...

*519, *520 Királyok II. könyve 19

Az assíriai király a nagy veszteség miatt kénytelen volt feladni hódító céljait, és visszatért a még megmaradt csapataival hazájába.

Úgy hiszem, így már érthető, hogy mik a halál angyalai. Azok a légi járművek, melyek halált hoznak. Akárcsak adott esetben is.

Emlékezzünk vissza egy korábbi részre. A frigyláda kapcsán említettük már Ezékiás királyt.

Láthatjuk, hogy a misszionáriusok hathatósan támogatták őt. De a későbbiekben megszegte a ládával kapcsolatos kötelező titoktartást. Ugyanis azt a szentek-szentjében csak a legbeavatottabbak láthatták, a papok, a király és talán még néhányan. Ám Ezékiás egy alkalommal ezt a titoktartást megszegte, amikor a hiúságának engedve eldicsekedett a ládával a babiloni király követének (*145,*146). Ettől a misszionáriusok nagyon idegesek lettek. Ezért Ezékiás király a későbbiekben már nem élvezte azok feltétlen támogatását...

De van egy másik érdekes szövegrész is a Bibliában. Ugyanis, a misszionáriusok nem mindig alkalmaztak ilyen drasztikus módszert. Volt, amikor a város védelmére több légi járművet is bevetettek:

5. Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Je-

ruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kímélvén megmenti.

*521

A járművek, melyek egy másik időben Jeruzsálemet védték, úgy köröztek a magasban a város fölött, mint repdeső madarak...

*521 Ésaías könyve 31

HETEDIK FEJEZET. A FORDULAT

JEREMIÁS

Történetünk további cselekményeit egy újabb személy, Jeremiás fémjelzi. A korábbiakban láthattuk több ízben, hogy a misszionáriusok az eseményeket konkrét személyeken keresztül befolyásolták. Ők voltak a próféták, akik kapcsolatban álltak az "Úrral".

Ezen személyek fogantatásához szinte kivétel nélkül minden esetben közük volt a misszionáriusoknak.

Nem volt ez másképp Jeremiás esetében sem. Ugyan a szövegek közvetlenül erről nem szólnak, azonban az "Úr" beszédéből, melyet Jeremiással folytat, következtetni lehet rá.

Ez akkor tűnik ki, mikor a misszionáriusok felveszik a kapcsolatot Jeremiással, Hilkiás fiával:

1. Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatótban, Benjámin földén lakó papok közül vala;
2. A kihez szóla az Úr Jósiásnak, az ammon fiának, Júda királyának napjaiban, az ő uralkodásának tizenharmadik esztendejében;
4. Szóla pedig az Úr nékem, mondván:

5. **Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméből kijövé, megszenteltel; prófétának rendeltel a népek közé.**

6. És mondék: Ah, ah Uram Isten! Ímé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én!

*522

Ez a szövegrész arra enged következtetni, hogy Jeremiás születéséhez a misszionáriusoknak egyértelműen közük volt. Az ő beavatkozásuk nyomán fogant...

Az a rész: "Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek", arra utal, hogy a misszionáriusok már a fogantatás előtt ismerték Jeremiás génállományát. Ugyanis tudjuk, hogy a génnek határozzák meg a születendő ember fizikai és pszichikai tulajdonságait. És mivel ismerték a genetikai állományát, ezért valóban igaz, hogy mielőtt elkezdett az anyaméhben fejlődni a magzat, már bizonyos tulajdonságait előre jelezhatték.

Jeremiásnak konkrét feladatot-küldetést szántak:

7. Az Úr pedig monda nékem: Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem **menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit paran-**

csolok néked.

8. Ne félj tőlök, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged! mond az Úr.

*523

Ugye most, kedves olvasó, azt hihetnénk, hogy egyfajta misztikus jelenés történt, mert egyszer csak a semmiből megszólalt az "Úr" hangja, és beszélt Jeremiáshoz.

A miszticizmushoz az egésznek az égvilágon semmi köze nincs. Ugyanis a misszionáriusok elvitték magukkal Jeremiást az egyik bázisukra, ahol valamilyen beavatkozást hajtottak végre rajta. Akárcsak Mózesen vagy Jézuson.

Ugyanis a szövegekből kiderül, hogy az "Úr" személyesen volt jelen:

9. És kinyújtá az Úr az ő kezét, és megillette számát, és monda nékem az Úr: Ímé, az én ígéimet adom a te szádba!

10. Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj!

*524

Jeremiáson valamilyen sebészi beavatkozást végeztek el, minek következtében alkalmas lett a küldetés végrehajtására.

11. Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit látsz te, Jeremiás? És mondek: Mandulavesszót látok én.
12. És mondanék az Úr: Jól láttál, ...
13. És másodszor is szóla hozzám az Úr, mondván: Mit látsz te? És

felelek: Forró fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van.
14. És monda nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e földnek minden lakosára.

*525

A szövegeket olvasva, az események kissé zavarosnak tűnnek.

De foglaljuk csak össze:

Jeremiás fogantatása a misszionáriusoknak köszönhető. Később felvették vele a kapcsolatot, és elvitték magukkal. Valamilyen sebészeti beavatkozást végeztek el rajta. Erre természetesen nem emlékezett, hiszen közben mindvégig aludt. Akárcsak napjainkban a műtételnél.

A misszionáriusoknál az "orvosi szobában" lábadozott. Miikor jobban lett, és magához tért, az egyik "orvos" valamilyen gyógyszert adott be neki: "És kinyújtá az Úr az ő kezét és megillette számát".

Ezt Jeremiás kissé zavarosan mondja el, mivel ő maga sem tudta, mi történt vele. Ahogy magához tért, homályosan csak azt látta, hogy az egyik "Úr" valamit bead neki – megilleti a száját.

*524, *525 Jeremiás könyve 1

A lábadozó szellemi állapotát oly módon ellenőrizték, hogy mutattak neki egy tárgyat, és megkérdezték, mit lát. Mikor megnevezte azt, és kiderült, hogy látása rendben van, bebizonyosodott, hogy meggyógyult, és a beavatkozásnak semmilyen utóhatása nincs.

Rövidesen jobban lett, és ekkor odalépett a még mindig lábadozó Jeremiás "ágyához" az egyik magas rangú személy, aki küldetéssel bízta meg őt: "menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit parancsolok néked".

Mikor talpra állt, és maradéktalanul felépült, el kellett hagynia a bázist:

17. Te azért övezd fel derekadat, és
kelj fel, és mondd meg nékik mind-

azt, a mit én parancsolok néked;...

*526

Jeremiást a misszionáriusok eszközeikkel támogatták:

20. ...és viaskodnak ellened, de
nem győzhetnek meg téged, mert
én veled vagyok, hogy megvéd-

jelek és megszabadítsalak téged,
azt mondja az Úr!

*527

Megkezdődött a küldetése...

*526 Jeremiás könyve 1

*527 Jeremiás könyve 15

AZ ULTIMÁTUM

Az izraeliták mindvégig a misszionáriusok hathatós támogatását élvezték. Ennek köszönhetően hagyhatták el Egyiptomot, ahol rabszolgasorsban éltek, s foglalhatták el új hazájukat a mostani Közel-Keleten. Ellenségeikkel vívott harcaikban is gyakran támogatták őket.

Cserébe mindössze annyit kellett tenniük, hogy betartják a szövetség feltételeit. Azokat a feltételeket, amelyeket a misszionáriusok szabtak meg.

Az Egyiptomból való kijövetel után még egy ideig az izraeliták megtartották a szövetség rájuk vonatkozó kötelezettségeit. De tudjuk, hogy Mózes és Józsué idejében is voltak már lázongások.

Ahogy időben az izraeliták egyre távolabb kerültek ezektől az eseményektől, mind kevésbé ítélték fontosnak a megállapodások betartását. Amit a misszionáriusok egyre jobban sérelmeztek:

5. Így szól az Úr: Micsoda hamis-ságot találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek?

6. Még csak azt sem mondták: Hol van az Úr, a ki felhozott minket Egyiptom földről, a ki vezért minket a pusztában, a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak és a halál árnyékának földén, a melyen nem vonult át ember, és a hol halandó nem lakott?

7. És bevittetek titeket a bőség földébe, hogy annak gyümölcseivel és javaival éljete; és bementetek, és megfertőztettetek az én földemet, és az én örökségemet útálatossá tévétek.

8. A papok nem mondták: Hol van az Úr? A törvény magyarázóit nem ismertek engem, és a pásztorok hűtlenekké lettek hozzám, a próféták pedig a Baál által profétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek.

*528

Leginkább az volt a misszionáriusok kifogása, hogy az izraeliták hálátlanok lettek, és más "isteneket" követtek. Mintha azt mondanák, hogy: "Annyi mindent tettünk értetek, hányszor védelmeztünk meg az ellenségeitekkel szemben, és ti mégis hűtlenül elhagytatok bennünket".

De azért még egy esélyt akartak nekik adni:

11. És monda nékem (Jeremiásnak) az Úr:...

12. Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondjad: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátok haragomat (fegyver), mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké.

13. Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr.

14. Térjete meg, szófogatlan fiatal, azt mondja az Úr...

*529

*528 Jeremiás könyve 2

*529 Jeremiás könyve 3

Valamiért az "Úrnak", a főmisszionáriusnak, nagyon fontos volt, hogy az izraeliták "megtérjenek" hozzá. Olyannyira, hogy még egy nagyon érdekes ígéretet is tett:

14. Térjetekek meg, szófogadatlan fiak, **azt mondja az Úr**, mert én férjetekeké lettem néktek, és **magamhoz veszlek titeket,**

egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből, és beviszlek titeket Sionba. *530

A misszionáriusok magas rangú személye nem kevesebbet ígért az izraelitáknak abban az esetben, ha visszatérnek hozzá, minthogy: "magamhoz veszlek titeket, egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből, és beviszlek titeket Sionba."

A korábbiakból tudjuk, hogy Mózes korában a Sion hegyén egy nagy méretű jármű landolt. A szövegek szinte kivétel nélkül ezt a járművet Sion-ként említik. Érthető is, hiszen néven nevezni nem tudták azt.

Ezért hát az ígéret nem kevesebbről szólt, mint hogy egyet-egyet egy városból, és két embert egy-egy nemzetségből beviszik Sionba, azaz felveszik az egyik járművük fedélzetére.

Hogy mi célból?

15. És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tu-

dománynyal és értelemmel. *531

Abban az esetben, ha megfelelnek az általuk támasztott feltételeknek, akkor a megegyezés szerint egy csapatot állíthatnak össze az izraeliták nemzetségeinek képviselőiből, és pedig a következőképpen:

A csapatba városonként egy-egy személyt küldhetnek, míg nemzetségenként, amiből tizenkettő van, két-két személyt.

Az ilyen módon delegált személyeket felveszik a fedélzetre, ahol egyfajta "tanfolyamot" tartanak nekik. Tudást adnak át.

Ez a tanfolyam nem más, mint egyfajta "vezetőképző", ahol az izraeliták jövőbeli vezetőit képezik. Akik a "tanfolyamot" elvégezve, nagy tudású személyekként térnek vissza, és: "legeltetnek tudománnyal és értelemmel".

Mai szóhasználattal, persze egy kicsit túlozva, azt mondhatnánk, hogy ez nem más, mint "menedzserképző" tanfolyam. Ahol a jövő vezetőit képezik, a megfelelő tudást biztosítva számukra.

*530, *531 Jeremiás könyve 3

Napjainkban, azon ábrándozunk, hogy milyen jó lenne, ha az ufók (persze ha léteznek) megosztanák velünk magas szintű tudásukat. Ezt ők már korábban felajánlották... Ha... megfelelőnk a feltételeknek...

Ugyanakkor, abban az esetben, ha mégsem "térnek meg" az "Úrhoz", akkor semmi jóra nem számíthatnak:

1. Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám térj vissza...
4. ...hogy fel ne gyűlladjon az én ha-

ragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt.

*532

Ugyanis az a magas rangú személy, akit a szövegek "Úrként" említene, valamit már tudott, amitől az izraelitákat meg kívánta védeni:

6. Emeljetek zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást!
7. Felkelt az oroszlán az ő tanyá-

jából, és a népek pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanokká lesznek.

*533

Persze, a pusztítón lehet érteni a babiloniakat, akik később az izraelitákat leigázzák. De mint kevéssel később látni fogjuk, az izraeliták nem feleltek meg a feltételeknek, ezért a misszionáriusok ellenük fordultak. De nemcsak úgy, hogy Nabukodonozort, Babilon királyát támogatták, hanem az izraeliták ellen fordították fegyvereiket is (*563).

Valószínűleg ez a magas rangú személy már tudott arról a parancsról, melyet a földközeli Flotta kapott. És pedig, hogy az izraeliták kegyvesztettek lettek. Helyettük minden eszközzel Nabukodonozort kell támogatni, még az izraelitákkal szemben is.

Ezért még menteni próbálta a helyzetet. Kétségbeesett kísérletet tett, Jeremiáson keresztül üzenve, hogy az izraeliták változtassanak magatartásukon, így akkor neki nem kell végrehajtania a parancsot. Időt próbált nyerni...

Sőt, mi több, a szövegekben tetten érhető az "Úr" és a "Seregek Ura" – a Flotta parancsnokának vitája:

3. És inkább választja a halált, mint az életet az egész maradék, mindazok, a kik megmaradtak a gonosz nemzetségből, mindazo-

kon a helyeken; a hol megmaradtak, a hová kiűztem őket; azt mondja a Seregek Ura! (A Flotta parancsnoka.)

*534

*532,*533 Jeremiás könyve 4

*534 Jeremiás könyve 8

Az "Úr", aki rangban alatta áll a "Seregek Urának", győzködi azt, hogy mégsem kellene a fegyvereket bevetni, hiszen talán még van visszaút:

4. ... Így szól az Úr: Úgyesnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha el-

fordulnak, nem fordulhatnak-é vissza?

*535

Az "Úr" mindent megpróbált, hogy az izraelitákra váró csapást elhárítsa:

2. Ezt mondja az Úr (*Jeremiásnak*): Állj az Úr házának pitvarába, és mondd el Júdának minden városából azoknak, a kik inádkozni jőnek az Úr házába, mindazokat az ígéket, a melyeket parancsoltam néked, hogy mondd el nékik. Egy szót se hagyj el!

3. **Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától, akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nékik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszsága miatt.**

*536

Ugyanis a Flotta bevetésre készen állt:

11. Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemnek: Száraztó szél jó a magas helyekről (a légmozgás a járművekkel járt együtt) a pusztában, az én népem leányának útján (itt a Sion hegyére leszállt járműre utal, annak útján, ahonnan az jött); nem szó-

ráshoz és nem tisztításhoz való!
12. Erős szél jó onnan reám is; azért hát ítéletet mondok ellenök.
13. Ímé! úgy jó fel, mint a felleg (a járművekkel együtt járó felhő), és szekei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél. Jaj nékünk, mert elvesztünk!

*537

Abban az esetben, ha az izraeliták mégsem tartják be a feltételeket, akkor "ítéletre" számíthatnak. Mert meg fognak jelenni a misszionáriusok fegyveres járművei, melyek hajtóművei erős szelet kavarnak, és olyan gyorsak, mint a szélvész, még a saskeselyűnél is gyorsabban repülnek. És ha bevetik fegyvereiket, akkor: "Jaj nékünk, mert elvesztünk!"

Ettől próbálta hát az "Úr" megóvni az izraelitákat. Hiszen tudta, hogy a misszionáriusok fegyverei milyen pusztító erejűek:

20. Vészre vészt jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy haragsággal elpusztulnak az én sátraim,

kárpitjaim egy pillantás alatt (*akár csak Sodoma esetében*)!

*538

Emlékezzünk egy kicsit vissza az invázió éjszakájára Egyiptomban. Bebizonyosodott, hogy azon harcosok nyelvét, akik az akciót végrehajtották, az izraeliták nem értették (*32).

*535 Jeremiás könyve 8

*536 Jeremiás könyve 26

*537, *538 Jeremiás könyve 4

Ha bekövetkezik a legrosszabb, akkor újra csak ezek a harcosok fognak a járműveikkel feltűnni:

14. Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szóltatok: Imé tűzzé teszem az én ígémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megeméssze őket (a bevetett fegyverek hatása, minden ég)!

15. Imé, én hozok reátok **meszszűnően való nemzetet**, oh Izráel háza! ezt mondja az Úr. Kemény nemzet ez, **ős időből való nemzet ez**; nemzet, **a melynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél!**

*539

Tévedés lenne azt hinni, hogy itt a szöveg a babiloni nemzet-re utal. Hiszen tudjuk, hogy az izraeliták Ezékiás király idejében is tartották a babiloniakkal a kapcsolatot (*145). Így a babiloniak nyelvét a tolmácsok természetesen értették.

Az ultimátumban inkább egy olyan nemzetről van szó, mely földönkívüli, az ősz időkből eredeztethető, melynek a nyelvét, akár csak Egyiptomban a szabadulás éjszakáján, nem értették. Egy harcos nemzet... Melynek lovai – járművei gyorsabbak a saskeselyűknél... Erről bővebben a 11. fejezetben fogunk beszélni.

Figyelemreméltó, hogy a fenti szövegekben legalább két magas rangú misszionáriusról van szó. Az egyik az "Úr", aki menteni próbálja az izraelitákat. A másik a Seregek Ura, a Flotta parancsnoka, aki a kapott parancsot végrehajtja.

Ha figyelmesen olvassuk Jeremiás könyvét, akkor feltűnik egy érdekes mozzanat. Két misszionárius személy beszél hozzá. Egyszer az "Úr", egyszer meg a "Seregek Ura". Vajon hogyan lehet ez?

A dolgok magyarázata egyszerű. Jeremiásnak is, mint eddig minden próféta birtokában, egy adó-vevő készülék volt. Vagy valami ehhez hasonló. Hiszen hangot közvetített.

Egyik esetben sem látta Jeremiás az "Urat", mindig csak a hangját hallotta.

Nos, ahogy ezeket az üzeneteket hallgatta, azokat két egymástól jól megkülönböztethető hang mondta el a készüléken keresztül. Ezeket a hangokat Jeremiás jól meg tudta különböztetni. Ismerte már az "Úr" hangját, és szintúgy a "Seregek Urának" hangját is. Így amikor az egyik hangját hallotta a készüléken keresztül, akkor azt mondta, hogy "az Úr mondta", mikor pedig a flottaparancsnok hangját hallotta, akkor azt mondta: "a Seregek Ura" beszélt hozzá.

*539 Jeremiás könyve 5

Egyik esetben, amikor az "Úr" és a "Seregek Ura" együtt volt a bázison a "rádiós szobában", hallotta Jeremiás a készüléken keresztül, amint az "Úr" győzködi a "Seregek Urát", hogy még várjon a Flotta bevetésével, hiszen az izraeliták még változtathatnak a viselkedésükön.

Jeremiás ezt a "vitát" a készüléken keresztül hallotta, s fel is ismerte a két hangot, melyek vitatkoztak – az "Úrét" és a "Seregek Uráét".

Nos, az izraeliták az ultimátum hatására sem változtattak a magatartásukon. Még olyan barbár dolgokat is cselekedtek, melyeket a misszionáriusok semmiképp sem hagyhattak megtorlás nélkül:

31. És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessék fiaikat

és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt.

*540

Mindezeket a magas rangú misszionárius mondja.

Majd látni fogjuk, hogy a babiloni király uralma alá kerültek az izraeliták. Ezt Nabukodonozor a misszionáriusok támogatásának köszönhetette.

Egy dolog viszont érthetetlen. Éspedig az, hogy miért kellett Nabukodonozort, Babilon királyát a misszionáriusoknak támogatniuk. Miért ez a páfordulás?

Hogy a misszionáriusoknak több olyan dolog nem tetszett, amit az izraeliták cselekedtek – érthető. De:

2. Így szól az Úr nékem:...

6. És most odaadom mind e földeteket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak.

7. És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jó az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok.

8. Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: **fegyverrel** és éhséggel és döghalállal **verem meg** azt a nemzetet, **azt mondja az Úr**, míglen kiirtom őket az ő kezével.

*541

Az üzenet egyértelmű: aki önként nem hódol be a babiloni királynak, azt a misszionáriusok erővel kényszeríteni fogják rá.

*540 Jeremiás könyve 7

*541 Jeremiás könyve 27

Másrészt ugyanakkor:

12. Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is mind e beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni királynak jármát, és szolgáljatok néki és az ő népének, és éltek!

13. Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, amint szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a babiloni királynak?

*542

11. Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjetekek meg, térjetekek meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!?

*543

Az itt a furcsa az egészben, hogy egyrészt az "Úr" megfenyegeti az izraelitákat, amennyiben önként nem hódolnak be Nabukodonozornak, akkor nagy lesz a pusztítás. Másrészt ugyanakkor egy szinte aggódó, de tehetetlen jótanács hangzik el, hogy inkább hódoljanak be, mintsem elpusztuljanak.

Nem érthető, hogy az "Úr" egyrészt keményen fenyegetőzik, másrészt szinte tehetetlenül aggódik. Ennek így semmi értelme. Viszont...

Ha úgy tekintünk a törtézésre, hogy adott esetben legalább két személyt kell érteni az "Úr" alatt, akkor sok minden érthetővé válik. Ugyanis az egyik magas rangú személy, aki az izraeliták Isteneként szerepel, pártfogolja ezt a törzset. Valóban egyengeti útját, sőt óvja tagjait. Szövetséget is köt velük, mely szövetség az izraelitáknak sok előnyt biztosít. Hiszen egy szuperfejlett társadalom képviselőit tudhatják a hátuk mögött. De mi az előnye a szövetségből az "izraeliták Istenének"? Kell, hogy legyen valami előnye, mivel ő szorgalmazta a kezdetektől a szövetség megkötését.

Az a szövegekből kiderül, hogy e társadalom képviselői régóta itt vannak földközelségben. Az sem tűnik tudományos-fantasztikus elképzelésnek, hogy állandóan tartják a kapcsolatot a "házukkal", ahonnan jöttek. Sőt, a döntő utasításokat is onnan kapják.

Mikor ezért kiválasztottak egy törzset, és minden eszközükkel támogatták azt, valahogy el kellett számolniuk ezzel a támogatással. Márcsak azért is, hogy továbbra is engedélyezzék

*542 Jeremiás könyve 27

*543 Ezékiel könyve 33

”otthonról” a segítségnyújtást. Ehhez azonban be kellett bizonyítaniuk, hogy az adott nép megfelel a misszionáriusok által támasztott feltételeknek, így kiérdemelte azt.

Az ”izraeliták Istene” jól tudta, hogy csak akkor támogathatja a törzset, ha az érdemes rá. Ezért juttatta el Mózesen keresztül a parancsolatokat, melyeket a szövetség feltételeként szabott. Amennyiben maradéktalanul betartják a parancsolatokat, így ő is egyfajta ”sikert” tud a hazája felé felmutatni, és folytathatja az izraeliták istápolását.

De ez a szövetség az izraeliták hibájából felbomlott. A kritériumoknak immár azok nem feleltek meg. Ezért a misszionáriusok kerestek egy másik szövetséget a térségben. Nabukodonozor, Babilon királya lett az. A földközeli tartózkodó misszionáriusok azt az utasítást kapták hazájukból, hogy minden eszközzel Nabukodonozort kell támogatni. Amennyiben a környező népek közül bármelyik is ellenszegül, az ellen fegyvert is be lehet vetni.

Ekkor az ”izraeliták Istene” ugyan mit tehetett? A kapott parancsot végre kellett hajtani. Ennek kapcsán üzent meg az egyik magas rangú misszionárius, valószínűleg a ”Seregek Urá”, hogy amennyiben nem engedelmeskednek, akkor fegyvereket fognak ellenük bevetni.

Az a személy pedig, aki korábban az izraelitákat istápolta, az ”Izrael Istene”, csak egyet tehetett: aggódva tanácsolhatta korábbi pártfogoltjainak, hogy inkább önként hódoljanak be a babiloniaknak, mintsem elpusztuljanak. Mást már nem tehetett. Az utasítást végre kellett hajtani...

Mivel az izraeliták nem tettek eleget az ultimátumnak, ezért a korábbi szövetségeseik már nem voltak kíváncsiak mondani-valójukra. Amennyiben a misszionáriusok személyesen tárgyaltak az izraeliták uralkodójával, akkor érthető Jeremiás következő szavai:

44. Felöltötted a felhőt, hogy hozzád | ne jusson az imádság. *544

Ugyanis az eredménytelen tárgyalás végeredményeképp a misszionáriusok visszaszálltak a jármű fedélzetére, mely startolt – felöltötte a felhőt – és elrepült.

*544 Jeremiás siralmi 3

Az izraeliták és a misszionáriusok között megszakadt a kapcsolat...

9. ... Nincsen törvény, sőt prófétái
sem nyerne kijelentést az Úrtól (a

| misszionáriusok megszakították
| velük a kapcsolatot).

*545

Elkerülhetetlenné vált a parancs végrehajtása. Bevetették a Flottát...

*545 Jeremiás siralmai 2

A CSAPÁS

A történetet nyomon követve, úgy tűnik, a misszionáriusoknál a vezetésben személyi változások következtek be. Ezeknek egyik oka lehetett, hogy kudarcot vallott az "izraelita" program. Ugyanis a pártfogoltak nem tartották be a szövetséget, vagyis azokat a feltételeket, melyeket a misszionáriusok szabtak meg. Ezzel az "izraeliták Istene" kudarcot vallott. Következményeként őt "leváltották" vezető tisztségéből, s helyére egy másik személy került, aki már másféle "politikát" folytatott. Hiszen egy másik nemzet vezetőjével lépett "szövetség-re". Ez a vezető Babilon királya – Nabukodonozor volt. Ő közvetlen kapcsolatban állt a misszionáriusokkal, ismerte azok néhány járműtípusát is. Hatalmát, birodalmát is a misszionáriusok fegyveres támogatásának köszönhette.

Mivel az izraeliták az ultimátum (*541) ellenére, önként nem hódoltak be Nabukodonozornak, ezért a babiloni csapatok a misszionáriusok hathatós támogatásával hadba léptek ellenük. Mindebből persze minket a misszionárius haderők akciói érdekelnek.

Ezek járművei rendszerint váratlanul jelentek meg:

8. Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövényénél; pusztítót viszek reájok, az ifjúság any-

jára délben; **bocsátok reája nagy hirtelen észveszést és rettentéseket.**

*546

Megjelenésüket néhány pillanattal korábban a hajtóműveik hangja előzte meg:

16. Dántól fogva hallatszik az ő lovainak tüsszögése; méneinek nyertő hangjától reng az egész föld; és

eljönnek és megemésztik e földet és mindenét, a mi je van, a várost és annak lakóit.

*547

Itt a szövegek a járműveket lovakként említik, és azok hangját ezek tüsszögéseként. Természetesen itt nem lovakról van szó, hiszen azok tüsszögésétől ugyan nem rengene az egész föld. Ellenkezőleg: itt a járművek hajtóműveinek a hangjáról van szó, mely olyan erős, hogy minden rezeg, rezonál erre a robajra. Emlékezzünk csak vissza (*461).

*546 Jeremiás könyve 15

*547 Jeremiás könyve 8

Ezeket a járműveket a krónikás pusztítókként említi:

12. A pusztában levő minden magas-
latra pusztítók érkeznek, mert **az**
Úr fegyvere emészt a föld egyik

szélétől a földmásik széléig; sen-
kinek sem lesz békessége. *548

Megjelenésük semmi jót nem ígért:

21. Mert feljött a halál ami ablakaink-
ra, bejött ami palotáinkba, hogy ki-

pusztítsa a gyermekeket az utak-
ról, az ifjakat az utcákról. *549

Mozgásukat minden esetben igen erős légáramlat kísérte:

19. Ímé, az Úrnak szélvészre nagy
haraggal kitör, és a hitetlenek fe-

jére forgószél zúdul. *550

Ne feledjük a korábbiakból, hogy a harag nem jelent egye-
bet, mint a jármű hajtóművének izzó gázsugarát.

Amikor ezek megjelentek a levegőben, lőni kezdték az iz-
raelitákat:

17. Mert ímé, én vipera-kígyókat bo-
csátok reátok, a melyek ellen nin-

csen varázslás, és megmarnak ti-
teket, azt mondja az Úr! *551

Mózes másutt is említi a "tüzes kígyókat", melyek ha valakit
"megmarnak", akkor az abba belehal.

6. Bocsáta azért az Úr a népre tü-
zes kígyókat, és megmardosák a

népet, és sokan meghalának Iz-
rael népéből. *552

A menekülőket a járművek üldözőbe vették:

43. **Felöltötted a haragot és**
üldöztél minket, öldököltél,
nem kiméltél. *553

19. **Gyorsabbak valának a mi**
üldözőink az égnek saske-
selyűinél; a hegyeken kergettek
minket, a pusztában ólálkodtak
utánunk. *554

Itt Jeremiás azért említi a saskeselyűket, mert egyértelműen
repülő járművekre gondol, melyek gyorsabban repültek, mint
a saskeselyűk. Ezek üldözték őket.

A misszionárius Flotta oly nagy pusztítást vitt véghez, hogy
mindenütt halottak hevertek:

21. Az utcákon a földön fekszik
gyermek és vén; szüzeim és ifjaim
fegyver miatt hullottak el; öldö-

költél haragod napján, mészárol-
tál, nem kiméltél. *555

Itt persze mondhatnánk, hogy Jeremiás a babiloni harcosok
által elkövetett öldöklésre utal. De eléggé egyértelmű, hogy
ezek a szavak az "Úrnak" vannak címezve. Így mindenképpen
az "Úr" pusztításáról van itt szó.

*548 Jeremiás könyve 12

*552 Mózes IV. könyve 21

*549 Jeremiás könyve 9

*553 Jeremiás siralmai 3

*550 Jeremiás könyve 23

*554 Jeremiás siralmai 4

*551 Jeremiás könyve 8

*555 Jeremiás siralmai 2

De másféle fegyvereket is bevetettek, melyek lángba borítottak mindent:

20. Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a bar-

mokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcsseire, és égni fog, és el nem aluszik.

*556

A nem emberkéz által készített fegyverek hatalmas pusztítást vittek végbe:

27. Azért ezt mondd nékik: **Ezt mondja a Seregek Ura**, Izráelnek Istene: ... hulljatok el, és felnekeljete **a fegyver** előtt, a **me-lyet én küldök közéték**.

*557

16. És szétszórom őket a nemzetek között, a melyeket nem ismertek

sem ők, sem atyáik, és **utánuk küldöm a fegyvert**, a míg megsemmisítem őket.

*558

17. Megcselekedte **az Úr**, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; **rombolt és nem kímélt...**

*559

A pusztítók, a misszionárius légiflotta fegyveres járművei egyik típusának hangját a krónikás imígyen említi:

30. Te pedig profétáld meg nékik mind e szokat, és ezt mondd nékik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsarva harsog az ő házára, ríogatva kiált...

31. Elhat e harsogás a földnek végére, ... a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr.

*560

Lássuk, hogyan is nézett ki az, amikor ezek a járművek megjelentek. Szóljon erről maga Jeremiás:

1. Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról az ő haragja napján.

2. Elnyelte az Úr, nem kímélte Jákonak minden hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmait.

*561

A fegyverek bevetése következtében minden égett, lángolt:

3. Felgerjedt haragjában letördelé Izráelnek minden szavát; hátravoná jobbkezét az ellenség elől, Jákób

ellen pedig mint lángoló tűz émszett köröskörül.

*562

A misszionáriusok ezúttal fegyvereiket nem a zsidó nép oldalán, ahogy sok ízben korábban, hanem ellenük vetették be. Mindez úgy nézett ki, mint mikor "lángoló tűz émszett köröskörül".

*556 Jeremiás könyve 7

*557, *560 Jeremiás könyve 25

*558 Jeremiás könyve 9

*559, *561, *562 Jeremiás siralmi 2

A járműveket kommandósok követték, akik kézi fegyvereikkel harcoltak:

4. Feszítette kezívét, mint valami ellenség, **kinyújtá jobbkezét, mint támadó, és megölt min-**

dent, a mi a szemnek kíváncsát; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását.

*563

A kommandósok fegyvereinek hatását tűzként és búsulásként említi a krónikás.

Mivel a misszionáriusok ezúttal az izraeliták ellen vetették be fegyvereiket, ezért Jeremiás siralmaiban így ír:

5. Olyan volt az Úr, mint valami ellenség *(vagyis a misszionáriusok személyesen)*; elnyelte Izráelt, el-

nyelte minden palotáját, elronta erősségeit, és megsokasította Júda leányának a bűjét, bajját.

*564

Ezekből a szavakból következtetni lehet, hogy milyen nagy hatású fegyvereket alkalmaztak korábbi szövetségeseik a babiloniak oldalán.

Ugyanakkor van itt egy másik nagyon érdekes részlet is, mely Jeruzsálem ostromának egyik fontos mozzanatáról szól. A babiloni fegyveres csapatok a misszionáriusok támogatását élvezték a város ostromakor:

4. Így szól az Úr, Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi származást, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtok, a kik kívül a kőfalon ostromolnak titeket, és begyűjtöm őket e városnak közepébe; 5. És én kinyújtott kézzel vívok ellenetek és nagy erős karral és ha-

raggal, búsulással és nagy felindulással.

6. És megverem e városnak lakosait, mind az embert, mind a barmot; nagy döghalállal hálnak meg.

10. Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt!

*565

Jeruzsálem bevételének egyik legnagyobb akadály a várost körülvevő kőfal volt. A babiloni csapatok azt ostromolták. De nemigen voltak olyan eszközeik, melyekkel a falat lerombolhatták volna. A védők pedig, mögötte megbújva, sokáig tarthaták volna magukat. Ezért léptek közbe a misszionáriusok, "besegítve" a város ostromába.

8. Gondolá az Úr, hogy **lerontja** Sion leányának **kőfalát; kiterjeszté a mérőkőtelelet**, nem vonta vissza a kezét a pusztítástól, **és siralomra jutott a bástya**

és a kőfal, együtt búsulakodnak!

9. **Kapui besülyedtek a földbe, elveszté és összetöré annak zárait;** királya és fejedelmek a pogányok közt vannak...

*566

*563, *564, *566 Jeremiás siralmi 2

*565 Jeremiás könyve 21

A fenti részlet nem egyébről szól, mint Jeruzsálem kőfalának felrobbantásáról. Hiszen szó van a kőfal lerontásáról, lerombolásáról. Többféleképpen is meg lehet ezt tenni, mondjuk lövedékekkel is. De... Akkor nem kapcsolódna a történetekhez a mérőkötel. Hogy mi ez? Mit mértek vele?

Semmit.

A szemtanúk, akik a harcok közben mindezeket látták, arról számolnak be, hogy a misszionárius fegyveresek le akarták rombolni a kőfalat. Azok egy kisebb csapata a kőfal tövében elhelyezte a robbanótölteteket, azután ezeket elektromos vezetékekkel kötötte össze.

Amikor a faltól sietve távoztak, maguk után húzták a vezetéket. A szemtanú, aki mindezeket látta, sehogy sem értette, hogy mi is az. Egyfajta kötelnek nézte. Azt pedig, hogy maguk után hagyták, szerinte azért tették, mert mértek vele. Pedig dehogy! Ez a vezeték szolgált a töltetek felrobbantására! Akárcsak napjainkban.

Mikor a fegyveresek a faltól biztonságos távolságra kerültek, a tölteteket felrobbantották: "...és siralomra jutott a bástya és a kőfal..."

A robbanás erejéről Jeremiás imígyen szól: "Kapui besülyedtek a földre, elveszté és összetöre annak zárait;"

A keletkezett "résein" a babiloniak beözönlöttek Jeruzsálembe. Emlékezzünk csak vissza Jerikhó ostromára...

Az ostrom idején a misszionáriusok szövetségben voltak a babiloniakkal. Ők segítettek elfoglalni a várost. Cserébe Nabukodonozortól csak egyet akartak: a ládát, mert az nem kerülhetett avatatlanok kezébe.

Nem akarták, hogy tárgyi bizonyíték maradjon utánuk.

Meg aztán a készülék valószínűleg már szinte nem is működött, mivel a működéséhez energiát szolgáltató áramforrás kimerült.

A városba beözönlő fegyveresek között ott volt az a különlegesen kiképzett kommandó is, melynek feladata a láda megszerzése és elszállítása volt. Ők léptek be elsőként az "Isten házába", ahol a készülék volt. Miután, a megegyezésnek megfelelően azt elvitték, és felpakolták az egyik jármű fedélzetére, a sor Nabukodonozor fegyveresein volt.

A babiloniak már szabadon garázdálkodhattak, hiszen a misszionáriusokat csak a láda érdekelte. Ők csak azt akarták. A többi kincs számukra érdektelen volt.

18. És az Isten házának mindenféle edényeit, nagykot, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába viteté.

19. Az Isten házát meggyújták, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind elégeték tűzzel, és minden drágaságait elpusztították.

*567

A hadicselekmények következtében, melyekben aktívan részt vettek a nem földi haderők is, az állapotok siralmasak voltak:

37. Elpusztultak a békességes le-
geltető helyek az Úr felgerjedt ha-
ragja miatt.

*568

19. Oh én belsőm, oh én belsőm!
Aléldozom, oh én szívemnek reke-
szei! Háborog a szívem, nem
hallgathatok! Hiszen hallottad én
lelkem a kiáltást, a harci riadót!
20. Vészre vész jelentenek; bizony
elpusztul az egész föld, nagy hamar-
sággal elpusztulnak az én sátraim,
kárptjaim egy pillantás alatt!
21. Meddig látok még hadi zászlót,
és hallom a kiáltást?
22. Bizony bolond az én népem: en-
gem nem ismernek, balgatag fiak
ők, és nem értelmesekek! Bölcsék ők
a gonoszra, jót cselekedni pedig tu-
datlanok!

23. Nézek a földre, de ímé kiet-
len és pusztá; és az égre, de nin-
csen világossága!

24. Nézek a hegyekre is, ímé
reszketnek; és a halmokra, de
mind ingadoznak!

25. Nézek és ímé egy ember sin-
csen; és az ég madarai is mind
elmenekültek.

26. Nézek, és ímé a bő termő föld
pusztává lőn; és minden városa
összeomlott **az Úr előtt, az ő ha-
ragjának tüze előtt!**

27. Bizony ezt mondja az Úr: Pus-
tasággá lesz az egész ország, de
nem vetem végét!

28. Azért gyászol a föld, és homá-
lyosodik el oda fenn az ég, mert szó-
lottam, határoztam, és meg nem
báncm és el nem térek attól.

*569

Ne feledjük: "az Úr szólott" nem azt jelenti, hogy beszélt. Ugyanis a misszionáriusok fegyveres járműveinek a hangját gyakran említik az "Úr" szavaként. Ezzel még többször is fo-
gunk találkozni.

Példaként álljon itt egy másik szövegrészlet erre:

18. És a Jákób háza tűz lészen, és a
József háza láng; az Ézsau háza pe-
dig pozdorja; és meggyújtják és

megemésztik őket, és nem marad
meg senki Ézsau házából, mert az
Úr szólott.

*570

Ez szó szerint azt jelenti, hogy ha majd az "Úr szól", vagyis hallani lehet a járművek hangját, akkor majd minden a bevetett fegyverek következtében a lángok martaléka lesz.

*567 Krónika II. könyve 36

*568 Jeremiás könyve 25

*569 Jeremiás könyve 4

*570 Abdiás könyve 1

Álljon itt még végezetül egy szemtanú elmondása, hogy vajon mit láthatott a korabeli ember, mikor a misszionáriusok fegyveres légi járművei megjelentek és bevetették a fegyverzetüket:

3. Isten a Ténán felől jön, és a Szent a Páran hegyéről. Sélah. Dicsősége elborítja az egetek *(a hajtómű*

fénye, ragyogása), és dicséretével megtelik a föld *(a jármű hangja, mindent betölt, oly hangos)*.

*571

Két különböző járműtípus közeledik. A hajtóműveik fényevakító, megvilágítja a felhőket, melyeken átrepül.

Hangjuk nagyon erős.

4. Ragyogása, mint a napé *(a hajtómű fénye, olyan fényes mint a Nap)*, sugarak támadnak mellőle; és ott van az ő hatalmának rejteke.

5. Előtte dögghalál jár *(a fegyverei miatt)*, és nyomaiban forró láz támad.

*572

Az a kifejezés, hogy: "nyomaiban forró láz támad", nem pontosan érthető. De segítségünkre van az orosz nyelvű Biblia. Annak fordítása sokkal pontosabb és érthetőbb: "előtte dögghalál jár, nyomaiban égető (forró) szél."

5. Пред лицем Его идет язва, а по

стопам Его — жгучий ветер.

Ugyanis a járművek reaktív hajtóművekkel rendelkeztek. Elégetve a hajtóanyagot, igen magas hőmérsékletű forró gázáramot hagytak maguk után.

Jól látszik itt, milyen hatással van a szövegek értelmezésére a korabeli fordítások pontatlansága...

6. Megáll és méregeti a földet *(megáll a jármű és céloz)*, pil-lant *(fényfelvillanás — elsül a fegyver)* és megrendíti a népeket *(a robbanás detonációja)*,

az örökkévaló hegyek szétporlanak, elsüllyednek az örökkévaló halmok *(a lövedék robbanásakor mindent szétrobbant)*; az ő ösvényei örökkévalók!

*573

A jármű megáll, céloz és lő...

A célpont hangos detonáció kíséretében megsemmisül.

Hogyan is nézett ki a lövés?

11. A nap és hold megállnak helyükön cikázó nyilaid fényétől és

ragyogó kopjád villanásától.

*574

A "cikázó nyilak" — a lövedékek. A "ragyogó kopja villanása" — a fegyver csöve, mely a lövedéket kilövi. Amikor a lövedék elhagyja a csövet, egy fényvillanás tapasztalható. Ezt napjainkban torkolattűznek nevezik.

Ugye, kedves olvasó, mennyire megdöbbentő mindez? Sőt, hihetetlen! Pedig ott van a Bibliában... Egy magas technikai fejlettségű társadalom beavatkozásának a nyomai...

Mindez történt i. e. 586-ban...

NABUKODONÓZOR

A hivatalos felfogás szerint az "Úr" az izraelitákat választotta ki népéül. Nekik jelentette ki igéjét Mózes és más próféták által.

Az "Urat" úgy képzeljük el, mint egyfajta mindenható személyt, aki mindent hall és mindent lát, a hatalma végtelen.

De mint a korábbiakban láttuk, ez a felfogás igencsak inga-tag, hiszen a szövegekben nagyon sok olyan mozzanat van, melyek megkérdőjelezzik mindezt. Talán éppen ezért, az uralkodó nézet elhallgatja őket, nem véve róluk tudomást.

Ugyanígy szintén nem állja meg a helyét az egy igaz Istenbe vetett hit sem. A szövegekben nagyon, de nagyon sok helyen nyilvánvaló, hogy a történetek során más-más személyről van szó, de ennek ellenére mindegyiket "Úr"-ként említik. Ez azért van, mert másként nem is tudták a szemtanúk őket megnevezni. Elvégre még mi sem tudjuk, ezért hívjuk ma őket ufonautáknak, vagy mint ebben a könyvben, misszionáriusoknak.

Ez egy kozmikus civilizáció, melynek eredetét, mibenlétét nem ismerjük. A történetek nyomán csak néhány személyt ismertünk meg: Jehovát, Sátánt, Mihályt, akikről egy későbbi fejezetben lesz részletesen szó.

Nos, ez a civilizáció nemcsak Izráel mindenkori vezetőivel tartotta a kapcsolatot, hanem a térség más nagy nemzeteinek uralkodóival is.

Ahogy a régióban változtak a körülmények, támogatták néha egyik, néha másik uralkodót. Attól függött mindez, melyik tett közülük leginkább eleget az általuk szabott feltételeknek.

Mivel ebben az időben az izraeliták egyre kevésbé feleltek meg az elvárásoknak, ezért a misszionáriusok immár más uralkodót támogattak. Ez a személy Babilon nagyhatalmú királya, Nabukodonozor volt. Ő szoros kapcsolatban állt a misszionáriusokkal, jól ismerte azokat. A viszony közöttük szinte baráti volt.

Emlékezzünk vissza arra, hogy Mózes milyen szoros kapcsolatban állt velük, mintegy negyven napra egyik járművükön magukkal is vitték. Az "Úr" úgy említi őt, mint szolgáját.

1. És lőn **Mózesnek, az Úr szolgájának** halála után, szóla az Úr Józsuénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván:

2. **Mózes, az én szolgám** meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak.

(*316)

Tudjuk már, hogy mindez mit takar.

Mózes elmondásából tudjuk azt is, hogy az a misszionárius, aki őt pártfogolta, a Jehova nevet viselte.

3. Vitéz harcos **az Úr**; az ő neve

Jehova.

*575

Minden bizonnyal ő volt az a magas rangú személy, aki mindig az izraelitákat pártfogolta – Izráel Istene. De mivel a misszionáriusok "vezetésében" később személyi változások következtek be, ezért Jehova helyét egy Baltazár nevű személy vette át, aki immáron Nabukodonozort támogatta.

5. Végeztetre bejőve elém Dániel, a kinek neve **Baltazár**, mint **az én istenemnek neve**, és a kibén a

szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmot.

*576

Ezeket a szavakat Nabukodonozor mondja.

Persze most mondhatnánk azt, hogy a Baltazár név babiloni eredetű, s ezen a nyelven ez a tulajdonnév jelent valamit. Mondhatjuk.

De ugyanakkor ne feledjük, hogy a szövegekben sok olyan információ található, mely a titoktartás ellenére kiszivárgott. És azt is komolyan kell vennünk, hogy több név, mely a misszionáriusokhoz kapcsolódik, nem fikció. Nem kitalált vagy a fantázia szülötte. Ezek a nevek valós személyeket takarnak.

Ám az idők során oly sokat hallottuk őket, hogy már megsoktakká váltak számunkra, és sok esetben mindennapi keresztnévként használjuk őket. Pedig nem földi eredetűek...

De térjünk vissza a történetünkhöz.

(*316) Józsué könyve 1

*576 Dániel könyve 4

*575 Mózes II. könyve 15

Babilon királyával a misszionáriusok legalább olyan szorosan tartották a kapcsolatot, mint korábban Mózesrel. Hiszen a szövegekben őt szintén úgy említik, mint korábban Mózeset – „az én szolgám”.

9. Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetségét, azt mondja az Úr, és **Nabukodonozort**, a babiloni királyt, **az én szolgámat**, és behozom őket e földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá.

*577

6. És most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a

babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezeti állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak.

*578

10. És ezt mond nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé én elküldök és felhozom **Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat**, és az ő székét e kövekre teszem, melyeket elrejtettem, és azokra vonja fel az ő sátorát.

*579

Azt, hogy mikor és hogyan vették fel a kapcsolatot a misszionáriusok Babilon uralkodójával, nem tudjuk. Ennek nincs nyoma a szövegekben.

Az viszont egyértelmű, hogy olyan eszközt kapott tőlük, mely nagy hatalmat biztosított neki. Ezt a tárgyat, mely egy műszaki készülék volt, a szövegek néven is nevezik: fegyver.

24. És megerősítem Babilon királyának karjait, és **adom az én fegyveremet kezébe**, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a megsebesültek szoktak.

25. Megerősítem azért Babilon

királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, **mi-kor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt kinyújtsa** Egyiptomnak földje ellen.

*580

Mindezeket a szavakat az „Úr” mondja. Ezért a fenti idézet kétségtől bizonyítja: amennyiben hiszünk a Bibliában található szövegeknek, akkor el kell fogadnunk, hogy az „Úrnak” fegyvere van. Úgy hiszem, ez egy nagyon fontos mozzanat!

Ennek az eszköznek köszönhetően, melyet a misszionáriusoktól kapott Nabukodonozor király, Egyiptomot is le tudta igazni. Hiszen abban az időben egyszerűen nem volt ellenszere. Az akkori fegyverek, kardok, lándzsák nevetséges játékszernek tündek hozzá képest.

*577 Jeremiás könyve 25

*578 Jeremiás könyve 27

*579 Jeremiás könyve 43

*580 Ezékiel könyve 30

Sőt ezt a fegyvert használták is:

20. A fegyverrel megöltettek közt es-
senek el! **A fegyver átadatott;**

húzzátok lefelé őt és minden so-
kaságát!

*581

Emlékezzünk csak vissza arra, hogy Mózes korábban a misszionáriusoktól szintén kapott egy műszaki eszközt, mellyel "csodákat" tudott művelni.

Nos, Babilon uralkodója, Nabukodonozor a misszionáriusok támogatásának köszönhetően tudta birodalmát kiépíteni. Csak-hogy őt is utolérte a végzete: elkövette azt a hibát, hogy öntelt lett.

Korábban maradéktalanul végrehajtotta szövetségesei utasítá-sait. Más szóval irányították Nabukodonozort. Ilyenképpen befolyásolták a térségben zajló eseményeket.

7. Mert így szól az Úr Isten: Ímé,
én hozom Tírus ellen Nabukodo-
nozort, Babilon királyát északról,

a királyok királyát; lovakkal, sze-
kerekkel, lovagokkal, sereggel
és sok néppel.

*582

Ezért ha az végrehajtotta a kapott utasításokat, akkor megju-
talmazták. Többek között:

19. Ennekokért így szól az Úr Isten:
Ímé, én Nabukodonozornak a babi-
loni királynak adom Egyiptom föld-
jét, és elviszi gazdagságát, s elragad-
ja ragadományát, s elpredálja prédá-

ját, és ez lesz jutalma seregének.
20. Fizetésül, a melyért fáradozt,
adom néki Egyiptom földjét, mert
értem cselekedtek, ezt mondja az
Úr Isten.

*583

Mivel idővel Nabukodonozornak "fejébe szállt a dicsőség", nyilván egyre kevésbé hajtotta végre maradéktalanul a misz-
zionáriusok utasítását. Pedig tudta: nem tanácsos velük uj-
jat húzni.

Ezért egy alkalommal a király egy álmot látott:

1. Én Nabukodonozor békében
valék az én házamban, és virágzó
az én palotámban.
2. Álmot láték és megrettenge en-
gem, és a gondolatok az én

ágyamban, és az én fejemnek látá-
sai megháborítának engem.
10. Látám fejem látásaiban az én
ágyamban, és ímé: **egy Vigyázó
és Szent szálla alá az égből;**

*584

Most teljesen mindegy, hogy Nabukodonozor mit álmódott. A lényeg az, hogy néven tud nevezni két járműtípust: Vigyázó és Szent. Természetesen szó nincs itt valamiféle misztikus jele-

*581 Ezékiel könyve 32

*583 Ezékiel könyve 29

*582 Ezékiel könyve 26

*584 Dániel könyve 4

nésekről. Ugyanis arról beszél, hogy valamik leszálltak az égből. Egy misztikus jelenés nem szokott leszállni, hanem csak úgy egyszerűen a semmiből jelenik meg. Ellenben ő itt valamikről számol be, amik leszálltak...

Ne gondoljunk itt arra sem, hogy valamiféle szárnyas alakok voltak ezek, mert akkor nem lenne érthető, mi az, hogy Vigyázó, és mit jelent az, hogy Szent.

Ugyanis emlékezzünk vissza az előző részre, ahol az egyik szemtanú arról számol be, hogy két különböző típusú jármű közeledik:

3. Isten a Témán felől jön, és a
Szent a Párán hegyszőlőre. Sé-

lah. Dicsősége elborítja az eget,
és dicsőítésével megtelik a föld.

(*571)

Mivel Nabukodonozor jó kapcsolatokat ápolt korábban a misszionáriusokkal, ezért látta járműveiket, melyekkel vagy mellyel a magas rangú személy, illetve személyek érkeztek.

Minden bizonnyal a Szent az a járműtípus, melynek fedélzetén korábban érkeztek a magas rangú személyek. Ezek épségére vigyázni kellett, ezért ezt a járművet egy másik – fegyveres jármű kísérte, mely baj esetén védelmet biztosított a "Szent" számára: a "Vigyázó". Gondoljunk csak itt napjaink bombázó repülőgépeire, melyeket bevetésre vadászgépek kísérek el. Feladatuk megvédeni a bombázót, ha ellenséges légitámadás éri.

A "Szentek" és "Vigyázók" egymáshoz való viszonyát taglalja az alábbi szövegrész is:

14. **Vigyázók** határozatából van
ez a rendelet, és a **Szentek** pa-

rancsolata ez a végzés...

*585

Azaz a "Szentek" parancsolják, és a "Vigyázók" hajtják végre a parancsot.

Természetesen itt nem arról van szó, hogy a "Szentek" mint járműtípusok parancsolnak, hanem az azok fedélzetén tartózkodó magas rangú személyek. Napjainkban talán úgy mondanánk, hogy a parancsnoki járművek és a fegyveres biztosításuk.

Nos, mivel Nabukodonozor még ha álmában is azt látta, hogy egy parancsnoki jármű és fegyveres kísérete szállt le az égből, tudta: ez számára semmi jót nem jelent. Hiszen a misszionáriusok nem szokták apró-cseprő ügyekben felkeresni őt.

Feltételezhetően azt is tudta, hogy mivel korábban többször is ellenszegült titokzatos szövetségesei akaratának, ezért e járművek megjelenése számára bajt jelent.

A későbbiekben, a szövegek szerint, Nabukodonozor elméje megzavarodott. Ennek egyik oka talán az lehetett, hogy valamiért nagyon félt.

26. Tizenkét hónap múlva a babiloni királyi palotán sétála.

27. Szóla a király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére?

28. Még a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvéttetett tőled.

29. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a

lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, a míg megesméred, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja.

30. Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül kivetteték, és füvet evék mint az ökrök, és égi hamattal öntöztették az ő teste, míg nem szőre megnőve, mint a saskeselyű tolla, és kömei, mint a madarakéi.

*586

Itt eléggé egyértelmű, hogy ez csak egy kreált történet, hiszen valahogyan megpróbáltak arra magyarázatot találni, miért bomlott meg a király elméje.

Nem valamiféle "szózat" vagy prófécia zavarta meg az elméjét. Inkább a titokzatos és hatalmas szövetségeseitől való rettegés...

DÁNIEL

A zsidó nép babiloni fogságának idején történt eseményeknek egyik fontos szereplője Dániel, a Bibliából Dániel prófétaként ismerünk.

A története azzal indul, hogy Nabukodonozor utasítja az udvarmesterek fejedelmét:

3. És mondá a király Aspenzának, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat,

4. A kikben semmi fogatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcsességre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére.

5. És rende nékik a király mindennapi szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három esztendőig, és azután álljanak a király előtt.

6. Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás.

18. Miután pedig elmúlt az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy eléje vigyék őket, bevívé őket az udvarmesterek fejedelmé Nabukodonozor elé.

19. És szóla velök a király, és mindnyájuk között sem találta-ték olyan, mint Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt.

20. És minden bölcs és értelmes dologban, amely felől a király tőlök tudakozódék, tizszerte okosab-baknak találá őket mindazonkál az írástudóknál és varázslóknál, a kik egész országában valának.

*587

Tehát Dániel és társai igencsak tehetséges és értelmes fiatalok voltak.

Ne feledjük, hogy ebben az időben a misszionáriusok kapcsolatban álltak Nabukodonozorral. Valószínűleg gyakori volt közöttük a kommunikáció. Ugyanis ennek semmilyen technikai akadályja nem volt (lásd korábban a frigyládát).

Azonkívül, legalábbis szűk körben nyílt titok volt, hogy a misszionáriusok léteznek. Ugyanis az uralkodó egyik esetben álmot látott. Kíváncsi volt a jelentésére.

2. És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat, bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejtsék meg a királynak az ő álmait; és berenének azok, és állának a király elé.

3. És mondá nékik a király: Álmat

látam, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmot.

4. És mondák a Káldeusok a királynak sziriai nyelven: Király, örökké élj! mondd meg az álmot a te szolgáidnak, és megjelentjük az értelmét.

*588

Nabukodonozor kilátásba helyezte, hogy abban az esetben, ha nem fejtik meg az álmát és megpróbálják félrevezetni, kivégzetteti őket.

*587 Dániel könyve 1

*588 Dániel könyve 2

Erre azok megrettentek. Ugyanis az uralkodó nem kért tőlük kevesebbet, minthogy mondják meg, hogy ő mit álmodott. Hiszen tudta, hogy a bölcsek vannak annyira agyafúrtak, hogy kápból tudnának magyarázatokat az álmára. Viszont ha megmondják azt, hogy ő mit álmodott, akkor minden bizonyra képesek arra is, hogy megfejtsek azt.

10. Felelének a Káldeusok a királynak és mondák: Nincs ember a földön, a ki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot.

11. Mert a dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a király előtt, hanemha **az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel.**

*589

Nyílt titok volt hát, hogy vannak istenek – misszionáriusok, akik valóban nem laknak együtt az emberekkel.

Mivel senki nem volt képes kitalálni Nabukodonozor álmát, ezért az hirtelen haragjában parancsot adott az összes bölcs megölésére.

12. Emiatt a király megharaguvék és igen felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni bölcsek mind vesszítessenek el.

13. És a parancsokat kiméne, hogy öljék meg a bölcseket; és keresik vala Dánielt is és az ő társait, hogy megölettessenek.

*590

Mivel az életük volt a tét, ezért Dánielnek és három társának minden ügyességüket össze kellett szedniük, hogy mentseék az életüket. Ilyenkor az ember bármire hajlandó.

De Dániel okos ember volt, ezért kis fondorlattal időt nyert:

14. Ekkor Dániel bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megölösse a babiloni bölcseket.

15. Szóla és mondá Arióknak, a király főemberének: Miért e kegyetlen parancsokat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot Dánielnek.

16. És beméne Dániel, és kéré a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak.

17. Ekkor Dániel haza méne, és elmondá e dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak:

*591

A tét nagy volt. Vagy tudnak valami épkézláb, a királynak tetőző magyarázatot adni az álmára, avagy mindannyian meghalnak.

Azt, hogy valójában mi történt azon az éjszakán, nem tudjuk. Dániel erről csak ennyit mond:

19. Akkor Dánielnek megjelenték az a titok éjjeli látásban. Áldá

akkor Dániel az egek Istenét.

*592

Azt, hogy milyen módon kapott Dániel információkat, nem tudjuk. Ugyanis még napjainkban sem ismerjük az emberi elme lehetőségeit. De persze az is lehet, hogy ezúttal is valamilyen módon a misszionáriusok álltak a háttérben.

Abban az esetben ugyanis, ha éjszaka Dániel valóban megálmodta volna a király álmát, akkor ugyan mi szüksége lett volna három társa segítségére? Egy valami biztos: a történetek után Dániel leróta nekik háláját.

24. Beméne azért Dániel Ariókhöz, a kit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcseket; elméne azért, és mondá néki: A babiloni bölcseket ne veszítsed el; vigy engem a király elé, és a megfajtást tudtára adom a királynak.

26. Szóla a király, és mondá Dánielnek, a kit Baltazárnak nevezének: Csakugyan képes vagy megjeleníteni nékem az álmot, a melyet láttam, és annak értelmét?

27. Felele Dániel a király előtt, és mondá: A titkot, a melyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jóvendőmondók meg nem jelenthetik a királynak.

28. De van Isten az égben, a ki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi leszen az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása a te ágyadban ez volt:

29. Néked, oh király! gondolataid támadtak a te ágyadban a felől, hogy mik lesznek ez után, és a ki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, a mi lesz.

30. Nékem pedig ez a titok nem ből-

csességből, a mely bennem minden élő felett volna, jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfajtás tudtára adassék a királynak és te megértse a te szívednek gondolatait.

31. Te látád, oh király, és ímé egy nagy kép; ez a kép, mely hatalmas vala és kiváló az ő fényessége, előtted áll vala, és az ábrázata rettenetes volt.

32. Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből.

33. Lábszárjai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának.

34. Nézted vala, a míg egy kő leszakada kéz érintése nélkül, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzá azokat.

35. Akkor egygyé zúzódkék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lőnek mint a nyári szérűn a polyva, és felkapá azokat a szél, és helyöket sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leité az állóképet nagy hegygyé lőn, és betölté az egész földet.

36. Ez az álom, és értelmét is megmondjuk a királynak.

*593

A királyra a hallottak igencsak nagy hatást tettek. Hiszen ő senkinek sem mondta el az álmát. Most pedig mindezt viszont hallotta Dánieltől.

46. Akkor Nabukodonozor király arczra borula és imádá Dánielt, és meghagyá, hogy ételáldozattal és jó illattal áldozzanak néki.

48. Akkor a király fölmagasztalá Dánielt, és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartománya

felett, és a babiloni összes bölcseknek előljárójává tevő őt.

49. És Dániel kéré a királyt, hogy Sidrákot, Misákot és Abednégót rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.

*594

Lehet, hogy mindez valóban megtörtént, de élek a gyanúperrel, hogy kitalált legenda csak. Ugyanis Dániel könyvében vannak más, a realitással egyáltalán össze nem egyeztethető történetek, mint például Sidrák, Misák és Abednégó a tüzes kemencében.

Ezek minden bizonnyal kreáltak, és utólag tették hozzá a szövegekhez. Éspedig azzal a céllal, hogy kihangsúlyozzák: az "Úr" mennyire szereti az izraelitákat.

De végül is teljesen mindegy. A szövegek így vezetik fel Dániel személyét.

Azért mondom, hogy lényegtelen, hiszen az sokkal fontosabb, ami Dániel könyvében ezután következik...

A "VILLÁM ARCÚ FÉRFIÚ"

Dániel könyvében több nagyon érdekes és izgalmas, furcsa rész található. Ezek olyan történeteket taglalnak, melyeket mintegy víziószerűen álmódott meg. De több olyan részlet is van, mely igencsak megkérdőjelezi az álmoképszerűséget, sőt helyette sokkal inkább valóságszerűnek hat. Lássunk közülük egyet.

1. Círusnak, Persia királyának harmadik esztendejében egy ige jelenteték Dánielnek, a ki Baltazárnak nevezteték; igaz az ige és nagy bajról való; és figyele az ige-re és megérté a látomást.

2. Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig.

3. Kíváncsú étet nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hét.

4. És az első hónapnak huszone-

gyedik napján, imé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnak partján valék.

5. És felenelém szemeimet, és láttam, és imé: egy férfiú, gyorsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve.

6. És teste olyan mint a társiskó, és orczája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szöveteknek, karjai és lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása.

*595

Olvasva a szöveget, valóban úgy tűnik, hogy Dániel egyfajta rémálmot látott, egy rettenetes kinézetű férfiút. Mindez egy lázálmoknak tűnik, melynek az égvilágon semmi köze a valósághoz. Valóban?

Olvassuk tovább.

7. És egyedül én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látó-

mást; hanem nagy rettenés szálla rájuk, és elfutának, hogy elrejtőzzenek.

*596

A szövegek itt látomásról beszélnek, mely misztikus volt, hiszen Dánielen kívül más – azok, akik vele voltak – nem látta. Ez idáig rendben is van. Igen ám, de azok, akik vele voltak, valamitől nagyon megijedtek, és menekülésre fogták a dolgát. A magyarázat szerint "rettenés szálla rájuk". Csudákat! Ők is látták ezt a valamit a magasban, és hallották annak a hangját. Ettől ijedtek meg és futottak el.

Semmi köze az egésznek a miszticizmushoz. Ugyanis a magasban egy jármű jelent meg, melyet Dániel sajátosan egyfajta emberalakhoz hasonlított. A későbbiekben, amikor részletesen

fogunk foglalkozni János Mennyei jelenések könyvével, ott szintén találkozni fogunk egy ugyanilyen leírással, ahol viszont egyértelmű lesz, hogy járműről van szó. Azonkívül azt is részletesen elemezni fogjuk, hogy a bibliai szövegekben hogyan jellemzik a földönkívüli járművek hajtóműveinek a hangját. Egyelőre azonban elégedjünk meg azzal, hogy többek között úgy is említik a hajtóművek hangját, mint "sokaság zúgása".

Egyszóval, az égbolton egy jármű jelent meg, melytől a Dániel közelében lévők rettenetesen megrémültek és elmene-
kültek.

8. És én egyedül hagytam, és látam ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orczám eltorzula, és oda lőn minden erőm.

9. És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én ájultan orczámmal esém, és pedig orczámmal a földre.

*597

Dániel a látványtól, melyhez még foghatót sem látott soha korábban, rettenetesen megijedt. Olyannyira, hogy elájult...

A jármű közben nem messze tőle landolt. Abból alakok jöttek elő, melyek az ájultan heverő ember irányába tartottak. Mikor odaértek és megvizsgálták az eszméletlen embert, úgy döntöttek, olyannyira súlyos az állapota, hogy sürgős orvosi beavatkozásra van szükség.

Az sem kizárható, hogy az ijedtségtől szívrohamot kapott. A klinikai halál állapotában volt. A szíve megállt. Az élete percek múlott...

Ezért sürgősen a jármű fedélzetére vitték, ahol azonnal neki-láttak hogy újraélesszék. Dániel persze minderről nem számol be, hiszen nem volt tudatában mindannak, ami vele történik.

A szívét újraindították, s az állapota stabilizálódott. Később az eszméletlen ember öntudata is kezdett visszatérni. Szemét kinyitotta. Homályosan érzékelte csak a körülötte zajló törté-
néseket. Az első, amit meglátott, még mindig csak homályo-
san, egy kéz, mely felsegítette.

10. És ímé, egy kéz illete engem, és felsegített térdeimre és tenyereimre;
11. És mondta néken: Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a

melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve.

*598

A lábadozó és még mindig gyenge embert felsegítették. Egy alakra emlékezett csak, aki beszélt hozzá.

12. És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyar-

gatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédd, és én a te beszédeid miatt jöttem.

*599

A misszionáriusok felfigyeltek egy nagyon értelmes és jóindulatú emberre a király környezetében – Dánielre. Ezért immáron célirányosan vették fel vele személyesen a kapcsolatot.

13. De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve segítségemre, és én ott maradtam a persa királyoknál;
14. Jöttem pedig, hogy tudtodra

adjam, a mi a te népedre az utolsó időkből következik: mert a látomás azokra a napokra szól.
15. És mikor ilyen szavakkal szóla velem, orozással a földre esém és megnémülék.

*600

Ahogy az ismeretlen beszélt hozzá, Dániel megint csak elvesztette az eszméletét és összeesett. Az "orvoscsoport" újra csak sürgősen munkához látott.

Kevéssel később kinyitotta a szemét, magához tért. Amit ekkor látott, imígyen mondja el:

16. És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitám a számat és szólék és mondtam annak, a ki előttem áll:

Uram, a látomás miatt reám fordulának az én fájdalmain, annyira, hogy semmi erőm nincsen.

*601

Ahogy kinyitotta a szemét, egy robotszerű valamit látott, mely őt kezelte, valamilyen gyógyszert adott be neki. Azért mondom, hogy robot, mert emberhez hasonlított alakjában, de mégsem volt az. Dániel ugyanis azt mondja, hogy egy ember-fiához hasonló volt. Csak hasonlított egy emberhez...

14., 15. ábra

"És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat..."

*599, *600, *601 Dániel könyve 10

A 14., 15. ábrán látható felvételek George Lucas Csillagok háborúja című trilógiájából készült, A birodalom visszavág című filmből vannak. Egy "orvosi szobát" látunk, ahol a sebesült Luke Skywalker épp egy protézist kap elvesztett alkarja helyébe.

Nos, a kezelését többek között egy robot végzi. Ezt láthatjuk a felvételeken.

Mind a történet, mind a képeken látható robot természetesen fikció, hiszen a tudományos-fantasztikum világába tartozik. Ugyanakkor a robot, mint szerkezet, mindannyiunk számára ismerős. Hiszen mi alkottuk azt. Sokakat pedig a "saját képünkre mintáztunk". Ezért vannak olyan robotok, melyek külsejükben hasonlítanak az emberre. Hiszen a megalkotók erre törekedtek.

Hasonlítanak, de nem emberek: "egy ember fiához hasonló"...

Nos, Dániel valami hasonlót láthatott. Számára egyértelmű volt, hogy nem misszionárius, de nem is ember az a valami, ami tett-vett mellette. Hiszen Dániel nem keverte össze a kettőt. Ugyanis felismerte azt a személyt, aki korábban hozzá beszélt, mindaddig, míg el nem ájult. Ezt a személyt "Uram"-ként említi, mivel külsejében egyértelmű volt, hogy nem földi ember.

18. És ismét illette engem az ember- | hez hasonló, és megerősíte engem.

*602

A robot ezúttal valamilyen más gyógyszert is beadott Dánielnek, amittől az jobban lett.

Miután egyértelmű lett, hogy Dániel jobban van és felkelhet:

19. És monda: Ne félj, te kedves férfiú; | sódém (a beadott gyógyszer
békesség néked, légy erős és bizony | hatására), és mondék: Szóljon az én
erős! És mikor szóla velem, megerő- | Uram, mert megerősítél engem.

*603

Immáron állapota olyannyira javult, hogy felkelhetett, és elmondhatták neki az üzenetet. Nem voltak azonban biztosak, hogy Dániel emlékszik mindarra, amit neki korábban mondtak. Mert akkor olyan rossz állapotban volt, hogy újra elájult. Ezért megkérdezték tőle, emlékszik-e mindarra, amit korábban mondtak neki?

20. És monda: Tudod-é, | 21. De megjelentem néked, a mi fel
miért jöttem hozzád? És | van jegyezve az igazság írásában;
most visszatérek, hogy küzdjek | és senki sincsen, a ki én velem tar-
a persa fejedelm ellen; és ha én | tana ezek ellenében, hanem csak
kimegyek, imé Görögország fe- | Mihály a ti fejedelmek.
jedelme jó elő! |

*604

Most álljunk itt meg és elemezzük részleteiben mindazt, amit eddig megtudtunk.

Egy nem földi eredetű jármű jelent meg. Dániel a látványtól olyannyira megijedt, hogy orvosi beavatkozásra volt szükség. A jármű "parancsnoka" fontos információkat közölt Dániellel.

Úgy tűnik, valamilyen nagyon komoly viszály tört ki ekkor a kozmoszban. Hiszen a parancsnok arról beszélt Dánielnek, hogy Persia fejedelmével küzdött.

Namost, gondolom eléggé egyértelmű, hogy a jármű, ami megjelent, igen fejlett technológia meglétére utal. Ezért nagyon furcsa a parancsnoknak az a kijelentése, hogy Persia fejedelme ellenállt neki. Nyilván itt nem a perzsa uralkodóról és annak fegyveres csapatairól van szó. Hiszen azok fegyverei nevetségesek voltak ehhez a technológiához képest. Ellenállni csak olyan erő tudott, mely legalább olyan fejlett volt.

Másrészt az is kiderül, hogy Mihály, az előkelő fejedelmek egyike, sietett a segítségére. A Bibliából tudjuk, hogy Mihály nem földi személy. Később még találkozni fogunk vele.

Az is kiderül, hogy a parancsnok csak Mihály támogatására számíthatott a perzsa és a görög fejedelmekkel szemben.

Megint csak hangsúlyozom, hogy itt nem az abban a korban élő perzsa és görög uralkodókról van szó.

Inkább úgy tűnik, hogy valamilyen viszály tört ki a misszionáriusok között. És ebben csak Mihály segítségére számíthatott. A parancsnok kétségbeesésében, mivel tudta, hogy semmi jó nem vár rá, olyan információkat árult el Dánielnek, melyek titkosnak minősültek: "De megjelentem néked, a mi fel van jegyvezve az igazság írásában;" .

A hivatalos felfogás szerint olyan információkat közölt Dániellel, melyek majd a jövőben fognak megtörténni. Lehet. De...

Két eshetőség van. Az első, hogy egy olyan terv részleteit közölte Dániellel, mely a misszionáriusok jövőbeli terveivel kapcsolatosak.

A másik sokkal valószínűbb. Ugyanis arról szól, hogy milyen viszály dúl a misszionáriusok között, és mik az okai.

Mihályról, aki nem földi személy, hisz a vallás is arkangyalként tartja számon, úgy beszél, mint "a ti fejedelmek". Hova lett Jehova?

Valóban úgy tűnik, hogy a misszionáriusok "vezetésében" személycserék történtek...

A VISZÁLY

Nos, megtudtuk azt, hogy Dániel egy nem földi eredetű járművel és annak legénységével találkozott. A parancsnok, ahogy korábban neveztük az ismeretlent, aki vele beszélt, titkos információkat árult el neki. Ez a személy egy magas rangú "fejedelm" lehetett. Később látni fogjuk, hogy a kozmoszban furcsamód "fejedelemségek" vannak vagy legalábbis voltak abban az időben. Igaz, ez a fogalom kicsit elavult és régimódi, ezért ne tévesszen meg senkit. Ezeket a hatalmi struktúrákat a szövegek nevezik így.

A parancsnok mintegy kétségbeesésében árulta el a tiltott információkat, mert úgy tűnt, hogy a vizzályban a vesztes oldalon állt. Már nem veszíthetett semmit. Ezért tette.

Így ekképp folytatta:

1. Én is a méd Dárius első esztendejében mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére legyek.
2. És most igazságot jelentek néked: Ímé, még három király támad Perziában, és a negyedik megzavargul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, mindent megmozdít Görögország ellen.
3. És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint cselekszik.
4. De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az égnek négy tája szerint, de nem száll az ő maradékira és nem az ő hatalma szerint, amelylyel ő uralkodott: mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak adatik ezeken kívül.
5. És elhatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közül is egyik, és ez hatalmat vesz rajta (puccs) és uralkodik; nagy uralkodás lesz az ő uralkodása.
6. És esztendőik mulva szövözkezenek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéltessen, de a kar erejét meg nem tarthatja (nem képes a fegyveres konfliktust megakadályozni, és az a kifejezés, hogy "a kar ereje" meg

arra enged következtetni, hogy itt nem a földi civilizációról van szó, hanem a misszionáriusokról, hiszen csak nekik volt "erős karjuk". Minden biztonnal a misszionárius itt arról beszél, hogy náluk mi vezetett a fegyveres konfliktus, háború kirobbanásához.), és ő sem áll meg (fogságba esik), sem az ő karja (fegyvere sem volt képes megvédeni), hanem kiszolgáltatják őt és az ő kísérőit és az ő nemzójét és azt, a ki őt egy ideig gyámolította.

7. De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, a ki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszállja és beveszi.

8. És azoknak isteneit is bálványaikkal és drága arany- és ezüstedényekkel együtt fogságba viszi Egyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz mint az északi király.

9. Ez ugyanbereg a déli király országába, de visszatér az ő földére.

10. De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségéig.

11. És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik.

12. És a mint a sokaság elfogott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letipor; még sem lesz hatalmas.

13. Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő múlva nagy sereggel és nagy készlettel jó bizony.

14. És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak.

15. Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erősített várost; és délnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni.

16. És az, a ki reátört, a maga tettsége szerint cselekszik, és senki sem lesz, a ki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezétől (vagyis fegyverétől)

17. Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével; és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki feleségül, hogy megrontsa, de az nem áll meg és nem tart vele.

18. És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért.

19. És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlik, elesik és nem találta magát.

20. Ennek helyébe jön az, a ki adószedőt jártat végig az ország dicső földén, de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban (méreg?).

21. És ennek helyébe egy útálatos áll, a kire nem tesszik az ország ékeségét; hanem alattomban jó, és hízelkedéssel jut az országhoz.

22. És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtöretnek; még egy szövetséges fejedelen is (itt megint csak misszionáriusról van szó, hisz a fejedelem kifejezést a misszionárius önmagukra érti).

23. Mert a vele való megbarátkozás óta csalárdul cselekszik ellene, és reá tör és győzedelmet vesz rajta kevés néppel.

24. Alattomba még az ország gazdag részeibe is behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlök, és az erősségek ellen is cselt khol, de csak egy ideig.

25. És felindítja az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert cselt kholtak ellene.

26. És a kik az ő ételét eszik, megrontják őt (mégmérgezzik), és az ő serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt.

27. De ennek a két királynak szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólnak egymásnak; de siker nélkül, mert a vég még bizonyos időre elmarad.

28. Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve **a szent szövetség** ellen van (a misszionáriusok szövetsége), és ellene tesz, és újra visszatér az ő földére.

29. Bizonyos időben megjő, és délre megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt.

30. Mert kittedus hajók jönnek (fegyveres úrhajók?) ellene és megijed, és visszatér és dühöng a **szent szövetség** ellen és cselekszik ellene; visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget.

31. És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a szent helyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és **felteszik a pusztító útálatosságot**.

32. És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja hízlekedésekkel: ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik.

33. És a nép értelmesei sokakat oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogság és rablás miatt napokig.

34. És miközben elhullanak, megsegíttetnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájuk képmutató beszédekkel.

35. És elhullanak az értelmesek közül is, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megfehéritesseken a vég idejéig; mert a rendelt idő még hátra van.

36. És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett (a misszionáriusok között), és **az istenek Istene** (főmisszionárius) ellen is vakmerőn szól (lázadás), és szerencsés lesz, mígnem betelik a harag; mert a mi elhatároztatott, az végre is hajtatik.

37. Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölibe magasztalja magát.

38. De a helyett tiszteli az erőők istenét annak helyén; és az istent, a kit nem ismertek az ő atyái, tiszteli arannyal, ezüsttel, drágakövekkel és becses ajándékokkal.

39. És az erődített városokban így teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicső-

ségét megsokasítja és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt.

40. De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgósél (más szövegekből egyértelműen kitűnik, hogy ilyen módon csak a misszionáriusok járművei mozgottak), úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör az országokba, előzőnli és végigjárja azokat.

41. És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az Ámmon fiainak színe-java (itt is magán viseli a szöveg az akkori idők korlátoztságát. Hiszen napjainkban már nincs Moáb és Edom. Már nem léteznek mint országok. Ezért is furcsa, hogy a szövegben néhol lehet a dolgokat a misszionáriusokra érteni, néha meg az emberekre).

42. És kezeit az országokra veti, és Egyiptom földé meg nem menekedhetik.

43. És ura lesz Egyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágalátos javainak; libiabeliek és szerencsenek is lesznek az ő kíséretében.

44. De megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy haraggal (a harag sok esetben jelenti a járművek hajtóműveinek gázsugarát), hogy elvesszen és megöljön sokakat.

45. És felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

*605

Nos, ez egy nagyon furcsa szöveg. Egyrészt úgy tűnik, mint egyfajta jövendölés és jóslás. Azonban több olyan részlete van, mely megkérdőjelezi, hogy valóban az-e.

Mert először is tudjuk, hogy a jövő nem egyéb, mint a lehetőségek korlátlan számú halmaza. Pontosan előre megmondani azt, hogy mi fog történni, nem lehet.

Na de fogadjuk el azt, hogy az "Úr"-nál semmi sem lehetetlen, és ismeri a jövőt. Mint korábban láttuk, ez a felfogás az

*605 Dániel könyve 11

egyetlen és mindenható misztikus személyről nem állja meg a helyét. De mégis tegyük fel.

Akkor pedig nem érthető, hogy többek között miért használ olyan fogalmakat, hogy: "és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felteszik a pusztító útálatosságot". Mik ezek? Mit jelentenek?

Ugyanis, ha az "Úr" tudomásunkra kívánna valamit hozni, akkor azt nem tenné ilyen ködös, néhol érthetetlen módon.

Azonkívül a szövegben több olyan részlet is van, melyek egyértelműen a misszionáriusokra vonatkoznak. Ilyenek: a fejedelem, a szent szövetség, a kar ereje stb.

Az utóbbinál maradva, eléggé naiv dolog lenne azt feltételezni, hogy egy kardot vagy lándzsát tartó karról lenne szó. Hiszen: "És esztendőök múlva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéltessen, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltatják őt és az ő kíséreit és az ő nemzőjét és azt, a ki őt egy ideig gyámolította."

Ha egy kicsit belegondolunk, itt egyáltalán nem arról van szó, hogy a déli király leánya békemissziót teljesít, és közben a kezében, karjában kard van. De az nem segít rajta.

Ez így eléggé valószínűtlennek hat. Majd látni fogjuk, hogy a "kinyújtott kéz", "a kar", "a kar ereje" fogalmak, nem földi fegyvereket jelentenek.

A szöveg említ szent szövetséget, sőt mi több, istenekről beszél, és az istenek istenéről. Ezeket a kifejezéseket maga az ismeretlen használja. Róla meg tudjuk, hogy bizonyosan nem földi ember.

Ha most ragaszkodunk az egy igaz Istenben való hitünkhöz, akkor ennek az egésznek semmi értelme sincs. Az pedig, hogy a parancsnok értelmetlenségeket beszél, enyhén szólva nem valószínű. Ellenkezőleg!

Az istenek itt maguk a misszionáriusok, míg az istenek istene a misszionáriusok hierarchiájában az a személy, aki a hatalom csúcsán áll. Egyébként, Jézusnál látni fogjuk, hogy ő is beszél egyfajta hatalmi hierarchiáról a "mennyei országában".

A "jövendölés" a vég napjairól is szól. Nos, ez ideig nem következett be még semmilyen vég sem. Hiszen létezőnk. Eb-

ből az következik, hogy csak napjaink után jöhet el. Amennyiben bekövetkezik valamilyen kataklizma. Ha ez így van, akkor pedig nem érthető a Moábra és Edomra vonatkozó jóslat, mert ezek az országok napjainkban már rég nem léteznek. De azonkívül, még ha léteznének is, akkor sem játszanának kulcsszerpet a világpolitikában. Hiszen ez a térség napjainkban fontos, de nem kulcsfontosságú. Mert léteznek más nagyhatalmak, melyek a Föld sorsát befolyásolni képesek.

A szöveg szent szövetségről is beszél, mely minden bizonynyal a kozmoszban valamilyen hatalmak szövetsége.

Összefoglalva mindezeket: az a személy, aki Dánielnek ezeket elmondja, valami olyat akar közölni velünk, ami titok. Nem azért titok, mert a jövőre vonatkozó jóslat, hanem sokkal inkább olyan információ, mely magukról a misszionáriusokról szól.

Ez a történet valószínűleg néhol hiányosan, néhol pedig torzítva (hiszen Dániel csak emlékeiben kutatva tudta felidézni mindazokat, amiket akkor attól az ismeretlen személytől hallott) arról szól, hogy abban az időben a kozmoszban kirobbant konfliktusnak mik voltak a kiváltó okai.

Mikor majd részletesen fogjuk tárgyalni János Mennyei jelenések könyvét, akkor látni fogjuk, hogy az nagyrészt magukról a misszionáriusokról és történelmükről szól. Sőt, egyértelmű lesz, hogy Dániel "látomásai" sok elemében hasonlítanak és összefüggnek János apostol "látomásaival".

De a szövegnek itt még nincs vége. Hiszen a valódi furcsaság még csak ezután következik. Maga a feladvány...

A FELADVÁNY

Ha a korábban idézett szöveg, mely egy nem földi eredetű járművel érkezett személytől származik, csak ennyit tartalmazna, akkor ráfoghatnánk, hogy ez sem egyéb, mint a fantázia szüleménye. Ám ami később következik, az már igencsak furcsa.

1. És abban az időben felkél **Mihály**, a nagy fejedelem, **a ki a te néped fiaiert áll**, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindeideig. És abban az időben megszabadul a te néped; a ki csak beírva találtatik a könyvben.

2. És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában, felseknenek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra.

3. Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.

4. Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás.

5. És széttekinték én, Dániel, és ímé másik kettő álla ott, egyik a folyóviz partján írné, a másik túl a folyóviz partján (*Legalább három ismeretlennel találkozott*).

6. És mondá egyik a gylcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóviz felett vala: Mikor lesz végök e csudadolgoknak?

7. És hallám a gylcsba öltözött férfiút, a ki a folyóviz felett vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké élőre, hogy ideig, időig és fél időig, és mikor elvégezzik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek.

8. Én pedig hallám ezt, de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége?

9. És monda: Menj el Dániel, mert **be vannak zárva és pecsételve e beszédek** a vég idejéig.

10. Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik,

11. És az időtől fogva, hogy elvétetik a mindennapi áldozat, és feltétetik a pusztító útálatosság, ezerkét száz és kilenczven nap lesz.

12. Boldog, a ki várja és megéri az ezerháromszáz és harminczöt napot.

13. Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.

*606

Ugye, kedves olvasó, az egész, úgy ahogy van, nem tűnik egyébnek, mint egy halom zagyvaság. Csakhogy van itt egy bökkenő. Éspedig az, hogy mindez egyfajta rejtjelezett, kódolt szöveg.

Emlékezzünk csak vissza arra, hogy a második világháborúban a kémek a jelentéseiket kódolva juttatták el a feletteseikhez, hogy az ellenség ne tudja meg, mi áll azokban. Ezek a jelentések, még ha a második világháború idején rádión fogta is őket a kémelhárítás, egy halom zagyvaságnak tűntek. A kulcsot csak az illetékesek ismerték, mellyel a zagyvasághalmazból értelmes mondanivaló kerekedett.

*606 Dániel könyve 12

Nos, ennek a példáján okulva, ez a szövegrész is egy ilyen kódolt információhalmaz. Hiszen szó van arról, hogy "bepecsételik" e könyvet, más szóval kódolják, mely csak a kulcs ismeretében fejthető meg.

A számítástechnikában szintén ismerik a kódolás fogalmát. Ennek során a számítógép képernyőjén az értelmes szöveg helyett értelmetlen szavak összessége jelenik meg.

Azért említem példaként a számítástechnikát, mert annak, akárcsak ennek a szövegnek is, köze van a matematikához.

Hiszen nyilvánvaló, hogy a misszionáriusok egy üzenetet juttattak el hozzánk, mely kódolva van, és ezért évezredekig senki megfejtetni azt nem tudta. De a cél nem az volt, hogy senki meg ne fejtse az üzenetet, hiszen akkor ugyan mi értelme lett volna azt az emberiséghez eljuttatni?

Ezért mindenképpen a "kulcsot" is mellékeltek, melynek segítségével ez a zagyvasághalom értelmes mondanivalóvá lesz.

Lássuk a kulcs néhány elemét.

7. És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az

örökké élőre, hogy **ideig, időkig és fél időig**, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek.

*607

Van ebben a szövegben egy furcsa rész: ideig, időkig és fél időig.

Namost ez vagy egy garantáltan kódolt rész, vagy...

Egy matematikai egyenlet része...

A középiskolából mindenki ismeri az egy ismeretlenes matematikai egyenleteket. Mondjuk most azt, hogy az "idő" szó az ismeretlen. Jelöljük "X"-szel.

Amikor azt mondjuk, hogy időkig, az azt jelenti, hogy az "idő" többszöröse. A matematikában ezt úgy írjuk, hogy kX . Ahol a "k" egy pozitív egész szám.

A fél "idő"-t, pedig írhatjuk úgy is, hogy $\frac{X}{2}$.

Ha ezeket a jelöléseket alkalmazzuk, akkor az ideig, időkig, és fél időig szöveget így írhatjuk fel:

$$X + kX + \frac{X}{2}$$

Ugye, ez már egy kicsit kezd matematikai alakot öltetni?

Hiszen a megoldás az X. Annak a számbeli jelentésére vagyunk kíváncsiak. Hiszen mindenkit érdekel, mikor fognak majd mindezek a dolgok megtörténni. Ugye?

Ha megkapjuk az X számbeli értékét, akkor az minden bizonnyal hozzásegít bennünket a szöveg teljesebb megértéséhez.

Namost, a matematikai egyenleteknek van egy másik oldaluk is.

Az egyenlőség bal oldalát már ismerjük. De mi áll az egyenlőségtől jobbra?

$$X+kX+\frac{X}{2}=?$$

A szövegben ugyanitt még található két számadat:

11. És az időtől fogva, hogy elvéstetik a mindennapi áldozat, és feltétetik a pusztító útálatosság, **ezerkét-száz és kilenczven** nap lesz.

12. Boldog, a ki várja és megéri az **ezerháromszáz és harminczöt** napot.

*608

Az 1290 és az 1335 számok.

Ezek nyilvánvalóan a kulcs megfejtésének a részei.

Azonban úgy tűnik, hogy valami még hiányzik a szövegekből. Lehetséges, hogy valamelyik szó bír konkrét jelentéstartalommal. De az is lehetséges, hogy az idők folyamán a szövegből valami elveszett. Így ezért ez kevésnek tűnik a kulcs megfejtéséhez. De persze az is lehet, hogy a többi része János Mennyei jelenések könyvében található. Mert ott majd egy újabb feladványt fogunk találni. Ugyanis Dániel egy másik "látomása" részleteiben rendkívül hasonlít János "látomásaihoz".

Így, maradva Dánielnél, lássuk most ezt a "látomást". A feladvány megfejtéséhez pedig, kedves olvasó, kellemes fejtörést kívánok!

A "HARCOLÓ SZARV"

Mint a korábbiakban láttuk, Dániel szoros kapcsolatban állt egy számunkra ismeretlen civilizáció képviselőivel. Ennek ugyan nincs sok nyoma a szövegekben, de tudjuk azt, hogy személyesen vették fel vele a kapcsolatot, sőt azok írott jeleit is ismerte (később látni fogjuk).

Mózes és más fontos személyek esetében a misszionáriusokkal való kapcsolattartásnak technikai akadályai nem voltak. Ezért feltételezhetően Dániel birtokában is voltak olyan műszaki eszközök, melyek ezt lehetővé tették.

Nos, Dániel könyvében van egy másik igencsak érdekes rész. Ha a hagyományos felfogás szerint tekintünk rá, akkor újfent egy halom zagyvaság, értelmetlen vízió az egész.

Viszont ha az eddig megszerzett ismereteink segítségével elemezzük, akkor ki fog derülni, hogy a zagyvasághalom nagyon is érthető mondanivalót hordoz.

Lássuk, hát.

1. Belszáznak, a babiloni királynak első esztendejében álmodni látta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmod akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá.
2. Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és imé, az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren;
3. És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól.
4. Az első olyan, mint az oroszlán, és sas szárnyai valának. Nézőm, míg szárnyai kitépettek, és felemelteték a földről, és mint valami ember, lábba állították és emberi szív adatként néki.
5. És imé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst!
6. Ez után látám, és imé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszánya vala a hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adatként néki.

7. Ezek után látám éjszakai látásokban, és imé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki.
8. Mialatt a szarvakat szemlélém, imé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az elébbi szarvak közül kiszakasztaték ő előtte, és imé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj.
9. Nézőm, míg királyi székek téteének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tízes láng, ennek kerekai égő tűz;
10. Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezersen szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyitattának meg.

11. Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézém, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre.

12. A többi állatoktól is elvették az ő hatalmak; de ideig-óráig tartó élet adaték nékik.

13. Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jőve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt.

14. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.

15. Megrendülékén, Dániel, az én lelkemben ezek miatt, és fejem látásai megháborítának engem.

16. Oda menék egyhez az ott állók közül, és bizonyosat kérék tőle mindezek felől, és szóla nékem, és e dolognak értelmét tudatá velem:

17. Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy király, a kik támadnak e földön.

18. De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és birják az országot örökké és örökkön örökké.

19. Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözék mindamazoktól, és

rendkívül rettenetes vala; vasfogai és érczkörmvei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta.

20. A tíz szarv felől is, a melyek a fején valának, és a felől a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társaiénál.

21. Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket.

22. Míg nem eljőve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteknek; és az idő eljőve, és elvevék az országot a szentek.

23. Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál, és megesezi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt.

24. A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különb lesz mint az előbbieket, és három királyt fog megalázni.

25. És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szentek megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, idő-kig és fél időig.

26. De ítélők ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszsen.

*609

Ugye, kedves olvasó, az egész egy lázálomszerű víziónak tűnik? Hiszen nagyon furcsa állatokról beszél, szarvról, melynek nagyokat szóló szája van, s mely a szentek ellen hadakozik.

Nem sok értelme van mindennek. De aki azt gondolja, hogy mindez csak képzelgés, előre leszögezem: nem az. Csak meg kell értenünk, hogy Dániel olyasmit látott, amit nem tudott nevén nevezni. Ugyanaz igaz őrá is, mint korábban Mózesre és másokra: fontos eseményeknek voltak szemtanúi, de mivel tudásszintjük az akkori kornak megfelelően nem volt magas, ezért sajátosan csak olyan fogalmakkal jellemezték a látottakat, melyek rendelkezésükre álltak.

Most tegyünk egy érdekes logikai kísérletet. Játsszunk el a képzeletünkkel. Képzeljük el azt, hogy mondjuk egy hárromezer évvel ezelőtt élt ember hogyan jellemezné az alábbi járművet:

16. ábra
A "fenevad"

Gondolom, hogy mindenki felismerte azt, ami a képen látható – egy páncélozott harci jármű, egy tank. Vajon emberünk hogyan jellemezné ezt?

Azt ugye természetesen nem mondaná, hogy tank, vagy hogy páncélozott jármű, hiszen nem tudja, mi az.

Helyette mit tenne? Megpróbálná leírni. De hogyan? Olyan formákhoz hasonlítaná az alakját, amiket ismer. Egyrészt.

Másrészt, mivel azt látná, hogy mozog-halad, hiszen jármű, mit mondana erről?

Azt a fogalmat, hogy jármű, természetesen megint csak nem ismeri. Mit mondana hát? Azt, hogy ez egy állat. Hiszen mozog. Bár nem látja, hogy mi mozgatja. Ezért szerinte egy olyan állat, melyben lélek van. (Csak megjegyzem, János Mennyei jelenések könyvéhez ez a megoldás kulcsa...) De most folytassuk Dániellel.

Rendben, azt mondaná, hogy ez egy nagy, rémisztő állat, amelyhez foghatót korábban még soha nem látott.

De hogyan próbálná leírni? Mit mondana azokról, amin ez az állat "jár"? Azt mégsem mondhatná, hogy lánc talpak. Helyette azt mondaná, hogy fém-érc körmei vannak.

17. ábra
A "fenevad"

Mit mondana a löveg toronyról és az ágyúról?

18. ábra
*"...És látám, hogy ama fenevad fején egy nagy és erős szarv vala,
mellyel hangosan káromolta a szenteket..."*

Nyilván a lövegtoronyot nézné az állat fejének, melyből egy szarv áll ki. Arról is beszámolna az emberünk, hogy ez a szörnyű állat ahogy haladt, lábaival mindent összetiport és közben sűrűn forgatta a fejét, melyből egy szarv nőtt ki. Azt is hozzátenné, hogy ez az állat járása közben erősen morgó hangot hallatott, mely szerinte azért van, mert szörnyűséges, és igencsak haragszik az ellenségeire.

Most képzeljük el azt, hogy több légi jármű köröz a páncélos körül. Ne feledjük, hogy korábban Nabukodonozor arról számolt be, hogy "Szentet" és "Vigyázót" látott leszállni. Akkor azt mondtuk, hogy ezek különböző típusú légi járművek.

Így hát tegyük fel, hogy olyan légi járművek köröznak a páncélosunk körül, melyeket emberünk úgy jellemezne, hogy "Szentek". Képzeljük el továbbá azt, hogy ez a páncélos sűrűn forgatva a lövegtoronyát, célba veszi a légi járműveket és lövéseket ad le az ágyúval rájuk. Mikor szemtanúnk mindezt látja, vajon mit mondana?

Azt mondaná, hogy az a szörnyűséges állat járt, s egyfolytában morgott, mert nagyon haragudott. Mikor megjelentek a szentek, ahogy az a szörnyűséges és erős állat haladt, sűrűn forgatta a szentek felé a fejét, melyből egy nagy szarv nőtt ki. De nemcsak forgatta, hanem mikor az egyik vagy másik szentre nézett, hangosan káromolta azt. Azt mégsem mondhatja, hogy célzott lövéseket adott le a légi járművekre? Ugye? Hiszen nincsenek ilyen irányú ismeretei. Az ágyúból kilőtt lövedéket sem látja, annak nagy sebessége miatt. Csak a lövés detonációját hallja. Ezt meg hogyan jellemezhetné? Lövések hangjai? Nem tudja, hogy mi az a lövés.

Szerinte azért hallatja azt a nagyon erős hangot, mikor egyik vagy másik szentre néz a fejével, melyből egy szarv nőtt ki, mert hangosan szidalmazza őket.

Nos, játsszunk tovább a képzeletünkkel. Lássunk most egy olyan páncélozott járművet, mely fedélzetén föld-levegő ra-

kétákat hordoz, és ezeket a fedélzetéről indítja. Napjaink fegyverarzenáljában bőségesen vannak ilyenek.

19. ábra
A fenevad "szarvakkal"

Mikor a páncélos harcra bocsátatik a légi járművekkel, azokra kilövi a rakétáit.

21. ábra
Egy "szarv" kiszakasztott

Nos, képzeljük el ugyanazt a szituációt. Egy páncélost légi támadás ér. Mivel ez egy eltérő típusú páncélos önjáró eszköz, ezért a formája különbözik a tank alakjától. Nincs lövegtornya, sem ágyúcsöve. Helyette indítható reaktív lövedékei vannak, melyeket légi célpontok ellen vet be.

Az első, ami emberünket megragadná, azok a hegyes valamik, melyek a "fejéből" állnak ki: a szarvak. Azt nem tudja, hogy ezek rakéták...

20. ábra
"Szarvak"

Mit mondana emberünk arra, mikor egy ilyen föld-levegő típusú rakéta kilövését látja? Hát azt, hogy annak a rettenetes állatnak kiszakasztott egy szarva...

A lövedék startja persze nagy hanggal jár. Erre azt mondaná, hogy a kiszakasztott szarvnak nagyokat szóló szája van. Mikor pedig látaná, hogy a "szarv" üldözőbe veszi a légi járművet, a Szentet, azt mondaná, hogy a szarv harcol a Szentek ellen.

Most pedig térjünk vissza Dánielhez.

Vajon miért mondja, hogy ezeket a furcsa dolgokat álomszerűen látta? Nyilván ez nem álom volt. Azt azonban mégsem mondhatta, hogy a misszionáriusok elvitték magukkal valahova, ahol mindezeket látta. Hiszen arra a kérdésre, hogy hogyan és hova, egyáltalán nem tudott volna mit válaszolni. Így komplementt örültek nézték volna, s ezért nem hittek volna neki.

Helyette a "kényelmesebb" megoldást választotta, elkerülendő az efféle bonyodalmakat. Azt mondta inkább, hogy mindezeket éjjeli látásokban, álmában látta. Hiszen még senkit sem néztek azért bolondnak, mert furcsa álmai voltak...

Folytassuk innen.

2. ...ímé, az égnek négy szele hábo-

rút támaszta a nagy tengeren; *610

Valamilyen harci cselekményeket látott a "nagy tengeren".

3. És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól.

4. Az első olyan, mint az oroszlán, és sas szárnyai valának. Nézém,

míg szárnyai kitépettek, és felemeltek a földről, és mint valami ember, lábra állították és emberi szív adaték néki.

*611

A nagy állatok – különböző formájú és típusú harci eszközök. A szárnyakról annyit, hogy azért voltak, hogy a jármű a levegőben, vagy esetleg a víz alatt irányítottan tudjon mozogni. Az sem elképzelhetetlen, hogy a levegőben és a víz alatt is képes volt közlekedni. Más szóval egyfajta kételtű harci jármű-típus.

*610, *611 Dániel könyve 7

22. ábra

Egy "harcoló" "szarv"

5. És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst!
6. Ez után látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszárnya vala a hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték néki.

7. Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki.

*612

Az utóbbi iszonyú és rendkívül erős állat a vasfogakkal, illetve melynek szarvai voltak, egy nagyméretű, robusztus páncélos jármű lehetett, mely reaktív lövedékeket – rakétákat hordozott.

De van itt egy másik fontos mozzanat is. Dániel egyszer arról számol be, hogy a tengeren történtek események. Utána pedig arról, hogy a szárazföldön látott egy nagyerejű állatot, mely a lábaival mindent összetiport. Nyilvánvaló, hogy itt a szárazföldről van szó, bár a szövegek erről nem szólnak, hiszen az a nagy "állat" a vizen "lábaival" ugyan semmit össze nem tiporhatott volna.

Utána megint csak egy másik helyszínről beszél, ahol sokan vannak.

Dániel elmondásában ezek összemosódnak, de mégiscsak elkülöníthetők egymástól. Olyan, mintha egy... filmet néznénk. A felvételeken egy tengeri csata jeleneteit látjuk. Utána a kép vált, s más eseményeket láthatunk, melyek a szárazföldön zajlanak. Egy film felvételeit...

Dániel felvételeket látott. Ezek különböző harci eseményeket mutattak. Olykor a kép váltott, és más, de az előbbiekkal összefüggő eseménysorokat mutatott be. Ám később, immár Dániel elmondásában, ezek a különböző felvételek egybefolynak, értelmetlenség halmazává mosva szét a látottakat.

Sőt, Dániel egyfajta magyarázatot is mellékel a látottakhoz, amiktől azok még zavarosabbakká válnak.

8. Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az elébbi szarvak közül kiszakasz-

taték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és vagyokat szóló száj.

*613

A páncélozott jármű három föld-levegő rakétát kilőtt. A már kilőtt rakéták helyébe automatikusan új lövedékek lettek betöltve, indításra alkalmas pozícióba. A kilőtt rakéta hajtóműve hangos robajjal hajtotta előre a lövedéket – nagyokat szóló száj.

Azt, hogy mit nézett a rakétán emberszemekhez hasonló szemeknek, nem tudjuk. Talán valamilyen feliratok voltak azon, melyek a hovatartozását és típusát voltak hivatottak jelezni. Ne feledjük, hogy nem földi eredetű technikáról van szó, így a rajta szereplő jelek sem lehettek mindennapiak...

9. Nézém, míg királyi székek tetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz;

10. Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyitattának meg.

*614

Itt viszont valamilyen légi járművekről van szó, melyeket reaktív hajtóművek mozgattak. Ezért a "tüzes láng", "kerekai égő tűz". A "tűzfolyam" is a hajtómű működésének hatása.

11. Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézém, míg megöleték az az

állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megöletésre.

*615

Természetesen nemcsak a páncélos lőtt ki reaktív lövedékeket. Őrá is lőttek. Az egyik reá kilőtt lövedék eltalálta, amitől tűzbe borult és felrobbant.

Ugyan mit értett mindebből Dániel? Azt, hogy egy lövedékkal eltalálták és azért kezdett el lángolni? Nem értette. Ezért azt mondta, hogy tűzbe vettetett. Az okát is megnevezte: szerinte azért, mert nagyokat szóló szája volt...

Ugyan dehogy! Ez csak az ő képzelete által szült magyarázat. Hiszen harci cselekményeket látott. Az ezekben részt vevő egyik nagy tűzerejű harci eszközt megsemmisítették.

12. A többi állatoktól is elvételék az ő hatalmok; de ideig-óráig tar-

tó élet adaték nékik.

*616

*614, *615, *616 Dániel könyve 7

A többi harci eszközt is találat érte, de nem semmisültek meg. Megjavították őket, amitől újra harcképesek lettek egy időre...

13. Látám éjszakai látásokban, és
ímé az égnek felhőiben mint valami

emberfia jőve; és méne az öreg kor-
rúhoz, és eleibe vívék őt.

*617

Egy jármű közeledik az égbolton, "felhőt" hagyva maga után.

14. És ada néki hatalmat, dicsősé-
get és országot, és minden nép,
nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő

hatalma örökkévaló hatalom, a
mely el nem múlik, és az ő országa
meg nem rontatik.

*618

A kép vált. Egy jármű érkezik. Aztán megint vált a kép. Ezzel érkezik valaki, akit az "öregkorú" elébe kísérnek...

Felvételek. Akárcsak Mózesnél...

15. Megrendülék én, Dániel, az én
lelkemben ezek miatt, és fejem
látásai megháborítanak engem.
16. Oda menék egyhez az ott állók
közül, és bizonyosat kérék tőle
mindezek felől, és szóla nékem, és
e dolognak értelmét tudatá velem:

17. Ezek a nagy állatok, mik né-
gyen voltak, négy király, a kik tá-
madnak e földön.

18. De a magasságos egeknek
szentei veszik majd az országot, és
bírnák az országot örökké és örök-
kön örökké.

*619

A páncélozott járműről még az is kiderül, hogy "érczkörmei"
– fémkörmei voltak:

19. Akkor bizonyosat kívánék tudni
a negyedik állat felől, a mely külön-
bözék mindamazoktól, és rendkívül
rettenetes vala; **vasfogai és
érczkörmei valának**, falt és zú-
zott, és **a maradékot lábaival
összetaposta**.

20. A tiz szarv felől is, a melyek a
fején valának, és a felől a mely utóbb
növekedék és három esék ki előle;
és ennek a szarvnak szemei valá-
nak és nagyokat szóló szája; ter-
mete is nagyobb a társaiénál.

*620

23. ábra
"Érczkörmök"

Egyértelmű, hogy miért voltak a "szarvak". Azok azért "szakasztottak ki", hogy "hadakozzanak a szentek ellen":

24. ábra
Egy másik "hadakozó szarv"

23. Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt.

24. A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különb lesz mint az előbbiek, és három királyt fog megalázní.

21. **Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket.**

22. Míg nem eljőve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek; és az idő eljőve, és elvevék az országot a szentek.

*621

Ez a "szarv", rakéta olyannyira hatásos fegyver volt, hogy legyőzte a "Szenteket".

Ezután egy újabb zavaros magyarázat jön, mely megpróbálja valahogy a látottakat értelmezni:

25. És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szentait megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig.

26. De ítélők ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszzen.

*622

Itt újra felbukkan a kifejezés: "ideig, időkig és fél időig". Korábban taglaltuk, hogy ez szerepet játszik a feladvány megoldásában, melyet a misszionáriusok közölnek velünk. Ne feledjünk egy másik nagyon fontos mozzanatot sem. A fenti szövegekben konkrét számadatok vannak. Nem kizárt, hogy szerepük lehet a megfejtésben...

Mint a továbbiakban ki fog derülni, Dániel "látomásai" szoros összefüggésben állnak János "látomásaival". Hogy megértettük azt, mit is látott Dániel, ezzel már nagy lépést tettünk afelé,

*621, *622 Dániel könyve 7

hogy János Mennyei jelenések könyvében foglalt zavaros "látomásokat" is megértsük. Legalább ennyire érdekesek, sőt...

És még egy megjegyzés. János Mennyei jelenések könyvében van egy másik feladvány, egy másik kulcs is. Nincs kizárva, hogy ezek összefüggnek és együttesen alkalmasak a rejtvény megoldására...

A "PUSZTÍTÓ ÚTÁLATOSSÁG"

Korábban, a feladványban találkoztunk a "pusztító útálatosság" fogalmával. Akkor nem volt érthető, hogy mi is lehet az.

Azonban Dániel könyvében van egy másik rész is, mely hozzásegíthet bennünket a kulcs megtalálásához. Ezt a plusz információt egy Gábiel nevű ismeretlen juttatta el Dánielhez:

21. És még az imádságot mondom
vala, mikor ama férfiú, **Gábiel**, a
kit előbb a látomásban láttam va-
la, sebességgel repülván, megille-

te engem az estvéli áldozat idején.
22. És értésemre adá, és szóla né-
kem és monda: Dániel, most jöt-
tem ki, hogy értelemre tanítsalak.

*623

Nos, az első, amit előre kell bocsátanunk, az, hogy mindezek Dániel szavai. Értelemszerűen ő úgy mondja el a történeteket, ahogy azt hitte, hogy történtek. Ne feledkezzünk meg arról, hogy sok mindent beleszótt a mondanivalójába, mely tükrözte az ő szubjektív véleményét. Itt újra csak az "én azt hittem" kategóriáról van szó.

Így ne azt vitassuk, hogy a misszionáriusok milyen módon juttattak el információkat Dánielhez, hiszen ez másodlagos jelentőségű. Természetesen nem egy szárnyakkal repülő alak jelent meg. Ez ostobaság. Ezért nézzük inkább azt a részét, mely fontos üzenetet hordoz.

Mindjárt az elején szembeötlik, hogy Dániel egy nevet nevez meg – Gábiel. Ez semmiképp sem lehet földi eredetű, mivel "természetfeletti jelenséggel" mutatkozik be.

Ugyanakkor Dániel ezt a személyt, aki a Gábiel nevet viseli, és ki nem földi ember, régi ismerősként említi. Hiszen megemlíti, hogy korábbi "látomásai" során már látta ezt a személyt. Azt, hogy mennyire voltak ezek a "látomások" misztikusak, már előzőleg taglaltuk.

Nos, ez a Gábiel nevű ismeretlen a következőket mondta Dánielnek:

24. **Hetven hét** szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtesék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtesék a látomás és a próféták, és felkenetessék a Szentek szentje.

25. Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig **hét hét** és **hatvankét hét** van és újra megépíttetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben.

*624

*623, *624 Dániel könyve 9

Itt nyilván a 70x7, illetve a 7x7, 62x7 nem napokat jelentenek, mert egyrészt meglehetősen kis időtartamot takarnak, legfeljebb másfél évet. De nemcsak ezért. Furcsa az is, ahogy mondja 7x7 és 62x7. Miért nem 69x7. Nyilván ezek a számok külön-külön jelentéssel bírnak és részei lehetnek a feladvány megfejtésének.

De lássuk tovább:

26. A **hatvankét hét** múlva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem né-

pe; és vége lesz mintegy vízőzón által, és végig tart a háború, elhatároztatott a pusztulás.

*625

Fontos megjegyezni, hogy a szöveg nem királyt vagy uralkodót említ, hanem fejedelmet. Ne feledjük, hogy az ő esetükben a fejedelem nem földi uralkodót jelent.

Azt is hozzátesszi, hogy mindez háború során fog bekövetkezni, melyben nagy lesz a pusztítás. Az egész jövendölésnek tűnik, de nem feltétlenül.

27. És **egy héten** át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a **hét felén** véget vet a véres öldozatnak és az ételáldozatnak,

és **útálatosságok szárnyán pusztít**, a míg az enyészet és a mi elhatároztatott, a pusztító-ra szakad.

*626

Mivel háborús cselekményekről van szó, ezért feltételezhető, hogy azokat fegyverekkel, fegyveres eszközökkel vívják. Egy fontos mozzanat bukkan fel: "útálatosságok szárnyán pusztít". Ez nyilvánvalóan valamilyen fegyver, hiszen pusztítást visz végbe. De ez a fegyver egyfajta szárnyas alkalmatosságon van, más szóval légi járművön. Egy repülő szerkezet. De a magyar és az angol nyelvű bibliaszöveg ennél több információt nem közöl.

Ezzel szemben az orosz verzióban van egy pontosabb meghatározás. Lefordítva a következőket mondja ugyanitt: "és a szent szárnyán lesz a pusztító útálatosság".

27. И утвердит завет для многих одна седьмина, а в половине седмины прекратится жертва и

приношение, и на крыле святилища будет мерзость запустения...

Ez már közelebb visz bennünket a megértéséhez. A szentről korábban feltételeztük, hogy egy misszionárius járműtípus. Mely repül. Hiszen Nabukodonozor korábban illet látott az égből le szállni. Nos, ennek a légi járműnek a szárnyán lesz felszerelve az, ami pusztítást fog véghezvinni: egy fegyver.

Innen már csak egy lépés, hogy megemlítsük: napjaink harci repülőgépei is hordoznak olyan fegyvert, mely nagy pusztítást képes véghezvinni. Ezeket a fegyvereket nagyrészt a gép szárnyai alá erősítik, és ekkor nem egyebek, mint levegő-levegő, vagy levegő-föld típusú rakéták. Lehet még robotrepülőgép is, vagy olyan töltet, melyet ellenséges területre dob le.

Persze azt nem mondhatjuk, hogy Dániel olyan harci eszközöket látott, mint amilyenek napjainkban vannak. Csak azokhoz hasonlókat...

János Mennyei jelenések könyvében szó lesz olyan hengeres tárgyakról, melyeket angyalok – repülő harci eszközök – dobnak le, és melyek "haragot" – tüzet tartalmaznak. Azért említem minduntalan János könyvét, mert Dániel és János "látomásai" szorosan összefüggnek.

MENE TEKEL PERESZ UFARSZIN!

Gondolom, kedves olvasó, a fenti kifejezés olvastán felkapta a fejét. Hiszen nem érti a címként szereplő mondat értelmét. Nem, nem az ön nyelvtudása hiányos, hisz néhány ezer évvel korábban mások sem értették eme szavak jelentését. Hogy miért? Erre később választ kapunk. De lássuk a szövegeket.

1. Belsazar király nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ivék.

2. Borozás közben mondá Belsazar, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az ő atyja a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai.

3. Akkor előhozák az arany edényeket, a melyeket elvivének az Isten házának templomából, mely Jeruzsálemben vala, és ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai.

4. Bort ivának, és dicsérék az arany-, ezüst-, ércz-, vas-, fa- és kőisteneket.

*627

Belsazar király, aki Babilon trónján az atyját, Nabukodonozort követte, nagy mulatságot rendezett. Mindenki vidám volt, és jól érezte magát, míg egyszer csak egy nagyon különleges dolog történt:

5. Abban az órában emberi kéznek ujjai tűnének fel, és irának a gyertyatartóval szemben a király

palotájának meszelt falán, és a király nézé azt a kézfejet, a mely írvala.

*628

Egyszóval, valamilyen módon az egyik falon írásjelek jelentek meg. Ez rettenetesen megrémítette az uralkodót:

6. Ekkor a király ábrázatja megváltozék, és az ő gondolatai megháboríták őt, és derekának inai megoldódnának és az ő térdei egymáshoz verődének.

7. Erősen kiáltozék a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Kál-deusokat és a jóvendőloket.

Szóla a király és monda a babiloni bölcseknek: Akárki legyen az az ember, a ki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét megjelenteni nékem, bíborba öltöztetik és aranyláncz lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban.

*629

Nem képzelődött. Az írásjelek valóban ott voltak a falon. De a jelenlevők egyre csak vonogatták a vállukat, mivel soha korábban még csak ehhez hasonló jeleket sem láttak.

Az, ugye, magától értetődő dolog, hogy a király udvartartásában voltak nagy tudású személyek. Ezek tudták az abban az időben általuk ismert összes nép beszélt és írott nyelvét. De mikor meglátták ezeket jeleket a falon, nem tudtak velük mit kezdeni.

8. Akkor bemenének a király bölcsei mind, de nem tudták elolvasni az

írást, sem annak értelmét megfejteni a királynak.

*630

Az írásjelek egyetlen általuk ismert nyelvhez sem tartoztak.

9. Akkor Belsázár király igen megrettene, és az ő ábrázatja elváltozék rajta, és az ő főemberei is megzavarodának.

10. A királyasszony a király és az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma házába, és szóla a királyasszony, és monda: Király, örökké élj! Ne rettentessenek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne változzék el!

11. Van egy férfiú a te országodban, a kiből a szent isteneknek lelke van, és a te atyád idejében értelem, tu-

domány, és az istenek bölcsességéhez hasonló bölcsesség találatok benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendölők fejévé tñ; igen, a te atyád, a király; 12. Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és értelem, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése és rejtélyek megfejtése találatott. Most azért hivattassék elő Dániel, és ő megjelentí az értelmet.

*631

Történetünkben itt újra színre lép Dániel. Azt már tudjuk róla, hogy a misszionáriusok kapcsolatban álltak vele. A szövegek arról ugyan nem számolnak be, hogy ez a kapcsolat mennyire volt szoros, de bizonyos, hogy még nagyon sok olyan dolog megtörtént vele, melyekről nem számolt be, és így nincs nyomuk az írásokban.

13. Erre Dániel a király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-e ama Dániel, a ki a judabeli foglyok fiai közül való, a kit idehozott a király, az én atyám, Júdából? 14. És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és

értelem és tudomány és kiváló bölcsesség találatott te benned? 15. Csak imént hozatának előm a bölcsek és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog értelmét megjelenteni.

*632

Nemhogy a leírtak jelentését nem értették a bölcsek, de az írásjeleket sem tudták elolvasni.

Mivel Dániel kapcsolatban állt a misszionáriusokkal, ezért olyan ismeretek birtokában volt, mellyel a bölcsek nem rendelkeztek. Ezért, az írásjeleket is el tudta olvasni, és a jelentésüket is ismerte.

25. És ez az írás, a mely feljegyeztetett: MENE, MENE, TEKEL, UFARSZIN!

26. Ez pedig e szavaknak az értelme: MENE, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak.

27. TEKEL, azaz megmértével a mérlegen és híjjával találatattál. 28. PERESZ, azaz elosztott a te országod és adatott a médeknek és persáknak.

*633

*630, *631, *632, *633 Dániel könyve 5

Dániel elolvasta az írásjeleket, melyek a szövegek szerint így hangzottak: MENE, MENE, TEKEL, UFARSZIN!

Az első, ami szembeötlő, hogy a szavak vesszővel vannak egymástól elválasztva. Érthető, hiszen senki sem ismeri a jelentésüket. Szófajilag nem tudjuk, melyik közülük főnév, melyik ige és melyik melléknév. Csak fonetikusán vannak leírva, ami azt jelenti, hogy hallás után. Ez például olyan, mint amikor egy idegen nyelvet tanulunk, de az általunk épp tanult nyelv írásjeleit még nem ismerjük. Ekkor szoktuk azt tenni, hogy úgy írjuk le a szavakat az általunk beszélt nyelv írásjeleivel, ahogy halljuk.

Ha egy olyan nyelv szavait halljuk, melyet nem ismerünk, akkor szoktuk a hallottakat fonetikusán lejegyezni. A fonetikusán lejegyzett szavakat, jobb híján, mivel jelentésüket nem ismerjük, vesszővel választjuk el egymástól.

A második mozzanat az, hogy Dániel a MENE, TEKEL, PERESZ szavakat fordította le. Viszont a szövegben nincs nyoma az UFARSZIN szó jelentésének.

A Bibliában az áll, hogy az írásjelek elolvasva így hangzottak: MENE, MENE, TEKEL, UFARSZIN!

Azonban Dániel MENE, TEKEL, PERESZ sorrendben fordította le a szavakat.

A hiányzó részek valószínűleg a leírt szöveg korábbi megromlásakor veszttek el.

Összegezve, azt mondhatjuk, hogy az írásjelek elolvasva fonetikusán így hangzottak: MENE, TEKEL, PERESZ, UFARSZIN!

Ez idáig rendben is lenne. Csak egy a bökkenő: milyen nyelven íródtak?

Ami figyelemreméltó, hogy mind az angol, mind a magyar vagy az orosz bibliaszövegben ezek a szavak fonetikusán egyformán hangzanak. Ami azt jelenti, hogy egyik nyelv sem tud velük mit kezdeni.

A másik, hogy az évezredek során a kutatók minden bizonnyal már megtalálták volna a Földön azt a nyelvet, melynek ezek a szavai.

Csak a bökkenő az, hogy ez mind ez ideig nem történt meg. És azért nem, mert a Földön ilyen nyelv nincs!

Kedves olvasó, ön előtt a papíron minden bizonnyal egy földönkívüli nyelv szavai vannak fonetikusán lejegyezve:

MENE, TEKEL, PERESZ, UFARSZIN!

Azok, akik ezt vitatnák, és azt állítanák, hogy mondjuk a héber vagy bármelyik más nyelv szavai ezek, ne feledjék: minden nyelvben vannak jövevényszavak. Ez azt jelenti, hogy az idők során bármelyik nyelvbe beépülhettek olyan szavak, melyek nem sajátjai, de idővel részeivé váltak.

A saját anyanyelvemből, a magyar nyelvből is több példát tudnék felhozni, azonban csak egyet említek:

Az ALMA szó, mely egy olyan gyümölcsöt jelent, mely kerek, esetenként piros, édes ízű, néhol savanyú és fán terem. Ha bármelyik magyart megkérdeznénk, hogy ismeri-e az alma szó jelentését, akkor azt válaszolná, hogy természetesen. Hiszen magyar szó! Pedig török eredetű. Ezt viszont nem sokan tudják.

Ennek okán nem lehet teljes bizonyossággal állítani, hogy egyik vagy másik, látszólag furcsa jelentésű szó valamelyik nyelvnek kezdettől fogva sajátja, vagy egy másik nyelvből került át.

Hiszen ne feledjük, hogy a Jehova, Mihály, Sátán nevek is a mindennapi nyelvhasználat, sőt sok esetben névhasználat részei. Pedig nem földi személyeket takarnak. Itt persze újra csak lehet hivatkozni arra, hogy ezek a nevek egyik vagy másik nyelven, vagy annak a régmúltban beszélt változatában ezt vagy azt jelentenek. Sok esetben ez nem több, mint tudálékosság vagy okoskodás!

Ugyanis nem csupán ebben az egy esetben jelennek meg a bibliai szövegekben egy nem földi nyelv szavai. Erre nagyon sok példa van. Velük bővebben a misszionáriusok beszélt nyelve kapcsán fogunk foglalkozni.

Egyelőre annyit, hogy a MENE, TEKEL, PERESZ, UFARSZIN nem földi eredetű szavak... Akárcsak azok a szavak, pontosabban írásjelek, melyek egykoron a Mózes által kapott "bizonyosság tábláin" szerepeltek...

De maradjunk még a babiloni fogság idejében. Hiszen még további rendkívül érdekes dolgok szentánúja volt Ezékiel, történetünk újabb fontos szereplője.

EZÉKIEL

A zsidók babiloni fogságának idején, ma úgy mondanánk, igen-csak aktív UFO-tevékenység volt észlelhető. A misszionáriusok több embert is vittek magukkal ekkor, akik érdekes történéseknek voltak a szemtanúi. Ezek között volt Ezékiel, akiről most fogunk részletesebben beszélni, illetve Zakariás. Róla később lesz szó.

Ezek az emberek "látomásokról" számolnak be, pedig miután az általuk elmondottakat részletesen megvizsgáljuk, kiderül, hogy semmilyen misztikusnak tűnő "látomásról" vagy jelelésről szó nincs. Ugyanis kiderül, hogy mindaz, amiket elbeszélnek a saját egyszerű szavaikkal, nagyon is komoly és valós dolgok. Csak abban az időben nyilván eszement embernek tartották volna azokat, akárcsak napjainkban is, akik azt állítják, hogy őket az ufók elvitték magukkal. Ezért mondják azt a korabeli szemtanúk, hogy "látomást" láttak, mert így sok kényelmetlen kérdésre nem kell válaszolniuk. Hiszen a "látomás" az látomás! Nem igaz? Ugyan ki firtatja annak mibenlétét? Csoda és kész!

Ezzel szemben meg, ha azt mondták volna, hogy valakik magukkal vitték őket, akkor nem tudnak többek között arra válaszolni, hogy kik, hogyan és hova?

Ne feledjük: később, a sötét középkorban az inkvizíció sok embert elpusztított csak azért, mert az uralkodó nézetekkel szemben álló dolgokat hangoztattak. Ezért kellett máglyahalált halnia Giordano Brunonak, aki nem kevesebbet állított, mint-hogy léteznek más lakott világok is. Ugyan honnan vette ezt? Megsejtette? Nem valószínű. Láttá! Hiszen őt is magukkal vitték és sok mindennek volt a szemtanúja, amiről még napjainkban sincs sok fogalmunk. De mivel mindezt ő váltig hangoztatta, az életével fizetett.

A későbbiekben szó lesz arról, hogy a misszionáriusok embereket vittek magukkal. Ez ott van a Bibliában – fehéren-feketén!

Ilyen személy volt többek között Ezékiel is, aki a babiloni fogság idején volt különleges történések szemtanúja.

Lássuk hát az ő történetét.

A KÉBÁR FOLYÓNÁL

1. És lőn a harminczadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkoznak az egek, és láték isteni látásokat.
2. A hónap ötödikén (ez az ötö-

dik esztendeje Jójákin király fog-ságba vitelének).

3. Valójában lőn az Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lőn ott rajta az Úrnak keze.

*634

Eddig ugye mindez, akárcsak a korábbi történetek, misztikusan természetfelettinek tűnik. Ahogy azonban tovább olvasuk Ezékiel "beszámolóját", kiderül, hogy egyáltalán nem az.

4. És látám, és imé forgószél jött északról, nagy felhő egymást erő villámlással, amely körül fényesség

vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tühillikavilámlás közepéből.

*635

Mindez tökéletes leírása azoknak a jelenségeknek, melyek a Biblia-korabeli időkben egy nem földi úrhajó megjelenésekor voltak tapasztalhatók.

Egy jármű közeledett az égbolton, melynek a hajtóművei intenzív légmozgást keltettek. Mivel távolról nézve apró pontnak tűnt csupán, ezért Ezékiel figyelmét leginkább az azt követő "felhő" és a hajtómű által keltett erős fényjelenség kötötte le. Azt persze pontosan nem tudhatjuk, hogy milyen fizikai elven működött a misszionáriusok járműveinek a többsége. Korábban arról beszéltünk, hogy reaktív – rakéta – hajtóművel rendelkeztek. Később azonban olyan járművekkel is találkoztak a korabeli szemtanúk, melyek hajtóművei működésük közben légköri elektromos kisüléseket keltettek. Ezek azok a villámok is, melyekről Ezékiel szól.

Mikor közelebb ért, szemtanúnk azt jobban megvizsgálhatta. Külön megjegyzi, hogy a fényesség közepéből "mintha izzó ércz látszott volna ki". Ez nyilván nem egyéb, mint a hajtómű aktív zónája.

Azonban ez a jármű nem landolt a földfelszínen. Megfelelő magasságba ereszkedve kisebb repülő szerkezetek tűntek elő belőle...

5. És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatok: emberi formájok vala.

6. És mindeniknek négy orczája vala, és négy szánya mindenikőjöknek;

*636

*634,*635,*636 Ezékiel könyve 1

Ezek kisebb méretű járművek voltak. Mivel nem tudta, hogy mik azok, ezért a nem nagy méretükből ítélve állatoknak nézte őket. Természetesen ő azt hitte, hogy ezek valamiféle számárra ismeretlen lények, hiszen mozogtak. Azért nevezi lelkesnek, mert a "léleknek" köszönhetően mozogtak. Mivel szerintek éltek! Pedig csak műszaki szerkezetek voltak...

Az alakjukat sem tudja konkrétan meghatározni. Csak hasonlítani tudja e járművek némely részét archoz, szárnyhoz stb.

Mikor a közelében landoltak, csak akkor tudta őket tüzetesebben szemügyre venni. Olvassuk hát a leírásukat:

7. És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának

talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe.

*637

Ezek a teleszkópszerű fém támasztólábakon landolás után a szerkezet az egyenetlen talajfelszín ellenére stabilan megállt. A fém felülete sima, polírozott volt, melyen a fény meg-megcsillant.

8. Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyőjüknek orczái és szárnyai.

9. Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztve, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányába megy vala.

*638

Krónikásunk csodálkozik, hogy a szárnyak "nem fordultak meg jártukban". Talán azt érti alatta, hogy nem "csapkodtak", mind a madarak szárnyai. Ő azt hitte, hogy a szerkezetek ezek segítségével repültek. De ha azok nem csapkodtak, akkor hogyan repülhettek? Nem értette...

Hiszen szerintek szárnyakkal úgy lehet csak repülni, ha azok "csapkodnak". Itt meg nem ez történt. Olyannyira meglepődött ezen, hogy ezt külön meg is jegyezte a leírásban.

10. És orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek jobbfelől,

és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek hátul;

*639

Ezékiel itt valószínűleg a járműveken látható valamilyen egy- ségek alakzatait hasonlítja arcformákhoz.

11. És ezek az ő orcsáik. És szárnyaik felül kiterjesztve valának, mindeniknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket. *(itt a repülő járművek valamilyen szerkezeti, aerodinamikai*

jellegzetességére utal króniká-sunk.)

12. És mindenik az ő orcsája irányában megy vala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban.

*640

Ne csodálkozzunk, hogy nem értjük, és nem nagyon tudjuk elképzelni ezeket a járműveket. Ugyanis mindezek nem földi eredetű, nem emberkéz által alkotott szerkezetek!

13. És a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklák, ide s tova futkároz-

va a lelkes állatok közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki.

*641

Ilyennek látta Ezékiel a járműveket, vagy talán csak egy járművet. Ahogy az a földfelszínhez közeledett, működésbe léptek a korrekciós hajtóművek. (Ezek arra szolgálnak, hogy megtartsák az ereszkedés utolsó fázisában a jármű egyensúlyát. Ugyanis több van belőlük, de a teljesítményük nem túl nagy. Csak stabilizációs célokat szolgálnak. Mindezeket a fedélzeti komputer vezérli, mely érzékelve a jármű legapróbb egyensúlyváltozásait, azonnal aktivizálja azt a korrekciós egységet, mely ezt ellensúlyozza.)

Ezékiel azt látta, ahogy az ereszkedő járművön ezek a kis teljesítményű hajtóművek hol egyikéből, hol másikából egy néhány pillanatra reaktív gázsugár csap elő. Ezeket hasonlítja fáklához.

14. És a lekes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás

csikázása.

*642

Ahogy a jármű földet ért, a következők történtek:

15. És mikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orcsájuk felől.

16. A kerekek mintha társiskőből készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkesztve, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna;

17. Jártukban négy oldaluk felé mentek vala; meg nem fordultak vala jártukban;

18. És talpaik magasak valának és félelmesek, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négy-nél *(jelzőfények, világító pontok a talpakon).*

19. És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekek is mellettök, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekek is.

20. A hová a lélek vala menendő, mennek vala, ahová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekek fölemelkednek vala mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben.

21. Ha azok mentek, ezek is mennek vala, és ha azok álltak, ezek is állnak vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben.

*643

*640, *641, *642, *643 Ezékiel könyve 1

Ne feledjük: krónikásunk több ezer évvel ezelőtt földönkívüli járművet és annak landolását látta. A műszaki ismeretei enyhén szólva hiányosak voltak. Hiszen csak olyan dolgokat ismert, melyeket a bibliai kor tett lehetővé. Ha megértjük, hogy az általa jellemzett fogalmak valóban mit takarnak, akkor majd pontosabb képet alakíthatunk ki ezekről a szerkezetekről.

22. És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejk fölett.

23. És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket.

24. **És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek zúgását, úgy mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását; mikor állanak, leeresztik vala szárnyaikat** (a hangot a hajtóművek zúgása okozta).

25. És lón kiáltás a mennyezeten felül, a mely vala fejk fölett, és ökre megállván, leeresztik vala szárnyaikat.

26. És a mennyezeten felül, a mely fejk fölett vala, látszék mint valami zafirkó, királyi székek formája (vagyis nem királyi szék, hanem valami hasonló formájú), és a királyi székek formáján látszék mint egy ember formája azon felül (érdekes, hogy ezekhez a formákhoz hasonlítja, vagyis valami teljesen ismeretlen dolog);

27. És látám izzó érczként ragyogni, a melyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, 28. Mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orcámra esém, és hallám egy szólónak szavát.

*644

A jármű landolt. Kedves olvasó, így néz ki egy nem földi jármű...

Megszólították Ezékielt.

1. És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólók veled.

2. És lélek jöve énbelém, a mint szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala nékem.

3. És monda nékem: Embernek fia! küldelek én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetségekhez, a kik pártot ütöttek ellenem: ök és atyáik vétettek ellenem mind e mai napig.

4. A kemény orcájú fiakhoz és makacs szívűekhez küldelek téged, és ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten!

5. Ök pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztök.

6. Te pedig, embernek fia, ne félj tőlök, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok és tövisek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is együtt; beszédöktől ne félj, orcájoktól ne rettegj, mert ök pártos ház.

7. És szóljad az én beszédimet nékik, vagy hallják, vagy nem, mert pártos ház.

*645

Idáig úgy tűnik, mintha csak az történt volna, hogy a misszionáriusok elmondták a mondanivalójukat, és kész. De...

*644 Ezékiel könyve 1

*645 Ezékiel könyve 2

Történt ott más is. Hiszen valamilyen szert beadtak Ezékielnek:

8. Te pedig, embernek fia, halld meg
a mit én néked szólok. Ne légy pár-
tos mint ez a pártos ház, **nyisd föl
szádat, és egyed, a mit én
adok néked.**

9. És látám, és ímé egy kéz nyúlt
felém, és ímé benne egy könyv
türete vala. *646

Úgy tűnik, hogy amikor megjelent az úrhajó, Ezékiel annyira megijedt a látványtól, hogy elvesztette az eszméletét és összeesett. Ne feledjük, ugyanez történt Dániellel is. Rendkívül nagy a hasonlóság Dániel történetével, mivel a misszionáriusok őt is bevitték az "orvosi szobájukba", ahol magához térítették a rémülettől elájult embert. Utána valamit csináltak Dániellel és Ezékiellel is, hiszen mind a kettő arról számol be, hogy egy kéz nyúlt felé. Ezékiel meg valamilyen gyógyszert is kapott, mely édes ízű volt. De mivel kezelés alatt állt, s még nem volt teljesen tudatánál, ezért a közelében lévő tárgyakat, melyeket még homályosan látott, bárminek nézhette. Valamilyen tárgyat, melynek szerepe volt az ő kezelésében, alakját tekintve könyvnek nézett. (Ne feledjük: az ókor könyve a pergamentekercs!)

10. És kiterjeszté azt előttem, és ímé
be vala írva elől és hátul, és írva va-

lának reá gyászénekek és nyögé-
sek és jajszók. *647

Lehetséges, hogy ez a tárgy valamilyen hangokat produkált?

1. És mondá nékem: Embernek fia!
a mi előtted van, edd meg; edd
meg ezt a türetet, és menj, szólj
az Izráel házának.
2. Felnyitám azért számat, és meg-
éteté velem azt a türetet.

3. És mondá nékem: Embernek fia!
hasadat tartsd jól és belső részei-
det töltsd meg ezzel a türettel, a
melyet adok néked (orvosi
utasítások). **És megevém azt,
és lón az én számban, mint
az édes méz.** *648

Összegezve az eddigieket: Ezékiel, amikor meglátta az úrhajót, ijedtében a rémülettől elvesztette az eszméletét, akárcsak egykoron Dániel (*644/28). Az ájult embert a misszionáriusok "kezelésbe vették" (*645/2) és magához tért.

Az éppen magához tért Ezékiel azt látja, hogy körülötte sűrűlődnének, s egy készszerű nyúl felé, amiben valami van. A tudata még nem tiszta, ezért csak homályosan látja azt, hogy mit tesznek vele.

*646,*647 Ezékiel könyve 2

*648 Ezékiel könyve 3

Ezért kritikusan kell azon kijelentéséhez viszonyulnunk, hogy könyvet etettek meg vele. Nyilvánvaló, hogy nem könyv volt az, hanem egyfajta műszaki készülék, mellyel valamilyen beavatkozást végeztek el. Amitől később próféta lett. Az édes íz meg orvosság lehetett.

Mikor jobban lett, elindulhatott, hogy végrehajtsa a kapott feladatot.

4. És mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik.

12. És főlemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy dörgés szavát (a járművek startoltak): Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről.

13. És amaz állatok számnyainak zúgását, a melyek egymást érik vala, és mellettök a kerekcsikorgását, és nagy dörgés szavát.

14. És a lélek főlemele és elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragjában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala.

*649

A felszálló járművek gázcsóvját nézte Ezékiel "haragnak", akárcsak tette ezt korábban Mózes. Vagyis eme harmadik típusú találkozás után a misszionáriusok járművei startoltak és elrepültek.

Foglaljuk össze mindazt, amit eddig megtudtunk.

Ezékiel tanúja volt egy nem emberkéz által alkotott jármű landolásának, mely az "égből" jött. A jármű igencsak szokatlan alakú volt. Soha korábban még csak hozzá foghatót sem látott.

Megpróbálta hát hiányos ismereteivel valahogy körülírni. A legkézenfekvőbbet tette: olyan alakzatokhoz és élőlényekhez hasonlította az ismeretlen járművet, amiket jól ismert.

Amikor ez a szerkezet landolt, ővele történt valami. Akárcsak korábban Dánielnek (*601,*602,*603), neki is egyfajta "időkiesése" volt, vagyis nem mindenre emlékezett mindaból, ami vele a jármű landolása után történt.

Minden bizonnyal elvesztette az eszméletét, s ezért szorult egyfajta orvosi kezelésre. De ugyanakkor, mint a későbbiekben látni fogjuk, a misszionáriusok ilyen helyzetekben előszeregettel alkalmazták a rövid idejű altatás technikáját. Ezt tették elsősorban azért, hogy a kiválasztott személyen egy kisebb műtéti beavatkozást hajtsanak végre, mely annak az egészségi állapotára semmilyen kihatással nem volt. Ugyanakkor ennek a beavatkozásnak köszönhetően vált az illető "prófétává".

Valamilyen módon a misszionáriusok ezután már kapcsolatba tudtak vele lépni, anélkül, hogy erről bárkinek is tudomása lett volna.

*649 Ezékiel könyve 3

A beavatkozás tényét bizonyítja az is, hogy Dánielnél és Ezékiel esetében is egyfajta utókezelésre volt szükség. Az utóbinak meg valamilyen "gyógyszert" adtak be két ízben is.

De miért mondja arra, hogy olyan édes ízű volt, mint a méz? Gondolkozzunk el egy kicsit ezen.

Napjainkban mindenki jól ismeri azokat a gyógyszereket, melyeket kisgyermekeknek állítanak elő. Ezek olyan tabletták vagy kapszulák, melyek olyan szereket tartalmaznak, amik ha a gyermek beteg, a gyógyulását segítik elő.

De mivel a bennük lévő hatóanyagok kémiai szerek, ezért többnyire keserű, kellemetlen az ízük. Bármelyik kisgyermeket nehéz arra rábírní, hogy lenyeljen egy keserű pirulát. Ezért a gyógyszergyártók gyakran cukrokat, leginkább glukózáat is adnak a hatóanyag mellé, mely a gyógyszer kellemetlen ízét elnyomja. Így az édeskés ízű drazsét a kicsi már szívesebben fogadja el.

Nos, hát mitől édes ízű a tablettá? Mert cukor van benne.

De miért emlegeti Ezékiel, amit lenyelt: "mint édes méz"-ként? Miért nem mondja azt, hogy édes, mint a cukor?

Hát azon egyszerű okból, mert az ő korában a cukrot nem ismerték!

Mert ne feledjük: sok száz évvel később, a középkorban, is csak a királyok kiváltsága lehetett, hogy olyan szelencéjük legyen, mely egy picike cukrot tartalmazott.

Hiszen akkor a cukor nagyon nagy ritkaságnak számított. És olyan drága volt, hogy csak az uralkodók engedhették meg maguknak.

És néhány ezer évvel ezelőtt?

Akkor a cukrot, mint önálló vegyületet egyszerűen nem ismerték.

Persze számos cukortartalmú anyagot használtak, mely a benne lévő esetlegesen magas cukortartalmának köszönhetően édes volt. Mint a méz.

De hogyan is gondolhattak volna mondjuk Ezékiel korában arra, hogy cukortartalmú pirulákat használjanak?

Nos, Ezékiel is olyan gyógyszert kapott, mely a kellemetlen íze miatt cukrot is tartalmazott.

Ő természetesen ezt nem tudhatta. Csak azt tartotta fontosnak megjegyezni, hogy az a valami, amit vele lenyelettek, nagyon édes volt.

Ugyan honnan is tudhatta, hogy az gyógyszer, mely az ő felépülését szolgálja?

Miután eléggé megerősödött, útjára engedték – a küldetését teljesíteni.

A BÁZISON

A misszionáriusok Ezékiellel tartott kapcsolata nem merült ki abban, hogy találkoztak vele, hanem el is vitték magukkal egy olyan helyre, ahol más ismeretlen személyek is voltak. Olyan dolgokról számol be, melyeket ott látott, természetesen a maga egyszerű módján, amit a korábbiakban semmilyen módon értelmezni nem tudtak. Ezért mi sem tűnt kézenfekvőbbnek, minthogy csodának minősítsék, mely természetfeletti.

Napjainkban azonban már mi is ismerünk olyan eszközöket, melyeket Ezékiel egykoron látott. Ezért most már tudjuk azokat azonosítani. Lássuk hát:

1. És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házámban, és Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze.

2. És látám, és ímé vala mintegy tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz (a derék az a rész, ahol a gázsugár átváltozik "tűzzé", feljebb van a torkolattűz – a "dereka").

3. És kinyújta egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu bejáratához, amely északra néz, a hol vala helye a bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel vala;

4. És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, amelyet láttam a völgyben (vagyis ott állt az az űrhajó, amit korábban a völgyben látott.)

*650

Mint már többször is említettük, a misszionáriusok előszere-tettel alkalmazták az altatás módszerét. Az Újszövetség taglalásakor ez hozzá fog segíteni bennünket sok olyan "csoda" megértéséhez, melyek ez idáig magyarázat nélkül maradtak. No, de folytassuk Ezékiellel.

Beszámolója szerint, mikor a vénekkel együtt volt, történt valami. Ahogy ott ültek, egyszer csak... Elaludtak. Mindannyian...

Ugyanis a közelben egy misszionárius jármű landolt. Fedélzetén érkezett az a kommandó, melynek feladata Ezékiel "elrablása" volt. Mikor megközelítették az épületet, ahol az a vének társaságában volt, egy speciális altató hatású gázt juttattak be oda. Egy percen belül mindenki aludt, Ezékiel is.

Ekkor beléptek a helyiségbe, és Ezékielt "felpakolva" sietve távoztak. Közben, ahogy a kommandó a járműhöz igyekezett, az altató hatása múlni kezdett. Az alvó Ezékielt egy hordágy-

*650 Ezékiel könyve 8

szerű alkalmatosságon szállították. Amint múlt az altató hatása, Ezékiel lassacskán kezdett feleszmélni.

A kommandó már közel járt a járműhöz, mikor kinyitotta a szemét. Homályosa ugyan, de látta, ahogy a csoport ővele egy olyan járműhöz közeledik, amelyet korábban a Kébár folyónál látott.

Ezután csak arra emlékezett, hogy valamilyen furcsát érzett, melyet természetesen a jármű indulásakor tapasztalt. Sőt később, halványan olyan érzésre is emlékezett, mintha az ég és föld között repülne. Teste könnyű, ... súlytalan. A súlytalanság állapota...

A járművön Ezékiel mindvégig altatásban volt. Csak néha-néha eszmélt fel egy nagyon rövid időre, mikor is ezeket a homályos tapasztalatait szerezte. De az újabb adag altató megtette hatását.

Mikor a jármű megérkezett és landolt, már öntudatánál volt. Ezért immár jobban emlékezett mindarra, amit akkor ott látott. Az első egy jármű vagy fegyver volt, mely mellett elhaladt. Ezt a bosszúság bálványaként említi.

Ahogy haladtak tovább, figyelmét egy jármű kötötte le. Ez olyan formájú és kinézetű volt, melyet korábban a folyónál látott:

4. És ímé ott vala az Izráél Istenének dicsősége, a látás szerint, a

melyet láttam a völgyben.

*651

Ugyanis korábban a misszionáriusok nemcsak egy esetben találkoztak személyesen Ezékiellel. Hiszen:

22. És lőn ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled.
23. Fölkelék azért és kimenék a

völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, a melyet a Kébár folyó mellett láttam, és orczámra esém.

*652

Erre a járműre utal Ezékiel.

Nos, a misszionáriusok egy olyan támaszpontra vitték, ahol más járművek is álltak. Majd látni fogjuk, hogy ez egyik "katonai" bázisuk volt, ahonnan azok bevetésre indultak.

5. És monda nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölemelém azért szemeimet

észak felé: és ímé északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálványa a bejáratnál.

*653

*651,*653 Ezékiel könyve 8

*652 Ezékiel könyve 3

Azt nem tudjuk, hogy Ezékiel mit értett ezen. De amit ezután látott, az nagyon érdekes:

6. És mondá nékem: Embernek fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útálatosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzan az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni.

7. És vive engem a pitvar bejártához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban.

8. És mondá nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronték a falon, és ímé egy ajtó vala ott.

*654

Itt most álljunk meg. Kapaszkodjon meg, kedves olvasó. Mert az, amit ezen az ajtón belépve látott, az minden eddigi elképzelésünket felülmúlja.

9. És mondá nékem: Menj be és lásd meg a gonosz útálatosságokat, a melyeket ezek ott cselekesznek.

10. Bemenék azért és látám, és ímé az útálatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai valának bevésve a falon köröskörül.

11. És hetven férfiú Izráel házának vénei közül (ezek közepette Jaazan-

jáhu, a Sáfán fia) áll vala előttök, mindenik a maga tömjenezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll vala fel.

12. És mondá nékem: Láttad-e, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétben, kiki az ő **képes házában?** mert azt mondják: **Nem lát minket az Úr,** elhagyta az Úr ezt a földet.

*655

Tehát mit is látott ott benn, abban a helyiségben, mely az ajtó mögött volt? Elsőre azt mondhatnánk, hogy a falak mindenféle csúszómászók képeivel voltak tele. De a nagyon fontos mozzanat, hogy a misszionárius azt mondja: ezek azt hiszik, hogy mi nem látjuk őket...

Ugyanis a helyiségben a falakban videómonitorok voltak beépítve – egy megfigyelőszoba.

Ahogy Ezékiel belépett oda, az egyik monitoron felismerte az egyik izraelitát, Jaazanjáhut, a Sáfán fiát.

Kísérője hozzátette: ímé, ezek azt hiszik, hogy mi nem látjuk őket. Pedig nézd meg, mindegyikük mit cselekszik a saját "képes házában". Ez a képes ház nem egyéb, mint a monitor!

1. Az Úr igéjének terhe a Kádrák földe ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr

szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét);

*656

Ha most bárki azt mondaná, hogy ez nem így van, és esetleg a vének mindegyikének volt egy-egy olyan titkos helyisége, ahol a falak mindenféle csúszómászók képeivel lettek volna telerajzolva, akkor arról Ezékiel tudott volna. Ugyanis ő eléggé nagy tekintélyű ember volt közöttük.

*654,*655 Ezékiel könyve 8

*656 Zakariás könyve 9

Ellenkezőleg: a misszionáriusok meg akarták neki mutatni, hogy bár a fő, vezető személyek azt hiszik, az "Úr" nem látja őket, de ímé mégis láthatóak, ki-ki az ő "képes házában", azaz monitorán.

Ugyanis a misszionáriusok apró videokamerákat szereltek fel bizonyos helyiségekben, ahol a vezetők szoktak összegyűlni, megvitatandó a fontos döntéseket.

Napjainkban mindez egyáltalán nem megy csodaszámba, hiszen többek között a titkosszolgálati módszerek és eszközök közé tartozik az ilyesfajta megfigyelés.

De a bázison nemcsak ez az egy megfigyelőhelyiség volt, ahonnan a kiválasztott helyszíneken való történéseket kísérették figyelemmel "egyenest adásban".

13. És mondá nékem: Még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek.

14. És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzt.

15. És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útálatosságokat is fogsz látni.

16. És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között vala mintegy huszonöt férfit, kik hátokkal

az Úr templomára és orcájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot.

17. És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának ily útálatosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz!

18. Én is búsuláscsom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.

*657

Összefoglalva. A misszionárius olyan helyiségeket mutatott meg Ezékielnek, ahol monitorok voltak. Mindegyik ilyen monitor egyenes adásban mutatta, hogy mi történik azon helyiségben, ahol a miniatűr videokamera el van helyezve. Ezékiel a monitorokat "képes háznak" nevezi.

Más, egyéb helyiségeket is megmutattak Ezékielnek a bázison, ahol szintén valamely helyszíneken zajló történések voltak láthatók.

Nos, tisztelt olvasó, vajon mindez csak álom vagy látomás volt? Ha álom vagy álomszerű vízió lett volna, akkor hogyan álmodhatott egy több ezer évvel ezelőtt élt ember olyan dolgokról, melyekről még csak a leghalványabb fogalma sem lehetett? Hiszen az elektronika, és vele együtt a "távolbalátás",

ahogy a televíziós technikát néhány évtizeddel ezelőtt, a század harmincas éveiben nevezték, csak évszázadunk találmánya. Arról a lehetőségről, hogy egy szobában "képes házak" vannak, melyekben megfigyelt személyek láthatók, még a legfantáziadúsabb ember sem álmodhatott abban az időben.

Ezért Ezékielnek mindenképpen valós dolgokat kellett látnia. Igaz, akkor mindez csodaszámba ment. De napjainkban minden családnak van otthon egy "képes háza", mely olyan eseményeket közvetít, amik a világ egy másik pontján, sok ezer kilométerre tőlük történnek. Senki sem csodálkozik, és legkevésbé sem tekinti csodának. Úgy hívjuk ezt a "képes házat", hogy televíziókészülék.

Nos, hát amit Ezékiel látott, az nem álom vagy vízió volt, hanem nagyon is valóság. Innen folytassuk hát.

A cselekmények egy másik helyszínen folytatódnak.

Később a történetek, melyeket Ezékiel látott, a bázis egy másik részén történtek. Egy olyan helyiségben, ahol harci légi járművek álltak. Egy akció előkészületei közben "csöppent" oda szemtanúnk.

Ahogy nézelődött, egyszer csak egy erős hang szólalt meg. A hangszórók a személyzet felé közvetítették a bázis parancsnokának az utasításait:

1. És kiálta füleimbe nagy felszóval *(persze nem Ezékiel füleibe kiáltott a hang, hanem a hangosbemondón hangzottak el a parancsok. Amennyiben Ezékiel csak látomásokban látta volna mindezt, akkor nem hallhatott volna nagyon erős hangot)*, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat *(rajtaütések fegyveres járművekkel)*, kinek-kinek a kezében legyen vesztő eszköze *(fegyvere)*.
2. És imé hat férfi jó vala a felső kapu

útjáról *(az úthajó vagy a bázis valamelyik ajtajának irányából)*, a mely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze *(katonák, fegyveresek)*, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve *(a gyolcsba általában a technikai személyzet volt öltözve, persze egyáltalán nem biztos, hogy a ruha gyolcsból volt, hanem inkább csak ahhoz hasonló anyagból)*, és íróeszköz vala derekán *(valamilyen eszköz)*. És bemenének és állának az érczoltár mellé.

*658

A hangosbemondón keresztül parancsok, utasítások hangzottak el. A lényegük: felkészülni a rajtaütésre.

Röviddel ezután hat fegyveres személy jelent meg – katonák. Kezükben fegyverüket vitték. Ezek közül az egyik öltözéke elütött a többiétől. Nyilván öltözéke vagy a rangját vagy a bázison teljesített feladatát volt hivatott jelezni.

*658 Ezékiel könyve 9

Ezékiel persze ezt nem értette. Szerinte, ahogy sietve szeme-
ügyre vette, az öltözéke gyolcsból volt. Persze csak hasonlított
a gyolcsból készült ruhára. Azonkívül az oldalán volt egy vala-
milyen, Ezékiel számára ismeretlen rendeltetésű eszköz. A töb-
bi fegyveresnek ilyen nem volt.

Ezékiel ezt persze megint csak nem értette. Ezért jobb ötlete
nem lévén erre a tárgyra, íróeszközként említi. Ami persze nem
felel meg a valóságnak, hiszen csak Ezékiel nézte azt a tárgyat
íróeszköznek. Ő azt hitte...

Korábban már említettük, hogy az oltár kommunikációs esz-
köz volt. Így hát ez a hat személy, fegyveresek és közöttük az
a furcsa öltözetű alak, az oltár elé (mellé) álltak.

Azt is megjegyzi Ezékiel, hogy az oltár fémből volt.

Hogy miért mentek az oltárhoz? Eligazításra! Ugyanis a konk-
rét utasításokat azon keresztül kapták.

Közben a kérubokat felülről megvilágító fények kialudtak. He-
lyettük mások gyulladtak fel. Ezékiel persze ezt sem értette.

3. És Izráel Istenének dicsősége el-
vonula a Kérubról (*itt valamilyen
fényről van szó*), a mely fölött va-

la, a ház küszöbéhez, és kiálta a
gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek
derekán íróeszköz vala.

*659

Az oltár "megszólalt". A bázis parancsnoka beszélt a legény-
séghez.

4. És monda az Úr néki: Menj át a
város közepén, Jeruzsálem közepén,
és jegyezz egy jegyet a férfiak
homlokára, a kik sóhajtanak és

nyögnek mindazokért az útálatos-
ságokért, a melyeket cselekedtek
annak közepében.

*660

Itt minden bizonynal a navigációs, vagy irányzó tisztről van
szó. Aki azt a feladatot kapta, hogy a támadáskor jelölje ki a
célpontokat, amelyeket azután a fegyvereseknek a járműveik-
kel el kell pusztítaniuk. És minden bizonynal elhangzott az a
kifejezés, hogy megjelölni a célpontokat. Ezért beszél Ezékiel
a "jegy"-ről.

Azonkívül Ezékielnek nem voltak fogalmai az eligazításról,
ezért állt ott megszeppenve, figyelve, hogy mi történik. Kap-
kodta a fejét jobbra-balra. Amit meg nem értett, azt később sa-
ját fantáziájával pótolta.

*659, *660 Ezékiel könyve 9

5. **És amazoknak mondá az én hallásomra** (vagyis jelen volt Ezékiel az eligazításon): Menjetelek át a városon ő utána (valóban az volt a "gyolcsba öltözött" feladata, hogy valamiket megjelöljön, és utána jöttek azok, akik ezeket a megjelölt célpontokat fegyvereikkel megsemmisítették), és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok:

6. Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábíg, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. 7. És mondá nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel. Menjetelek ki. És kimenének és öldöklének a városban.

*661

Az eligazítás véget ért.

8. És lőn, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orcámra és kiálték és mondek: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-e irtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntöd búsulásodat Jeruzsálemre (a búsulás – valamilyen tömegpusztító fegyvernek a lángja)? 9. És monda nékem: Izráel és Júda házának vétké felette nagy, mivel hogy tele a föld vérontás-

sal, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondták: Elhagyta az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. 10. Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat fejkökhöz verem! 11. És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint parancsolád.

*662

A "gyolcsba öltözött" jelentést tett az akció eredményeiről. Általában a célzótiszt feladata a célpont megjelölése, és az akció után a pusztítás mértékének felbecsülése, megállapítása, felmérése.

1. És látám, és ímé a mennyezeten, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettök, mint valami zafirkó, olyan mint egy királyi székeknek formája. 2. És szóla a gyolcsba öltözött

férfiúnak, és mondá: Menj be a forgókerekék közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyereidet égő üszöggel onnét a Kérubok közül, és szórd a városra. És beméne szemem láttára.

*663

Itt Ezékiel pont fordítva írja le azt, amit látott. A kérub személyzete parancsot kapott valamilyen tömegpusztító fegyver bevetésére. Az égő üszögöt nem a kérubról kellett elvenni, hanem pont fordítva: felszerelni rá, hogy később a város fölött kioldhassák azt. Ez lehetett egy bomba, vagy rakéta robbanó töltettel. Az pedig, hogy "égő" volt, az azt jelenti inkább, hogy világított. Talán a rajta lévő kijelzők világítottak. Amiről Ezékiel azt hitte, hogy az a valami tartalmazza az "égő üszögöt" és a

*661,*662 Ezékiel könyve 9

*663 Ezékiel könyve 10

parázsló üszög a réseken át látható. Ezek persze nem rések voltak, hanem apró állapotjelző vöröslő fények.

3. A Kérubok pedig állanak a háztól
jobbra, mikor a férfi beréne, és fel-

hő betölté a belső pitvart.

*664

Vagyis az egyik misszionárius parancsot kapott arra, hogy szálljon fel a kérubbal, és a város ellen vessen be valamilyen fegyvert. A járművek az épület mellett álltak. A misszionárius felszállt a fedélzetre, és a jármű felemelkedett. A pitvart, ahol a jármű állt, természetesen a start következtében "felhő" töltötte be.

4. És eltávozék az Úr dicsősége a
Kérubról, a ház küszöbére, és megte-
lék a ház felhővel, és a pitvar betelék
az Úr dicsőségének fényességével.

5. És a Kérubok szárnyainak
csattogása meghallaték a külső
pitvarig, mint az erős Isten
hangja, mikor beszél.

*665

A kérub startolt. A startot erős fény és hangjelenség kísérte. Most itt jegyezzünk meg egy nagyon-nagyon fontos mozzanatot. Az ugye eléggé egyértelmű, hogy itt egy jármű startjáról van szó. Nos, a startot kísérő erős hangjelenséget, nevezhetjük dübörgésnek is, Ezékiel úgy említi – "mint az erős Isten hangja, mikor beszél".

Hangsúlyozom, ez itt nagyon fontos. Ugyanis számos esetben a szövegekben fellelhető a szózat, angyal hangja, Isten hangja stb.

Ezek mind-mind kivétel nélkül a járműveket kísérő erős hangjelenségek. Persze azért különbözőek, hiszen sokféle típusú, hangú és kinézetű járművet láttak a Biblia-korabeli emberek.

6. És lőn, mikor parancsolt ama
gyolcsba öltözött férfinak,
mondván: Végy tüzet a forgóke-
rekek közül, a Kérubok közül, az
beréne, és áll a kerék mellé.

7. És kinyújtá egy Kérub a kezét a
Kérubok közül a tűzhöz, mely va-
la a Kérubok között, és vőn és
tevé a gyolcsba öltözöttnek mar-
kába, ki elvév és kinéne.

8. És látszék a Kérubokon emberi
kéznek fomája számyaik alatt.

9. És látám, és ímé, négy kerék va-
la a Kérubok mellett, egyik kerék
vala az egyik Kérub mellett és a
másik kerék a másik Kérub mel-
lett, és olyan valának a kerekék,
mintha társiskőből volnának.

10. És mintha volna mind a né-
gyöknek ugyanazon egy formá-
ja, mintha egyik kerék a másik
közepében volna.

11. Jártokban mind a négy olda-
luk felé mennék vala, meg nem
fordulnak vala jártukban, hanem
arra, a merre a fő fordult, men-
nek vala utána, meg nem fordul-
nak vala mentőkben.

12. És egész testök és hátok és
kezeik és számyaik és a kerekék
rakva valának szemekkel körös-
körül mind a négy kerekükön.

13. Hallám, hogy a kerekéket
forgókerekeknek nevezték
fülem hallatára.

*666

Újra csak azt kell mondanuk, hogy Ezékiel nem álmoképszerű víziót látott. Hiszen azt mondja, hogy azokat a számára ismeretlen szerkezeti elemeket "forgókereknek nevezték fülem hallatára".

A másik fontos részlet, hogy több személy is jelen volt, akiknek a "beszélgetését" hallotta. Ez minden bizonnyal a technikai személyzet volt, azon technikusok, akik a kérubokat felkészítették a bevetésre. Elvégezték a szükséges ellenőrzéseket, felszerelték a fegyvereket, és feltöltötték a járműveket üzemanyaggal.

Ezékiel eközben csak kapkodta a fejét, hiszen olyasmit látott, amit a korabeli ember soha.

Képzelnék csak el, hogy egy több ezer évvel ezelőtt élt embert elvinnénk egy modern harci támaszpontra, ahonnan bombázók és az őket kísérő vadászgépek indulnak bevetésre.

Ahogy ott állna, és nézné a sürgölődést, az egészből semmit nem értene. Azt sem tudná, hogy honnan, kitől jön az az erős hang, melyet a bázison mindenütt hallható hangosbemondó közvetít.

Semmit nem értene az egészből. Ezért ha megkérnénk, hogy ugyan mesélje már el, mit látott, vajon mit hallanánk tőle?

Yilván a látottakból csak bizonyos részletekre emlékezne, azokra, melyeket talán valamennyire megért. Ezért ezeket kiemelné, és a maga módján, kommentárjaival megtűzdelve megpróbálná a számára érthetlent valamennyire érthetőbbé tenni.

Ugyanez igaz Ezékielre is.

A történetek közül a figyelmét újra csak azok a "nagy madarak" – kérubok – kötötték le. Szemével azokat vizsgálgatta, hiszen a többiből semmit nem értett.

14. És négy orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub orcza, és a második orcza ember-orcza, a harmadik oroszlán-orcza és a negyedik sas-orcza.

15. És fölemelkedének a Kérubok. Ez ama lelkes állat (vagyis olyan, melyet valamilyen ismeretlen erő – lélek mozgat. Ettől lelkes. És attól állat, hiszen olyan fogalma, hogy gép, jármű nem volt), a melyet láttam a Kébar folyó mellett.

16. És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekék is mellettök, mikor pedig fölemelék a Kérubok szányaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerekék sem az ő oldaluktól.

17. Ha azok állanak vala, ezek is állának, és ha azok felemelkednek vala, fölemelkedének ezek is velök, mert a lelkes állat lelke van bennök (őket is az az ismeretlen erő mozgatja, mint a járműveket).

18. És elvonula az Úrnak dicsősége a ház külsőbétől, és álla a Kérubok fölé.

19. És fölemelék a Kérubok szányaikat, és fölemelkedének a földről szemem láttára kimentőkben és a kerekék is mellettök; és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel Istenének dicsősége vala felül ő rajtok.

*667

A járművek beindították hajtóműveiket – elindultak a bevetésre.

20. Ez ana lelkes állat, amelyet láttam az Izráél Istene alatt a Kébar folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának.

21. Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt.

*668

A szárnyak alatt valamilyen emberi ujjakhoz hasonló tárgyak voltak. Akárcsak napjainkban a levegő–föld rakéták...

22. És orczáik formája: ugyanazok az orczák valának, a melyeket a Kébar folyó mellett láttam,

tudniillik formájokat és őket magokat. Mindenik a maga orczája felé megy vala.

*669

Nos, hogy nem látomás volt mindez, és Ezékielt a misszionáriusok valóban elvitték magukkal valahova, nemcsak a *650/3 bizonyítja. Ugyanis ha elvitték, akkor vissza is kellett őt hozniuk. Erről Ezékiel ekképp beszél:

24. A lélek pedig felvön engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszálla előlem a látás, a melyet láttam.

25. És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem megjelentetett.

*670

Tehát semmilyen "látásról, látomásról" szó nincsen. Ezek vele valóban megtörténtek...

*668, *669 Ezékiel könyve 10

*670 Ezékiel könyve 11

EZÉKIEL "TEMPLOMA"

Egy kissé unalmasnak tűnő, de fontos részhez érkeztünk Ezékiel könyvében. Ugyanis a misszionáriusok újfent elvitték őt valahova, és megmutattak neki bizonyos dolgokat.

Van azonban egy furcsaság az egész szövegben, melyről később fogunk szólni. Lássuk hát most Ezékiel leírását:

1. Huszonötödik esztendejében fogságunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizennegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lőn az Úr keze én rajtam, és elvitt engemet oda.
2. Isteni látásokban vitt engem Iz-

ráel földjére, és letőn engem egy igen magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete dél felől.
3. És oda vitt engem, és imé egy férfiú vala ott, **tekintete mint az ércznek tekintete**, és len zsinór vala kezében és mérőpálca; és a kapuban áll vala.

*671

Egy pillanatra álljunk meg. Emlékezzünk vissza, hogy (*380/6) Sámson anyja úgy számolt be az "Úr angyaláról", hogy "tekintete rettenetes valá".

4. És szóla nékem az a férfiú: Emberek fia! láss szemiddel és füleiddel hallj, és figyelmes légy mind arra, a mit mutatok néked;

mert **hogy ezeket megmutassam néked, azért hozatál ide:** hirdesd mindazokat, a mit látsz, Izráel házának.

*672

Elégge egyértelmű, hogy ismételten csak nem látomásról vagy vízióról van szó. Hiszen az ismeretlen személy, aki Ezékielt fogadta, és a későbbiekben kalauzolta, maga mondja: azért hozták őt ide, hogy valamit tudassanak rajta keresztül az emberekkkel.

Azt természetesen nehéz elképzelni, hogy egy rendkívüli technikai fejlettségi fokon álló társadalom képviselőjének kezében zsinór és mérőpálca volt. Ez túl primitívnek tűnik mindahoz, amire ők képesek voltak már akkor. Ezért ez itt inkább Ezékiel kommentárja.

5. És imé, kőfal vala a házon kívül köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálca vala **hat** singnyi (a közsingben s **egy** tenyérben); és méré az épület szélességét **egy** pálczányira s magasságát **egy** pálczányira.
6. És méne egy kapuhoz, mely napkeletre néz vala, és felméne grádicsain, és méré a kapu küszöbét **egy** pálczányi szélességre, a

másik küszöböt is **egy** pálczányi szélességre;
7. És az órkamarát **egy** pálczányi hosszúságra és **egy** pálczányi szélességre, és az órkamarák között **öt** singnyire, és a kapu küszöbét a kapu tornácza mellett belől, **egy** pálczányira.- 8. És méré a kapu tornáczát belől **egy** pálczányira.

*673

*671, *672, *673 Ezékiel könyve 40

Nos, a további leírás műszaki adatok halmazának tűnik, s en-
nél fogva eléggé unalmas. Ezért, kedves olvasó, ha annak talál-
ja, akkor nyugodtan ugorja át.

9. És méré a kapu tornáczát
nyolcz singnyire, és gyámoszlo-
pait **két** singnyire; vala pedig a
kapu tornácza belől.

10. És a napkeleti kapunak mind egy-
felől, mind másfelől **három-há-
rom** órkararája vala, egy mértéke
mind a háromnak, és egy mértékek
a gyámoszlopoknak is mind egyfe-
lől, mind másfelől.

11. És méré a kapunyílásának szé-
lességét **tíz** singre, és a kapu
hosszúságát **tizenhárom** singre;

12. És az órkararék előtt való kor-
látot **egy** singnyire *(ennek aztán
huszadrangú jelentősége van)*,
és **egy** singnyi vala e korlát másfe-
lől is; mindenik órkarara pedig **hat**
singnyi vala egy felől és **hat** sing-
nyi másfelől.

13. És méré a kaput az egyik órka-
mara tetejétől a másik tetejéig;
huszonöt singnyi szélességre ott,
hol ajtó ajtóval vala szemben.

14. És tevő a gyámoszlopokat
hatvan singre, és a gyámoszlo-
pokhoz nyúlik vala a pitvar a ka-
punál köröskörül.

15. És a bejárat kapujának elejétől a
belső kapu tornáczának elejéig va-
la **ötven** sing.

16. És az órkararákon szoros
ablakok valának, és gyámoszlo-
paikon is belül a kapuban körös-
körül, hasonlóképpen a torná-
czokon; és valának ablakok kö-
röskörül belől, és a gyámoszlo-
pokon pálmafaragások.

17. És vitt engem a külső pitvarba,
és imé, ott kamarák és kőből ra-
kott pádimentom vala készítve a
pitvaron köröskörül; **harmincz**
kamara vala a kőből rakott pádi-
mentomon.

18. És a kőből rakott pádimen-
tom a kapuk mellett vala a kapuk
hosszúsága szerint; az alsó kő-
ből rakott pádimentom vala ez.

19. És méré a szélességet az alsó

kapu elejétől fogva a belső pitvar
külső elejéig **száz** singnyire, a ke-
leti és északi oldalon.

20. És a kapunak is, mely néz vala
északra, a külső pitvaron, megmé-
ré hosszúságát és szélességét;

21. És órkararái valának: **három**
egyfelől és **három** másfelől, és
gyámoszlopai és tornácza egy mér-
tétkben valának az első kapuval:
ötven sing a hosszúsága, és szé-
lessége **huszonöt** sing.

22. És ablakai és tornácza és pál-
mafaragásai annak a kapunak mér-
téke szerint valának, mely néz nap-
keletre, és **hét** grádicson mennek
fel vala hozzá; és tornáczai, e grádi-
csok előtt valának.

23. És a belső pitvarnak kapuja va-
la az északi és napkeleti kapu elle-
nében, és mére kaputól kapuig
száz singet.

24. És vitt engem a déli útra, és imé,
egy kapu vala ott dél felé, és meg-
méré gyámoszlopait és tornáczát
ugyanama mérték szerint.

25. És ablakai valának és torná-
czának is köröskörül, olyanok
mint amaz ablakok; hosszúsága
ötven sing, és szélessége **hu-
szonöt** sing.

26. És **hét** grádicsa vala feljára-
tának, és tornácza azok előtt va-
la; és pálmafaragásai valának
egyik egyfelől, a másik másfelől
gyámoszlopain.

27. És kapuja vala a belső pitvar-
nak dél felé, és mére kaputól kapuig
dél felé **száz** singet.

28. És bevitt engemet a déli ka-
pun át a belső pitvarba, és meg-
méré a déli kaput ugyanama mér-
tékek szerint;

29. És órkararait és gyámoszlo-
pait és tornáczát ugyanama mérté-
kek szerint, és ablakai valának és
tornáczának is köröskörül,
hosszúsága **ötven** sing, és széles-
sége **huszonöt** sing.

30. És tornáczok valának köröskörül, hosszúságuk **huszonöt** sing, és szélességük **öt** sing.

31. És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain, és **nyolcz** grádicsa vala feljáratának.

32. Vitt továbbá engem a belső pitvarba kelet felé, és megméré a kaput ugyanama mértékek szerint;

33. És őrkamaráit és gyámoszlopaikat és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága **ötven** sing, és szélessége **huszonöt** sing.

34. És tornácza vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopain pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől, és **nyolcz** grádicsa vala feljáratának.

35. És vitt engem az északi kapuhoz, és megméré ugyanama mértékek szerint;

36. Őrkamaráit, gyámoszlopaikat és tornáczát, és ablakai valának köröskörül, hosszúsága **ötven** sing, és szélessége **huszonöt** sing.

37. És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain mind egyfelől, mind másfelől, és **nyolcz** grádicsa vala feljáratának.

38. És egy kamara vala, és annak ajtaja a kapuk gyámoszpainál; ott mossák vala meg az egészen égőáldozatot (*komentár*).

39. És a kapu tornáczában **két** asztal vala egyfelől, és másfelől is **két** asztal vala, hogy azokon öljk meg az egészen égőáldozatot és a bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot.

*674

Látszik, hogy Ezékiel sajátosan értelmezte a látottakat. Szerinte bizonyos dolgok azért voltak ott, mert ott ölték le az áldozati állatokat. Persze, egyértelmű, hogy Ezékiel egy misszionárius bázison tartózkodott ekkor. Így nagyon jól látható, mennyire leegyszerűsítette a látottakat és kommentárjaival torzította azokat.

40. És oldalt kívül, északra onnét, hol felmennek a kapu ajtajához, **két** asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is **két** asztal.

41. **Négy** asztal egyfelől, és másfelől is **négy** asztal a kapu oldalán; **nyolcz** asztal, ezeken ölik vala az áldozatot.

42. És **négy** asztal vala az égőáldozatra faragott kőből, **másfél** sing hosszú és **másfél** sing széles és **egy** sing magas; ezekre tesz a szerszámokat, melyekkel az égőáldozatot és egyéb áldozatot ölnék.

43. És a szegek valának **egy** tenyérnyiek, oda erősítve belől köröskörül, s az asztalokra jöve az áldozat húsa.

44. A belső kapun kívül pedig vala **két** kamara az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek eleje dél felé vala, s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala.

45. És szóla nékem: Ez a kamara, mely délre néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglaltosak:

46. Az a kamara pedig, mely északra néz, azoké a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglaltosak, ezek Sádók fiai, kik az Úrhoz jánulnak a Lévi fiai közül, hogy szolgáljanak néki.

47. És megméré a pitvart; hosszúsága **száz** sing és szélessége is **száz** sing, négyszögre; és az oltár vala a ház előtt.

*675

*674,*675 Ezékiel könyve 40

Azt azért eléggé nehéz elképzelni, hogy az a személy, aki egyértelműen nem földi ember volt a hat singnyi hosszú "mérőpálcájával", elkezdte hangosan számolva méricskélgni a százszor százas teret. Ugye, ez meglehetősen valószínűtlen, hogy egy nem földi személy egy földi emberrel azzal tölti az időt egy számunkra ismeretlen helyen, hogy egy pálcával bizonyos dolgokat leméricskélget. Ez enyhén szólva megmosolyogtató.

48. És vitt engem a ház tornáczába, és a tornácz gyámoszlopát megméré egyfelől is **öt** singre, másfelől is **öt** singre; a kapu szélességét pedig **három** singre egyfelől s másfelől is **három** singre.

49. A tornácz hosszúsága **húsz** sing vala és a szélessége **tizenegy** sing, és **tíz** grádicson mennek vala föl hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől, másik másfelől.

*676

Ez idáig 68 számadat.

1. És bevitt engem a templomba, és megméré a gyámoszlopokat, **hat** sing széles vala egyfelől és **hat** sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége.

2. És az ajtó szélessége **tíz** sing vala, és az ajtó oldalfalai **öt** sing egyfelől és **öt** sing másfelől; és megméré hosszúságát is **negyven** singre, szélességét pedig **húsz** singre.

3. És benéne a belsejébe, és megméré az ajtó gyámoszlokait **két** singre, és az ajtót **hat** singre, és az ajtó oldalfalait **hét** singre.

4. És megméré hosszúságát **húsz** singre, és szélességét **húsz** singre a templom felé, és mondá nekem: Ez a szentek szentje.

5. És megméré a ház falát **hat** singre, és az oldalépület szélességét **négy** singre a ház körül mindenfelől.

6. És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, **harmunczan** valának **három** sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy azon erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve.

7. És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az oldalkamarának a magasságban fölfelé, mi-

vel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban köröskörül a házon, ezért lön kiszélesedése az épületnek fölfelé. És az alsó sorról menének föl a felsőhöz és a középsőhöz.

8. És láték a háznál valami magasságot köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, **egy** teljes pálczányi, **hat** singnyire a fal tövének párkányáig.

9. Az oldalkamara külső falának szélessége pedig **öt** singnyi vala. És a mi üresen maradt a ház oldalkamarái között,

10. És a kamarák közt **húsz** singnyi szélesség vala a ház körül köröskörül.

11. És az oldalépületnek ajtaja az üresen maradt hely felé vala, egyik ajtó északra és a másik ajtó délre, és a szabadon hagyott hely szélessége **öt** singnyi vala köröskörül.

12. És az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugot felé vala, **hetven** singnyi széles vala, s az épület fala **öt** singnyi széles köröskörül, hosszúsága pedig **kilenczven** sing.

13. És méré a háznak hosszát **száz** singre, és az elkülönített helyet s az épületet és falait **száz** sing hosszúságra;

*676 Ezékiel könyve 40

14. És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét kelet felé **száz** singre.

15. És mére az épület hosszúságát az elkülönített hely felé, melynek háta mögött vala, és ennek folyosóit mind egyfelől, mind másfelől **száz** singre. És magában a templomban és a belső helyen és a külső tornácban.

16. A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának mind **hármuk** körül, szemben a küszöbökkel, simított fadesszék körül köröskörül. A földtől az ablakokig, az ablakok pedig befedve valának.

17. Az ajtóinak felső részéig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörül a belső és külső helyen minden mérték szerint.

18. Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala **két** Kérub között, és mindenik Kérubnak **két** orczája vala.

19. És emberorczá néz vala a pálmafaragásról egyfelől, és orszlánorczá a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész ház azon köröskörül.

20. A földtől fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a falon.

21. A szenthelynek ajtófélfái négyszegűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak a formája.

22. Fából, **három** sing magas és **két** sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának. És mondá nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll.

23. És kettős ajtói valának a szenthelynek és a szentek szentjének,

24. És kettős ajtói valának az ajtószárnyaknak, **két** forgó ajtóik, **kettő** az egyik ajtószárnyban és **két** ajtó a másikon.

25. És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóin, Kérubok és pálmák, mint valának készítve a falakon, és faküszöb vala a tornác előtt kívül;

26. És szoros ablakok és pálmák valának mind egy- s mind másfelől a tornác oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

*677

1. És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala;

2. A **száz** sing hosszú oldal elé az északi oldalra, és vala **ötven** sing a szélessége.

3. A **húsz** singnek ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és a kőből rakott pádiamenton ellenében, mely a külső udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében **három** sorban.

4. És a kamarák előtt **tíz** sing széles út vala befelé, hosszúsága **száz** sing; és ajtaik észak felé valának.

5. És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók elvettek belőlök.

6. Mivelhogy **három** sorban valának és nem valának oszlopaik, mint

a pitvaroknak; ezért lőn az alsókhoz és a középsőkhöz képest elvéve a helyből.

7. És egy fal, mely kívül vala, párhuzamosan a kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák előtt, **ötven** sing hosszú vala.

8. Mert a kamarák hosszúsága, melyek a külső pitvar felé valának, **ötven** sing vala, és imé, a szenthely ellenében **száz** sing vala.

9. És e kamarák alatt vala a bejáró hely napkelet felől, ha beléjök a külső pitvarból méne valaki.

10. A pitvar falának szélességében dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának.

11. És **egy** út vala előttök, melyek hasonlatosak valának a kamarákhoz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és olyan szélességűek, mint ezek, és minden kijárásuk és elrendezésök

*677 Ezékiel könyve 41

olyan vala, mint ezeké. És valamint amazoknak ajtóí,

12. Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtóí is, melyek dél felé valának: **egy** ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki hozzájok méné.

13. És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak, azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az

Úrhoz közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott rakják le az igen szentséges áldozatokat, az eledélt, a bűnért való és a vétékért való áldozatot; mert szent az a hely.

14. Mikor bemennek oda a papok, ki ne jőjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez.

*678

Az utolsó mondatból kiderül, hogy a "papoknak" bizonyos biztonsági szabályokat be kellett tartaniuk.

19. Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le

azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal.

*679

Gondoljunk csak napjaink atomerőműveire, vagy olyan intézményekre, ahol veszélyes anyagokkal dolgoznak...

15. És mikor a belső háznak méréseit véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, és megméri azt köröskörül.

16. Méri a keleti oldalt a mérőpálczával **ötszáz** singnyire, a mérőpálczával. És megfordula, és

17. Méri az északi oldalt **ötszáz** singnyire a mérőpálczával. És megfordula,

18. A déli oldal felé, és mére **ötszáz** singet a mérőpálczával.

19. Fordula aztán a nyugoti oldal felé, és mére **ötszáz** singet mérőpálczával.

20. Mind a négy szél irányában méri azt. Kőfala vala köröskörül, hosszúsága **ötszáz**, szélessége is **ötszáz** sing, hogy elválaszssa a szentet a köztől.

*680

Hát eléggé nehéz elképzelni azt a szituációt, hogy az ismeretlen egy hat egységnyi hosszúságú pálczával kétezer egységnyi mért. Ez több mint 330 mérést jelent.

Egész idő alatt Ezékiel lépésről lépésre követte az ismeretlent, ahogy az hangosan számolta: egy, kettő, három, ... nyolcvan, nyolcvanegy, ... És szorgalmasan jegyzetelte az adatokat?

Hát...

Miért? Az ismeretlen nem volt birtokában az épület paramétereinek? És ezért meglehetősen primitív módon határozta meg azokat?

Vagy egyik állítás sem igaz, és semmiféle "méricskélés" nem folyt. Akkor pedig Ezékiel hallgat el lényeges dolgokat...

*678, *680 Ezékiel könyve 42

*679 Ezékiel könyve 44

A szöveget olvasva úgy tűnik, hogy ez valóban egy templom, egy kultikus hely leírása. De... tovább követve Ezékiel elbeszélését, kételkedni kezdünk benne.

1. És vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala.
2. És ímé, Izráel Istenének dicső-

sége jó vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása és a föld világos vala az ő dicsőségétől.

*681

Egy jármű közeledett a távolban. Hajtóműveinek a hangját, a zúgását pedig "nagy víz zúgásához" hasonlítja. A jármű hajtóműveinek a fénye olyan erős volt, hogy a felszínt erősen megvilágította.

3. És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor láttam, mikor menék a várost elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség,

melyet a Kébar folyó mellett láttam. És orcámra esém.

4. És az Úr dicsősége beméne a házba a kapunak útján, mely néz napkeletre.

*682

Az érkező jármű megközelítette az épületet, és eltűnt abban.

5. És főlemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betölté a házat.

6. **És hallám, hogy valaki beszélt hozzám a házból, holott ama férfiú mellettem áll vala.**

*683

Ahogy a jármű elérte a landoló helyet az épületben, megszólalt a hangosbeszélő. Képzeljük magunkat a tudományos-fantasztikus filmek világába. Amikor a jármű belép a landolótérre, felhangzik nagy hangon: "12-es járat megérkezett... Zsilipeket kinyitni... Hajtóművek alapfokozaton... Sugárzás normán..." És így tovább.

Természetesen itt nem ezek a szavak hangzottak el. Mások voltak.

Ezékiel persze azt hitte, hogy azok a hangok, amiket az épületből hall, ahová a jármű belépett, hozzá szólnak... Pedig csak a jármű landolásával voltak összefüggésben...

1. És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt.
2. És monda nékem az Úr: Ez a kapu

be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istene ment be rajta, azért be lesz zárva.

*684

*681, *682, *683 Ezékiel könyve 43

*684 Ezékiel könyve 44

Mikor a jármű, mely Ezékiel szeme láttára közelítette meg az épületet, belépett a landoló helyre, mögötte a zsilipszerű ajtók bezáródtak. Ennek nyilván biztonsági okai voltak.

Másrészt, újra csak meg kell jegyeznünk, hogy Ezékiel az ismeretlent, aki kalauzolta, "Úr"-nak nevezi. Ez a személy, akit ezúttal "Úrnak" nevez, azt mondja, hogy az "Úr" ment be azon a kapun. Ez itt ismételten egy fogalomzavar. Nyilván, akárcsak a korábbiakban a szentanúk, mindenkit, akit láttak a misszionáriusok közül, "Úr"-nak szólítottak.

Itt is több személyről van szó, de az a megszólítás, hogy "Úr", összezavarja az egész képet. Pedig csak értenünk kell, hogy bár több személyt látott szentanánk, zavarában, félelmében, mindegyiket "Úr"-ként említi.

7. És mondá nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, a hol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nevetem többé meg ne fertéztesse Izráel háza, ők és királyaik paráznaságukkal és királyaik holttesteivel, magaslataikkal,

8. Mikor küszöbüket az én küszöbömmel és ajtófélfáikat az én ajtófélfáimmal tették, és csak a fal vala köztem és közöttök; és megfertéztették az én szent nevetem útálatosságaikkal, melyeket cselekedtek, ezokáért elvesztém őket haragomban.

9. Most már eltávoztatják paráznaságukat és királyaik holttesteit tőlem, és ő köztök lakozom mindörökké.

10. Te, embernek fia, hirdessed Izráel házában ezt a házat, hogy pinuljanak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát;

11. És ha pinulni fognak mind a műatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és minden rendelkezéit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik és írd meg sze-

meik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendelkezéseit, s azokat cselekedjék.

12. Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Ímé, ez a ház törvénye.

13. És ezek az oltár mértékei singek szerint (egy sing tesz egy közsinget és egy tenyért): talpa vala **egy** sing magas és **egy** sing széles, korlátja pedig a szélén köröskörül **egy** arasnyi. És ez az oltár magassága:

14. A földön való talptól az alsó bekerítésig **két** sing s szélessége **egy** sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig **négy** sing és szélessége **egy** sing;

15. És az Istenhegye **négy** sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak **egy** sing.

16. És az Isten-tűzhelyének hosszúsága **tizenkét** sing vala **tizenkét sing** szélesség mellett, négyszögben **négy** oldala szerint.

17. És a bekerítés vala **tizen-négy** sing hosszú, **tizennégy** sing szélesség mellett, **négy** oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta **fél** sing. És talpa vala **egy** sing köröskörül. És grádicsai napkeletre néztek.

*685

Az épületet elhagyták, és most mást mutatott neki az ismeretlen:

1. És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé, víz jó vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfolý vala a ház jobb oldalá alól az oltártól délre.
 2. És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordozá engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól.
 3. Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőzsinórral a kezében, mére **ezer** singet; és átvitt

engem a vizen, a víz bokáig ér vala.
 4. És mére ismét **ezeret**, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét **ezeret** és átvitt engem s a víz derékig ér vala.
 5. És mére még **ezeret**, s vala olyan folyó, hogy át nem meheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem lábolható.
 6. És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezete engem a folyó partján.

*686

Számok, számok, számok... Azt eléggé nehéz elképzelni, hogy Ezékiel mindezt a rengeteg számadatot fejben tarthatta volna. Ugyanis elegendő csak ránézni erre a számhalmazra, máris kiderül, hogy igencsak nehéz lenne emlékezetből felsorolni. Ehhez a mutatóványhoz legalábbis egy emlékezőművész képességeire lenne szükség.

6	30	2	5	100	500
1	100	2	5	3	500
1	3	2	40	2	500
1	3	4	20	2	1
1	50	4	2	3	1
1	25	8	6	2	1
1	7	4	7	2	2
1	100	1.5	20	2	1
5	50	1.5	20	2	4
1	25	1	6	100	1
1	7	1	4	50	4
8	100	2	30	20	1
2	50	100	3	3	12
3	25	100	1	10	12
3	25	5	6	100	4
10	5	5	5	3	14
13	8	3	20	50	14
1	50	3	5	50	4
1	25	20	70	100	0.5
6	8	11	5	1	1
6	50	10	90	1	1000
25	25	6	100	500	1000
60	8	6	100	500	1000
50	2	10	100	500	1000

*686 Ezékiel könyve 47

Azt is eléggé nehéz elképzelni, hogy Ezékiel mindenütt ott lépkedett az idegen mögött, s szorgosan jegyzetelte mindazokat az adatokat, melyeket az "mért". Ugyanis az egésznek így semmi értelme.

Mert hiszen mi értelme lett volna annak, hogy a misszionáriusok Ezékiellel rengeteg alaprajzi műszaki adatot közöljenek.

Erre persze egyesek mondhatnák: azért, hogy a későbbiekben rekonstruálni lehessen az épület alakját, ahol járt. Lehet...

Azonban arra már mit lehet mondani, hogy az ismeretlen lemérte a korlátok hosszát. Hiszen a korlátoknak bármelyik épület műszaki adataiban tizedrangú fontossága van.

Hiszen, tételezzük fel, hogy Ezékiel egy ismeretlen helyen találja magát. Természetes, hogy megpróbálja visszaemlékezései során nagyjából leírni mindazt, amit látott. De azért az már mégiscsak enyhén szólva furcsa, hogy az a személy, aki őt kalauzolta és szinte egy szót nem szólt, csak... Mért, mért és mért... És még inkább megkérdőjelezhető, hogy Ezékiel a nagyon sok "lemért" adatot fejben is tudta tartani.

Ezért valami furcsa van ebben az egészben. A számadatok tömkelege. Semmiképp sem emlékeztetett az összesre.

Azonfelül fontos megemlíteni, hogy szemtanúnk égtájakat, más szóval irányokat emleget. Délre, keletre, nyugatra, északra. Irányok és számok. Akárcsak egy koordinátarendszer...

Minden okunk megvan azt feltételezni, hogy a számok és irányok egy "ház alaprajzi adatai" köntösébe bujtatott adatok, és Ezékiel kommentárjai nem egyebek, mint figyelemelterelés.

Így hosszú időn keresztül mindenki azt hitte, hogy ezek a számok nem mások, mint a lemért részek adatai.

11. ...eház formáját és berendezését,
kijáratait és bejáratait és minden
formáit és minden rendelkezéseit és
minden formáit és minden

törvényeit jelentsd meg nékik és írd
meg szemeik előtt, hogy meg-
tartsák minden formáját és minden
rendeléseit, s azokat cselekedjék.

*687

Pedig lehet, hogy valami egészen más...

Ne feledjük, hogy a "feladványban" is számadatok vannak, melyeknek önmagukban véve semmi értelmük nincs. Mi van, ha a misszionáriusok olyan információt kívántak az utókorral

Ezékielen keresztül közölni, mely talán nagyon fontos jelentéstartalommal bír?

A legkézenfekvőbb lett volna erre természetesen nem egy számsort megadni, hanem úgy tüntetni azt fel, mint egy épület paramétereit. Így senkinek sem szúr szemet, és a szöveg hosszú ideig fennmarad. Mert senki nem érti a számok rendeltetését. Mindenki azt hiszi majd, azért kellene, hogy a jövőben, ha majd felépül az új "templom", akkor annak az építések ezeket figyelembe vegyék. Így az utókornak módjában lesz majd ezt az információt feldolgozni, s annak valódi jelentését felismerni. Lehet, hogy eljött az idő...

ZAKARIÁS

A zsidók babiloni fogságának idején meglehetősen aktív UFO-tevékenység volt tapasztalható. Ugyanis az ezt megelőző idők-höz képest több ember is látott különleges dolgokat. Így Ezékiel és Dániel mellett Zakariás is szemtanúja volt olyan történéseknek, melyek bennünket igencsak érdekelnek.

Zakariás könyvében arról nincs szó, hogyan is kezdődött az "Úrral való kapcsolata". A korábbiakban több ízben is láttuk, hogy a "kiválasztottakat" a misszionáriusok "meglátogatták" vagy elvitték magukkal (lásd Mózes, Illés stb.). Vagy a misszionáriusoknak köszönhetően születtek, mint Sámson, Sámuel és mások. Látni fogjuk majd, hogy nem volt ez másképp Keresztelő Jánossal és Jézussal sem.

Zakariás könyvében nincs hát szó arról, hogy vele ez "miként kezdődött". Csak arról van szó, hogy az "Úr szólt hozzá" és utasította, mit tegyen.

Egyvalami azonban biztos: a misszionáriusok személyesen álltak vele kapcsolatban, elvégre szemtanúja volt egy nagyon fontos mozzanatnak, mely abban segít bennünket, hogy jobban megértsük a misszionáriusok bolygónkon végzett tevékenységét.

Nos, olvassuk hát Zakariás szavait:

7. A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat hónapnak huszonegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván:
8. Látám éjszaka, hogy ímé, egy férfiú veres lovon ül vala,

és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak.
9. És mondám: Mik ezek Uram? És mondá nékem az angyal, aki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek.

*688

Ugyan miért kérdezte, hogy mik azok. Az orosz változatban a "kik?" szó szerepel.

Hiszen láthatta! Vagy talán mégsem volt annyira egyértelmű mindez? Lehet, hogy a "lovakkal" volt Zakariásnak gondja?

Ugyanis a Mennyei jelenések könyvében majd látható lesz, hogy a "lovak" járműveket jelentenek. Persze nem űrhajókat, vagy egyéb más légi alkalmatosságokat. Inkább egy kisebb, egy-két személy szállítására alkalmas eszközöket.

*688 Zakariás könyve 1

10. Akkor felele az a férfiú, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondá: **Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet;**

11. És felelének az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondák: **Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld vesztegel és nyugodt.**

*689

Ez olyan, mintha egy kisebb osztag jelentést tesz az előljárójának: bejártuk a Földet, és minden nyugodt, említésre méltó nem tapasztaltunk.

Ugyanis ez a tiszt a jelentést továbbítja a bázisra:

12. Az Úr angyala pedig felele, és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörölsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol

immár hetven esztendő óta?
13. És nyájas szavakkal, vigasztaló szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem.

*690

Tehát ez a tiszt, akinek a beosztottai a járőrözésük befejeztével jelentést tettek, nem mással beszélt, mint a Seregek Urával. Zakariás azonban nem látta a Seregek Urát. Az nem volt ott. De a tiszt, az "angyal" mégis beszélt vele. Hogy is van ez?

A megoldást az a szövegrész adja, mely így jellemzi az "angyal" és a Seregek Ura közötti beszélgetést: "És nyájas szavakkal, vigasztaló szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem."

Mit jelent az, hogy nyájas és vigasztaló szavakkal beszél? Ugyanis Zakariás a szavakat nem értette. Na nem azért, mert valamilyen számára ismeretlen nyelven hangzottak el. Bár ez sem zárható ki.

Azért nem értette, mert azok halkak voltak. És itt segít ez a szövegrész megérteni mindazt, amit Zakariás látott. Szentanúnk a nyájas, vigasztaló jelzőket a hang tónusára, színére érti. Ugyanis, ha valaki nyájasan, vigasztalóan beszél, az általában ezt hallkan, nyugodt, egyenletes hangnemben, mindenféle különösebb intonáció nélkül teszi. Pont ezért "megnyugtató" hatású a hangja. Miért jellemzi hát Zakariás az általa hallott hangot ilyenképp?

Azért, mert az "angyal" – a tiszt – egy rádió adó-vevő készüléken továbbította beosztottai jelentését a bázisra. Egyenesen a legmagasabb rangú személynek – a Seregek Urának.

Mikor a tiszt a készülékbe beszélt, azt Zakariás hallotta és értette. De...

*689, *690 Zakariás könyve 1

Mikor a válasz a készüléken keresztül jött, annak a hangja halk, monoton intonációktól mentes volt. Akárcsak egy hordozható adó-vevőből jövő hang...

Zakariás, aki a tiszttól távolabb állt, a választ, mely a készülékből jött, gyenge hangereje miatt nem értette. Csak annak a "hangszínét", monotonizmusát hallotta.

Hiszen tudjuk mindannyian, hogy egy adó-vevőből jövő hang csak vajmi keveset hasonlít az "eredeti beszélő személy" hangjára. Hiszen a készülék valamennyire mindenképpen elváltoztatja azt.

Na, pont ezt a torzított hangot jellemzi Zakariás "nyájas, vigasztaló" jelzőkkel.

Tehát itt egyáltalán nem valamiféle képzelgésről van szó, hanem nagyon is reális dolgokról.

Két mondatban összefoglalva: Zakariás annak volt szemtanúja, hogy egy különítmény járőrözésről tért vissza, s helyzetjelentést tett a felettesének. Ezt a jelentést az továbbította egyenesen a legmagasabb rangú személynek – a Seregek Urának, aki válaszát Zakariás nem értette, csak annak hangszínét, tónusát jegyezte meg.

Természetesen Zakariás nem láthatta a Seregek Urát, mivel az valahol messze, talán egy földközeli levő jármű fedélzetén tartózkodott ekkor. Az összeköttetést a tiszt és közöttük a rádióhullámok biztosították.

És még egy kérdés. Ha a "Mindenható Isten" mindenható és mindent lát, illetve hall, akkor miért kell valakiknek járőrözni, és a tapasztaltakat jelenteni? Hiszen az "Úr" mindent lát. Vagy... Talán hibásak az elképzeléseink?...

És végül a fentiekhez még egy megjegyzés: a rendkívül magas fejlettségű technikával rendelkező misszionáriusok, mert nem kétséges, hogy itt róluk van szó, lovakon közlekedtek volna? Kicsit megmosolyogtató ez a feltevés.

Csak azért van szó Zakariás elbeszélésében lovakról, mivel mintegy lenyomatként tükrözi a szöveg Zakariás magánvéleményét. Hiszen abban az időben, melyben ő élt, egyéb közlekedési eszközt még csak el sem tudtak képzelni, mint a ló, s némely négy lábú társa. Járművek? Ugyan mit mondhatott volna róluk?!

Szentanúnk látta hát a misszionáriusok "biztonsági szolgálatának" a ténykedését. Biztonsági szolgálat?... Nem túlzás ez egy kicsit?

Egyáltalán nem! Hiszen az idők során, a szövegekben, a Bibliában, nagyon sok helyütt fellelhetők a ténykedésének nyomai. Sőt!

Mikor majd elemezni fogjuk a Biblia misszionárius szereplőit, megtudjuk azt is, ki ennek a szolgálatnak a főnöke... Név szerint...

De most maradjunk még Zakariásnál.

1. Majd visszatére az angyal, a ki
beszél vala velém, és felkölte en-

gem, mint mikor valaki álmából
költetik fel.

*691

Na, akkor most Zakariás aludt vagy sem? Hiszen ha álomszerű "látomás" lett volna, akkor nem keltették volna fel. Ha pedig felkeltették és már nem aludt, akkor nem "álomlátás" volt, hanem nagyon is valós dolog.

Itt leginkább arról van szó, mint már korábban sokszor említettük, hogy a misszionáriusok előszeretettel alkalmazták az altatás technikáját. Így a történetekben, melyek a szentanúnkkal megestek, egyfajta "időkiesések" vannak. Olyan időtartamok, melyek a szentanúnknak egy pillanatnak tűnnek csupán, pedig nem azok. Csak azok közben "aludtak" és nem tudtak a velük történő dolgokról.

Ez a feltevés nagyon sok olyan eseményt fog érthetővé tenni, melyek Jézus után az apostolokkal megestek. És melyeket mind ez idáig a "csoda" kategóriájába soroltak.

Visszatérve Zakariáshoz: ő is látott dolgokat. De közben nem látott másokat, mert... Aludt...

Azután felkeltették. És megint látott dolgokat. Aztán...

1. Azután ismét felemelém szememet, és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala.

2. És monda nékem: Mit látsz te?
És én mondám: Látok egy repülő
könyvet, húszt sing a hossza és tíz
sing a széle.

*692

Valóban könyv? A könyvek "röpködni" szoktak? Meg aztán meglehetősen nagy méretű...

Vagy talán inkább Zakariás hitte "könyvnek" azt a repülő tárgyat? Ugyanis nem tudhatta, mi is az.

*691 Zakariás könyve 4

*692 Zakariás könyve 5

A misszionárius szavaiból az derül ki, hogy ez a repülő tárgy, vagy nevezzük inkább szerkezetnek, hiszen a méretei ezt indokolják, pusztítást képes véghezvinni:

3. És monda nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére; mert mindaz, a ki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és mindaz, a ki hamisan esküszik, ehhez képest fog innen kiirtatni.

4. **Kibocsátom ezt**, szól a Seregeknek Ura, **és bemegy** a lopónak házába, és **annak házába**, a ki hamisan esküszik az én nevemre, és ott marad annak házában, **és megemészti azt s annak fáit és köveit.**

*693

Vagyis ez a "repülő könyv", azaz szerkezet elpusztítja-megemészti a "lopót és annak házat, annak fáit és köveit". Mintha egy fegyver lenne, mely repül és kisebb célpontok megsemmisítésére alkalmas...

Azonfelül gondolkozzunk el egy másik lényeges mozzanaton. Vajon Zakariás korában a "könyv" mint fogalom ugyanazt a tárgyat jelentette-e mint napjainkban?

Hiszen Guttenberg óta, ha azt a szót halljuk, hogy "könyv", akkor egy lapos, szögletes tárgyra gondolunk, mely sok-sok oldal papírt tartalmaz, melyek telis-tele vannak írva nyomtatott betűkkel. De vajon Ezékiel korában a könyvek ugyanúgy néztek ki, mint napjainkban?

Mert időben jóval később, Jézus korában, a zsidók a Tórát (Mózes öt könyvét) egy hosszú papírszalagra felírva őrizték, mely két rúdra fel van tekerve, sőt napjainkban is így őrzik.

És azt se feledjük, hogy sok ezer évvel korábban a papirusztekercsek, melyek különféle írásokat tartalmaztak, hengeres alakúra voltak összetekerve. Hengeres alak és nem szögletes!

Hosszúkás, hengeres alakú, mely repül és nagy pusztítást képes véghezvinni. Mintha egy rakétáról beszelnénk.

Csak Zakariás nevezi "könyvnek"...

Visszatérve a misszionáriusok "járőrözésére", krónikásunk egy újabb osztag járőrözésbe való indulását látta:

1. Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy imé négy

szekér jön vala ki két hegy közül, és azok a hegyek ércz-hegyek.

*694

*693 Zakariás könyve 5

*694 Zakariás könyve 6

A két érchegy – fémhegyet jelent. Vagy mint a mesékben, valóban érchegy?

Látjuk, hogy a szövegekben semmiféle meseszerúségről szó nincs. Ezért az érchegyek nagy méretű, fémből készült monstorumokat jelentenek. Milyeneket?

Hatalmas, hegy nagyságú járműveket, melyekből e kisebb járművek tűntek elő, melyek járőrözésre indultak:

2. Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak;
3. És a harmadik szekérben fehér lovak; a negyedik szekérben pedig tarka lovak, **erősek**.
4. És megszólalék, és mondtam az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram?
5. Az angyal felele, és monda nékem: Ezek az égneek négy

- szele, jőnek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból.
6. A melyben a fekete lovak vannak, észak földére mennek, és a fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a dél földére mennek;
 7. **Az erősek is mennek és kívánják eljárni a földet. És monda: Menjetek, járjátok el a földet; és eljárák a földet.**

*695

Zakariástól természetesen hiába is várnánk el, hogy másképp jellemezze ezeket a járműveket, mint erős lovak, mivel nincsenek meg a megfelelő ismeretei ehhez. Csak annyit mond róluk, hogy színükben különböztek. Ez pedig nem sok...

Nos, Zakariás igencsak hallgat mindarról, hogy mi történt ezután. Talán azért, mert hallgatnia kellett a történetekről...

Csak azt mondhatta el, amit el kellett mondania. Csak átadni az üzenetet.

Hogy a misszionáriusok miért titkolóztak ennyire? Nyilván nem akarták teljes egészében felfedni magukat. Mert ezzel akaratlanul is befolyásolták volna az emberiség történelmét. Ezért csak közvetett eszközökkel éltek. Kiválasztottakon keresztül juttattak el információkat az emberekhez. A prófétákon keresztül.

Így minden ember maga dönthette el, hogy hallgat-e rájuk, vagy sem.

A titkolózással másutt is találkozni fogunk. Éspedig, kedves olvasó, a legváratlanabb helyen. Jézusnál.

A hivatalos nézet minderről igencsak hallgat. Pedig... No, de majd Ön is látni fogja, ahogy a bibliai szövegekben tovább haladunk.

*695 Zakariás könyve 6
